

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Matthew FitzSimmons
THE SHORT DROP

Copyright © 2015 by Matthew FitzSimmons

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02096-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

K U L A O D K A R A T A

A black silhouette of a person in a karate stance, positioned in front of the word 'KARATA' in the title.

METJU
FICSIMONS

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

Za ujka Dejva

*Nema nikakvog zadovoljstva u vešanju čoveka koji ne pruža
nikakav otpor.*

– Džordž Bernard Šo

PRVI DEO

Virdžinija

PRVO POGLAVLJE

Gibson Von sedeo je sam za prepunim šankom dajnera *Najthok*. Doručak je bio u punom jeku. Mušterije su se muvale po restoranu, vrebajući slobodne stolice. Jedva da je primećivao krešendo noževa i viljušaka po tanjirima ili kelnericu koja je spustila hranu ispred njega. Pogled mu je počivao na televizoru iza šaltera. Na vestima su ponovo puštali isti video, sveprisutni nerazdvojni deo američkog duha vremena. Godinama je nemilosrdno seciran i analiziran. Pominjan je na filmu, u televizijskim emisijama i pesmama. Gibson, kao i većina Amerikanaca, nije mogao da skrene pogled s njega, iako ga je video bezbroj puta. Kako bi i mogao kad je bio jedino što mu je ostalo od Suzane.

Početak video-zapisa bio je zrnast i bled. Slika je zapinjala. Kadrovi su se mutili. Izvitoperene linije klizile su po ekranu kao talasi koji udaraju o neistraženu obalu. To su bile posledice odluke šefa prodavnice da beskrajno koristi istu video-traku.

Na videu snimljenom odozgo, iza kase se videla unutrašnjost zloglasne benzinske pumpe u Brizvudu u Pensilvaniji. Moć videa krila se u činjenici da je mogao biti snimljen bilo gde u vašem gradu, s vašom ćerkom u glavnoj ulozi. Nemi film snimljen nadzornom kamerom, viđen u celosti, predstavljao je melanholično podsećanje na najčuveniju nestalu devojčicu u SAD – Suzanu Lombard. Na snimku je pisalo: 10:47.

Beatris Arnold, studentkinja zaposlena u noćnoj smeni, bila je poslednja osoba za koju se pouzdano zna da je razgovarala s nestalom devojčicom. Ona je u 10.47 sedela za šalterom i čitala poderani primerak *Sekond seksa*. Prva se setila da je videla Suzanu Lombard i prva je obavestila FBI kad se vest o njenom nestanku pojavila u medijima.

Čelavko s dugim plavim uvojcima na obodima lobanje ušao je u prodavnicu u 10:48. Na internetu će ga prozvati Ološem. FBI ga je identifikovao kao Dejvija Oksenberga, kamiondžiju na duge staze iz Džeksonvila, s više slučajeva porodičnog nasilja na duši. Kupio je trake suvog goveđeg mesa i *getorejd*. Platilo je u gotovom i zatražio račun. Zadržao se na šalteru flertujući s Beatris Arnold. Očigledno mu se nije žurilo da se vrati na drum.

Oksenberg je bio prvi i najlogičniji osumnjičeni u ovom slučaju. Stoga ga je FBI uporno saslušavao, nedeljama i mesecima posle nestanka. Kamion mu je pregledan više puta, ali nije pronađen nikakav trag nestale devoјčice. FBI ga se nevoljno okanio, ali ne pre nego što je izgubio posao i dobio na desetine pretnji smrću.

U prodavnici je posle njegovog odlaska zavladao mir. Prošla je čitava večnost... u jednom trenutku prvi put se ukazala u kadru – četrnaestogodišnja devoјčica u prevelikoj dukserici s kapuljačom, s bejzbol kapom filadelfijskih Filisa i rancem *Helou kiti* prebačenim preko ramena. Sve vreme je bila u prodavnici, samo što je stajala u mrtvom uglu. Da stvar bude zagonetnija, niko nije mogao da kaže kako je ušla u radnju. Beatris Arnold se nije sećala da ju je videla kako ulazi. Sigurnosni snimak nije pružao odgovor na to pitanje.

Izgužvani duks s kapuljačom visio je na njoj. Bila je bleđa, krhka i mršava curica. Mediji su rado prikazivali njen crnobeli snimak naporedo s porodičnim fotografijama u boji – osmehnuta plavokosa devoјčica u haljini deveruše, osmehnuta curica na plaži s majkom, osmehnuta devoјčica koja čita knjigu i zuri kroz prozor. Te fotografije su se drastično razlikovale od pogrbljene devoјčice turobnog lika i ruku nabijenih u džepove, slične životinji koja oprezno izviruje iz jazbine.

Cunjala je između rafova, glave okrenute ka izlogu. Prošlo je sto sedamdeset devet sekundi. Pažnju joj je privuklo nešto s one strane izloga. Možda neko vozilo. Njeno držanje se promenilo. Uzela je tri proizvoda s polica: kolače, gazirani sok i slatke štapiće. Ta kombinacija sad se naziva jezivim imenom: izletnički meni nestalih devoјčica. I onda je platila gotovinom. Spustila je izgužvane dolarske novčanice, novčiće od četvrt dolara i cente na šalter i gurnula ono što je kupila u ranac.

Nadzorna kamera snimila joj je oči. Suzana je dugo gledala u nju – sa izrazom zamrznutim u vremenu, koji će, poput Mona Lizinog osmeha, biti tumačen na hiljadu različitih načina.

Gibson joj je uzvraćao pogled, kao što je uvek činio. Čekao je da mu se stidljivo osmehne, što je radila kad je htela da mu ispriča neku tajnu. Čekao je da mu kaže šta se dogodilo. Zašto je pobjegla. Nikad nije prestao da se nada da će dobiti odgovor, iako je odonda prošlo mnogo godina. Ali devojčica na snimku nadzorne kamere nije ništa rekla.

Ni njemu ni bilo kome drugom.

Navukla je bejzbol kapu na čelo i skrenula pogled. U 10.56 izašla je iz prodavnice i zakoračila u noć. Beatris Arnold rekla je FBI-ju da je devojčica izgledala zabrinuto i da su joj oči bile crvene kao da je plakala. Ni Beatris ni par koji je u tom času sipao benzin na pumpi nisu opazili da je ušla u neko vozilo. To je bila još jedna obeshrabrujuća slepa ulica u slučaju punom ćorsokaka.

FBI nije uspeo da pronade nijedan opipljiv trag. Niko nikada nije pokušao da se domogne nagrade od deset miliona dolara, koju su nudili roditelji i ljudi raspoloženi da pomognu. Suzana Lombard je, uprkos mahnitoj medijskoj pažnji i slavnom ocu, izašla iz prodavnice na benzinskoj pumpi i nestala. Njeno iščeznuće postalo je dugovečna američka misterija, uporediva s nestancima Džimija Hofe, D. B. Kupera i Virdžinije Der.

Reklame su zamenile vesti. Gibson je izdahnuo. Nije ni znao da je zadržavao vazduh. Gledanje tog video-snimka uvek bi ga emocionalno iscrplo. Koliko dugo će ga prikazivati? Godinama nije bilo nikakvih pomaka u Suzaninom slučaju. Današnja udarna vest bila je da se Ološ ošišao kratko i diplomirao na koledžu dok je ležao u zatvoru zbog posedovanja veće količine narkotika. Internet je dotakao novo dno kad ga je sarkastično prekrstio u Profesor Ološ i Ološ 2.0. Sve izuzev toga bilo je samo jalovo preživakavanje onog što su svi odavno znali. Naveliko i naširoko presipalo se iz šupljeg u prazno.

Bližila se desetogodišnjica nestanka. Televizijske mreže neprestano su puštale kratka podsećanja na taj događaj. Nemilosrdno su iskorišćavale sećanje na Suzanu. Obrađivale su sve koji su imali makar i najmanje veze s njenom porodicom ili slučajem. Organizovale su neukusne inscenacije na benzinskoj pumpi u Brizvudu i koristile kompjuterske modele da bi dočarale njen današnji izgled.

Gibsonu je ovo poslednje naročito teško padalo. Suzana bi sad imala dvadeset četiri godine. Diplomirala bi na fakultetu. Te slike primoravale su ga da zamišlja njen nepostojeći život. Mesto na kom bi stanovala. Razvoj

njene karijere. Nesumnjivo bi imala neke veze s knjigama. Osmehnuo se zbog toga i odmah ukorio sebe. To su nezdrave misli. Zar nije krajnje vreme da joj se da malo mira? Da svi dobiju malo mira?

„Mnogo gadna stvar“, rekao je čovek pored njega. Zurio je u ekran.

„Svakako“, složio se Gibson.

„Sećam se gde sam bio kad sam čuo za njen nestanak – na poslovnom putovanju, u hotelskoj sobi u Indijanapolisu. Sećam se kao da je juče bilo. Imam tri ćerke.“ Čovek je kucnuo po drvenom šanku radi sreće. „Nekoliko sati sedeo sam na ivici postelje i piljio ispred sebe. Zbilja strašno. Možeš li da zamisliš da deset godina ne znaš da li je tvoja devojčica živa ili mrtva? Strahovit udarac za svaku porodicu. Lombard je dobar čovek.“

Gibson nije bio ni najmanje raspoložen za razgovor o Bendžaminu Lombardu. Klimnuo je učtivosti radi. Nadao se da će time iscrpsti temu, ali njegov sagovornik nije odustajao.

„Hoću reći, čemu mi obični ljudi možemo da se nadamo, ako je neki bolesni kopilan, izvini na rečniku, mogao da ugrabi potpredsednikovu ćerku – i da prođe nekažnjeno?“

„Pa, u to doba nije bio potpredsednik.“

„Da, naravno da nije, ali bio je senator. Ni to nije mala stvar. Misliš li da Lombard nije bio dovoljno uticajan na saveznom nivou?“

Gibson je iz vlastitog iskustva znao koliki je uticaj Lombard imao i koliko je voleo da ga koristi. Potpredsednik Bendžamin Lombard bio je još jedna stavka o kojoj nije voleo da razmišlja.

„Mislim da bi bio dobar predsednik“, nastavio je čovek. „Vratiti se posle takvog udarca? Izboriti se za mesto potpredsednika, u situaciji u kojoj bi se većina ljudi povukla u sebe i sklopčala u fetusni položaj? A sad se kandiduje za predsednika? Za tako nešto potrebna je nezamisliva snaga.“

Od Lombarda, koji je dva mandata proveo kao potpredsednik popularnog predsednika, očekivalo se da brzo osigura partijsku nominaciju – da konvencija u avgustu bude samo puka formalnost, više krunisanje nego izbor. Guvernerka Kalifornije En Fleming pojavila se niotkuda, namerna da mu pomrsi račune. Istraživanja javnog mnjenja pokazivala su da kandidati za partijsku nominaciju vode neizvesnu trku. Ipak, Lombard je vodio po glasovima delegata i još je važio za favorita, mada je Flemingova postojano smanjivala prednost.

Poklapanje desetogodišnjice Suzaninog nestanka sa izbornom godinom dalo je perversni podsticaj kampanji Bendžamina Lombarda. To nije bilo ništa novo. Guranje Suzaninog zakona u Senatu učinilo ga je poznatim na nacionalnoj sceni. Lombard je, naravno, elegantno odbacivao svaki razgovor o svojoj ćerki. Cinici bi mogli reći da nisu ni bili potrebni, s obzirom na to da mediji nisu mogli da se uzdrže a da ne govore o njoj. Tu je bila i njegova supruga. Njeni neumorni naponi u Centru za nestalu i zlostavljanu decu bili su česta vest u televizijskim dnevnicima u čitavoj kampanji za stranačku nominaciju. Bila je, ako je to moguće, još popularnija od moćnog supruga.

„Dobiće moj glas u novembru ako osvoji nominaciju“, reče čovek. „Nije ni bitno ko će biti njegov suparnik. Glasaću za njega.“

„Siguran sam da će znati to da ceni“, reče Gibson i posegnu za kečapom. Istisnuo je obilnu količinu na rub tanjira i iscedio malo majoneza preko njega. Pomešao ih je i namazao pogačice od krompira, onako kao što ga je otac učio u detinjstvu. Setio se besmrtnih reči Djuka Vona: „Dobro zagrizi i polako žvači ako nemaš ništa lepo da kažeš.“

Te reči mogle su poslužiti kao valjan životni moto.

DRUGO POGLAVLJE

Džen Čarls sedela je u zadnjem delu belog kombija bez oznaka, parkiranog preko puta *Najthoka*. Bila je prokleta nervozna. Na isturenim položajima pored pakistanske granice osećala se kao kod kuće, ali beli kombi ofarbanih stakala u severnoj Virdžiniji zaista nije bio u njenom stilu.

Pogledala je na sat i zabeležila vreme u dnevniku operacije. Gibson Von bio je osoba zbog koje je predvidljivost izašla na zao glas. Nadzor nad njim je zato bio veoma jednostavan i vrlo zamoran. Dnevni izveštaji bili su doslovce jednaki. Ustajao je u pola šest ujutru i trčao osam kilometara. Uradio bi dve stotine sklekova i dve stotine čučnjeva. Zatim bi se istuširao. Posle toga bi jeo isti doručak u istom restoranu na istoj stolici za šankom. Posećivao ga je svakog prokletog jutra, kao da je crkva.

Zatakla je za uvo odbegli pramen zagasitocrne kose. Čeznula je za tuširanjem i spavanjem u vlastitom krevetu. I nešto sunca dobro bi joj došlo. Tupa letargija obuzela ju je posle desetodnevnog kiselenja u kombiju, u kom se na odvratan način sve češće osećala kao kod kuće. Bio je prepun opreme za nadzor. Za posadu je ostajalo malo mesta. Ležaj u prednjem delu omogućavao je rad u smenama. Bio je jedina stvar u vozilu koja je nudila malo udobnosti.

Živiš svoj san, Čarlsova. Živiš svoj san.

Von će, ako ostane veran svojim navikama, za dvadeset minuta, kad se smanji gužva, otići u zadnji deo dajnera, da bi radio. Bio je u bliskim odnosima s vlasnicima, koji su mu dozvoljavali da koristi zabačeni separe kao improvizovanu kancelariju. Tražio je posao. Pre tri nedelje ostao je bez posla u maloj biotehnološkoj kompaniji na poslovnoj nizbrdici. Radio je kao direktor informacionih tehnologija. Nije imao mnogo sreće u traženju posla. Znala je da je neće imati ni ubuduće, zbog njegove prošlosti.

Den Hendriks, njen partner, bio je vrhunski stručnjak za prismotru. Pre nedelju dana provalio je u Gibsonov stan. Ozvučio ga je za sat i po. Toliko vremena mu je bilo potrebno da postavi infracrvene kamere koje se aktiviraju na dodir i sve neophodne prislusne uređaje. Imali su čitav stan na dlanu. Strogost Gibsonovog životnog ambijenta mnogo je govorila.

Posle razvoda se preselio u jeftini stančić u visokoj zgradi sa stanovima za iznajmljivanje. U dnevnoj sobi imao je polovni Ikein sto i drvenu stolicu. U njoj nije bilo televizora niti tapaciranog nameštaja. Spavaća soba bila je jednako spartanska, ali besprekorno čista. Osam godina službovanja u marincima ostavilo je traga. Lampa na stočiću bila je pored niskog kreveta. U sobi je bila i nelakirana komoda. Nije bilo drugog nameštaja. Stan je izgledao kao dizajnersko delo Franca Kafke.

Bilo je teško poverovati da je ovaj tip u šesnaestoj bio najtraženiji haker u Americi. Zloglasni BrnChr0m – preteča savremenog i politički motivisanog haktivističkog pokreta. Tinejdžer je zamalo odstrelio tadašnjeg senatora Bendžamina Lombarda. Ukrao je senatorovu elektronsku prepisku i podatke o finansijama. Sve je predao *Vašingtonu postu*. BrnChr0m je verovao da je to učinio anonimno. FBI je uhapsio Gibsona Vona u srednjoj školi. Izveli su ga s časa hemije u lisicama. Džen je na monitoru otvorila fotografiju snimljenu nakon privođenja. Proučavala je njegovo uplašeno ali prkosno lice. U dvadeset osmoj vodio je neviđeno zanimljiv život.

Brzo hapšenje šesnaestogodišnjeg hakera u režiji FBI-ja bila je prilično dobra priča. Dokumenti koje je Von obelodanio bili su epohalnih razmera. Precizno su svedočili o ciničnoj kriminalnoj proneveri fondova za kampa-nju i skrivanju plena na Kajmanskim ostrvima. Upirali su prstom pravo u Bendžamina Lombarda. Neko vreme izgledalo je da će obelodanjeni do-kumenti okončati senatorovu političku karijeru. Mediji su bili puni priča o tinejdžeru koji je raskrinkao američkog senatora. Priče o Davidu protiv Golijata uvek imaju dobru prođu, iako je David prekršio dosta saveznih i državnih zakona da bi se dokopao inkriminišućih podataka.

Džen je u trenutku njegovog hapšenja bila na koledžu. Sećala se žučnih rasprava na temu da li ciljevi opravdaju sredstva. Apstraktna visokoparna proseravanja vredala su njen naglašeni smisao za praktično. Ljutila se zato što je Von za veliki broj njenih kolega predstavljao neku vrstu digitalnog Ro-bina Huda. Bila je i više nego zadovoljna kad se pokazalo da je BrnChr0m u svemu pogrešio.

Na kraju se ispostavilo da su najvažniji dokumenti bili uglavnom doteri-vani ili falsifikovani. Zločin je postojao, ali je FBI zaključio da počinilac nije Bendžamin Lombard, već njegov bivši sekretar Djuk Von, koji je nedavno sebi oduzeo život. Ne samo da je proneverio milione dolara, već je i zame-tao tragove zločina prebacujući krivicu na Bendžamina Lombarda. To je bila izdaja šekspirovskih razmera. Priča je postala senzacija kad se doznalo da je anonimni haker upravo sin Djuka Vona... BrnChr0m je tad postao legenda.

Ali Gibson Von odavno nije koristio taj pseudonim. Živeo je životom u kom nije bilo ničeg epskog ili legendarnog.

Hendriks je predložio da ozvuče i restoran, pošto je Von provodio dane u njemu. Džen je odbacila tu ideju. Zbog toga su imali veliku rupu u nadzoru. Von će u šest po podne otići u teretanu, u kojoj će provesti sat i po. Kući će se vratiti pre osam. Poješće smrznutu večeru pored kompjutera i oko jedana-est pogasiti svetla. A sutra Jovo nanovo. Iz dana u dan, uvek ista priča. *Isuse Hriste!* Veoma je cenila samodisciplinu i život organizovan po strogim pra-vilima, ali bi radije pristala da joj ispale dva hica u glavu nego da tako živi.

U izveštaju je navela da je čitav Vonov život usmeren na zbrinjavanje bivše supruge i deteta. Nesumnjivo je kažnjavao sebe. Da li je pokušavao da ponovo osvoji srce bivše žene ili da okaje grehe usamljeničkim životom? Prevario ju je da bi se zatim preobrazio u Svetog Franju Springfieldskog. Nije

shvatala muškarce, a pogotovo ne Gibsona Vona. Nije trošio ni cent na sebe. Članska karta u teretani bila mu je jedini luksuz. A taj novac je, ako ćemo pošteno, valjano potrošen.

Lagala bi kad bi rekla da Von nije njen tip. Daleko od toga. Posedovao je izvesni sirovi šarm. Imao je očaravajuće bleдозелene oči. Nije mogla da ne misli o onom što ga je dovelo pred sudiju, a zatim u marince. Istina je da je svašta preturio preko glave, ali to ne bi smelo da ga doveka proganja. Čovek ne sme dozvoliti prošlosti da ga određuje.

Prešla je jezikom preko prednjih zuba. To je bio znak nervoze. Iznervirala bi se kad god bi uhvatila sebe u tome, ali nije mogla da prestane. To ju je samo još više nerviralo. Gde je taj Hendriks s njenom kafom?

Hendriks se, kao prizvan čarolijom, pojavio na vratima, s dve kafe i kolačem. Bio je najmanje dvadeset godina stariji od nje. Pretpostavljala je da ima pedeset i neku, ali je to bilo samo nagađanje. Nije znala kad mu je rođendan, iako su sarađivali već dve godine. Kosa mu se povlačila. Bele mrlje, posledica leukodermije, osvajale su prostor na crnoj koži na krajevima usana.

„Još je unutra?“

Klimnula je.

„Taj momak je tačan kao sat“, reče Hendriks. „Pouzdan je kao praznije nje creva.“

Dodao joj je kafu i odgrizao povelik komad kolača.

„Nestalo im je krofni s džemom. Možeš li da veruješ? Koja poslastičarnica može da ostane bez krofni s džemom pre devet ujutru?“

Razmišljala je da li da mu kaže da je Virdžinija tehnički svet za sebe. Predomislila se. Takva primedba samo bi ga isterala iz takta.

„Danas će se desiti“, rekla je umesto toga.

„Danas, nego šta.“

„Znaš li kada?“

„Čim se Džordž javi.“

Bili su spremni. Konačno će pristupiti Vonu. Njihov šef Džordž Abe obaviće taj deo posla. To joj je bilo poznato. Govorila je o tome samo zato što je razgovor o poslu obično sprečavao Hendriksa da se upušta u prazne priče. Obično.

Za osam godina u CIA naučila je da radi u tesnim prostorima s muškarcima. Prva lekcija bila je da se muškarci nikada neće prilagoditi ženi. Radila

je u momačkom klubu i morala je da postane jedna od njih ako ne želi status pariје. Sve što je podsećalo na ženstvenost smatralo se mekušnim. Žene su napredovale u takvom ambijentu samo ako su glasno psovale, govorile grube reči i nisu pokazivale slabost. Posle izvesnog vremena bi vam prilepili etiketu tvrdokorne kučke. Nakon toga bi gundajući podnosili vaše prisustvo.

Jedva je stekla titulu tvrdokorne kučke. U nekim od isturenih avganistanskih baza nedeljama ne bi videla drugu ženu. Nikada ne možete biti dovoljno tvrdokorni kad ste sami na takvom mestu. Ma šta radili, uvek ostajete jedina žena na dvesta kilometara unaokolo. Nije joj promicalo da se muški pogledi menjaju od žudnje do neprijateljstva i grabežljivosti. Spavala je veoma, veoma lakim snom. Imala je osećaj da je u zatvoru. Svi su joj uzimali meru i tragali za slabostima. U jednoj bazi situacija se toliko pogoršala da je razmišljala da legne sa zapovednikom u nadi da će je njegov čin zaštititi. Ali nije mogla da se pomiri s idejom da bude nečija zatvorska kučka.

Ponovo je prešla jezikom preko prednjih zuba. Bili su kao pravi, iako jezik nije bio ubeđen u to. Dentalni hirurđ obavio je dobar posao kad je evakuisana u vazduhoplovnu bazu Ramštajn. Iskustvo bi bilo još traumatičnije da je znala da je to bio njen poslednji radni dan u CIA. To je saznala tek posle nekoliko meseci. Agencija joj je nedostajala više od zuba.

Međutim, čoveku koji ih je povredio zubar nije bio potreban. Nije mu više bio potreban niko osim sveštenika. Njegov partner vratio se kući i nalazio se na njenom spisku neobavljenih poslova, zajedno s jednim ili dvojicom glavešina koji su se okomili na nju kad je odbila da igra kako oni sviraju. Htela je da izvede napadača na sud, ali bi to podrazumevalo otkrivanje osetljive operacije. Slušala je kako jedan od pretpostavljenih objašnjava njenu situaciju dok je ležala u bolničkoj postelji u Nemačkoj, s vilicom zakrpljenom žicom. „Nažalost, to je cena rada u tom delu sveta“, rekao je kao da su je napali talibani, a ne dva narednika američke vojske.

Ipak, našao se na njenom spisku tek kad ju je potapšao po ruci kao da joj čini uslugu.

Ponovo je prešla jezikom preko zuba. *Nikad ne ostavljaj nenaplaćene dugove.* Baka ju je tome naučila.

Den Hendriks je pak bio sjajan partner. Dvadesetogodišnje iskustvo u Losanđeleskoj policiji ogledalo se u jednostavnosti i samouverenosti u poslu, a pogotovo u skućenom prostoru. Imao je sto sedamdeset četiri centimetra

i sedamdeset pet kilograma, zajedno s ćurkom za Dan zahvalnosti. Povrh toga bio je uredan i izbegavao vulgarnosti, koliko je to bilo moguće. Najviše joj je prijalo što u njegovom prisustvu nije morala da bude tvrdokorna kučka. Bilo je dovoljno da bude dobra u svom poslu. Tako je postala svesna problema da je teško odvići se od uloge tvrdokorne kučke kad se jednom na to naviknete.

Hendriks je ipak mogao da izađe na kraj s takvim ponašanjem. Mogao je da predaje mrzovolju i na postdiplomskim studijama. Bio je, bez konkurencije, najnegativnija osoba koju je ikad upoznala. Možda je znao da se smeje, ali ona to nije mogla da potvrdi. Bio je crnac u Losanđeleskoj policiji, organizaciji s bogatom istorijom rasizma. Nije sumnjala da bi takvo iskustvo moglo da ogorči čak i najvedriju osobu. Džordž Abe je pak dobro poznavao Hendriksa. Uveravao ju je da negativnost njenog partnera nema nikakve veze s činjenicom da je bio crnac u Losanđeleskoj policiji. Hendriks je jednostavno imao takvu narav.

Zazvonio je telefon. Istovremeno su posegnuli za mobilnim. Hendriks je odgovorio na poziv. Razgovor je bio kratak.

„Izgleda da je kucnuo čas“, rekao je.

„Ovde je?“

„Dolazi. Želi da budeš unutra. Ne zna kako će Von reagovati.“

To je bila istina. Šef i Gibson Von su se poznavali.

I nisu imali lepe uspomene na to poznanstvo.

TREĆE POGLAVLJE

Gužva u restoranu dovoljno se proredila da Gibson čuje svoje misli. Bacio je pogled na zadnji deo dajnera i video da se društvo za poslednjim stolom sprema da ode. Zauzeće onda njihov separe i provešće još jedan obeshrabrujući dan u potrazi za poslom. Bila je nedelja. Svakodnevno je tragao za poslom. Stambeni kredit za kuću, u kojoj živi njegova bivša s ćerkom, morao je biti plaćen najkasnije za petnaest dana. Imao je tačno toliko vremena da pronađe posao.

Nije mogao da nađe bolje mesto za rad. Dajner *Najthok* podsećao ga je na dom. Otac se smatrao velikim poznavaoцем dajnera i preneo to i na sina. Dajneri su za Djuka Vona bili simbol nezavisnosti i sitnog preduzetništva, nasuprot franšizama i korporativnim lancima. Zvao ih je simbolima američkog načina života. Pripadali su ljudima koji su činili zajednicu. To nije bio romantični populistički ideal, već mesto na kom se američka mitologija sretala s nemilosrdnom stvarnošću – s dobrim i lošim ishodima.

Otac je znao da na široko i nadugačko govori o najboljim dajnerima u zemlji. Nije se libio da to čini. *Blu mun* u Zapadnoj glavnoj u Šarlotsvilu u Virdžiniji je oduvek bio polazna tačka njegovih pripovesti. Da je Djuk Von bio profesor, iskrzani šank tog dajnera bio bi njegova katedra. Razgovori oca i sina za doručkom u nedelju ujutru bili su sveti ritual, započet još kad je Gibson imao šest godina. Naučio je ono što je trebalo da zna o pticama i pčelama dok je jeo parče pite od višanja. I dan-danas bi se postideo kad bi pomislio koliko godina je prošlo pre nego što je shvatio očevu šalu.

Djuk Von uživao je kraljevski status u *Blu munu*. Gibson nikad nije video da njegov otac nešto naručuje. Uvek bi mu donosili isto: dva jaja okrenuta na sunčanu stranu, pogačice od krompira, griz, slaninu, kobasicu i beli tost. Kafu. Sok od pomorandže. Otac je to zvao doručkom za muškarce. Nije bilo metafore koju Djuk nije mogao da prizove iz tog obroka. Gibson posle očeve smrti, posle očevog samoubistva, više nijednom nije kročio nogom u *Blu mun*. Zovite to kako hoćete.

Brzo je shvatio da se u bilo kom gradu ne oseća kod kuće dokle god ne pronađe odgovarajući dajner. Otac ih je zvao kućama na putu. Djuk je bio ubeđen da bi mu se *Najthok* i njegov gazda Tobi Kalpar svideli.

Pogled mu je gravitirao ka ženi na drugom kraju šanka. Ne zato što je bila lepa ili zato što je nosila dobro skrojeno poslovno odelo u nedelju ujutru. Nije ga privlačila ni zbog blagog nabreknuća futrole za pištolj ispod leve ruke – naposljetku, ovo je Virdžinija. Oružje je ovde retko kao i ogrlice za pse. Posmatrao ju je zato što je osećao njenu pažnju na sebi, iako nijednom nije pogledala pravo u njega. Njena pažnja nije bila od vrste koja mu je mogla laskati. Naterao se da skrene pogled. Igraće njenu igru. Oni su stranci... koji ne gledaju jedan u drugog.

„Piješ više kafe od autobusa krcatog lošim pesnicima“, reče Tobi dok mu je po drugi put punio šolju.

„Trebalo je da me vidiš u marincima. Živeo sam na kafi i gorivu za cepanje. U šest uveče mogao si da ispržiš jaje na mom čelu.“

„Šta je, za ime boga, gorivo za cepanje?“

„To su pilule za ubrzanje metabolizma. Koriste ih oni koji se bave telesnim vežbanjem. Odnedavno nisu baš zakonite.“

Tobi je filozofski klimnuo. Pre dvadeset šest godina je sa suprugom Sannom emigrirao iz Pakistana. Kupio je dajner u krizno vreme. Čerka im je diplomirala na Korkoranovom koledžu za umetnost i dizajn u Vašingtonu. Zahvaljujući njoj, Tobi je zavoleo savremenu umetnost. Nazvao je dajner po slici Edvarda Hopera. Zidove su krasile uramljene reprodukcije američkih slikara iz pedesetih – Poloka, De Kuninga, Rotka. Tobijeva uredno potkrepana seda brada i naočari žičanih okvira upućivale su na čoveka koji bi trebalo da se brine o kolekciji retkih tomova, a ne o narudžbinama za doručak. Tobi Kalpar je, ako se izuzme izgled, bio rođen da vodi američki dajner.

Muvao se oko šanka, a izraz lica mu se promenio. Izgledao je blago postiđeno. „Žao mi je što te ponovo pitam, ali bi mi dobro došla tvoja pomoć oko kompjutera. Dve noći sam pokušavao da rešim problem. Morao sam da dignem ruke.“

Gibson mu je pre šest meseci ponudio pomoć kad je čuo da se žali na kompjutere u *Najthoku*. Bili su puni malvera, spajvera i kojekakvih virusa. Ispostavilo se da je Tobiju očajnički potrebno odvikavanje od navike da klikće OK na bilo šta što se pojavi na ekranu.

Nekoliko sati sređivao je Tobijev sistem. Instalirao je mrežu, antivirus i softver za upravljanje restoranom. Usput su se sprijateljili.

„Nema problema. Hoćeš li da odmah pogledam?“

„Nemoj sada. Ne želim da te odvrćam od posla za poslom. Ona je mnogo važnija.“

Gibson je slegnuo ramenima. „Napraviću pauzu za nekoliko sati. Možeš li da izdržiš do ručka?“

„Biću tvoj dužnik.“ Tobi je pružio ruku preko šanka. Rukovali su se. „Kako je Nikol? A Eli? Jesu li dobro?“

Nikol je bila Gibsonova bivša supruga, a Eli šestogodišnja ćerka – mašina za neprekidno kretanje od metar i dvadeset, puna ljubavi, krika i štroke. Lice mu se ozarilo na pomen njenog imena. Ovih dana samo ga je ćerka mogla obradovati.

„Dobro su. Zaista su dobro.“

„Hoćeš li skoro videti Eli?“

„Nadam se. Možda sledećeg vikenda. Prespavaću kod kuće ako Nikol ode kod sestre.“

Stančić u koji se uselio posle razvoda nije bio najbolje mesto za dete. Nikol se nije dopadala ideja da Eli boravi u njoj. Nije ni njemu. Bivša žena periodično je posećivala rodbinu. Iskoristio bi to da prespava kod kuće preko vikenda s Eli. To je bio samo jedan od brojnih ustupaka koji mu je Nikol činila posle razvoda.

„Obavezno to uradi. Devojčicama su potrebni očevi, da ne završe u rijaliti programima.“

„Rijalitiji još nisu spremni za nju. Veruj mi kad ti kažem.“

„Ha, ne vredi ni da pokušavaju da je uhvate u kadru ako nemaju veoma okretnog kamermana.“

„Baš tako.“

Gibson je ustao i prebacio torbu za kompjuter preko ramena. Žena u kostimu još uvek je sedela na kraju šanka. Posmatrala ga je u ogledalu iza šaltera dok je prolazio dajnerom. Uznemirio se što nije pokušala da sakrije znatiželju.

Zadnji deo restorana bio je prazan, izuzev čoveka koji je sedeo u Gibsonovom separeu, okrenut leđima. Nešto je pisao u beležnicu. Izgledao mu je poznato, čak i otpozadi.

Čovek je osetio da je neko iza njega. Ustao je. Nije bio krupan. Njegovi pokreti svedočili su o snažnoj muskulaturi. Od trideset pet do pedeset godina starosti. Malo toga je govorilo o njegovim godinama, izuzev nešto sedina na slepoočnicama i snažnog lica s neznatno opuštenom vilicom. Bio je nestvarno uredan. Nosio je farmerke i do grla zakopčanu besprekornu belu košulju, dostojnu reklame za izbeljivač. I farmerke su bile ispeglane. Crne kožne kaubojske cipele su se blistale.

Gibsonu se steglo srce u grudima. Poznavao je ovog kurvinog sina. Dobro ga je poznavao. Džordž Abe, glavom i bradom. Smešio se. Gibson se trgao kao da je neko zamahnuo pesnicom na njega i stao na nekoliko centimetara od njegovog lica. Zašto se Abe smeši? Trebalo bi da prestane. Osmeh je delovao iskreno, ali je nagoveštavao rujanje. Gibson je zakoračio ka njemu. Nije znao šta će učiniti, ali je hteo da bude spreman čim odluči.

Žena za šankom pojavila se u njegovom vidokrugu. Kretala se brzo i elegantno. Držala se na odstojanju, ali mu je dala do znanja da je prisutna. Šta su ono pričali o Džindžer Rodžers? Radila je isto što i Fred Aster, samo unazad i na štiklama? Otkopčala je sako. Okrenula se postrance prema njemu, za slučaj da bude neophodno da potegne oružje. Delovala je smireno i bezizrazno. Gibson nije sumnjao da će se to promeniti ako napravi još jedan korak prema njenom šefu.

Džordž Abe se nije ni mrdnuo.

„Nadao sam se prijateljskom razgovoru, Gibsone.“

„A ona te prati na svim prijateljskim razgovorima?“

„Nadao sam mu se, ali nisam ga očekivao. Možeš li da me kriviš zbog toga?“

„Možeš li ti *mene* da kriviš?“

„Ne“, reče Abe. „Ne mogu.“

Izmenjali su poglede dok je Gibson razmišljao o Abeovom odgovoru. Početno neprijateljstvo ustupilo je mesto radoznalosti.

„Pa, šta te dovodi ovamo? Još nisam uspeo da se povratim otkad je tvoj šef prošlog meseca udesio da izgubim posao.“

„To mi je poznato. Ali već neko vreme ne radim više za Bendžamina Lombarda. Otpustio me je nedelju dana nakon što si otišao na vojnu obuku.“

„Stvarno?“, reče Gibson. „Dao ti je šut-kartu čim si obavio sav njegov prljavi posao? U tome ima baš mnogo poetske pravde, zar ne?“

„Ako voliš poeziju.“

„Pa, šta hoćeš ako nisi došao njegovim poslom?“

„Rekao sam da hoću da prijateljski porazgovaramo.“

Džordž Abe mu je pružio vizitkartu. Na njoj je bila adresa u centru Vašingtona i telefonski broj. Ispod imena je pisalo: „Direktor Abeove konsultantske grupe.“

Gibson je u detinjstvu pogrešno izgovarao Džordžovo prezime kao Ejb, dok ga otac nije ispravio: „Aaabe. Više japanski, a ne kao Linkoln.“ Džordž je kao starešina obezbeđenja Bendžamina Lombarda bio nerazdvojni deo Gibsonovog detinjstva. Čovek u pozadini. Učtiv, brižan i profesionalno nevidljiv. Nije obratio pažnju na njega sve do suđenja Gibsonu. Džordž Abe tada nije bio ni ljubazan ni brižan.

„Otmjena vizitka“, reče Gibson.

„Nudim ti posao.“

Gibson je tražio odgovarajući odgovor. Radoznalost se izmetnula u nevericu. „Moram priznati, Džordže, da zaista nemaš obraza.“

„Saslušaj me.“

„Tvoja ponuda me ne zanima.“ Gibson mu je vratio vizitkartu.

„Kako napreduješ s traženjem posla?“

Gibson se ukočio. Hladno je odmerio sagovornika. „Budi malo pažljiviji s brigom.“

„Razumem. Hteo sam samo da izložim trenutnu situaciju, to je sve“, reče Abe. „Nezaposlen si. Osoba tvoje biografije teško će pronaći posao koji odgovara po stručnosti i iskustvu. A posao ti je neophodan. Nudim ti ga. Spreman sam da ti ponudim više nego što bi dobio na bilo kom drugom mestu. Ako uopšte nađeš posao.“

„I dalje me ne zanima.“ Gibson se okrenuo i načinio četiri koraka ka vratima pre nego što ga je Abe zaustavio.

„Nikad neće odustati. To ti je poznato, zar ne?“

Šokirao je Gibsona svojom otvorenošću. U nekoliko reči objedinio je strahove koji su se šunjali u pozadini njegovog uma.

„Zašto neće?“ I pored sveg truda, zvučao je molećivo.

Abe ga je sažaljivo odmerio. „Zato što si Gibson Von. Zato što se prema tebi odnosio kao prema sinu.“

„Da li je isposlovao moje otpuštanje?“

„Ne znam. Možda je? Verovatno jeste. To nije bitno. Da sam na tvom mestu, brinuo bih se o onom što bi mogao učiniti kad postane predsednik. Imaćeš sreće ako pronađeš posao i u Sibiru.“

„Zar nisam dovoljno platio?“

„Nikad neće biti dovoljno. Ništa se ne zaboravlja. Njegovi neprijatelji ostaju to doživotno. I plaćaju svoje grehe do poslednjeg dana. Bendžamin Lombard tako igra igru.“

„Znači da sam najebao.“

„Izuzev ako mu ne daš razlog da te pusti s udice.“

„O kakvom razlogu govoriš?“

Abe je seo u separe. Dao je znak Gibsonu da mu se pridruži.

„Je li ovo početak prijateljskog razgovora?“

„Mislim da bi pametno postupio kad bi me barem saslušao.“

Gibson je razmišljao o mogućnostima: može odmah da kaže Džordžu Abeu da se nosi dođavola, što bi mu zaista prijalo, ili da mu to kaže nakon što ga sasluša.

„Kaži prijateljici da odstupi ako ti je do prijateljskog razgovora.“

Abe je dao znak ženi, koja je zakopčala sako i otišla na drugi kraj šanka.

„Hoćemo li?“, pitao je Abe.

ČETVRTO POGLAVLJE

Gibson je skliznuo u separe preko puta Abea. Džordž Abe. Jebeni Džordž Abe. Uzdahnuo je čudeći se samom sebi. Posle toliko vremena sedeo je licem u lice s njim. Abe je bio veza s prošlošću. S ocem. Koliko vremena je prošlo? Deset... ne, jedanaest godina? Nisu se videli od poslednjeg dana suđenja, kad je sudija izneo predlog koji je odjeknuo kao bomba.

Abe nije sedeo za stolom tužilaštva s beležnicom, iako je s punim pravom mogao to da učini, već na galeriji iza okružnog tužioca. Dodavao mu je dokumenta, naginjao se zbog konsultacija i prosleđivao ceduljice u ključnim trenucima. Izgledalo je kao da tužilac prima naređenja od Džordža Abea, bar je Gibson imao takav utisak.

Gibson je nekoliko meseci posle hapšenja shvatio da Bendžamin Lombard neće sedeti skrštenih ruku kad je njegovo suđenje u pitanju. Hakovanjem senatorovih kompjutera prekršio je niz državnih i saveznih zakona. Pretpostavio je da će savezna tužba nadjačati lokalnu. Tako je izgledalo dok slučaj nije iznenada prepušten sudu Savezne Države Virdžinije. Do toga je došlo iz jednostavnog razloga o kom se nije govorilo: savezne sudije birane su doživotno, dok su na državnom nivou imale mandat od osam godina, nakon čega su morali pred parlament države na reizbor. Lombard je premestio Gibsonovo suđenje na teren na kom je mogao da koristi svoj politički uticaj. Odluka tužioca da mu se sudi kao odraslom za prvi prekršaj bez upotrebe nasilja samo je potvrdio tu sumnju. Znao je da i sudija igra u istom kolu sa senatorom čim je suđenje počelo.

Suđenje se završilo za devet dana. I presuda je bila ekspresno doneta. Gibsonovi hard-diskovi bili su sav dokazni materijal neophodan tužilaštvu. Proglašen je krivim i vraćen u ćeliju do izricanja presude. Advokat je došao po njega posle nekoliko dana i izveo ga pred sudiju. Nisu otišli u sudnicu, već u sudijinu kancelariju. Gibsonov advokat i sudija izmenjali su neobični saučesnički pogled na vratima.

„Preuzeću ga odavde, gospodine Dženinže“, rekao je sudija.

Advokat je klimnuo. Popreko je pogledao zbunjenog klijenta. Ostavio ga je na vratima bez reči. Gibson se nije razumeo u zakon, ali je čak i on znao da ovo nije redovni postupak. Kad su ostali sami, sudija ga je pozvao da priđe.

„Mislim da bi trebalo da porazgovaramo.“

Sudija je izvadio dve boce gaziranog soka iz frižidera i otvorio ih otvaračem pričvršćenim na zid. Ponudio je Gibsonu jednu i seo za svoj široki sto od mahagonija.

Časni Hamond D. Berk bio je mešavina mrzovoljnog južnjačkog džen-tlmena i prostodušnog virdžinijskog trudbenika. Bio je težak kao crna zemlja na suđenju – oštar u prekorima kad zbivanja u sudnici nisu odgovarala njegovim standardima, ali šarmantan i učtiv u iskazima nezadovoljstva. Zastupnici i optužbe i odbrane pazili su da ne izazovu njegov gnev. Gibson je sedeo preko puta sudije u kožnoj fotelji. Usudio se da gucne sok.

„Sinko“, reče sudija. „Daću ti jedinstvenu ponudu. Neće biti pitanja, rasprave ili pregovora. Hoću da čujem samo jednu od dve reči kad završim s pričom. Da ili ne. Samo jednu od te dve reči. Zatim ću izaći u sudnicu, da bih stavio tačku na ovaj prokleti cirkus, koji me duboko vređa. Jesi li me razumeo?“

Gibson je nemo klimnuo. Strahovao je da bi upao u zamku ako išta kaže.

„Dobro je“, reče sudija. Moja ponuda je prilično jednostavna. Deset godina u zatvoru ili službovanje u Marinskom korpusu Sjedinjenih Država. Nisi stigao da pitaš, ali službuje se pet godina. To je pola zatvorske kazne. I radićeš nešto korisno s tim mozgom koji imaš, umesto da brojiš nedelje, mesece i godine do puštanja na slobodu. Pa... deset godina ili vojnikanje. Na kraju vojničke službe lično ću ti obrisati dosije, nakon čega ćeš moći da počneš iz početka.“

Sudija je ispraznio bocu. Mršteći se, nagnuo se preko stola i posmatrao Gibsona.

„Završio sam s pričom, sinko. Na tebe je red. Ne žuri, ali dobro razmisli. Da za marinece, ne za zatvor. Samo me obavesti kakvu odluku si doneo. I ne daj da ti se sokić ugrije. Tvoj otac je na koledžu najviše voleo da baš tu vrstu.“

Gibson je pogledao sudiju, koji se široko osmehnuo.

Neko vreme ćutke su sedeli, iako se ni najmanje nije premišljao. I dvadeset godina u vojsci bilo bi malo vremena u poređenju s jednom noći u ćeliji. Bio je već u pritvoru – a pravi zatvor je sasvim druga priča. Nasmrt se plašio robijanja. A uživao je u sedenju u kancelariji sa sudijom i sokiću. Nadao se da će mu sudija reći još nešto o ocu.

Međutim, sudija ga više nikad nije pomenuo, ni u kancelariji ni u desetak pisama koje su razmenili dok je Gibson služio vojsku. Prvo je neočekivano stiglo dan pre uspešnog završetka obuke na Pariskom ostrvu. To je bilo treće pismo koje je dobio otkad je stupio u korpus. Sadržalo je duboke misli o odrastanju. Protezalo se na dvadeset rukom pisanih stranica. Gibson je sedeo na rubu kreveta i iznova ga iščitavao. To je bio porodični dan, što znači da je većina diplomaca obilazila bazu s rođacima. Zbog pisma se osećao manje usamljenim. Odgovorio je toplim pismom punim zahvalnosti. Posle toga su razmenjivali pisma na svakih nekoliko meseci – Gibsonova su bila sažeta i puna novosti, dok su sudijina opširna i filozofski intonirana. Gibson se pitao šta bi mu sudija savetovao u ovoj situaciji.

„Sećam se kad sam te poslednji put video“, rekao je Abeu, „odmah nakon što je sudija rekao da idem u marinece. Svi su poludeli, ali ne i ti. Hteo sam da vidim tvoju reakciju, ali si ti samo ustao i otišao. Našao si vremena da zakopčаш sva dugmeta na sakou. Izašao si kao da se ništa nije desilo. Veoma elegantno. Jesi li žurio da preneseš loše vesti Lombardu?“

„Pogodio si.“

„Oduvek sam se pitao kako je Lombard primio vest, posle toliko truda da me gurne pod led. Verovatno se nije oduševio.“

„Nije. Nije se nimalo oduševio. Bilo mi je drago što se suđenje tako završilo. Shvatio sam da je ono bila greška. Žao mi je zbog uloge koju sam odigrao u onom što ti se desilo.“

Gibson nije očekivao Abeovo izvinjenje. Osetio je neobičnu zahvalnost kad je napokon čuo da mu se neko izvinjava. Odmah zatim našao se uvređenim. Da, bilo je neočekivano i prijalo je, ali kakve koristi mogu imati od izvinjenja izrečenog s desetogodišnjim zakašnjenjem?

„Hoćeš da se prikažeš kao nevini pion. Da li pokušavaš da mi prodaš tu priču?“

„Ne.“ Abe je odmahnuo glavom. „Mislim da pozivanje na neznanje ne bi bilo dovoljno. Nisam znao, ali samo zato što sam sebi dozvolio taj luksuz. Zato što nisam postavljao neophodna pitanja. Odanost me je navela na pogrešan put. Znao sam da nešto nije u redu, ali sam zanemario instinkte. Daleko sam od nevinosti.“

„Pa, šta ćemo sad?“ pitao je Gibson. „Ti i tvoja devojka Petka potražili ste me da bi mogao da skineš teret s pleća? Da bi ti obavio malu ispoved u nedelju ujutru? Da li se sad bolje osećaš?“

„Prija mi. Iznenadujuće prija. Ali nisam zato došao.“

Tobi se pojavio s jelovnicima i kafom. Spustio je šolju ispred Gibsona i sipao kafu u šolje. Izgledao je nervozno. Pogledom je upitao prijatelja da li bi trebalo nešto da preduzme. Gibson je neprimetno odmahnuo glavom. Nije hteo da petlja Tobija u svoje probleme.

„Vraćam se za pet minuta, gospodo“, reče Tobi.

Gibson se počeošao ispod usne noktom palca kad je Tobi otišao. Upro je prstom u Abea. „Pa, *zašto* si onda došao?“

„Ovde sam zbog Suzane.“

Dlake na rukama su mu se nakostrešile. Osetio je hladne i oštre zube na potiljku. Godinama mu niko nije pomenuo njeno ime. I njegova bivša supruga znala je da ne treba da ga pominje.

„Suzane Lombard?“

Abe je klimnuo. „Hoću da mi pomogneš da saznam šta joj se dogodilo.“

„Suzana je mrtva, Džordže. Eto šta joj se dogodilo.“

„Verovatno. To je verovatno istina.“

„Prošlo je deset godina!“ Gibson je slušao kako mu se glas nekontrolisano diže. Verovatno? Ta reč ga je duboko sekla. Gnev je ustuknuo pred nezamislivim očajanjem. Suzana je mrtva. Morala je biti. Prošlo je deset godina. Druga mogućnost bila je mnogo gora. Ostanak u životu ne bi bilo blagodet u takvim okolnostima. Ne... ako je živa, to znači da je skrivena. Neko se silno potrudio da tako bude ako je posle toliko vremena još živa. Na pitanje zašto, nije bilo srećnih odgovora. Um mu se ispunio košmarnim slikama.

„Zašto? Šta bi time dobio? Da li se nadaš povratku u Lombardovo okrilje?“

„Ne. Nas dvojica smo se zauvek rastali.“

„Zašto onda to radiš? Zbog starih dobrih vremena?“

„Moji razlozi te se ne tiču.“

„Moraćeš više da se potruđiš. Zašto bi se trudio da pronađeš njegovu ćerku ako ne želiš ništa od njega? Ako nečim raspolazeš, zašto ne predaš ono što imaš federalcima i ne digneš ruke od toga?“

Na Džordža je došao red da se zapilji u njega. Gibson mu nije verovao, ali je imao iskren pogled – tvrd kao branik starog pikapa.

„Suzana je u pitanju. Iznenadjuješ me, Gibsone.“

„Kako to misliš?“

„Suzana te je volela više od ikoga.“

Gibson se našao na pragu suza. Abe je to video. Počastio ga je brižnim osmehom.

„Ta devojčica te je obožavala. Nije se odvajala od tebe. Gledao sam kako se brineš o njoj. Ponašao si se prema njoj kao prema rođenoj sestri. Svi smo to videli.“ Abe je obrisao nešto ispod oka. „Zla krv između tebe i Bendžamina – da li važi i za Suzanu?“

Gibson je odmahnuo glavom. Pokrio je usta rukom da ne bi još nešto rekao. Nastojao je da očuva prisustvo duha, ali je gubio bitku.

„Pomozi mi ako je tako. Ne znam za tebe, ali ja hoću da saznam šta joj se desilo. Hoću da sednem preko puta čoveka koji je izmamio tu divnu krhku devojčicu iz kuće. Hoću da ozbiljno porazgovaram s njim. FBI može da se posluži onim što ostane od njega posle tog razgovora.“ Abe se učutao kao da jezikom proba pretnju nasiljem koju je upravo izrekao. „Biće još bolje ako usput izravnam dug koji imam prema tebi.“

„Kriviš sebe.“

„Tako je.“

„Da li te je Lombard zato otpustio? Zbog Suzane?“

„Da.“

„Da li si ti bio kriv?“

Abe je s uzdahom pogledao kroz prozor. Gibsonu se učinilo da se njegov sagovornik smanjuje pred njegovim očima. Progovorio je tihim i tužnim glasom.

„To je jako dobro pitanje. Nikad nisam odgovorio na njega na zadovoljavajući način. Bezbednost je profesija u kojoj se uspeh meri rezultatima. Moj

posao je bio da zaštitim Bendžamina Lombarda. To se odnosilo i na njegovu porodicu. Činjenica je da je Suzana nestala dok sam ja bio na straži.“

Da ga nije dobro poznao, Gibsonu bi čovek počeo da se dopada.

„Pa zašto baš sada? Otkud se pojavila ta želja za kopanjem po staroj rani? Zbog godišnjice?“

„Dodi do moje kancelarije, pa ćeš videti.“

„Šta ću videti? Šta imaš?“ Gibson je pokušao da pročita sagovornikov govor tela. Njegovo samopouzdanje bio je jedini jasan trag. Da li je to moguće? Da li Abe ima novi podatak u vezi sa slučajem koji već deset godina vezuje policiju u čvor? Kakvim očajničkim nagađanjima se bavi? Da li je to bitno? Znao je da bi krenuo i kad bi znao da ima jedan procenat šanse da pronađe Suzanu. To pitanje uopšte se nije postavljalo.

Abe je gurnuo debeljuškasti koverat preko stola. Gibson ga je otvorio. Prešao je prstom preko gomile novčanica u njemu. Nije ih brojao, ali su sve novčanice bile stotke.

„Šta je ovo?“

„To je izvinjenje zbog prekida doručka ili naknada koja se dobija pri stupanju na posao. Sam izaberi.“

„Naknada pri stupanju na posao?“

„Nudim ti dva puta veću platu od prethodne ako pristaneš da nam pomogneš, kao i deset hiljada dolara bonusa ako pronađeš obećavajući trag. Da li to zvuči pošteno?“

„I više nego pošteno.“

„Dobro.“ Abe je kliznuo iz separea. Klimnuo je saradnici i izašao iz *Najthoka*.

Gibsonu nije ostalo ništa drugo nego da pođe za njim.

PETO POGLAVLJE

Kolona vozila probijala se kroz centar Finiksa. Ličila je na ratni brod koji krči put preko betonsko-metalnog okeana. Bila je duža od polovine bloka. Na njenom vrhu bio je klin od policajaca na motociklima. Sirene su zavijale.

Probijali su stazu kroz saobraćajnu gužvu petkom po podne. Automobili su se žurno parkirali sa strane, a prolaznici zastajali da bi zevajući posmatrali spektakl.

Bendžamin Lombard nije video ni čuo ništa od toga. Sedeo je na zadnjem sedištu uvek druge limuzine i pregledao raspored za sledeću nedelju. Nije se žurio, iako je bio svestan nerveze među osobljem. Navikao je da ljudi čekaju njegovu odluku, kao da je vlasnik njihovog vremena. Dopisao je nekoliko manjih izmena i vratio raspored pomoćnicima.

Bio je umoran i prilično ozlojeđen. Dvadeset pet dana gledao je kako guvernerka En Fleming nagrizala njegovo vođstvo u ispitivanjima javnog mnjenja. Ono što je počelo kao zanimljiv sporedni šou postalo je stvarna pretnja. Skorašnja politička karikatura prikazivala ga je kao zeca koji spava ispod grma, dok ga Flemingova, u liku kornjače, prestiže. U emisijama u kasnim noćnim terminima prešao je put od pomazanika do predmeta šale. Kalifornijska guvernerka u svom prvom mandatu pre godinu dana nije ni pominjana u razgovorima o predsedničkoj kandidaturi. Lombard je bio tako veliki favorit da je nekoliko krupnih partijskih zverki samo odustalo od kandidature. Sad se nadmetao s početnicom, koja ga je pak ubrzano sustizala. Njegovi savetnici omalovažavali su Flemingovu. Rekli su da će njena zvezda brzo izbledeti. Više nije bio tako siguran u to. Dosad je odbila sve napade manirom iskusnog profesionalca. Napravila je čak i budalu od njega i počela da privlači pažnju krupnih donatora. Konvencija u Atlanti biće borba na život i smrt ako je pre toga ne zaustavi.

„Reci Daglasu da precrta Santa Fe“, reče Lombard. „Hoću da s večerašnje priredbe za skupljanje priloga idem pravo na aerodrom.“

Liland Rid promeškoltio se u sedištu. „Gospodine, Daglas misli da je važno da se sutra tamo pojavite ako želite podršku guvernera Maklina. Nećemo se vraćati ovde pre konvencije.“

Liland Rid bio je potpredsednikov sekretar. Pedesetpetogodišnjaka je bio glas nepogrešivog operativca – čoveka koji rešava sve probleme. Zaslužio je i opravdao taj ugled u trideset tri godine dugoj karijeri na Hilu i u bezbrojnim kampanjama.

Lombard je veoma cenio sekretara. Nakon samoubistva Djuka Vona, odbacio je dvojicu kandidata pre nego što je odabrao Rida. Rid je govorio njegov jezik i delio njegovu nepokolebljivu odlučnost, ali nije bio Djuk Von.

To nije bio razlog za stid – Djuk Von je jednostavno bio jedinstvena ličnost. On bi instinktivno znao ono što Liland Rid nije – zašto je Santa Fe loša ideja. Djuk je video iste figure na šahovskoj ploči kao i svi ostali, ali je igrao mnogo poteza unapred. Preneo je veliki deo svog znanja o politici na Lombarda.

Liland Rid bio je energičan i neumoran, ali je morao biti usmeravan na pravu stranu. To je na neki način bilo bolje. Lombard se navikao da bude najpametnija osoba u svakom društvu. Ponekad mu je ipak nedostajao Djuk, da već radi na problemu koji još nije ni iskrasao.

Odmerio je Rida ledenim pogledom.

„Nećemo dobiti Maklinovu podršku. Staće iza Flemingove.“

„Ali, gospodine, Daglas misli da Maklin šalje signale.“

„Maklin je slao signale dok sam bio deset procenata u vođstvu. Sad sam u prednosti za širinu tvog kurca. Staće uz Flemingovu. Poznaje je dvadeset godina. Obećaće mu mnogo toga što ja neću. Naravno da će me naterati da plešem da bih dobio njegovu podršku, ali će mi je na kraju uskratiti.“

„Zar ne bi trebalo da ipak odemo kad smo već ovde?“

„Megan, gde će Flemingova biti sledećeg petka?“ pitao je Lombard.

Njegova pomoćnica otkucala je nešto na laptopu. „U Arizoni, gospodine.“

„Ovo je gubljenje vremena, Lilande. U oskudici smo s vremenom, stoga zajebi guvernera Maklina, i zajebi Daglase kad smo već kod toga.“

„Gospodine?“ Rid je zvučao optimistično uprkos nenadanoj promeni u potpredsednikovom raspoloženju i rečniku.

„Zabrinut sam zbog Daglase i načina na koji tumači podatke s terena“, strpljivo je objašnjavao Lombard. „Donosi odluke na osnovu prošlonedeljnih istraživanja. Mora da bude ispred Flemingove. Ništa ne postiže i sit sam njegovih opravdanja.“

„Da, gospodine“, reče Rid. „Kakav razlog da ponudim za otkazivanje?“

„Nešto neodređeno. Potreban sam u Vašingtonu – to uvek lepo zvuči, a još sam potpredsednik. Ukapiraće već.“

„Da, gospodine“, reče Rid.

„Hoću da rano ujutru sednem s Daglasom, Benetom i Guzmanom. Moramo da raščistimo neke stvari. Nisu oni jedini stratezi za kampanje u Vašingtonu.“

Lombard je pogledao kroz zamagljeni prozor u nejasnu mrlju Finiksa. Život u ovom mehuru bio je jedan od nestvarnih aspekata posla. U poslednjih

osam godina ni za trenutak ga nisu ostavljali samog. Trideset ljudi je uvek znalo gde je. Morao je biti u neprestanom pokretu, okružen ljudima, idejama, u akciji, kako bi radio svoj posao na valjan način. Takav život mu je veoma prijao. Prijaće mu još više kad postane predsednik.

Izgovarao bi kliše koje su smislili njegovi prethodnici – priče o služenju domovini i viziji budućnosti nacije – kad god bi ga novinari pitali zašto želi da bude predsednik. To su, naravno, bile gluposti. Sumnjao je da su oni koji su ih smislili verovali u njih išta više nego on. Šta je istina? Kada se u istoriji čovečanstva ambicioznom čoveku pružala prilika da bez prolivanja krvi postane najmoćniji čovek na svetu? Pružila mu se prilika da postanete živo božanstvo savremene civilizacije. Nije verovao nikome ko je imao skromnije ambicije od te. Razlika između njega i većine ljudi bila je ta što je on rođen za takav položaj. Stvoren za njega.

Kolona vozila stala je ispred hotela. Lombard je gledao kako Tajna služba stupa u akciju. Dvadeset automobilskih vrata istovremeno su se otvorila. Agenti su izleteli iz vozila. Raširili su se kao marinci koji osiguravaju mostobran. Vrata njegove limuzine su se otvorila tek kad su zauzeli položaje. Zakoračio je na sunce, sa širokim osmehom na usnama. Bio je viši od svih, izuzev jednog agenta. Zastao je da osmotri hotel, zakopčao sako i mahnuo pristalicama na drugom kraju ulice. Nagradile su ga glasnim aplauzom. Otpatili su ga do hotela.

Postaraće se da onaj visoki agent bude uklonjen iz njegove pratnje.

Gomila pomoćnika okružila ga je u hotelu. Referisali su mu dok je žurio ka apartmanu. Pregledao je dva izveštaja i postavljao pitanja naporedo s pripremama. Istovremeno je vodio nekoliko razgovora.

„U koliko sati počinje večera za skupljanje priloga?“ pitao je.

„U osam, gospodine.“

„Gde je moj govor?“

Neko mu je uručio primerak. Dobio je i dva opširnija dokumenta s najnovijim obaveštajnim podacima o razvoju situacije u Egiptu i prikazom borbe oko imigracionog zakona u Senatu.

„Lilande, hoću da te vidim za dva sata. Razgovaraćemo na ručku. Ne uzne-
miravaj me izuzev ako ne izbije ustavna kriza ili ne postanem predsednik.“

Stado je odgovorilo učtivim kikotom. Agent Tajne službe zatvorio je vrata za njim.

Bendžamin Lombard ostao je sam u apartmanu. Skinuo je odelo i pažljivo ga položio na postelju da se ne bi izgužvalo. Uživao je u rashlađenom prostoru posle boravka na nemilosrdnoj jari Arizone. Nije znao zašto, tek, hoteli s pet zvezdica imali su bolje rashladne uređaje od bilo kog mesta u svetu. Smatrao ih je civilizacijskim vrhuncem, koji ljudima omogućuju da žive na od boga zaboravljenim mestima poput Finiksa u Arizoni.

Rashlađivao se u mraku apartmana u košulji, boksericama i crnim čarapama. Posle izvesnog vremena uključio je vesti, na vreme da vidi izveštaj s kampanje En Fleming u Kaliforniji. Puklo mu je pred očima. Neveliki broj zainteresovanih na jutros održanom govoru podsetio ga je na širu sliku. Sutrašnji sastanak s Daglasom mora da bude krvav. Poslaće poruku trupama. Osvežiće ih i izoštriti njihovu percepciju. Pitao se kako će izvući Abigejl Saldanu iz samonametnute penzije. Ta bi lako izašla na kraj s ovim glupostima oko Flemingove.

Odsečno kucanje na vratima prenulo ga je iz razmišljanja. Dobro raspoloženje naglo je splaslo. Ako Senat nije hrpa zadimljenih ruševina, preterano revnosni saradnik s druge strane vrata će, tako mu bog pomogao, morati da se preseli u Tursku da bi našao posao u politici.

„Šta je?“ dreknuo je Lombard. Zamalo što nije istrgao vrata iz šarki.

Ugledao je Lilanda Rida. Uznemirenog.

„Šta je bilo?“ ponovo je pitao znatno blažim glasom.

„Mogu li da uđem, gospodine?“

Bendžamin je stao u stranu i pustio sekretara u apartman. Rid nije seo. Kružio je po sobi kao robotski usisivač koji patrolira i po podu skuplja prašinu. Zaustavio se pored prozora.

„Pa, šta je bilo? Hriste, činiš me nervoznim!“

„Gospodine, sećate li se spiska za koji ste me zadužili?“

Lombard je znao o čemu Rid govori. Čovek ne napreduje do ovih političkih visina a da usput ne napravi nekoliko neprijatelja. I više nego nekoliko. Na spisku su bila imena ljudi koji bi mogli da naude njegovoj kampanji. Na njemu se našlo mesta za sve političke neprijatelje, bivše saradnike i devojke iz srednje škole, nezadovoljne načinom na koji su raskinuli. Nije očekivao nevolje, ali u svakoj kampanji iskrasne nešto davno zaboravljeno iz kandidatove prošlosti. Nije mogao očekivati da će se ova razlikovati od drugih.

„Ko?“ pitao je Lombard.

„Džordž Abe.“

„Džordž? Zaista?“ To ga je iznenadilo. Oduvek je mislio da su u razumno dobrim odnosima uprkos načinu na koji su prekinuli saradnju. „Šta je uradio?“

„Sastao se sa sinom Djuka Vona u dajneru u Virdžiniji. Zajedno putuju za Vašington.“

Dlačice na Lombardovom vratu su se nakostrešile. Gibson Von i Džordž Abe. Nije očekivao da će se ta imena ikada pojaviti u istoj rečenici. Imali su samo jedan zajednički imenilac – njegovu malenost. Nisu se slučajno uortačili baš sad.

„O čemu su razgovarali?“

„Ne znam, gospodine.“

„Saznaj! Imamo li nekog u Džordžovoj ekipi?“

„Nemamo, gospodine“, reče Rid.

„Pa pronadi nekog. I pozovi Eskridža. Vreme je da zasuču rukave i prihvati se posla.“

ŠESTO POGLAVLJE

Ćutke su se vozili ka Vašingtonu. Gibson je sedeo na zadnjem sedištu pored Džordža Abea, zadubljenog u mobilni telefon. Odgovarao je na elektronsku poštu. Gibson mu je ukrao šifru telefona kad ju je otkucao. To mu je prešlo u naviku. Mesecima je usavršavao tu veštinu. Mogao je da ukrade šifru za otključavanje telefona s druge strane sobe posmatrajući samo pokrete palca. Zapamtio ju je, za svaki slučaj.

Oduvek je lako pamtio brojeve. Bez napora je usvajao znanja iz matematike, prirodnih nauka i informatike. Naučio je da pamti duge nizove brojeva. Mogao je da zapamti niz od šesnaest cifara: telefonske brojeve, brojeve kreditnih kartica, brojeve socijalnog osiguranja – neverovatno je koliko često ljudi u javnosti recituju najvažnije podatke. To je bio jedan od njegovih ne tako društveno prihvatljivih talenata.

Abeova devojka Petka sedela je na suvozačevom sedištu. Premeravala je drum kao da se vozi kroz Faludžu. Viđao je taj pogled u očima vojnih veterana. Upućivao je na sećanja koja odbijaju da to budu, na prizore i zvuke koji će im se doveka vrteti u glavi kao neskladna simfonija. Imala je taj napeti i oprezni stav, kao da su drumske zasede svakodnevna pojava u severnoj Virdžiniji.

Abe ju je u *Najthoku* predstavio kao Džen Čarls. Profesionalno se rukovala s njim. Njen izveštačeni suspregnuti osmeh protumačio je kao upozorenje da ne pokušava da je prevari. Bila je meka kao duša u poređenju s tvrdokornim sitnim vozačem Hendriksom, koji se nije ni predstavio. Ni Gibson se, po svoj prilici, nije dopadao Hendriksu, samo što u njegovom neprijateljskom stavu, za razliku od Čarlsove, nije bio ničeg ličnog. On očigledno nije gajio simpatije ni prema kome i ni prema čemu.

Bila je nedelja, ali je saobraćaj u glavnom gradu bio gust kao u špicu. Trešnje su se rascvetale početkom aprila. Drumovi u Džordžtaunu bili su zakrčeni turistima. Hendriks se majstorski kretao kroz gužvu. Plesao je između kolona dok su jedni kočili, a drugi dodavali gas. Gibson je zaključio da vozač raspolaže veoma korisnom nadljudskom moći. Na Kijevom mostu prešao je na uzdignuti Vajtherstov auto-put, koji se pružao pored reke Potomak. Isključili su se na Ulici K. Reka se svetlucala pored njih sve do Kenedijevog centra.

Gibson se zagledao u Abea. Još su ga pekle njegove reči u dajneru – *Suzana te je volela više no ikoga*. Pogledao je kroz prozor, na reku.

Više no ikoga.

Poznavao je Suzanu od detinjstva. Životi su im se prepleli zahvaljujući očevima. Veza između njih bila je mnogo dublja od one koja se obično javlja između senatora i njegovog sekretara. Lombard je bio kum na Djukovom venčanju. Gibsonu je umrla majka kad je imao tri godine, pa je posle toga provodio više praznika s Lombardovima nego sa svojom porodicom. Senator Lombard i Djuk često su radili do kasno u noć i vikendima. Gibson je zbog toga imao spavaću sobu odmah do Suzanine. Djuk je, kad je Gibson napunio sedam godina, morao da mu objašnjava da Suzana nije njegova sestra. To saznanje mu je teško palo.

Neke od najlepših uspomena na detinjstvo bile su iz letnjikovca Lombardovih na virdžinijskoj obali u Pamsrestu. Leto je svake godine počinjalo

zabavom na Dan sećanja. Na njoj ste mogli sresti stotine Lombardovih prijatelja, političkih saveznika i njihovih porodica. Uvek je bilo mnogo dece s kojom je mogao da se igra. Dozvoljavali su im da juraju okolo dok su se odrasli družili i umrežavali na travnjaku i širokoj verandi, koja je opkoljavala kuću sa svih strana. Gibson je čitav dan bio epske bitke za osvajanje zastave na imanju iza kuće. Kamionet sa sladoledom izazvao bi oduševljenje među decom, koja su se već nakrkala pljeskavica, viršli i krompir-salate. To mesto je bio raj za klince. Nestrljivo je čekao ta okupljanja.

Suzana je sedela u kući dok su se druga deca zabavljala. Čitala je iza velikih panoramskih prozora, koji su pokrivali zadnji deo kuće. S tapacirane klupe prekrivene jastucima pružao se divan pogled na imanje, sve do linije drveća. Takvo ponašanje je, po njegovom mišljenju, predstavljalo traćenje divnog dana jer je u tom dobu mnogo više je voleo da se pentra po drveću nego da razmišlja o njemu. To je bilo Suzanino najdraže mesto u kući i prvo na kom su je tražili. Odatle je posmatrala zabavu i čitala knjige od kojih se nije razdvajala. Rado je tu provodila čitav dan čitajući i dremajući na suncu, kad bi uspela da obrlati majku umilnim rečima.

Gibson ju je smatrao sestrom, ali je najčešće nije kapirao. Ponašao se prema njoj onako kao što starija braća često čine s mlađim sestrama – kao prema vanzemaljcu. Nije igrala američki fudbal ili bejzbol; nije volela da se igra vojnika u šumama iza kuće; nije volela nijednu od njemu omiljenih igara. Zato je radio jedino što je bilo razumno u takvim okolnostima – ignorisao ju je. Nije to činio iz zlobe, već iz celishodnosti. Jednostavno nisu imali zajednički jezik.

Suzana se prema njemu ponašala kao mlađe sestre prema starijoj braći – sa strpljivom ljubavlju i neiscrpnim oduševljenjem. Na njegovo odbacivanje odgovarala je obožavanjem, a na nezainteresovanost blistavim osmesima. Nikad nije bila povređena niti se jogunila zbog neuzvraćene naklonosti. Uvek je bila spremna da mu pruži novu priliku. Na kraju ga je pokorila dečjom velikodušnošću – obiljem ljubavi koja obično sagori u procesu odrastanja. Gibson nije imao nikakve šanse. Konačno ga je izmorila upornošću. Naučio je da joj uzvraća ljubav. Negde usput prestala je da bude Suzana i postala njegova sestra.

Njegova Meca.

Nije se zadovoljavala samo njegovom ljubavlju. Godinama ga je opsedala tražeći da joj čita naglas. Čitao joj je jednom kad je bila mala. Nije se sećao kakvo je to štivo bilo, ali je brzo izgubio zanimanje za njega. Odonda bi ga iz svog kutka za čitanje molila da joj ponovo čita kad god bi trčao ka zadnjim vratima, da se igra u šumi. Dosledno je odbijao, zato što u to doba nije voleo da čita.

„Gib-so-ne. Gib-so-ne!“ vikala je za njim. „Dođi da mi čitaš!“

„Kasnije, Meco. Važi?“ uvek je odgovarao.

„Važi, So-ne. Zdravo!“ povikala bi za njim. „Kasnije!“ Kao da je kasnije bilo isto što i formalni izlazak.

Uvek je izgovarala njegovo ime kao da se sastoji od dve reči. Ponekad bi ga skraćivala u Son, naročito ako je bila uzbuđena. Djuk je mislio da zvuči kao stari južnjački džentlmen: „Šta radiš, Sone?“* Odrasli bi se odreda nasmejali kad bi je čuli. Njihova reakcija predstavljala je dodatno ohrabrenje. Nije znala zašto im je to smešno, ali je želela da bude u središtu pažnje.

Konačno ga je slomila jednog Božića. Senator i Djuk bili su zauzeti krizom nekog zakonskog projekta. Gibson je slavio Božić u kući Lombardovih u Grejt Folsu. Imala je sedam godina, a on jedanaest. U trenutku slabosti je pristao. Odskakutala je pre nego što je pustio sledeći film, i vratila se s *Družinom prstena* nekog Dž. R. R. Tolkina. Knjiga u to doba nije bila filmovana, pa nije znao ništa o njoj, izuzev da je jako debela i u tvrdom povezu.

„Meco! Nema šanse!“ rekao je odmeravajući njenu težinu u ruci. „Pa prevelika je!“

„To je samo prva od tri knjige!“ Skakutala je od uzbuđenja.

„Ma daj...“

„Ne, dobra je. Dajem ti reč. Avanturistička je. Čuvala sam je samo za tebe.“

Grejs Lombard ih je posmatrala s veselim i pomalo sažaljivim osmehom, koji mu je poručivao ono u šta je već sumnjao – nemaš kuda, mladi čoveče. Uzdahnuo je. Koliko loše može biti? Okrenuo je prvu stranu. Šta je sad to hobotnicar? Nije važno. Čitaće joj dvadeset minuta. Dosadiće joj pa će zaspati. To će biti kraj ove priče.

„Važi. Gde hoćeš da ti čitam?“

* Igra reči. Drugi deo Gibsonovog imena *son* znači *sin*. Stoga *What are you doing, Son?* može značiti i *Šta radiš, sine?* (Prim. prev.)

„Da!“, trijumfalno je prozborila. Zatim se zamislila. Izgleda da nije slutila da će uspeti. „Pored kamina?“

Odvela ga je do fotelje u dnevnoj sobi. Vatra je bila na izdisaju. Natrpala je drva toliko da je Grejs morala da je upozori da prestane jer će zapaliti kuću. Čekao je još deset minuta dok je raspoređivala stvari. Nabacala je jastuke, spremila toplu čokoladu za sebe i ledeno hladni sok od jabuke za njega. Trčkala je po sobi i podešavala osvetljenje da ne bude previše svetlo ili mračno. Gibson je stajao nasred sobe, pitajući se u šta se to upleo.

„Sedi, sedi, sedi!“, reče Meca.

Seo je. „Je li ovako u redu?“

„Savršeno je!“, zadovoljno se sklupčala u njegovom krilu i spustila glavu na njegovo rame.

Zaspaće za najviše deset minuta, pomislio je.

„Jesi li spremna?“, rekao je. Pokušao je da zvuči mrzovoljno, ali nije uspeo.

„Spremna sam. Uh, čekaj“, rekla je, ali se predomislila. „Ne, nije važno.“

„Šta?“

„Nije važno“, rekla je vrteći glavom. „Sledeći put.“

Neće biti sledećeg puta. Otvorio je knjigu. Namestio se u najudobniji položaj. Zaustavila ga je usred prve rečenice.

„Sone?“

Ućutao se. „Šta je?“

„Hvala ti.“

„Svesna si da nema šanse da sve ovo pročitam.“

„U redu je. Čitaćeš koliko budeš hteo.“

Pročitao je prvih trideset strana bez pauze. Nije zaspala. Priča o čarobnjaku i magiji nije bila loša. Ma bila je prilično dobra. Još su čitali kad su senator i Djuk batalili strateška premišljanja. Gospođa Lombard dovela ih je do vrata spavaće sobe. Šunjali su se kao turisti koji paze da ne uznemire životinje na safariju. Gibson ih nije primetio dok nije blesnuo blic foto-aparata.

Uramljena fotografija odonda je visila na zidu između njihovih spavaćih soba. Djuk je držao istu takvu kod kuće i u kancelariji.

Gibson je pokušao da prestane da čita posle neočekivanog fotografisanja. Meca je predosetila nevolju. Zagrlila mu je ruku.

„Šta se zatim desilo?“

Osećao je istu radoznalost.

Dve godine kasnije završili su *Povratak kralja*. Gibson je, zahvaljujući njoj, počeo i sam da čita. Uvela ga je u svet knjiga. Čitao je sve što bi mu došlo pod ruku: mračne priče Filipa K. Dika, misterije Džima Tompsona. *Stranac* Albera Kamija predstavljao je otkrovenje u devetnaestoj. Od logora za obuku nije se odvajao od starog primerka *Velike Džounsove ulice* Dona Delila. Napamet je naučio uvodni monolog.

Ako bi bio pošten prema sebi, priznao bi da nikad nije povezivao Suzanu Lombard sa snimka nadzorne kamere sa svojom Mecom. Meca iz njegove mašte završila je fakultet i živela u Londonu ili Beču, u skladu sa svojim sanjarijama. Zabavljala se s nekim pametnim i povučenim dečakom koji je obožava. Čitao joj je knjige u nedelju ujutru. Nije imala nikakve veze s davno nestalom Suzanom Lombard. Bilo mu je lakše da veruje u tu maštariju.

Da li bi joj se njegova ćerka svidela? Ponekad bi uhvatio sebe kako ih poredi – dve devojčice koje su mu toliko značile. Nisu bile nimalo slične – Eli nije bila mirni introspektivni tip. Po tome je nalikovala ocu. Više je volela da se penje na drveće nego da čita pod njim. Bile su potpuno iste u pogledu ljubavi prema ljudima. Grile su se na isti žestok i beskompromisan način. Da, Meca bi volela Eli. Nije sumnjao da bi joj Eli uzvratila istom merom.

Gde si otišla, Meco?

Zagledao se u Džordža Abea i tim koji je okupio.

Hoće li mu ona konačno odgovoriti?

SEDMO POGLAVLJE

Džen se promeškoljila na svom sedištu kad su prošli Makfersonov trg. Dala je Džordžu do znanja da su stigli. Džip je ušao u podzemnu garažu.

Ostala je pozadi, da bi motrila na Vona kad su se parkirali i izašli iz vozila. Osvrnuo se ka njoj, ali ništa nije rekao. Bio je viši nego što je očekivala, ali mu je pogled bio veoma prodoran. Stidela se zato što ju je opazio u dajneru. Osetila se kao gotovo jelo, zbog načina na koji ju je pogledao kad su se rukovali ispred restorana. To joj se nije dopalo.

Kancelarije Abeove konsultantske grupe bile su puste i mračne. Svetla su se automatski uključila. Atrijum nije bio ogroman, ali je bio besprekoran i opremljen savremenom visokom tavanicom i otmenim nameštajem presvučenim crnom kožom. Von je delovao impresionirano.

Hendriks ih je poveo hodnikom u pravcu pulsirajuće gnevne muzike. Buka je dostigla bolni nivo kad je otvorio staklena vrata sobe za sastanke. Imali su osećaj da stoje na pisti dok boing 747 uzleće iznad njih. Džen je prepoznala muziku, ali nije mogla da se seti imena benda. Muzika joj nije bila dovoljno važna da bi pamtila išta u vezi s njom.

Čelava glava izvirila je preko ekrana laptopa kao plašljiva zverčica iz jazbine.

„Muzika, Majk! Pobogu čoveče!“, zavapio je Hendriks.

Tišina je smesta zavladovala u sali za konferencije. Čelava glava se podigla. Pripadala je Majku Rilingu, IT direktoru Abeove firme. Muškarac u ranim tridesetim imao je unezveren zakrvavljen pogled i žučkastu kožu čoveka koji živi na moćnom koktelu kofeina i brze hrane. U prostoriji se osećao ustajali zadah stresa.

„Izvinite, gospodine Abe. Mislio sam da nećete doći do podneva.“

„Pa podne je“, reče Džen.

„Au!“, reče Majk. „Žao mi je, gospodine Abe.“

„U redu je. Kako ide?“, pitao je Abe.

Majk je samo otvorio i zatvorio usta. Džen je to protumačila kao međunarodni simbol za: *Ne ide nikako i voleo bih da ljudi prestanu da postavljaju takva pitanja*. Znala je kako mu je i donekle saučestvovala s njim. Majk je radio predanije od ikoga, ali ovo jednostavno nije bio njegov fah. Nije on kriv zbog toga, iako je odgovoran za pogrešno predstavljanje svojih sposobnosti. Zato je Von ovde. Iako je možda već prekasno.

Ovo je bila glavna soba za konferencije. Preobražena je u improvizovani ratni štab. Na nizu tabli na zidu bile su fotografije, dijagrami, mape i beleške. Fotografija Suzane Lombard bila je na vrhu središnje table. Najbliža porodica bila je poređana ispod nje u vidu naopakog porodičnog stabla. Vonov pogled zalepio se za nju. Nedokučiv izraz prešao mu je preko lica.

Ispod porodice su bili Lombardovi saradnici iz senatorskih dana, uključujući i Djuka Vona. Tu je bila i Džordžova fotografija. Galerija se završavala s dva prazna okvira. Na jednom je pisalo *WR8TH* – što je bio čat-rum

pseudonim osobe s kojom je Suzana komunicirala pre nestanka. Na drugom je pisalo *Tom B.* Linija je spajala prazne okvire. Iznad nje je bio znak pitanja.

Abe je seo na čelo stola. Hendriks i Von sledili su njegov primer, dok je Riling skakutao okolo kao unezverena kokoška.

„Majkle, molim te. Rutinski poslovi mogu da sačekaju“, reče Abe.

„Da, gospodine Abe. Izvinite.“

Abe se nevoljno zakikotao. „I prestani da se izvinjavaš zato što mnogo radiš.“

Džen je cenila šefov trud, ali nikakve pohvale neće smiriti Majka Rilinga. Verovatno to ne bi učinila ni bočica jakih lekova u kombinaciji s ludačkom košuljom. Ubijao se od posla. Bio je izuzetno napet i, tragično, duboko ubeđen da je krajnje potcenjen.

„Majkle, ovo je Gibson Von“, reče Džordž. „Pomoći će nam u slučaju Lombardove. Gibsone, ovo je Majkl Riling, naš IT direktor.“

Riling je mlitavo stisnuo Vonovu ruku. Odmerio ga je pogledom psa koji brani svoju teritoriju. Gibson ga nije primetio, ili se pretvarao da nije.

„Zadužicu Džen da te upozna s onim što smo dosad uradili“, rekao je Abe Vonu. „Da ispuni neke praznine. Ponekad obilazak poznatog terena pomaže. Sve podatke pronaći ćeš u dosijeu.“

Džen je gurnula debeli registrator preko stola ka Vonu. Na koricama su bile uredno otkucane reči *Suzana Lombard*. Unutra su bili svi podaci o devojčicinom nestanku i istrazi, mnogo FBI-jevih internih dokumenata, fotografija i memoranduma. Naišao je na mnogo poverljivih podataka. Abe je možda prekinuo saradnju s Bendžaminom Lombardom, ali je ipak sačuvao znatan uticaj.

Von je oprezno razgledao materijal, snažno trljajući tačku iza uva. Svaki pomen Suzane Lombard nagonio ga je na uzmak i dublje povlačenje u sebe. O čemu se radi? O krivici? Kajanju? Strahu? Je li u pitanju strah? Video je da ga posmatra. Osmehnuo se kao neko ko pokušava da bude u prijateljskim odnosima sa zubarem koji će mu sređivati koren zuba.

Projektor je oživeo. Ekran se spustio s kućišta na tavanici. Suzanina fotografija ispunila je ekran. Postojalo je obilje njenih fotografija. Lombardovi su bili čudesno fotogenična porodica. Fotografisali su se gotovo na svakom porodičnom okupljanju. Ona na ekranu snimljena je na jednoj od božićnih zabava – Suzana je sedela na podu, ispod nogu odraslih. Srećno se

osmehivala kameri. Ruka Gibsona Vona visila je bez tela u vazduhu pored nje. Džen je pronašla veoma malo fotografija bez Vona. Odabrala je ovu da bi procenila njegovu reakciju.

Žažalila je zbog toga kad je videla reakciju. Kao da ga je spopala morska bolest.

„Džen, imaš reč“, reče Abe.

Počela je da ustaje pa se predomisli. Prešla je jezikom preko zuba. „Koliko znaš o nestanku Suzane Lombard?“

„Izuzev onog što se već deset godina vrti na vestima?“, reče Von. „Malo šta.“

„Jesu li te ispitivali?“, prekinuo ga je Hendriks. „Posle otmice. Nismo našli dokumente o tome.“

„Nisu“, odvratio je Von. „U to doba sam bio u zatvoru.“

„Den je postavio dobro pitanje“, reče Džen. „Reci nam ako ti se išta od onog što znamo o Suzani učini pogrešnim ili netačnim. Imao si poseban odnos s njom.“

Von se namršio. „Naravno, ali ne zaboravite da je nisam video od smrti moga oca.“

„To nam je poznato“, reče Abe. „Ali nikad se ne zna.“

Džen je pročitila grlo. „Mislim da ćemo početi od početka, ako niko nema ništa protiv.“ Zastala je da bi procenila reakciju prisutnih. „U redu. Ovog jula će, kao što svi znate, biti desetogodišnjica njenog nestanka. Suzana Lombard, ćerka virdžinijskog senatora Lombarda, u utorak 22. jula ujutru pobegla je od kuće. Napustila je porodicu, koju svi što o njoj nešto znaju opisuju kao savršenu i srećnu. Da li to odgovara tvojim sećanjima?“

„Otprilike.“

„Policija i FBI su u početnim fazama istrage operisali na osnovu teorije da je Suzana oteta s puta pored porodične kuće na plaži u Pamsrestu u Virdžiniji. Grejs Lombard i njena ćerka često su provodile čitavo leto u toj kući, dok je senator putovao do posla u glavnom gradu i nazad.“

Pamsrest je bio malo mesto u kom se svi poznaju. Bakalnice, dve poslastičarnice, kej i prvorazredni restoran s roštiljem. Mestašce je podsećalo na jednostavnija vremena, kojih se ljudi nejasno sećaju i koje ne mogu da povežu s određenim datumom – doba u kom porodice nisu strahovale za sigurnost bližnjih.

„Potvrđujem da je tako bilo“, reče Von. „Meca je imala dvanaest godina poslednjeg leta koje sam tamo proveo. Odlazila je i dolazila kući po volji.“

„Meca?“, pitao je Hendriks.

„Izvini. Hteo sam da kažem Suzana. Tako sam je ja zvao.“

Hendriks je zapisao taj podatak.

„Suzana se svuda vozila biciklom“, nastavila je Džen. „Tog leta radila je na lokalnom bazenu. Obično je odlazila ujutru i odsustvovala čitavog dana. Tada nisu sva deca imala mobilni telefon. Dešavalo se da prođe i čitav dan a da Grejs Lombard ne progovori ni reč s ćerkom. Majka se zbog toga nije zabrinula sve do šest uveče. Posle dva poziva utvrdila je da se Suzana nije pojavila na poslu. Treći je bio upućen suprugu u Vašingtonu. Senator Lombard pozvao je FBI. Taj poziv pokrenuo je lavinu. Gradić je ujutru vrveo od predstavnika snaga reda i zakona – lokalnih, državnih i saveznih. Priča je do podneva postala vest na nacionalnom nivou. Suzana Lombard postala je prava televizijska opsesija.“

„Isplati se biti beo“, promrsio je Hendriks.

Džen je klimnula. To je bila neporeciva činjenica. Društvene nauke su taj fenomen nazvale SNBŽ – sindrom nestale bele žene. Suzana je krenula stopama Elizabet Smart i Natali Holovej – ako nestanete u Americi, biće vam od pomoći ako ste beli, ženskog pola i privlačnog izgleda. Kad tome dodate i činjenicu da je nestala ćerka američkog senatora, dobićete recept za novu američku opsesiju. Mediji su se obušili na Pamsrest kao kuga na Egipat. Televizijska reportažna kola obrazovala su raskošnu favelu na poljani na obodu grada. Svaki meštanin koji bi zastao na duže od nekoliko sekundi imao je garantovan nastup na televiziji. Priča je mesecima obrađivana u svim medijima u zemlji.

„Suzanin bicikl pronađen je po podne drugog dana dva grada dalje, u travi do pojasa, iza bakalnice. Oblast je nekoliko puta detaljno pretražena, ali niko nije video Suzanu Lombard. Lokalna policija je proveravala poznate seksualne prekršiocyte, dok se FBI bavio mogućnošću da otmica ima političku pozadinu. Nikakav zahtev za otkup nije stizao.“

Abe i Hendriks su se uzvrpoljili. Nastavila je pre nego što su stigli da je prekinu. Htela je da što pre završi sa starim materijalom i da se dotakne novog.

„Prvi pomak u istrazi desio se šestog dana. Studentkinja Beatris Arnold pozvala je FBI da bi rekla kako je prodala grickalice Suzani Lombard na

benzinskoj pumpi u Brizvudu u Pensilvaniji. Snimak iz Brizvuda izazvao je seizmički poremećaj u istrazi. U potpunosti je srušila sve dotadašnje pretpostavke. Suzana Lombard nije oteta; pobjegla je od kuće. Uspela je da proputuje pet stotina kilometara od virdžinijske obale do Pensilvanije a da ne privuče pažnju na sebe. Snimak nadzorne kamere otkrivao je tri neporecive činjenice: Prvo, Suzana je pokušavala da prikrije svoj identitet. Drugo, nekog je čekala. I treće, taj neko je, makar po Suzaninom mišljenju, bio prijatelj.“

„Niko nije obraćao preteranu pažnju na Suzanu Lombard kao takvu dok se pretpostavljalo da je kidnapovana. Smatrana je nevinom devojčicom koja se u pogrešno vreme zatekla na pogrešnom mestu. FBI je osvetlio privatni život Suzane Lombard jakim reflektorom kad se pojavila traka iz Brizvuda. Inventarisali su i proučili njeno okruženje, stvari i društveni krug“, nastavila je Džen posle kraće pauze. „Računam da me pomno pratiš, zar ne?“

Von je klimnuo.

„U redu, sad prelazimo na deo priče koji nije otkriven u medijima. Zauzvast me ako budeš imao neka pitanja.“

Von je ponovo klimnuo.

„Dakle, ko je bio taj prijatelj s kim se srela u Brizvudu? I kako je upoznala tog tipa? Prvi intervjui s njenim prijateljima ukazali su na dečka – Toma B.“ Džen je pokazala na prazni okvir na tabli.

„Imala je dečka?“

„Da li te to iznenađuje?“

„Malo. Šta znate o njemu?“

„Ne mnogo. Prijatelji su priznali da su je nekoliko puta pokrivali na poslu da bi mogla da se sastane s njim. Suzanini roditelji bili su čvrsto uvereni da nije imala dečka. Njena soba je pretražena i pronađena su njegova ljubavna pisma u ormanu za knjige.“

„I?“

„I ništa. Policija nije pronašla nijednog Toma u krugu od devedeset kilometara. Proširili su potragu na varijacije istog imena: Tom A., Tom C., Tom D. itd. Ništa.“

„Nikad se nije oglasio?“

Džen je odmahнула glavom. „Novi trag pojavio se pri pretrazi Suzaninog laptopa. Hard-disk je očišćen pomoću *Hevi skraba*, programa koji trajno briše podatke.“

„Gibson, možeš li da objasniš kako on radi?“, pitao ga je Džordž.

Džen je upitno odmerila šefa. Džordž je već znao kako taj program radi. On joj je to lično objasnio. Sigurno je imao razloga da postavi ovo pitanje. Rad s Džordžom nalikovao je igranju šaha s velemajstorem. Činio ju je paranoičnom prema vlastitoj paranoji.

„Naravno“, reče Von. „Nasuprot široko uvreženom mišljenju, prazne korpice za otpatke samo menja položaj obrisanih podataka. Oni i dalje postoje na hard-disku, ali kompjuter dobija dozvolu da preko njih piše ako mu zatreba prostora. Obrisani dokument, u zavisnosti od navika korisnika, može da opstane i godinama na disku. Ponovno pronalaženje tobože obrisanih podataka na hard-disku relativno je jednostavno. Tako je uhvaćeno mnogo nesuđenih velikih kriminalaca. Zbog toga su napravljeni programi poput *Hevi skraba*, koji sistematski brišu hard-disk nekoliko puta, sve dok postojeći podaci postanu potpuno nedostupni. Od obične četrnaestogodišnjakinje ne očekuje se da to zna.“

„Pogotovo ne od tinejdžerke koju su roditelji opisali kao tehnološki nevestu“, reče Džena.

„Što je očigledno i bila“, umešao se Hendriks. „Zato što je, iako je instalirala program za zametanje tragova, spustila poklopac laptopa pre nego što je ovaj završio...“

Von je oštro okrenuo glavu ka Hendriksu. „Zbog čega je kompjuter prekinuo program usred posla“, završio je rečenicu umesto Hendriksa. „Meca je uprskala?“

„Tako je“, reče Džen. „Kompjuter je odnet u Fort Mid. Rekonstruisali su sve što su mogli. Ispostavilo se da nema mnogo toga. Većinom su to bili tipično tinejdžerski sadržaji: odlomci domaćih zadataka, sastavi, imejlovi itd. Na mašini je bio i IRC za čat, o kom roditelji nisu ništa znali. Nijedan od njenih prijatelja nije ga koristio.“

„Sećam se da je FBI prevrnuo svaki kamen tražeći WR8TH-a. Da li je FBI tako saznao za njega?“ Von je sedeo na rubu stolice.

„Jeste. Neko s korisničkim imenom WR8TH sprijateljio se sa Suzanom preko čata. Predstavljao se kao šesnaestogodišnji dečak i postao njena osoba od poverenja. Zaključili su da ju je ohrabrio da pobegne i pomogao da prikrije tragove.“

„Da li su išta postigli s tim? Mislim na federalce.“

„Ne, WR8TH je bio samo još jedan ćorsokak. FBI je objavio korisničko ime, kao što znaš, ali ništa nisu doznali.“

„To me nimalo ne čudi“, reče Von. „Čatovanje preko IRC-a je po prirodi stvari anonimno. Ne ostavlja zapise. Pritom možete da izaberete novo korisničko ime pri svakom logovanju. Ta vrsta komunikacije mi je, kad sam počeo da se bavim kompjuterima, omogućavala da isprobavam trikove, strategije i šifre. Svi su paranoično strahovali da se FBI šunja po čatovima.“

„I šunjali su se“, reče Abe.

„Imao sam dvadeset različitih korisničkih imena koje sam naizmenice koristio. Ako je WR8TH bio pažljiv, gotovo je nemoguće pratiti ga do izvora.“

„Upravo to se i dogodilo. Uprkos hiljadama dostava“, reče Džen. „Nijedna od njih nije dovela do osobe ili osoba iza imena WR8TH. Ironično je što FBI pritom nije imao problem u pronalaženju WR8TH-a na internetu; upravo suprotno. Ispostavilo se da je to neverovatno često korisničko ime. Stotine njegovih varijacija pojavljuje se samo u igricama.“

Džen je prešla na profil Suzaninog otmičara, koji je FBI sastavio od malobrojnih raspoloživih podataka. Uglavnom se radilo o nagađanjima, pošto nisu imali ništa izuzev odlomaka čata sa Suzaninog kompjutera i okolnostima zločina.

„Pretpostavka je bila, i još uvek je, da je počinilac izuzetno organizovana osoba uzrasta između trideset i pedeset godina. Bio je previše vešt, samouveren i temeljit da bi bio početnik. Mladi prekršioc i impulsivni i nepromišljeni. Ovaj je bio strpljiv i lukav. Najverovatnije je da se radi o iskusnom grabljivcu s dugom istorijom zločina, kome Suzana nije bila prva žrtva.“

„Kako su došli do tog zaključka?“

„Počinilac je uspeo da se uverljivo predstavi kao tinejdžer, što znači da je izuzetno empatičan i vešt u ophođenju. Nije lako obmanuti tinejdžera. FBI je sumnjao da je već bio hapšen zato što pedofili retko menjaju metod kad shvate da donosi rezultate. Za svaki slučaj su pretresli neresene slučajeve u potrazi za sličnim modus operandijem. Ništa nisu našli. WR8TH takođe dobro poznaje kompjutere i zna kako da izbegne ostavljanje tragova dostupnih čuvarima zakona. Verovatno stanuje u porodičnoj kući. Takav ambijent omogućava privatnost. To takođe znači da ima posao i da je sposoban da živi normalno, ne privlačeći pažnju okoline.“

Istražitelji su posle dve godine bez rezultata razvili teoriju da počinilac nije znao ko je Suzana Lombard. Ništa u onlajn-komunikaciji ne ukazuje da mu je otkrila identitet. FBI veruje da se počinilac uspaničio kad je shvatio koga je oteo. Najverovatnije je ubio devojčicu, oslobodio se njenog leša i usmerio na manje opasan plen.“

Von je zurio u nju. Progorevao ju je upečatljivim zelenim očima.

„Gde je toalet?“, pitao je. Ustao je i izašao pre nego što je iko stigao da mu odgovori. Vrata sobe za sastanke zatvorila su se za njim.

„Zaista elegantno, Čarlsova“, reče Hendriks. Ispustio je olovku na sto efekta radi.

„Jebi se, Dene! Nisam znala da će se rasplakati kao curica.“

Riling je nešto užurbano kucao na kompjuteru. Ućutali su se kad je Džordž pročistio grlo. Hendriks se nasmejao. Pogledala ga je očekujući da bude prekorena. Šef ga je umesto toga počastio osmehom.

„Stalo mu je do Suzane. Mnogo više nego što sam se nadao. To nije loše.“

„Da, gospodine.“

„Bilo bi dobro da odsad budemo malo mekši prema njemu.“

Von se vratio, ali nije ušao čitavim telom u sobu. Jedna noga bila mu je u prostoriji, a druga van nje. Trapavo se umio. Ovlažio je i košulju.

„Znaš, Džordže“, rekao je. „Cenim što si mi ponudio posao. Žao mi je ako očekujete da ću pronaći nešto što će ukazati na identitet WR8TH-a. Odavno nisam video Suzanu. Voleo bih da mogu pomoći. Verujte mi kad vam kažem da neću moći da pronađem ništa što je FBI-ju promaklo. Žao mi je“, ponovio je. Tako je i izgledao. „Vratiću novac. Žao mi je. Samo ste gubili vreme.“

Abe se osmehnuo. „Ne, Gibsone. Ne očekujem ništa slično.“

„Šta onda očekujete?“

„Džen?“, reče Abe.

Von je usmerio pogled na nju.

„WR8TH se nedavno javio“, rekla je.

OSMO POGLAVLJE

Fred Tinsli je polako vrteo čašu viskija za barom, zlovoljno gledajući mobilni telefon. Čekao je poziv. Nije znao kada će ili ko će ga pozvati, niti ga se to ticalo. Bilo mu je svedjedno da li će zazvoniti za četiri sata. Više nije bio siguran da razlika postoji.

Ručni sat pokazivao je da je tri sata i dvadeset sedam minuta čekao za barom. Verovao je skupom satu. Kupljen je upravo zbog svetske reputacije da je tačan. Uzdao se u njega pošto je odavno izgubio svaki pojam o vremenu. Minut, sat ili godina – sve mu je bilo isto. Vreme je, kao što je veliki čovek rekao, relativno. U potpunosti se slagao s njim. Merenje nečijeg života danima nije imalo nikakve svrhe. Još je osećao srce u grudima. Još je kušao dah u plućima. Još je živio i samo ta mera vremena imala je smisla.

Bar je bio jedno od onih otmenih mesta koje je nudilo više viskija nego piva. Čak se ni barske stolice nisu klatile. Visoka klasa. Tinsli nije mario za klijentelu koju je ovakvo mesto privlačilo – zaposlene brbljive ljude koji su se hranili lešinom dana kao muve izmetom – ali je cenio široku lepezu viskija.

Odnedavno se zaljubio u četrnaest godina stari *oban* – bogato tresetast viski. Nikad ga nije probao, ali je uživao u njegovom dimnom mirisu koji se lepio za nozdrve. Vonjao je na zemlju. Nije ga pio, ali kad je morao da čeka u baru, uvek je naručivao nešto što zavređuje poštovanje. Destilerija je počela s radom 1794. godine. Opažao je nagomilanu tradiciju, savršenstvo koje je zahtevalo bolno usredsređivanje na detalje. I pre svega vreme.

Divio se takvoj predanosti poslu. Njegovo zanimanje zahtevalo je ovladavanje brojnim veštinama, ali nadasve tačnom procenom vremena. Čita-vog života proučavao je njegov uticaj na ljude. Način na koji se poigravalo rasuđivanjem i perspektivom. Nagonilo ih da budu nestrpljivi i užurbani i da preduzimaju nepromišljene rizike. Vreme je sve izjednačavalo. Novac i moć nisu mogli da zaustave njegov nepokolebljivi marš. Tinsli je upravo zbog toga bio tako dobar u svom poslu. Većina ljudi nije razumela šta je neophodno da bi neko bio dobar snajperista. Hitac nikad nije problem. Hitac se usavrši posle deset hiljada časova prakse, posle nekoliko desetina hiljada ispaljenih metaka i sticanjem enciklopedijskog znanja o uticaju okruženja

na balistiku. Ne, hitac je najlakši deo posla. Čekanje je glavni problem. Zatevna vreme i volju da se ono troši.

Vreme je drugačije uticalo na Freda Tinslija. Većina se pokorava vremenu. Dozvoljava mu da je maltretira iz straha da prolazi previše brzo ili polako, ponekad i na oba načina istovremeno. Tinsli nije bio od te sorte. Bio je ravnodušan prema protoku vremena. Klizilo je oko njega bez otpora.

Tinsli je, unutar svog neplodnog praiskonskog mozga – a zamišljao je sebe kao praistorijsko biće, neokaljeno uticajem napretka koji je sve ostale omekšao – mogao usmeriti pogled na svet, zažmuriti i otvoriti oči i na nekoliko nedelja. Zahvaljujući tome, bio je imun na dosadu, sumnju ili potrebu. Nisu ga doticala lišavanja koja bi izludela obične ljude. Zahvaljujući tome, postao je strpljiv i lukav grabljivac.

U mlađim danima je jednom, dok je još radio s puškom, proveo dvadeset šest dana u sarajevskoj kanalizaciji. Opsada je bila na vrhuncu, a grad i zemlja u haosu, uprkos najvećim naporima Ujedinjenih nacija. Njegova meta, jedan osobito nihilistički poručnik, stekao je groznu reputaciju u ovom gnusnom ratu. Zbog niza zločina dobio je status „ubiti, a ne zarobiti“. Za njim je raspisana nagrada koja je privukla pažnju profesionalaca širom Evrope.

Meta se, na njihovu žalost, pokazala žilavom i teškom za ubijanje. Deseetak nasrtaja na njegov život samo su ga učinili neobično opreznim i paranoičnim. Selio se po bezbednim kućama i neprestano menjao planove. Zbog toga nije bilo moguće predvideti njegove pokrete ili pronaći obrazac. Niko nije mogao da mu se približi i zaradi nagradu raspisanu za njegovu glavu.

Tinsli je zaključio da su njegovi takmaci na pogrešan način pristupali lovu na tog čoveka. Zašto pokušavaju da predvide ponašanje čoveka koji se toliko trudi da bude nepredvidljiv? Ta ideja nije imala smisla. Umesto toga je sišao u sarajevsko podzemlje. Gacao je kroz otpadne vode dok nije zauzeo položaj u odvodnom kanalu iz kog je imao neometan vidik na sigurnu kuću koja je osamnaest meseci zvrjala prazna. Njegova zaseda nije se zasnivala na aktivnom praćenju mete, već na pretpostavci da će ona, kad prođe dovoljno vremena, poverovati da je sigurna kuća zaboravljena i odlučiti da je ponovo upotrebi. Nadao se da će meta pod sve jačim pritiskom UN-a pogrešiti i pomisliti da protok vremena donosi zaborav.

Ležao je u nepresušnoj struji ljudskog izmeta i čekao hitac koji možda nikad neće doći. Pritiskao ga je zadatak smrti i grada opustošenog ratom. Poneo

je hrane i vode za dva meseca. I pored toga je u zasedi izgubio više od dvanaest kilograma. Ali nije se mrdao sa svog mesta, da ne bi ugrozio položaj. Spavao je s bradom naslonjenom na pesnice, da se ne bi udavio u prljavštini.

U kanalizaciji su vladali neljudski uslovi. Tako su mislili i vojnici u prethodnici, koji su prečešljali teren pre pretpostavljenog povratka mete. Nije im palo na pamet da provere mesto na kom nijedan čovek nije mogao opstati. Tinsli je izdržao u podzemnom paklu tako što se isključivao i padao u stanje slično transu. Dopuštao je vremenu da prolazi u trenu, usredsređen isključivo na stotinak metara udaljenu zgradu. Strpljivo je čekao da se plen pojavi ispred njegovog smrdljivog gnezda.

Hitac je bio rutinska stvar. Ispaljen je jedne vedre svetle noći, s blagim povetarcem iz jugozapadnog pravca. I lovac amater bio bi sposoban za to. Tinsli se povukao u tamu pre nego što su delići lobanje i mekog tkiva pali kao kobna skrampa po licu zapanjenog telohranitelja.

Odavno se manuo puške. Nije to učinio iz nezahvalnosti. Zahvaljujući njoj, shvatio je ko je i šta je. Naučila ga je da njegove veštine imaju svrhu. Ali bila je i beslovesno oruđe, koje privlači suviše pažnje. Pažnja je prava svrha snajpera. To ubojito oružje namenjeno je upućivanju poruke upozorenja. Meta je bila samo koverta, čija sudbina je da bude otvorena. Potražnja za raznošenjem nečije glave s razdaljine od jednog kilometra u poslednje vreme je oslabila. Ubijanje državnika izašlo je iz mode, izuzev u redovima organizovanog kriminala i u delovima sveta koji nisu mogli da priušte njegove usluge. Gađanje iz snajpera je u svakom slučaju bio posao za mlade. Tinsli je evoluirao u visokospecijalizovanog ubicu, od vrste koja je ostavljala tako malo tragova da ponekad niko nije znao da je zločin počinjen. Za tako nešto morao je biti beskrajno nadaren. Lokalna policija je većinu njegovih ubistava smatrala nesrećnim slučajevima ili samoubistvima. Preostala su zavedena kao nerešeni nasilni zločini u provalama i pljačkama. Obavio je najmanje dvadeset takvih poslova u okolini. U glavnom gradu bilo je mnogo posla za čoveka njegove struke.

Telefon mu je zavibrirao posle prijema tekstualne poruke – niz od šest slova i brojeva. Platilo je račun i izašao iz bara. Zatrepao je na zaslepljujućem suncu. Navukao je plastične rukavice dok je pogledom tragao za tablicama koje su odgovarale poruci. Crna limuzina zaustavila se ispred njega.

Seo je na zadnje sedišće. Bio je sam. Od vozača ga je delila pregrada. Automobil je nastavio put.

Pored njega su bile dve žućkastosmeđe koverta, debela i znatno tanja. Podigao je deblju i pregledao sadržaj. Čitao je polako i pažljivo, pamteći svaki podatak. To je trajalo nekoliko sati. Automobil se za to vreme strpljivo kotrljao gradom. Posvetio se fotografijama. Bilo ih je pet. Četiri muškarca i jedna žena. Dženifer Oden Čarls. Gibson Pejton Von. Majkl Riling. Daniel Patrik Hendriks. Džordž Ijejasu Abe. Samo su Abe i Čarlsova mogli da budu zahtevni, pod uslovom da znaju da ih vreba. Ali nikad neće saznati.

Naloženo mu je da ne stupa u akciju. Abeova ekipa je nekog lovila. Aktiviraće se ako pronađu metu. Dotad će posmatrati i čekati.

Odložio je deblju kovertu sa strane i podigao drugu. Ugledao je poznato lice. Nije ga video godinama, ali je imao utisak da je od zadnjeg viđenja prošao samo jedan sat. Uživao u ponovnom susretu s njom.

Vidi, vidi... Nije ovo očekivao.

Pregled drugog dosijea trajao je znatno kraće. Žena od šezdeset godina neće praviti nikakve probleme. Odmah će se pobrinuti za nju. Uzeo je kovertu s monogramom, kao što mu je naloženo. Nije bila zapečaćena, ali se nije potrudio da pročitati njen sadržaj, iako ga je pomalo zanimalo. Jednostavno mu nikad nije palo na pamet da bi trebalo da ga zanima.

Pokucao je o pregradu. To je bio signal da je gotov. Vratio je kovertu na sedišće. Kola su prišla ivičnjaku i izašao je napolje. Bacio je rukavice u najbližu kantu za đubre i zakoračio među večernje šetače.

DEVETO POGLAVLJE

„Kako mislite, javio se?“, pitao je Gibson.

„Verujemo da su s nama kontaktirale osobe, ili osoba poznata kao WR8TH“, reče Džen.

„Kako?“, pitao je kad je ponovo seo za sto. „Kada?“

„Gospodine?“, Džen se obratila šefu.

„Preuzeću reč. Hvala ti“, reče Abe. „Stari prijatelj, producent sa CNN-a, pozvao me je pre nekoliko meseci. Zamolio me je za intervju za emisiju koju su snimali o Suzaninom nestanku. Zamišljena je kao podsećanje na deseto-godišnjicu otmice. Ljudi me godinama proganjaju s ponudama za intervju.“

„Nikad nisi govorio za medije? Čak ni posle otpuštanja?“

„Nisam. I nisam hteo da odustanem od te prakse. Odbio sam pet ili šest ponuda raznih televizijskih stanica. Jednostavno nisam video koristi od čeprkanja po starim ranama. Nisam to hteo da radim iz poštovanja prema porodici.“

„Mislio sam da ste Lombard i ti zauvek prekinuli sve odnose.“

„Jesmo. Oholi Bendžamin ipak nije jedini Suzanin roditelj.“

Gibson se slagao s tim. Grejs Lombard je posle ćerkine otmice postala neumorni borac za nestalu decu. Volela je da radi u tišini, iz pozadine, i prepuštala svetlosti pozornice suprugu. Taj aranžman je veoma odgovarao Bendžaminu Lombardu, s kojim je sve uvek počinjalo i završavalo se.

„Hotlajn je zabeležio blagi porast saobraćaja.“

„Još imate hotlajn? Posle toliko vremena?“

„Kalista je nepopustljivo insistirala na njegovom opstanku“, reče Abe.

„Kalista?“

„Ah, da, izvinjavam se. Kalista Doplez.“

Gibson je prepoznao to ime. Bila je stalni gost Lombardovog političkog pozorišta. U sećanjima iz detinjstva bila je samo jedna od mnogih odraslih koje je njegov otac povremeno pominjao. Verovatno joj je nekoliko puta rekao *zdravo* i *doviđenja*.

„Kalista je bila...“ Abe se ućutao i ispravio. „Ona je Suzanina baka. Takođe je i investitor u mojoj firmi, koja pored ostalog neprekidno uređuje i održava hotlajn sajt za Suzanu. Dobro je poznavala tvog oca.“

„I ima veze s ovim što radimo?“

„Ima s nagradom. To je njen novac. Silno se potresla kad je Suzana nestala. Ponudila je deset miliona dolara. Nadala se da će ta suma privući pažnju i da će se pojaviti neko s korisnom informacijom.“

„Ali nije niko.“

„Ne budi smešan. Pola slobodnog sveta se javilo. Hotlajn je isprva bio zasut dojavama, teorijama i viđenjima nestale devojčice. Trebale su nam

godine da ih pregledamo. Taj poduhvat progutao je bezbroj radnih časova u ovih deset godina.“

„Šanse za uspeh su s vremenom sve manje“, rekla je Džen. „Veb-sajt je posle prve četiri godine primio vrlo malo dojava. Ali u ovakvim slučajevima se nikad ne zna. Počiniocu ponekad proradi savest pa ne može da izađe na kraj s krivicom. Ponekad završi u zatvoru zbog drugog zločina pa se pohvali cimerima. Šanse su male, ali postoje.“

„A o kakvom to saobraćaju govorimo?“, pitao je Gibson.

Majk Riling se nagnuo napred, željan da pruži doprinos. „U poslednjih pet godina imali smo 1,8 telefonskih poziva mesečno, dobijali smo 4,6 mejlova mesečno, ne računajući reklame, veb-sajt je u proseku imao 407 poseta mesečno. Nadziremo sav saobraćaj prema veb-sajtu i proveravamo IP adrese, u nadi da će počinilac podleći radoznalosti i učiniti nešto glupo.“

„Pametno. I šta se dešava u poslednje vreme?“

„Imamo 38 poziva mesečno, 348 mejlova i više od 30.000 poseta veb-sajtu.“

„Sve samo proseravanje, naravno“, reče Hendriks.

„Potrebna je samo jedna prava poruka“, podsetio ga je Abe.

„Jeste li razmišljali o redizajnu sajta?“, pitao je Gibson. Majk je odmahnuo glavom.

„Pa, da sam na vašem mestu, razmislio bih o redizajnu. Stari veb-sajtovi izgledaju... pa, izgledaju staro. Žalosno. Ako želite da ga namamite, on mora da izgleda kao svedočanstvo o istrazi koja traje.“

„To je dobra ideja“, reče Abe. „Majkle, posveti se tome od ponedeljka.“

„Kad smo već kod toga, šta je s FBI-jevim dokumentima iz registratora? Postavite neka od njih na sajt.“

„Čekaj. Zašto bismo otkrivali adute?“, pitala je Džen.

„Da biste bacili mamac, da biste mu dali razlog da poseti sajt. Zar te serijske ubice ne vole da čitaju o sebi? Zar se ne pale na takva sranja? Ili je to samo u filmovima?“

Džen je zamišljeno klimnula. „Ne, nije samo u filmovima.“ Obratila se Abeu. „Međutim, moramo da se dogovorimo s Biroom oko toga. Ne verujem da će nam uskratiti pristanak, ali će i te kako reagovati ako ga ne tražimo.“

„Imaš moj pristanak.“ Abe je nešto zapisao u beležnicu. „Sutra ujutru ću zvati Filipa.“

„Sa zadovoljstvom ću čitav dan razgovarati o dizajnu veb-sajta, ali kada ćemo stići do trenutka u kom je WR8TH kontaktirao s vama?“

„Napredujemo ka tome“, reče Abe. „Povećani saobraćaj na veb-sajtu naveo me je da odlučim da dam intervju CNN-u. Moj uslov za pristanak bio je da pomenu veb-sajt i da naši podaci budu na ekranu, kao i da postavite link za njega i na svom veb-sajtu. Intervju je bio prilično površan. Nadao sam se da ćemo dubinski osvetliti situaciju, ali iskoristili su samo tri minute snimljenog materijala. Uspeo sam da kažem da ponuđena nagrada još pripada onom ko nas uputi na trag koji će nas odvesti do Suzane. To je bilo to. Nisam ni pogledao emisiju. Dan nakon njenog emitovanja dobili smo imejl. Majkle?“

Nova fotografija pojavila se na ekranu. Ružičasti ranac *Helou kiti* bio je na drvenom stolu. Gibson je pored stola video prljavi linoleum i donji deo kuhinjskog ormarića. Na rancu se videlo da je to voljena stvar. Fotografija je bila stara ili je bila obrađena da tako izgleda. Rezolucija nije bila jasna kao kod savremenih digitalnih kamera, ali to se danas lako krivotvori. Bilo je jasno da je ranac isti onaj sa zloglasnog snimka u Brizvudu. To je bio za panjujući trag, ako je autentičan.

„Da li je imejl sadržao i poruku?“, pitao je Gibson.

Abe je klimnuo. Na ekranu se pojavio povećani imejl.

*Dobar intervju, Džordže. Veoma potresan. Trebalo je da brineš o nje-
noj bezbednosti. Koliko nudiš za ranac?*

Gibson se trgao i bacio pogled na Abea, koji je stoički sedeo. Poruka je bila okrutna, ali je Abe umešno krio svoje raspoloženje.

„Šta je s imejl-adresom?“, pitao je Gibson.

„S.lombard@WR8TH.com. Pratili smo je do privatnog servera u Ukrajini“, odgovorio je Majk. „Domen je registrovan na *V.Airy Nyceti*, što je još zakučastije.“

Gibson je prevrnuo očima. Nije bio iznenađen. Internet ekstremisti često deluju preko istočne Evrope, gde vlade imaju preča posla od jurcanja za provajderima iz sive zone. Nezakoniti sajtovi za kockanje, trgovci dečjom

pornografijom i hakeri koriste daleke farme servera da bi dodali još jedan sloj anonimnosti. Onaj koji je poslao imejl verovatno nije prišao bliže od hiljadu kilometara serveru s kog je poslat.

„Pa, šta misliš?“ pitao je Abe.

„O rancu? Ništa naročito. Verovatno bih do ručka pronašao tridesetak takvih istih na Ibeju. Verovatno vas neko troluje posle intervjua na televiziji.“

Abe je klimnuo. „I mi smo tako mislili.“

„Pretpostavljam da ste odgovorili?“

Abe je dao znak Rilingu. Pojavio se novi imejl.

Za fotografiju ranca? Ništa. Ipak, naši istražitelji su i te kako zainteresovani da porazgovaraju sa svakim ko može da ponudi dokaze relevantne za ovaj slučaj.

„I?“

„Dan kasnije dobili smo ovo.“

Nova fotografija pojavila se na ekranu. Gibson je ovog puta ustao. Vrtelo mu se u glavi dok je pokušavao da shvati šta vidi. To je bila ista fotografija, samo veća. Prva je bila samo deo ove, koja bi mogla da vredi deset miliona dolara.

Suzana Lombard.

Bila je dete kad je pobegla od kuće. Sedela je za starim kuhinjskim stolom. Ranac je bio pored njenog levog lakta. Držala je čašu nečeg što je ličilo na mleko. Umorno se smeškala gledajući u objektiv. Na glavi je imala naopako okrenutu bejzbol kapu.

Gibson je tupo zurio u Mecu.

„Svi smo reagovali na isti način“, reče Abe.

„I vi mislite...“, nastavio je Gibson, ne znajući kako da završi misao.

„Mislimo.“

Gibsonov pogled bludeo je između Džordža i fotografije. Nije mogao da veruje vlastitim očima.

„Verujemo da je autentična“, reče Abe. „Verovatno je snimljena one noći kad je nestala iz Brizvuda. Žarko želim da porazgovaram sa osobom koja ju je snimila.“

Gibson je klimnuo. Gnev se razbuktavao u njemu. I on je želeo da učestvuje u tom razgovoru. Ovaj tip, o kome god da se radilo, voleo je da se igra. Koristio je Mecu kao piona. Shvatio je zbog čega je pozvan u Vašington.

„Ali ne možeš. Je li tako?“

Abe je zamišljeno klimnuo.

„Da razmislim. Pokušali ste već da hakujete server s kog je imejl poslan.“

„Tako je.“

„I uprskali ste. Uplašili ste ga, a on se povukao.“

Majk je hteo da negoduje, ali ga je Abe sprečio u tome. „Tako je.“

„I mislite da ću ga ja pronaći.“

„Možeš li?“

„Ne. Ne mogu. Ne ide to tako, Džordže. Spalili ste jedini most koji vas povezuje s njim. Ako je dosad tako pametno prikrivao sve tragove, kako ćemo da...“ Gibson je naglo ućutao, izgubljen u mislima. Ovde nešto nije bilo u redu.

„Šta je bilo?“

Gibson je podigao ruku da bi održao tišinu. Šta je prevideo? Zažmurio je da bi blokirao sve i svakoga. Razmišljao je dok nije pronašao odgovor. I on bi to učinio. Nedavno je savetovao isti potez Abeu.

Zagrizi mamac.

„Jeste li se zapitali zašto je poslao prvu fotografiju?“, rekao je.

„Kako to misliš?“, reče Džen.

Gibson je pogledao svakog ponaosob, sa osmehom na usnama.

„Pametniji je, zar ne? Narode, verujem da ste namagarčeni!“

DESETO POGLAVLJE

Gibson je trljao lice rubom dlana da bi se povratio. Povukao se za uši i protegnulo u stolici – kičma mu je zahvalno krcnula.

Sad je bolje.

Pogledao je sat na telefonu. Bilo je pola tri ujutru.

Petak je.

Činilo mu se da je petak. Taj dan uvek je bio malo mutan i ispran – radna nedelja bila je na samom kraju. Možda se tako osećao zato što nije svraćao kući otkad je u nedelju stigao ovamo.

Radio je pet dana gotovo bez prekida. Da li je to moguće? Često bi izgubio pojam o vremenu kad bi se posvetio rešavanju nekog problema. Nije imao posla s ovako zanimljivom zagonetkom otkad je napustio vojsku. Bio je raspoložen za njeno rešavanje – i stigao je nadohvat odgovora. Još nekoliko sati pa će znati da li su njegove sumnje opravdane.

Gde si, WR8TH? Šta znaš? Šta želiš da sakriješ od mene?

Mogao je da noći kod kuće, ali mu to nije padalo na pamet. Morao je da bude blizu posla kad naiđe nadahnuće. Kod kuće ga nije čekalo ništa izuzev neudobne postelje. Spavanje nije dolazilo u obzir. Meca se šunjala iza kapaka, strpljiva i puna nade. Njen osmeh budio ga je iz sna i nagonio da radi.

Noćni video-pozivi Eli bili su jedine pauze u radu. Gibson bi joj, kad bi legla u postelju, čitao dok ne bi zaspala. Bili su na polovini *Šarlotine mreže*. Brinula se za Vilbura. Volela je priče koliko i Suzana. Veza je bila očigledna, ali ju je zbog nečeg tek sad uočio. Čitao je i jednoj i drugoj. Pa, oprostiće sebi zato što nije razmišljao na taj način. Tako je bilo bezbednije. Više nije mogao da ne primećuje, koliko god se trudio da razdvoji dve devojčice u svom umu.

Prve nedelje radio je do kasno u noć. Majk Riling mu je ponudio pomoć. Organizovao mu je radno mesto, ali ga je Gibson učtivo ali odlučno izbacio iz sobe za sastanke. Morao je da bude sam da bi razmišljao. Ni Čarlsova i Hendriks nisu bili preterano zadovoljni što su isključeni iz potrage. Ali Abe je razumeo šta radi i podržao ga.

Oko tri ujutru naišao je na neočekivani problem. Prinudio ga je na pauzu. Lutao je praznim hodnicima. Bolje je razmišljao u pokretu. Odgovori bi se pojavili posle nekoliko krugova. Krenuo je ka sobi za sastanke kad je opazio svetlost ispod vrata kancelarije. Nije je video kad je poslednji put prošao pored nje. Zastao je ispred njih da bi oslušnuo. Vrata su se naglo otvorila. Našao se oči u oči s Džen Čarls, koja je u štiklama bila koji centimetar viša od njega. Skinula je sako, ali ne i futrolu s pištoljem. To je verovatno bila njena ideja opuštenog odevanja.

„Šta to radiš?“

„Izvini“, rekao je izmakavši se za korak. „Mislio sam da u kancelariji nema nikog osim mene. Posumnjao sam da je neko provalio.“

„Da li ti je išta potrebno?“

„Nije. Samo se šetam.“ Načinio je kružni gest rukom. „Pomaže mi u razmišljanju.“

Hladno je klimnula.

Gibson je progovorio posle kraćeg oklevanja: „U stvari, mogu li nešto da te pitam? Na tabli... zašto između WR8TH-a i Toma B. stoji znak pitanja?“

„Postoji teorija da su Tom B. i WR8TH ista osoba.“

„Zašto je onda išla u Pensilvaniju da se sretne s njim ako je meštanin?“

„Ne znamo da li su se sreli u Pensilvaniji. To je samo još jedna pretpostavka. Možda ju je sreo u Pamsrestu. Pensilvanija je u tom slučaju mogla biti samo stanica na putu njegovoj kući.“

„Šta ti misliš?“

„Moguće je. Možda ću dobiti priliku da mu postavim to pitanje licem u lice.“

„Zašto si ostala ovde? Kasno je.“

„Radim.“

„U tri ujutru? Ne treba mi bebisiterka.“

„Kasnim s administrativnim obavezama.“

„Dobro“, rekao je. Priznao je poraz. „Pa, znaš gde možeš da me nađeš.“

„Da, znam.“

Izmakla se za korak. Spremala se da zatvori vrata kancelarije.

„Gde si služila?“, pitao je.

Zastala je i popreko ga pogledala. „Ne radi to.“

„Šta?“

Zatvorila mu je vrata pred nosom. Zurio je u njih. S nevericom se kiko-tao u sebi. U redu, dobro. To je bilo... U stvari, nije znao kako bi to nazvao. Osećao je da krije nešto bolno i nedokučivo u sebi. Možda je najbolje da se uopšte ne upušta ni u šta s njom. Ovaj angažman mogao bi potrajati samo nekoliko dana. Vratio se na posao.

U ponedeljak ujutru, kad je osoblje počelo da pristiže, stajao je u sobi za sastanke i zurio u Suzaninu fotografiju na tabli. Abe je naložio da se u sobu za sastanke unese krevet. Gibson je redao papire po njemu. Neko je bio poslat da mu kupi preobuku. Torba s odećom stajala je netaknuta pored kreveta. Stigla je i hrana. Halapljivo je jeo, ne prekidajući posao. Ponovo je lovio. Svakim danom bio je sve bliži plenu.

Gibson je isprva pobudio veliku pažnju i brojna nagađanja među osobljem. Niko van Abeovog najužeg kruga očigledno nije znao otkud on tu. Silno je zaintrigirao zaposlene. Radoznalost je ishlapela do utorka po podne. Posmatranje čoveka koji radi na kompjuteru jedna je od pet najdosadnijih stvari na svetu. Majk Riling povremeno bi gurnuo glavu u sobu za sastanke i pitao da li mu je išta potrebno. Hendriks bi pomno posmatrao Gibsona kad god bi ušao da donese neki dokument. Džen Čarls je postala najredovniji posetilac. Svrćala je svakog sata, kao stražar u patroli.

Gibson je, kad se kancelarija otvorila u četvrtak, tražio da se odštampa internet istorija firme za prethodni mesec. Dobio je hiljadu strana. Podelio ih je u četiri gomile i počeo da ih pregleda s markerom u ruci. To je bio zamoran posao. Omogućio mu je da za dvadeset i nešto sati suzi potragu na nekoliko mogućnosti.

Sad je bio siguran.

Pogledao je na sat – bilo je šest ujutru. Petak. Džordž je stigao oko sedam. Gibson je sklopio oči na jedan sat. Meca ga je ovog puta ostavila na miru. Džordž je radio u kancelariji kad se probudio. Izgledalo je da ga je očekivao. Gibson mu je rekao šta je pronašao. Abe je mirno saslušao loše vesti. Pitao ga je za mogućnosti.

Gibson mu je predstavio tri.

„Koji mi preporučuješ?“

„Onu prvu. Ako želiš da uhvatiš WR8TH-a.“

„Zašto?“

Gibson je objasnio.

Abe ga je nekoliko puta prekinuo pitanjima. Ućutao se kad je Gibson završio izlaganje.

„U redu. Hoću da predstaviš plan timu. Pretvaraću se da ga prvi put čujem, da bih se upoznao s njihovim iskrenim reakcijama i stavovima.“

„Važi, ali ću prvo otići kući. Moram da se istuširam i obrijem. Još malo pa ću postati opasan za okolinu.“

„Slažem se. Auto će te čekati u prizemlju.“ Abe je pogledao na sat. „Vrati se u četiri.“

Gibson se odvezao kući. Tuširao se sve dok se ponovo nije osetio kao ljudsko biće. Bilo mu je dobro. Zbilja dobro. Znao je da mu posao nedostaje, ali nije shvatao koliko. Kad samo pomisli da njegove veštine mogu

pomoći u pronalaženju Mece... *Ne trči pred rudu*, upozorio se. Ne dopusti da nada pusti koren.

Ali šta ako?

Prošlo je pet dok su se svi okupili u sobi za sastanke. Hendriks i Čarlsova bili su nestrpljivi da čuju šta je otkrio, ali se Gibsonu nije žurilo. Petljao je oko kompjutera. Abe je odlučio da više ne može da čeka.

„Pa, Gibsone, prosvetli nas. Šta si saznao?“

„U redu. Pa, kopkalo me je zašto je WR8TH poslao dve fotografije.“

„To si nam rekao u nedelju“, oglasio se Hendriks.

„Tako je, ali zašto bi se s tim gnjavio? Zašto je poslao imejl s fotografijom ranca ako već poseduje čitavu fotografiju? To je prosto gubljenje vremena.“

„Možda voli da se igra?“, napomenula je Džen.

„Moguće. Ali koju igru igra? Osoba koja je poslala tu fotografiju verovatno ju je i snimila. Slažete li se?“

Svi su klimnuli glavom.

„Pa, kakve su šanse da će WR8TH, ako imamo posla s prvobitnim WR8TH-om, uzeti deset miliona dolara nagrade? Ja imam veće šanse da budem pozvan na rođendansku zabavu Bendžamina Lombarda.“

„Dobro, dakle, šta je onda?“, pitala je Džen.

„Šta ga je nagnalo da se javi ako nije nagrada? Hoću reći, izvukao se neokrznut. Policija nije ništa bliža njegovom hvatanju nego što je bila pre deset godina. On je ipak odlučio da preduzme ogroman rizik i da vam pošalje krajnje inkriminišuću fotografiju. Šta bi mogao da dobije tim činom?“

Hendriks je progovorio. „Tip je narcis. Napalio se zbog desetogodišnjice nestanka. Ne sviđa mu se što mu se ne poklanja nikakva pažnja. Fotografija je mamac kojim hoće da skrene pažnju na sebe.“

„To ima smisla, ali ovim potezom nije privukao posebno veliku pažnju, zar ne? Isključio je svetlo posle dva imejla. Da je hteo pažnju javnosti, postavio bi fotografiju na internetu. Mogao je da je pošalje i medijima. Nego... kako se zvao onaj serijski ubica u San Francisku, koji je napisao sva ona pisma novinama?“

„Zodijak“, reče Hendriks.

„Tako je. Mogao je da bude novi Zodijak. Zamislite kakvu pažnju bi požnjeo da je pustio ovu fotografiju s gomilom kriptičnih biblijskih citata i neodređenih pretnji.“

„Internet bi pomahnitao“, priznao je Hendriks.

„Tako je. Prema tome, da je to hteo, bilo je delotvornijih načina da obezbedi pažnju. Slažete li se?“

„Slažemo se, ali ne zaboravi da je tip lud.“

„To je tačno, ali ja mislim da mu nije stalo ni do kakve pažnje. Vraćam se na razlog zbog kog je poslao dva imejla, dve fotografije. Možda je prva bila samo probni balon.“

„Šta je isprobavao?“, pitao je Riling.

„Hteo je da zna hoćete li je otvoriti. Znao je da onda može slobodno poslati drugu ako otvorite prvu i odgovorite. Uradio je upravo ono što sam ja vama savetovao.“

„A šta to?“

„Ponudio vam je mamac, a vi ste ga zdušno zagrizli.“

„Tvrdiš da je postojao virus?“, pitao je Riling.

„Utkan je u drugu fotografiju.“

„Nije! Nema šanse!“, reče direktor IT-ja. „To nije moguće! Imamo najbolju antivirusnu zaštitu! Skenirali smo oba dodatka pre nego što smo ih otvorili!“

Osvrtao se po sobi. Tražio je podršku, nekog ko bi potvrdio istinitost njegovih reči. Ali nije imao mnogo uspeha. Abe je pažljivo posmatrao svoje ljude. Čarlsova je zurila u tavanicu kao da je upravo čula da joj je ostalo šest meseci života. Hendriks je motrio na Rilinga kao hijena koja vreba plen dovoljno glup da se odvoji od krda.

„Skenirali smo je!“, negodovao je opet Riling kad niko nije progovorio.

„Dopusti mu da objasni“, reče Abe. „Gibson, upoznaj nas sa svojim ot-krićem.“

„Vidite. Svi antivirusni programi proveravaju dokumente koji pristižu i upoređuju ih s bazom podataka poznatih virusa. Imaš pravo, Majk, takva zaštita je u 99,999% slučajeva dovoljno dobra za 99,999% ljudi. Ali ako je virus nov, ako je napisan sa specifičnom metom na umu, antivirus programi beskorisni kao i metar i po visoka ograda protiv orla.“

„Hoćeš da kažeš da je napravio novi virus?“, pitao je Abe.

„Upravo tako. Imao sam samo nekoliko dana da ga obradim, ali imamo posla s crvom, varijantom sasera. Ima i nešto od DNK nimde u sebi.“

„Govori engleski, Vone“, upozorio ga je Hendriks.

„To je dobro napisani virus. Načinila ga je osoba koja zna svoj posao. Tip je vešt. Ko god da je, zna znanje o najznačajnijim virusima u poslednjih deset godina, i ume da ih unapredi. Koliko mogu da vidim, nije destruktivno nastrojen. To je dobra vest.“

„Koja je loša?“ pitala je Džen.

„Vredno očitava dosijee s vaših servera.“

„Šta!“, rekla je. „Koje dosijee?“

„Koje god hoće. Pretpostavljam da skuplja dokumenta o Suzani Lombard. Konkretan odgovor bismo mogli dobiti samo od specijalizovanog sajberforenzičkog tima. A to nije moja oblast.“

„Isuse Hriste!“ Hendriks je zavitlao olovku na zid.

„Ne mogu da se složim s tim“, reče Riling. „Nadziremo izlazni saobraćaj. Sve je normalno. Nije bilo nikakvog povećanja u obimu, nikakvih neobičnih IP adresa.“

„Pa, nažalost, pripremio se i za to. Preuzima podatke brzinom od dvanaest kilobajta u sekundi. Veoma polako, ali sigurno. Ne žuri mu se. Takav obim ne može se primetiti u protoku podataka kompanije ove veličine. Je li tako, Majk?“

Riling je klimnuo s kiselim izrazom lica.

„Koliko je podataka dosad prikupio ako radi dvadeset četiri sata od otvaranja imejla?“, zanimao se Abe.

Riling je zapisao cifre u beležnicu i prosledio ju je Abeu, koji je smrknuo klimnuo.

„E tu ima nešto neobično. Ne radi dvadeset četiri sata“, reče Gibson. „Prestaje da radi svakog dana u pet.“

„Da li se odmara i vikendima?“, zanimao se Hendriks.

„Zapravo, da“, odvratio je Gibson. „Ovaj virus šljaka isključivo radnim danima od devet do pet. Znate, bilo bi i čudno kad bi neko otvarao *Vašington post* u dva ujutru.“

„Post?“, pitao je Riling.

„Da, WR8TH koristi oglas na početnoj strani *Vašington posta* kao relejnu tačku.“

„Zar je to izvodljivo?“, pitala je Džen.

„Naravno. To je sve češća praksa među hakerima. Korumpiraju oglas na velikom i poznatom veb-sajtu, koji ne izgleda neobično u kompanijinoj

istoriji kontakata. Koriste ga kao relejnu tačku za slanje hakovanih podataka do ciljanog primaoca.“

„Pa, moramo hitno zaustaviti taj odliv“, reče Hendriks. „Zatvorićemo radnju dok ne izbacimo taj otrov iz sistema.“

„Slažem se“, reče Džen. „Ovo je katastrofa!“

„To je mogući odgovor. Ali ne bih vam ga savetovao. Ne ako želite da uhvatite tog tipa.“

Abe je podigao ruku da bi utišao ostale. „Zašto ne?“

„Zato što još ne znam šta je iza relejne tačke. Ne znam gde WR8TH-ov virus šalje vaše ukradene podatke kad prođu preko oglasa na *Postovom* veb-sajtu. Znaće da ste ga provalili ako prestane s radom. U tom slučaju, naći ćemo se u apsolutnom mraku.“

„Pa šta predlažeš?“

„Predlažem da nastavite s radom kao da se ništa nije dogodilo.“

„Da mu dozvolimo da krade podatke naših mušterija?“, pitala je Džen. „Znaš li koliko štete to može da nam nanese?“

„Jasno mi je da to nije idealno rešenje. Najvažnije pitanje sad je koliko vam je stalo do hvatanja tog tipa. Odlučite sami.“

Žučna rasprava razvila se u sobi za sastanke. Abe je trpeo galamu nekoliko minuta. Zatim je podigao ruku. Njegovi ljudi nevoljno su ućutali. Svi pogledi počivali su na šefovom zamišljenom licu.

„Imaš li pojma za čim WR8TH traga?“, konačno je progovorio. „Šta je njegov cilj?“

Gibson je slegnuo ramenima. „To je sjajno pitanje.“

„Šta bi bili naši sledeći koraci ako bih dozvolio da se ovo nastavi, s potencijalno pogibelnim posledicama za moje mušterije?“

„WR8TH nešto lovi. Preporučio bih da ga namamite nečim što želi. Nečim u vezi sa Suzanom.“

„I da napišemo naš virus“, reče Abe.

„Upravo tako. Misli da je prepreden i neuhvatljiv zbog prethodnih uspeha. Neće očekivati napad sopstvenim oružjem. Ali ako želimo da zagriže, moramo mu ponuditi nešto primamljivo.“

„Kako bi bilo da mu ponudimo FBI-jeva poverljiva dokumenta, koja smo hteli da postavimo na rekonstruisani veb-sajt?“, reče Džena. „Nešto što još nije pušteno u javnost?“

„Ona bi verovatno poslužila svrsi“, reče Abe. „Koliko bi ti trebalo da napišeš virus?“

„Već je napisan“, reče Gibson.

Svi su okrenuli glavu prema njemu.

Abeov izraz je omekšao. „Kako će delovati?“

„Pa, ako zagriže mamac, naš virus otputovaće uzvodno od korumpiranog oglasa i telefoniraće kući s GPS koordinatama i IP adresom čim otvori dokumente na drugom kraju.“

„Ako ih otvori“, reče Hendriks.

„Ako“, složio se Gibson.

Džordž je pogledao u Džen Čarls. Razmenili su značajnu informaciju koju Gibson nije mogao da dešifruje.

„Baci se na posao“, reče Abe.

JEDANAESTO POGLAVLJE

WR8TH-ov virus sledeće dve nedelje radio je svoj posao nesmetano. Budio se u devet ujutru i sistematski grickao svoj put po bazi podataka Abeove konsultantske grupe. Na svoj način, bio je uzorni radnik. Nije išao na bolovanje niti je koristio pauze za ručak.

Gibson je na osnovu koda znao da se virusom upravlja na daljinu i da WR8TH može da ga u svako doba snabde novim komandama. U protivnom bi beskrajno dugo nastavio da obavlja svoj zadatak. Ali nije bilo nikakvih promena. WR8TH nije vodio računa o promenama u bazi podataka i nije opazio nove FBI-jeve dokumente, ili je pak bio prepametan da zagriže mamac.

Gibson je hrabrio sebe mislju da je zamka inteligentno postavljena. U poslednje dve nedelje svakog jutra učitao bi još nekoliko FBI-jevih dokumenata. Hteo je da lovina pomisli da je Abeova firma pokrenula nov projekat: prebacivanje papirnih u digitalne zapise.

„Hajde“, šaptao je Gibson gledajući monitor. „Prošao si nekažnjeno. Pametni si od nas. Mi smo gomila budala. Posluži se. Nećemo znati.“

Počeo je da pregleda kutije s dokazima kad mu je dosadilo da bulji u ekran sa silnom željom da se nešto desi. Radoznalost ga je dovela do debele fascikle s natpisom *Tom B.* Misteriozni mladić nikad se nije predstavio. Fascikla je sadržala zapanjujuću količinu podataka za trag koji nije vodio nikuda. To ga nije iznenadilo s obzirom na oskudnu količinu informacija kojim je FBI raspolagao. Pored imena su imali neodređeni fizički opis, skrpljen od svedočenja tinejdžerskih kolega s bazena: tamna put, zdepasta građa, gusta smeđa kosa, svetloplave oči. Nisu raspolagali ni njegovim go-dištem, samo zajedničkim utiskom da je Tom bio *stariji*, što je ostavljalo uznemirujući raspon mogućnosti.

Da li su WR8TH i Tom ista ličnost? Ako nisu, zašto se Tom B. nikad nije javio? Ako jesu, da li je Gibson mogao zamisliti kako Meca zove internet pedofila svojim dečkom? Da čuva njegova ljubavna pisma? Ništa od toga nije imalo smisla.

Pregledao je sve papire u fascikli pre nego što ju je odložio. Samo oni koji su imali prilike da vide planinu papira koju generiše kriminalna istraga mogu da cene napor koji ulaže policija u otkrivanju zločinaca. Prebiranje po moru papira zamaralo je mozak gotovo koliko i piljenje u nepromenljivi kompjuterski ekran.

Hteo je da prekine s tim poslom kad je naleteo na kutiju s natpisom *Porodični mediji*. Unutra su bili CD-ovi s fotografijama sa Suzaninih školskih i porodičnih okupljanja, uredno složeni po datumu i mestu zbivanja. Satima je tražio fotografiju na kojoj je čitao Suzani u fotelji. Nije je našao. Pažnju mu je privukao disk s natpisom *Dan veterana 1998*. Nije se sećao te godine. Gurnuo je disk u prenosni kompjuter, gonjen radoznalošću. Nije imao nijednu Djukovu fotografiju. Nadao se da će naći nekoliko da ih pokaže Eli. Jednog dana moraće da joj priča o dedi.

Disk je, kako se ispostavilo, bio zlatni rudnik. Djuk je bio na svakoj trećoj fotografiji. I Lombard je, nažalost, bio na većini. Osmehivao se onim pritvornim osmehom, poput lisice u kokošinju. Najbolje snimke premestio je na hard-disk. Još jednom je pregledao CD-ove, za svaki slučaj. Upornost je bila nagrađena pronalaskom fotografije koja je prikazivala oca onako kako ga je zapamtio. Sedeo je na zadnjoj verandi Pamsresta, s pivom u ruci i osmehom na licu. Pripovedao je kitnjastu političku anegdotu. Slušaoci su gutali svaku njegovu reč.

Dugo ga je posmatrao. Nedostajala mu je ta verzija njegovog oca. Hteo je da misli o Djuku bez gorčine, bez silaska u podrum – taj bedni, prokleti podrum, u kom je Djuk iskoračio iz života, pobećavši od svog sina. Bilo mu je lakše dok je mogao da krivi Lombarda, dok je mislio da je senator izdao Djuka, a ne obrnuto. Ispostavilo se da je to bila maštarija u stilu: šta je babi milo, to joj se i snilo. Djuk Von bio je običan kriminalac. I sišao je u podrum umesto da se suoči s posledicama svojih dela. Radilo se o njegovom životu, njegovoj odluci. Djuk je odlučio, razmišljajući isključivo o sebi. To je bila konačna istina. Ništa više nije moglo da se kaže na tu temu. Čak i da jeste, nije ostao niko kome bi Gibson mogao da se poveri.

Tužna istina bila je da je slepo verovao ocu i da je njegov život odonda krenuo nizbrdicom. To je bio grozan osećaj. Želeo je da tome što pre dođe kraj. Setio se stare šale – ne ubija te pad, nego naglo zaustavljanje. Pa, srećna nekolicina je i to preživela, zar ne? Rizikovao bi pad na hladno tle. Sve je bilo bolje od niza prenapetosti i nepromišljenih odluka koje je doneo dok je bio u brzom slobodnom padu. U pojedinim danima posle propasti svog braka pomišljao je da razume očev izbor. Da ga razume, ali ne i da ga prašta. Ni u snu ne bi mogao da uradi tako nešto svojoj ćerki. Bilo kom detetu.

Naterao se da zatvori dokument s fotografijama, ali ne pre nego što je načinio kopiju. Za bolje dane... ako ikad osvanu. Spremao se da izbaci disk kad je opazio malu datoteku koja je oživela uspomenu. Otvorio ju je i ugledao svoju fotografiju: Imao je desetak godina. Stajao je ispod fontanice i držao veliku žabu u rukama. Ispružio ih je do kraja, kao da je žaba radioaktivna. Životinja je samo visila. Noge su joj landarale. Ličila je na slavu ličnost koju je nasrtljivi obožavalac nagnao da pozira na zajedničkoj fotografiji.

Meca je bila pored njega, kao srasla s njegovim kukom. Nosila je preveliki vrećasti kostim za kupanje. Kosa joj je bila haotični splet uvojaka. Posmatrala je žabu kao da je lav kog sam savladao golim rukama. Zaboravio je na hvatanje te proklete žabe. Jurio ju je čitavo popodne. Konačno su je opkolili pored starog bunara, u zadnjem delu imanja. Jurio ju je dok ga je Meca s bezbedne razdaljine obasipala beskorisnim savetima.

Shvatili su, čim su je uhvatili, da je lov mnogo zanimljiviji od hvatanja. Žaba ga je pritom zapišala, kao da želi da pojača taj utisak. Fotograf Lombardovih ih je video i tražio da se fotografišu s trofejom. Zadržali su žabu u zarobljeništvu tek koliko je bilo neophodno da se snimi fotografija pored

fontanice, a onda su odmah pustili tu zver nazad u divljinu. Meca je stajala pored bunara i mahala dok žaba nije nestala u žbunju.

Sećanje mu je prizvalo osmeh na lice. To je bio jedan od nekoliko slučajeva kad je Meca napustila sigurnost knjiga zarad prave avanture. Koliko je ta slika bila daleko od tinejdžerke s tajanstvenim dečkom, od umorne devojčice s bejzbol kapom, daleko od svog doma. Dođavola, nije ni volela bejzbol...

Ukočio se. Ta kapa... Nešto u vezi s tom kapom ga je grizlo, ali nije mogao da pronađe izvor nespokoja.

Iskopirao je fotografiju žabe pre nego što je izbacio disk. Bože, koliko mu ta devojčica nedostaje. Njegova divlja Meca. Samo mu je ona ostala od svega što je bezuslovno voleo u detinjstvu. Sva druga sećanja bila su oskrnavljena. I neko ju je oteo.

Gibson je zatekao Džordža u kancelariji. Pokucao je na otvorena vrata. Džordž je podigao glavu i dao mu znak da uđe.

„Gibsone, otkud ti?“

„Hoćeš li da kreneš za njim?“

„Za kim?“

„Za WR8TH-om. Ako preuzme virus. Nećeš otići pravo u FBI. Lično ćeš krenuti za njim.“

Abe je gledao na još otvorena vrata kancelarije. Gibson je to protumačio kao potvrđan odgovor.

„Hoću da budem s tobom.“

„Gibsone...“

„Moram da budem s tobom.“

„Hoćeš li da zatvoriš ta vrata?“, reče Džordž. Čutao je dok ih Gibson nije zatvorio. „Molim te da mi veruješ kad ti kažem da jako cenim ovo što si ovde uradio. Nijednog trenutka nisam posumnjao u tvoju odanost Suzani. Unajmio sam te da bi nam pomogao u pronalaženju WR8TH-a. To je sve. Predstavljao bi smetnju na terenu.“

„Smetnju?“

„Džen i Den imaju više od trideset godina iskustva.“

„Hej, ja sam bivši marinac. Nisam nikakva smetnja.“

„Dobro mi je poznat tvoj vojnički dosije. Džen i Den obaviće posao na terenu, ako nam se uopšte ukaže prilika za to.“

„Neće.“

„Neće?“ Džordž je izgledao iskreno iznenađeno.

„Potreban sam ti na terenu.“

„Jesi li?“

„Jesam.“

Abe je spustio olovku i zagledao se u njega. „U redu. Ubedi me.“

„Ozbiljno?“ Nije očekivao da će i dovde dogurati.

Abe se zakikotao. „Da, ozbiljan sam. Pod uslovom da nam se posreći i da nas tvoj virus odvede do otmičara. Objasni mi zašto šaljem neiskusnog čoveka na teren.“

„Stvar je vrlo jednostavna. Potreban vam je i neko ko poznaje kompjutere. A koga ćete poslati? Majka Rilinga? Možda nemam terenskog iskustva, ali sam u poređenju s njim Džejson Born.“

„Zar nam tvoj virus neće otkriti njegovu lokaciju?“

„Otkriće nam neku lokaciju. I da, možda će biti dovoljno drčan da rizikuje otkrivanje svoje kućne IP adrese. Ali čisto sumnjam u to. Na osnovu svega što smo dosad saznali, kladio bih se da će tip biti đavolski oprezan. Najverovatnije se prikačio nekom na vajerles. Šta ako Džen i Hendriks upadnu u kafeteriju s besplatnim vaj-fajem? Da li će znati šta da rade? Vidi, WR8TH nije osoba, on je utvara sa interneta. Ako želiš da pronađeš čoveka koji se krije iza tog pseudonima, neophodna ti je utvara koja razmišlja kao on. To je moj svet, Džordže. Pusti me da krenem s njima.“

Abe se zavalio u stolici. Sedeo je nekoliko minuta i nije žurio s odgovorom. „Moram nekoliko dana razmisliti o tome i razgovarati sa svojim ljudima. Je li to prihvatljivo?“

„Prihvatljivo je.“

„Poštovaćeš moju odluku ako odgovor i posle toga bude negativan?“

„Pokušaću.“

DVANAESTO POGLAVLJE

„Za četrdeset pet minuta sletećemo u San Francisko, gospodine potpredsedniče.“

„Hvala ti, Megan“, reče Lombard. Usmerio je pažnju ka Abigejl Saldani, koja je pregledala poslednje podatke o raspoloženju javnog mnjenja.

Otkad se pre mesec dana pridružila timu, stroga i umna žena stabilizovala je njegove brojke i obnovila okopnelo poverenje u posrnulu kampa-nju. Još nisu sedeli na zelenoj grani, ali nisu više gubili podršku, kao pre njenog dolaska.

Ostalo je četiri dana do stranačkih izbora u Kaliforniji. Taj događaj mogao je da odluči pobednika u trci za stranačku nominaciju. To je bio domaći teren Flemingove. Nije se nadao pobedi, ali je smatrao da bi osvajanjem bar trideset procenata glasova u njenoj državi poslao glasnu poruku i obezbedio sjajno polazište na izbornoj konvenciji. To je bila agresivna i rizična strategija. Saldana je slutila da je Flemingova kod kuće ranjiva. Zato su čitavog meseca ulagali znatno vreme i novac u Kaliforniju. U utorak će mnogo toga biti jasnije.

Potpredsedniku nije sledovao lični avion. Termin *letelica broj dva* odnosio se na bilo koji avion kojim je potpredsednik putovao, stavljen na raspolaganje njegovom osoblju. Ti avioni bili su udobni, ali s manje pogodnosti od letelice broj jedan – kojoj se Lombard unapred radovao. U prednjem delu aviona bila je mala kancelarija. U njoj nije moglo stati više od troje ili četvoro ljudi. Lombard je voleo da okuplja ljude oko sebe. Zbog toga je za vreme leta sedeo u središnjoj kabini. Tu je u relativnoj udobnosti osmoro ljudi moglo da radi za dva stola.

Njegova žena je, za stolom s druge strane prolaza između sedišta, odgovarala na pitanja o ličnim podacima ključnih osoba koje će tog popodneva sresti. Ljudi se rastope od milja kad im tako pristupite. Nikad neće zaboraviti ako pitate za njihovu decu po imenu. To je bio stari politički vašarski trik, ali je za njegovo izvođenje bila potrebna praksa i hitar um. Grejs Lombard podigla je glavu. Počastila ga je umornim osmehom. Nije volela putovanja za vreme kampanja, ali se za dvadeset pet godina nijednom nije požalila. Smatrao je da je glasači vole upravo zbog njene nezainteresovanosti za zamke

moći. Toliko javnih delatnika trudilo se da izgradi imidž normalnih ljudi, koji s obe noge stoje na zemlji. Njegova supruga nije se pretvarala. Znao je da mu pomaže u održavanju ravnoteže. To ih je činilo idealnim timom.

„Lilande“, pitao je sekretara, „šta sam planirao za večeru?“

„Senatora Rasela. Posle govora“, odgovorio je Rid ne podigavši glavu s prenosnog kompjutera.

„Promeni to. Vidi da li će mi dozvoliti da ga počastim viskijem u hotelu, oko jedanaest.“

Rid je ustao s telefonom u ruci. Zvao je u hodu, u prolazu između sedišta. Lombard je pogledao Deniz Grinspen, pomoćnicu svoje žene.

„Kako se zove restoran s pogledom na Zalivski most, onaj što ga moja žena mnogo voli?“

„Bulevar, gospodine. Na Embarkaderu.“

„Tako je. Sredi rezervaciju. Za pola osam.“

„Za koliko ljudi, gospodine?“

„Samo dvoje.“ Osmehnuo se supruzi, koja mu je odgovorila poljupcem preko prolaza između sedišta.

Abigejl Saldana klimnula je odobravajuće. Lične žrtve i nametnuta intima, neizbežni pratioci političkih kampanja, obeshrabrujuće su delovale na ljude. Lombard je naučio tu lekciju od Djuka Vona. Ljudima je bilo teško da rade na njima a da ne investiraju u par u njihovom fokusu. To je pogotovo važno za mlade službenike, pune idealizma, koji su obavljali vrlo nezahvalne poslove. Oni nisu imali osećaj da rade, već da pripadaju široj političkoj porodici. Morali su da veruju u svog kandidata. Intimna večera sa suprugom blagotvorno će uticati na moral svih saradnika. Baš kao što deca bivaju ohrabrena sitnim gestovima naklonosti između roditelja.

„Bene“, obratila mu se Grejs scenskim šapatom. „Svi se toliko trude. Kako bi bilo da počastimo tim dok smo na večeri?“

Lombardu se ideja nije dopala. Ali to je bila Grejs. Jednostavno predobra za vlastito ili njegovo dobro. Ipak se velikodušno nasmejao, kao da je to najbolja ideja koju je ikada čuo. Shvatio je i da nije tako loša, kad je bolje razmislio o njoj. Rid i Saldana će odbiti, što znači da će i njihovi ljudi jednako postupiti. Na kraju će samo nekoliko saradnika nižeg nivoa večerati na njegov račun. To će znatno unaprediti njegov ugled među osobljem, a uz minimalni trošak. To je situacija: dođoh, videh, pobedih.

„Zato sam se oženio ovom devojkom“, rekao je. „Posle večere se vraćamo u bukagije. To važi za sve!“

Svi su se nasmejali. Poslao je jasnu poruku. Čeka ih veliki posao. Situacija se menjala. Ljudi su voleli da rade za pobjednika. Pobrinuće se za sve njih kad se nađe u Beloj kući. Zasad će morati da se zadovolje ovom sitnom pažnjom.

Jedan od Ridovih telefona zazvonio je pre nego što je sredio situaciju sa senatorom Raselom. Ridov pomoćnik pogledao je broj, ali ga je pustio da zvoni.

„Hoćeš li da se javiš?“, rekao mu je Lombard.

Pomoćnik je odgovorio na poziv. Postavio je nekoliko pitanja i pokrio mikrofon rukom. Lombard je odmah znao da je pogrešio.

„Gospodine, zove vas Tajtus Eskridž? Ima nove podatke za vas o situaciji s Abeom?“

Lombard se trudio da izgleda nezainteresovano, ali je osetio pogled supruge na sebi. Pukovnik Tajtus Stounvol Eskridž Mlađi bio je osnivač i izvršni direktor Akcionarskog društva Kold Harbor – virdžinijske privatne firme za pružanje vojnih usluga. Kold Harbor je bio i jedan od najvelikodušnijih donatora njegovih senatorskih kampanja. Lombard i Eskridž poznavali su se veoma dobro. Grejs je mogla da pronađe nešto vredno isкупljenja u najvećem broju ljudi, ali nije mogla da se pretvara da podnosi tog čoveka. Lombard je pre nekoliko godina prekinuo političke veze s Kold Harborom. Moraće da smisli veoma dobar razlog za prihvatanje poziva. A nije ga imao.

Kao političar od karijere, odavno je naučio da blefira – mogao je da zvižduće s nožem u leđima – ali nije mogao da zavarava suprugu.

„Tajtus Eskridž? Izgleda da njemu slični u ovo doba godine ispuze ispod kamenja.“ Odmahnuo je rukom. „Daj ga Lilandu. Nek preuzme poruku.“

„Da, gospodine“, reče pomoćnik.

Pogledao je put supruge. Ona je već bila okrenula glavu, ali pomenuće to kasnije. Jedno je bilo sigurno – njegova intimna romantična večera upravo je bila otkazana.

TRINAESTO POGLAVLJE

Džen Čarls je sedela za svojim stolom i proučavala izveštaj koji je sastavila o Vonu. Angažovan je kao konsultant, ali je Džordž sad želeo da ga uključi u tim i u drugoj fazi operacije. To je pogrešna odluka. Nije nimalo sumnjala u to, ali nije imala ništa čime bi potkrepila tu slutnju.

Gibson Von, sin Sali i Djuka Vona, rođen je i odgajen u Šarlotsvilu u Virdžiniji. Imao je tri godine kad mu je majka umrla od raka jajnika. Mučna smrt, pomislila je. Dečaka je, ako se tako može reći, odgajio otac preterano odan poslu.

Djuk Von je bio legenda virdžinijske politike. Diplomirao je i magistrirao političke nauke na Virdžinijskom univerzitetu. Impresivna i izuzetna ličnost, bio je rođeni šarmer koji je osvajao i prijatelje i neprijatelje. Živeo je za političke okršaje. Pronašao je životni poziv kad je postao sekretar Bendžamina Lombarda. Bili su sjajan par – Lombard, tvrdoglavi principijelni kavgađžija, i Von, majstor zakulisnih radnji. Zasluge za reizbor neiskusnog i prilično nepoznatog Bendžamina Lombarda u Senat pripisivane su isključivo Vonu.

Džen je na osnovu raspoloživih podataka zaključila da je preterano revnosni Djuk zanemarivao sina radi Lombarda. Djuk je zbog zahtevnog posla provodio mnogo vremena u Vašingtonu ili na putu sa senatorom. Radio je sedam dana u nedelji, što znači da je najveći broj vikenda Djuk provodio s Lombardovima.

Lombardovi su se, shodno svim svedočenjima, prema Gibsonu odnosili kao prema članu porodice. Djuk i Gibson imali su svoju spavaću sobu u senatorovom domu u Grejt Folsu i u kući na plaži u Pamsrestu, pored granice sa Severnom Karolinom. Djuk nije hteo da ispisuje sina iz stare škole, pa je Gibson radnim danima često bio kući u Šarlotsvilu. Djukova sestra Miranda Dejvis živela je u blizini i pazila na njega. Ali imala je obaveze oko vlastite porodice pa nije uvek stizala da obiđe bratanca. Gibson Von je već u dvanaestoj godini, od ponedeljka do petka, živeo gotovo samostalno.

Veliki broj dece na njegovom mestu bio bi duboko povređen. Gibson nije iv nimalo gorčine niti gneva. Naprotiv, bezrezervno je obožavao oca. Bio je rešen da prihvati taj teret na svoja pleća. Održavao je domaćinstvo dok je njegov otac bio odsutan – plaćao je račune, čistio kuću, radio u

dvorištu i obavljao manje popravke. Gibson Von je na mnogo načina sam sebe vaspitao.

Spolja gledano, moglo se reći da se dobro snalazio. Imao je dobre ocene. Nije bio kažnjavan, ako se izuzme zaustavljanje zbog prebrze vožnje. Vožio je sedamdeset četiri umesto dozvoljenih četrdeset kilometara na čas. Istina, od trinaestogodišnjaka se nije ni moglo očekivati da poštuje pravila o ograničenju brzine. Djuk i senator su, na osnovu nezvaničnih izveštaja, pošto zvaničnog nije bilo, bili na putovanju po Bliskom istoku. Gibsonu je nestalo mleka pa se dečak, umesto da budi i ometa tetku, odlučio za praktično rešenje: odvezao se u samoposlugu.

Policijac na dužnosti izjavio je da mu se dečak, nakon što ga je zaustavio, ljubazno obratio sa: „Ima li problema, pozorniće?“ Gibson Von sedeo je na *Sabranim delima Tomasa Džefersona*, da bi mogao da vidi preko volana. Kad ga je pitao gde su mu roditelji, pozvao se na Peti amandman. Odbio je da govori dok policija nije pronašla njegovu tetku. Nije hteo da sramoti oca.

Nikakve optužbe nisu podignute. Incident je postao deo virdžinijskog folklora, zato što policija nije htela da optuži trinaestogodišnjaka, ali i zato što je Djuk Von bio dobar prijatelj šarlotsvilkog šefa policije. Izgleda da u slavnoj Virdžiniji nije bilo mnogo ljudi s kojima Djuk Von nije bio u dobrim odnosima.

Ova anegdota naterala je Džen da se osmehne. Odgajila ju je baka. Znala je šta znači biti samodovoljan u tako ranom životnom dobu. Takvo iskustvo može da vas oblikuje na pravi, ili da vas izoluje, ogrubi. Taj snalažljiv, ponosan i pomalo lakomisleni dečakić bi joj se dopao. Nekada su bili veoma slični. Još je videla tragove tog dečakića na njemu. Problem je što ih nije bilo dovoljno da bi je razuverili. Samoubistvo Djuka Vona pobrinulo se za to.

Djuk Von se jedne srede iznenada dovezao kući iz Vašingtona i obesio u podrumu. Džen je listala fotografije s autopsije, koje je uzela sa stola u sobi za sastanke pre nego što se Von utaborio u njoj. Kakav sebični nitkov je mogao da se obesi na mestu na kom će ga pronaći njegov petnaestogodišnji sin? Nije ostavio ni pismo. Ništa. To je neoprostivo.

Gibson Von se sasvim promenio posle očevoг samoubistva. Postao je prkosan, željan kavge i nedruštven. Prestao je da pohađa predavanja iz informatike na Virdžinijskom univerzitetu. Školske ocene bile su mu sve gore. Za dva meseca potukao se tri puta. Suspendovan je zato što je opsovao

profesora. Počeo je da živi kod tetke. Dženin izveštaj sadržao je kopije sve očajnih pisama koje je Miranda Dejvis pisala snahi, s preciznim opisima sve goreg rođakovog ponašanja. Retko je govorio. Nije jeo. Nije izlazio iz kuće, izuzev da bi išao u školu. Provodio je dane i noći ispred kompjutera.

Ono što je uradio kompjuterom moglo se naći u sudskim spisima.

Lako je pokucala na šefova vrata. Džordž ju je oduvek ohrabrivao da veruje svojim instinktima i da govori ono što joj je na umu. Trebalo joj je vremena da poveruje u njegove reči, zato što je u CIA od tih osobina imala samo štete. Nije lako poklanjala poverenje, ali verovala je Džordžu Abeu. Hodala bi po krhotinama stakla za njega.

Bacio joj je pojas za spasavanje posle propasti njene karijere u Agenciji. Ubedio ju je, iako je mislila da više nikad ne želi više to da radi. Nakon što mu nije odgovorila ni na jedan od brojnih poziva, zakucao joj je na vrata i ubedio je da počne da radi u njegovoj kompaniji. Nikad nije saznala kako je čuo za nju. Pomogao joj je da se oporavi i osposobi za rad. Dao joj je prostora da povрати samopouzdanje, ali se nijednom nije osetila kao neko kome se gleda kroz prste. To je bilo dobro, pošto bi dala otkaz čim bi se to desilo. Znala je da nikad neće moći da mu se oduži za sve što je učinio za nju.

„Uđi.“

Otvorila je vrata. Džordž je sedeo za stolom i pregledao je finansijske izveštaje iz prvog kvartala. *Rolingtounsi* su svirali u pozadini, živu verziju *Dead Flowers*. Nije obraćala pažnju na muziku. Najčešće nije znala ko šta svira, ali je prepoznala ovu pesmu zato što je Džordž jednom prilikom, dok su putovali za Njujork, utrošio čitav sat hvaleći akustičnu obradu te numere Taunsa van Zanta. Stounsi su bili njegov najdraži bend pa se navikla na Džegerovo lascivno mjaukanje. Njegov potpisani poster s jedne američke turneje, golemih usana i sa isplaženim jezikom, visio je na zidu kancelarije mi bio jedna od Džordžu najdražih stvari na svetu. Pored njega je visila fotografija Džordža s Kitom Ričardsom.

Na suprotnom zidu bila je polica s knjigama, uredno podeljena na dva dela. Ona je na izvestan način opisivala njenog šefa. Džordž je bio potomak jedne od najstarijih japanskih porodica u Sjedinjenim Državama. Njegovi preci pobjegli su iz Japana posle Meidžijeve revolucije i stigli u San Francisco 1871. godine. Izgradili su bogat i uspešan život, istrpeli zatvaranja u logore i povratili ranije životne pozicije pedesetih godina. Abeovi su se ponosili

svojim nasleđem i zemljom u koju su se doselili. Porodična tradicija zahtevala je da sva deca, u skladu s tom činjenicom, imaju dvodelno ime.

Džordž Ijejasu Abe.

Polovina ormara za knjige pripadala je delima o japanskoj istoriji. Džordž se veoma zanimao za samurajsku kulturu. Desetine knjiga o njima su zauzimale čitavu policu. Srednje ime Ijejasu preuzeto je od rodonačelnika koji je osnovao šogunat Tokugava 1600. godine, ukinutog Meidžijevom revolucijom 1868. godine. Imao je mnogo knjiga o američkoj kolonijalnoj istoriji. Džordž Vašington, njegov imenjaka, bio je naročito dobro zastupljen, baš kao i Medison i Frenklin. Znala je da nema nijednu knjigu o Tomasu Džefersonu. Smatrao ga je nelojalnim čovekom i izdajnikom. Mogao je satima govoriti o tome. Nije uvek razumela šefa, niti se slagala s njegovim osudama Džefersona, ali su se u potpunosti slagali oko lojalnosti. Zbog toga nije mogla da shvati njegovu odluku da uključi Gibsona Vona u sledeću fazu misije.

Džordž je ostavio svoj posao i pokazao na stolicu. Sela je i shvatila da ne zna kako da načne osetljivu temu. Džordž joj je često čitao misli. Učinio je to i ovog puta.

„Znači, Gibson Von.“

Tužnjikavo se osmehnula zbog svoje providnosti. Poker nikad nije bio njena igra.

„Jednostavno ne razumem“, rekla je. „Jasno mi je da je Majk pogrešan čovek, ali nije ni Gibson Von izmislio kompjutere. Šta ga kvalifikuje za ovako nešto? On je primadona. Svi podaci ukazuju da je krajnje svojeglav.“

Džordž se nasmejao. „Znači, ne dopada ti se.“

„Ne baš, ali to nije bitno. Ne verujem mu, a to je bitno. Saradnja s njim je veoma rizična. Bojim se...“ Ućutala se.

Džordž se zavalio u stolicu. „Reci zbog čega si došla.“

„Bojim se vašeg poznanstva... ono te zaslepljuje. Misliš li da će ti biti zahvalan na prilici koju si mu dao. Znam da veruješ da zaslužuje novi početak. Poštujem to, ali on nije takav. Neće nikome ništa oprostiti zato što je duboko uveren da je neko drugi kriv.“

„Dosad mu je dobro išlo.“

„Da, jeste. Ali izlazak na teren je nešto sasvim drugo. Bojim se da će zapaliti požar čim se nađe u blizini WR8TH-a, čak i po cenu da u njemu izgori.“

„Kao poslovična škorpija na kornjačini leđima.“

„Nepouzdan je“, rekla je. „Uz sve dužno poštovanjem, gospodine.“

„Je li to sve?“

„Ne sviđa mi se ni što prčka po našim kompjuterima.“

„Imaš li još neko zapažanje? Smeta li ti njegova frizura?“ Džordž je ustao i izvadio bocu mineralne vode iz frižidera. Seo je pored nje i zagledao se ispred sebe. Često je odvajao vreme za pribiranje misli i nije progovarao pre nego što bi bio spreman. Znala je da ne sme da ga ometa dok razmišlja. Nekada ju je to činilo nervoznom, ali je u međuvremenu naučila da se divi šefovoj introspektivnoj prirodi.

„Možda imaš pravo“, konačno je prozborio.

Čutala je suočena s neočekivanim odgovorom.

„U vezi sa svim tim. Možda imaš pravo. I ja sumnjam.“

„Je li vredan tolikog rizika?“

„Koliko znaš o onom što je radio u marincima?“

„Znam da je bio zadužen za upade u kompjuterske sisteme. Bio je slavni haker.“

„I nije baš.“

„Tako piše u njegovom dosijeu“, rekla je. Shvatila je da to nije čitava priča.

„Ali to je samo zvanični paravan, zar ne?“

„Tako je.“

„Šta je radio?“

„Pa, postaviti ti jedno pitanje. Kako bi uspela da uletiš s dva crna jaстреba na teritoriju suverene zemlje, kršeći njen vazdušni prostor, i kako bi ih spustila u srce jednog od najvećih gradova a da ne privučesh pažnju?“

„Govoriš o Bin Ladenu. O Pakistanu.“

„Teoretski“, reče Abe. „Recimo da je tako. Zapitaj se kako smo to uspeli. Zapitaj se zašto nisu znali ni da smo bili tamo, i to dok nisu videli na vestima.“

„Helikopteri su imali specijalnu opremu. Neku stelt tehnologiju.“

„To je delimično tačno, ali samo delimično. Helikopter do izvesne mere može da se utiša. Leti tiho, ali nikad i nečujno. A šta ćeš s radarskim odrazom? Ne možeš ga načiniti sasvim nevidljivim, pogotovo za radare paki-stanske protivvazdušne odbrane. Pentagon je još 2004. godine odbacio program za izgradnju stelt helikoptera. To nije tek dizajnerski dodatak koji se lako montira na postojeće letelice.“

„Pa, kako je onda to izvedeno?“

„Radar je mašina. Program prevodi električne impulse tako da korisnik vidi ono što radar vidi. Zar preuzimanje kontrole nad softverom te mašine ne bi bilo jednostavnije od trošenja miliona na stelt helikoptere? Ubaciš šifru u njihov sistem tako da im softver pokazuje samo ono što ti želiš da vidi. I tako dobiješ situaciju u kojoj helikopteri i jesu i nisu tamo. Nadam se da me pratiš.“

„Ko je to učinio?“

„To je bilo Vonovo delo“, reče Abe. „Pa, učestvovao je u operaciji. To je bio neverovatno složen posao, s mnogo promenljivih elemenata. Mornaričke foke povukle su obarač, ali su sva četiri roda oružanih snaga saradivala u neutralisanju Ladena. CIA. NSA. Von je impresionirao mnogo ljudi ako su moji izvori pouzdani.“

„Von je napisao program?“, pitala je Džen.

„Doprineo je njegovom sastavljanju, ali ne, to i dalje nije bio njegov najveći doprinos.“

„Šta je uradio?“

„Naterao je Pakistance da ga sami instaliraju.“

„Šta je uradio?“

„Samo to mi je rečeno.“

„Pakistanci su sami instalirali virus na svoj sistem?“

„Po svoj prilici. Bio je veoma ubedljiv. A njih nije lako ubediti.“

„Hoćeš da kažeš da je Aktiviti regrutovao Gibsona Vona?“

„Otprilike.“

„Blagi bože!“

Aktiviti ili Aktivnosti za obaveštajnu podršku je ogranak Združene komande specijalnih operacija (JSOC) za prikupljanje podataka. Ta organizacija je vojni ekvivalent CIA. Vojska je posle propasti operacije *Orlova kandža* u iranskoj pustinji 1980. godine okrivila CIA za neuspeh u pribavljanju neophodnih sredstava i podataka. Osnovala je zatim Aktiviti, da ubuduće ne bi morala da se oslanja na CIA. Džen je dobro poznavala tu priču, kao i svi u CIA.

Aktiviti je bila konkurentska služba Agencije.

Regrutovala je osoblje iz sva četiri roda oružanih snaga. Bilo je očekivano i da marinac poput Gibsona Vona privuče njihovu pažnju. Najviše su

cenili ljude koji su razmišljali van uobičajenih okvira. Ponekad vam je potreban lopov da biste uhvatili lopova. To saznanje je pomalo zamagljivalo njenu sliku o Gibsonu Vonu. A bila je sigurna da je njen šef baš to želeo.

„Gospode!“, rekla je. „Pomogao je u neutralisanju Bin Ladena, a ne može da pronađe posao ni u Burger kingu.“

„Pa, kao što si rekla, nije izmislio kompjutere. Lakše je zaposliti nekog drugog nego zameriti se potpredsedniku. Budućem predsedniku.“

„Znači, tvrdiš da bi trebalo da ga ostavim na miru?“

„Ne, nisam to hteo da kažem. Smatram da su ljudi retko kad crno-beli, kakve ih ponekad zamišljamo. Na terenu je brzo donošenje odluka ponekad neophodno. Ti si sjajna u takvim situacijama. Zato sam te i zaposlio. Tvoji instinkti retko greše, ali još nismo stigli do terena. A kad su ljudi u pitanju, sklona si da s prljavom vodom izbaciš i bebu.“

„Oprostite, gospodine.“

„Ne izvinjavaj se. Nešto u vezi s Vonom i meni smeta, čini me nervoznim. Ali poznavao sam ga od detinjstva. Video sam njegov odnos sa Suzanom, kako se brinuo o njoj. Bila je naročita devojka. A on je bio sjajan dečak.“

„Ali to je bilo davno...“, ućutala se kad je podigao ruku.

„Ne verujem da bi Gibson Von svesno sabotirao napor u njenom pronalaženju. Takođe mislim da je njegov odnos sa Suzanom Lombard jedinstven i dragocen. Možda će uočiti nešto što bi drugima promaklo. A to je vredno rizika. Možda si u pravu. Možda je moj sud osenčen prethodnim poznanstvom. Zbog toga tvoj sumnjičavi i odbojni stav smatram korisnim. Verujem da ćeš opaziti ako se okrene protiv nas. Pobrinućemo se za njega ako i kad se to desi. U međuvremenu ga smatram najvećim adutom na putu do uspeha. Da li si me razumela?“

„Da, gospodine.“ Ustala je da krene.

„Džen. Gibson Von je mnogo propatio. Časno je služio svojoj zemlji i nije zaslužio da bude potcenjivan. To bi bilo kratkovido.“

„Da, gospodine.“

„Sem toga, WR8TH se možda neće pokazati, u tom slučaju je sve ovo samo teorijska rasprava.“

„Da, gospodine.“

„I Džen. Ovo nije CIA. Slobodno me zovi Džordž.“

„Da, gospodine.“

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Gibson je prešao preko polja obasjanog subotnjim jutarnjim suncem. Prijao mu je boravak na otvorenom. Džordž Abe ga je u četvrtak uveče isterao iz kancelarije. Zabranio mu je, nimalo dvosmislenim rečima, da se pojavljuje do ponedjeljka. Bilo mu je teško da napusti posao. Osećao se krivim. Ali bio je potreban i drugoj devojčici, koja je danas imala fudbalsku utakmicu.

Nekoliko nedelja retko je viđao Eli i bilo mu je teško zbog toga. Ali to je bilo neizbežno zlo. Abeovim novcem plaćene su rate kredita za kuću u kojoj je živela s majkom, u kojoj su zajedno živeli pre razvoda.

Sad mu je bilo jasno da verovatno nije ni trebalo da je uzimaju. Kupili su je na vrhuncu tržišta nekretnina, pre sloma. Rate su im bile veliko finansijsko opterećenje. Ali Gibson je u to vreme verovao da će birati posao kad napusti marine. To je bilo razumno očekivanje. Gledao je kako se kompanije otimaju za tipove iz njegove jedinice čim bi stupili čizmama na američko tle. Poslodavci iz privatnog sektora nadmetali su se oko ljudi s polovinom njegovog iskustva ili ugleda. Mislio je da će mu kvalifikacije i iskustvo omogućiti zamašnu zaradu.

Nije uzeo u obzir da se nalazi na crnoj listi Bendžamina Lombarda niti je znao šta to znači. Mesecima je jurio posao a da ga niko nije pozvao ni na razgovor. Isprva se ograničio na krupne ribe, na gigante odbrambene industrije, u većitom traganju za momcima koji raspolažu njegovim veštinama. Kad je konačno shvatio da ga nijedna od vodećih neće unajmiti, počeo je da traži posao u drugorazrednim kompanijama. Cvrčci su i tad dolazili izdaleka da bi mu pevali tužnu pesmu.

Prihvatio je na kraju posao u prodavnici elektronike. Prodavao je kućne kompjutere samo da bi imao neki izvor prihoda. Postao je ogorčen i svadljiv. To su bila loša vremena. Zatvorio se u sebe. Izlazio bi na površinu samo da bi se brecao na ženu i ćerku. Svađao se s Nikol oko svega i svačega. I nek joj se bog nađe u pomoći kad bi potegla temu prodaje kuće. To bi izazvalo svađu koja bi trajala danima. Posle nje bi u kući zavladala gnevna nespokojna tišina. Znao je da ne uspeva da obezbedi pristojan život porodici. Plašio se da je Nikol potražila sreću s pogrešnim čovekom. Strahovao je da i ona tako misli. Prepoznavao je nezadovoljstvo i razočaranje u svemu što je radila.

To je trajalo mesecima. Situacija je išla sa zla na gore kad mu je bivši zapovednik skrenuo pažnju da *Potesta*, lokalna biotehnoška kompanija, traži direktora IT-a. Preporučio ga je. *Potesta* je bila dovoljno mala da izmakne pažnji osvetoljubivog Bendžamina Lombarda. Tako je bilo do pre mesec dana. Radio je početničke stvari iz IT oblasti. Dosađivao se na poslu daleko ispod njegovih mogućnosti. Dobro je prošao na intervjuu i sa zahvalnošću prihvatio platu na koju bi se godinu dana ranije samo namrštio. Nije se usuđivao da traži veću, zbog žene i deteta i kredita za kuću. Zdravstveno osiguranje i stalna plata izgledali su mu kao dar s neba. Zadovoljstvo poslom i njegove maštarije o ugađanju supruzi moraće da pričekaju.

Bivšoj supruzi, podsetio se. Bili su razdvojeni duže od godinu dana. Još nije mogao da se natera da to glasno izrekne.

Bivša supruga.

Nije tražio nevolje, ali nije pružao nikakav otpor kad su ga snašle. Jednostavno im se prepustio. U marincima mu nikad nije palo na pamet da prevari suprugu. Ironično je da su nevolje počele tek kad je dobio posao u *Potesti*. Nadao se da će stalnim poslom popuniti pukotine u svom braku, ali to se nije desilo. Bio je previše tvrdoglav i ponositi da bi počeo da ih uklanja. Umesto toga je izašao posle posla s prodavačicom Li.

Bilo mu je jasno da je pokušao da pronađe privremeni odušak. To je bio čisti kukavičluk. Sviđao se Lijevoj, bila je dobra prema njemu i nije tražila ništa izuzev pića i smeha. Čovek koji je spavao s njom za njega je bio misterija. Čak i sad mu je bilo teško da pomiri tog čoveka s predstavom o sebi.

Nikol nije bila okrutna ili osvetoljubiva. To joj je služilo na čast. Doveka će joj biti zahvalan zbog toga. I njen advokat je bio fer. Njihov brak se okončao, ali se to nije proteglo i na njegov odnos s ćerkom. Imao je sreće u poređenju s nekim drugim ljudima. Ali svako ko je znao Nikol imao je sreće.

Najteže mu je bilo da gleda kako se Nikol hladi prema njemu. Tugovala je iza zatvorenih vrata. Uvek je to radila. Nije bilo svađe, samo udaljavanje. Odlučila je o sudbini braka pre nego što se suočio s njom. Sve ostalo je bila formalnost.

Molio je da mu ukaže drugu priliku, ali nije bila od onih koje praštaju. Poznavali su se od srednje škole. Bila je nepopustljiva i nije davala druge šanse kad je lojalnost u pitanju. Ili si lojalan ili nisi, to se nije dalo naučiti. Nije mogla ostati u braku s muškarcem kom nije verovala. Gibson je oduvek

cenio poverenje koje je ona imala u svoj sud. Drugačije se osećao kad je njemu presudila, i to nepovoljno.

Preko noći je postao samac, razvedeni otac u bezličnom stančiću u sivoj visokoj zgradurini sa stanovima za izdavanje. Šestogodišnji brak se okončao i ustupio mesto plaćanju alimentacije, višesatnim putovanjima da bi video ćerku i sve dubljom sumnji da je najgluplji kućkin sin koji je ikad hodaao zemljom.

Kuća je zbog toga bila važna.

To je bila dobra kuća – čvrsta kejkodska jednospratnica. Bila je daleko od Vašingtona, na tihom i bezbednom mestu, s dobrim školama. Jednog jula na odsustvu posadio je leju azaleja pored prilaznog puta. Po okončanju tog posla sedeo je s Nikol na stolicama za ljuľanje. Pili su pivo i planirali vrt dok ih insekti nisu oterali u kuću. Eli je stigla devet meseci kasnije. To je bilo najsrećnije doba koje je pamtio. Nije se pokajao što ju je kupio. Neće se pokajati makar poginuo pokušavajući da je sačuva. Kuća je predstavljala simbol života koji je dugovao ženi i ćerki. Radije bi umro nego da gleda kako je gube zbog njega.

Fudbalska utakmica je tek počinjala kad je došetao do igrališta. Lopta je skakutala ka aut-liniji. Gomila devoćica oba tima jurcala je za njom. Veselo su vriskale. Odmah je opazio Eli. Bila je na drugom kraju igrališta. Zurila je u nešto u travi, pognuta u struku. Nacerio se. Njegova ćerka možda je najnetalentovaniji fudbaler u istoriji sveta. Ne samo da nije imala nikakvu koordinaciju i nije mogla da proceni let lopte već nije marila ni za pravila igre. Ideja o igranju na jednom mestu u timu činila joj se dosadnom. Ne-kaznjeno je cunjala igralištem. Da nije imala dres, ne bi se moglo reći ni kom timu pripada.

Počela je da trči u sve užim krugovima, raširenih ruku. Gledala je u nebo dok joj se nije zavrtelo u glavi. Onda je pala na travu.

Gibson nije mogao a da se ne nasmeje. Polovinu vremena nije znao s koje planete je njegova devoćica. Toliko ju je voleo da je osećao fizički bol što ne može da je svake noći isprati na spavanje. Čitanje priča preko kompjutera nije ga činilo ocem.

Eli se srećno podigla i potrćala preko igrališta. Bila je večiti podsetnik na radost koja se može iscediti od života. Da li bi trebalo da se stidi što u šestogodišnjoj ćerki nalazi uzor po kom bi voleo da oblikuje svoj život?

Lopta je doskakutala do Eli. Snažno ju je šutnula. Poletela je nadesno i otišla petnaest metara van igrališta. Gibson je koraknuo prema terenu i zatapšao kao da je Eli osvojila svetsko prvenstvo. Zastala je u mestu i mahnula tati dok su ostale igračice jurile kraj nje za loptom.

Njegova žena pogledala je u njegovom pravcu. Stajala je pored aut-linije. *Bivša žena*, podsetio se. Bila je u društvu glavnine domaćih roditelja, usred tabora od stolica na rasklapanje i frižidera. Gibson je obično stajao dalje od njih. Bio je dovoljno daleko da joj ne smeta, ali ne predaleko, da ne bi izgledalo kao da tome pridaje prevelik značaj. Sprijateljila se s nekim roditeljima i nije hteo da ugrožava njenu teritoriju. Klimnula mu je. Uzvratilo joj je pozdrav. Okrenula se ka igralištu i više nije gledala u njegovom pravcu.

Igrači su se na poluvremenu okupili kraj golova. Jeli su pomorandže dok su im treneri objašnjavali strateške zamisli koje neće sprovesti u delo. Roditelji su razgovarali ili su krenuli put montažnih toaleta. Nikol mu je prišla duž aut-linije. Nosila je široku nabranu letnju haljinu. Forsirala ih je još od srednje škole. Njena silueta izgledala je veličanstveno na suncu.

„Zdravo“, rekla je.

„Zdravo.“

Izmena površnih učtivosti kao da ih je iscrpla. Trebalo im je nešto vremena da se oporave. Razgovor s Nikol bio je najbezbedniji dok su se držali Eli kao teme. Mnogo lošeg se desilo među njima. Potpuno su se slagali povodom Eli.

„Izgleda da će Eli biti najkorisnija igračica sezone“, rekao je.

„Brazilci ne prestaju da me zovu.“

„Rano je za inostrani angažman. Valja nam sačekati još neku godinu.“

„Dotle ćemo trpeti invaziju lovaca na talente.“

„Jesi li dobila novac?“

„Jesam. Hvala ti. Zašto si isplaćen u gotovom, Gibe?“

„To je bio bonus za potpisivanje ugovora.“

„U gotovom.“ Mrštila se. „Da li smem da položim taj novac u banku?“

„Naravno da smeš.“ Počeo je da se ljuti, ali Nikol je imala pravo. Ko još danas prima novac u gotovom?

„Šta se dešava?“

„Ništa. Sve je u redu.“

„U redu? Jednom ćeš nadrljati ako tako nastaviš.“

„Novac nam je potreban. U redu je. Dajem ti reč da je tako.“

„Molim te da mi ne daješ reč, Gibe. Važi?“

Izgovorila je to ravnim glasom i bez ikakve zlobe, ali su ga njene reči žacnule. Skrenuo je pogled s nje. Čutke su stajali, kao da bi bilo kakav iznenadni pokret bio protumačen kao neprijateljski čin. Najteže mu je padala svest da stoji pored jedine osobe na svetu s kojom je otvoreno razgovarao, sad ograničen na opreznu konverzaciju ili krhku teturavu tišinu.

„U ponedjeljak ću ti vratiti novac.“

„Nikol.“

„Gibson“, rekla je ne popuštajući ni za milimetar.

„Suzana. Posao. Novac. Tiču se Suzane.“

Držanje joj se promenilo na pomen Suzaninog imena. Uvežbana maska ravnodušnosti se raspala. Gibson je, po prvi put za godinu dana, video zabrinutost u njenim očima. Oblaci su se načas razišli.

„Suzana.“ Tražila je istinu u njegovim očima. „Da li pokušavaš da je pronađeš?“

Klimnuo je.

„Gospode!“

„Voleo bih da mogu sve da ti kažem, ali ugovor me obavezuje na tajnost. Dajem ti reč da je novac zakonito stečen.“

„Ne, u redu je. Ne moram da znam.“

„Hvala ti.“

„Kako si, Gibe? Hoću reći... Suzana.“

„Mislim da sam dobro.“

„Eli ide na rođendansku zabavu kod drugarice posle utakmice. I roditelji su pozvani. Biće pice i punča, a mislim da su iznajmili klovna. Mogao bi da dođeš.“

„Voleo bih.“

Okrenuo se da vidi šta Nikol gleda preko njegovog ramena. Džen Čarls, u odelu i štiklama, žurila je ka njemu. Leptirići su mu se razleteli po stomaku od njenog pogleda, iako je nosila naočare.

„Šta je bilo? Šta se desilo?“, pitao je kad je stigla do njih.

„Imamo ga“, reče Džen.

„Kada? Gde?“

Džen je samo čutke gledala Nikol.

„Da li ću poći s vama?“, rekao je.

„Šef prvo mora da razgovara s tobom. Na parkingu je.“

Gibson je pogledao u automobilu, zatim u Džen i konačno u Nikol.

„Moram da idem.“

„Idi“, reče Nikol.

„Ali Eli...“

„Razumeće. Samo je pozovi. Postane čudna kad ne razgovara s tobom.“

„Hoću.“

Krenuo je za Džen ka parkiralištu. Nikol ga je zaustavila.

„Gibe!“

„Da?“

„Srećan lov!“

PETNAESTO POGLAVLJE

Džordž ga je čekao u crnom mercedesu M-klase. Na suvozačevom sedištu stajala je duga, pravougaona kutija, umotana u svetlocrveni papir sa malim belim jednorozima.

„Šta ta kutija tu radi?“, pitao je Gibson.

„Nije za tebe.“

„Da znaš da si mi povredio osećanja.“

Džordž se prigušeno nasmejao, pomerio poklon na zadnje sedište i dao Gibsonu sportski sako.

„Obuci ovo. Imamo sastanak.“

„Srećno!“, rekla je Džen.

„Ti ne ideš s nama?“

Odmahnula je glavom. „Vidimo se u kancelariji.“

Limuzina je s lakoćom kliznula s parkirališta. Gibson nikada ranije nije bio u ovako lepom automobilu, uživao je u luksuznom okruženju. Jedan deo njega nadao se zastoju u saobraćaju.

„I?“, rekao je.

„Bio si u pravu.“

„Gde je?“

„Tvoj virus se u ponedjeljak u podne javio sa IP adrese u zapadnoj Pensilvaniji. Iz gradića Samersset.“

„Zašto me niko nije zvao?“

„Utihnulo je posle jednog signala.“

„Utihnulo?“ To nije trebalo da se desi. Nekoliko teorija odmah mu je palo na pamet. „U vezi s čim sam bio u pravu?“

„To je gradska biblioteka.“

Gibson je razmišljao o tom podatku. Imao je smisla. Mnogo ljudi ulazi i izlazi iz takvog objekta. Njihova lovina je inteligentno postupila, i dodala još jedan teško otklonjiv sloj anonimnosti. Moraće da stave pod prismotru čitavu biblioteku u nadi da će uspeti da identifikuju WR8TH-a ako opet proba da pristupi serverima Abeove konsultantske grupe.

Kod Vašingtonovog kružnog toka skrenuli su levo u Nju Hempšir. Povezli su se Dvadeset drugom i skrenuli levo Ulicom P u Džordžtaunu. Stambene zgrade ustupile su mesto kućama od cigle, a potom i ogromnim rezidencijama u hladu razgranatih brestova i hrastova.

Djuk Von opisivao je Džordžtaun kao zemlju dubokih džepova i oštarih zuba. Njegov otac je četiri-pet puta godišnje poslom zalazio u taj deo grada, ali nikada nije vodio sina. *Nisu to zabave za tebe*, rekao mu je. *Džordžtaun je neprijateljska teritorija*.

Čak i kad su na tvojoj strani? – pitao je Gibson oca.

Pogotovo ako su na svojoj strani, odgovorio je otac namignuvši mu.

„Da li to znači da i ja idem na teren?“

„Voleo bih da nastaviš da radiš na ovom slučaju“, rekao je Abe. „Za kratko vreme si postao izuzetno važan deo tima. Imam osećaj da će nam tvoje veštine biti od koristi, kao i tvoja veza sa Suzanom.“

„Dakle, slažeš se?“

„Zavisi.“

„Od čega?“

„Gospođa Doplez je tražila da te vidi.“

Gibson je klimnuo glavom posmatrajući Abea. Pozvan je na ručak kod kraljice. Tako se bar osećao.

„Mislim da nam možeš biti od pomoći. To sam joj i rekao. Gospođa Doplez izrazila je želju da sama proceni situaciju pre nego što donese odluku.“

Džordž je zaustavio kola ispred kapije od kovanog gvožđa. Na crnoj metalnoj ploči zlatnim slovima pisalo je *Kolin*. Oblak šarenih balona lebdeo je iznad najvišeg šiljka. Dva čuvara pretresala su goste koji su čekali u redu. Svi muškarci nosili su sakoe, a sve žene haljine. Čak su i deca bila u svečanoj odeći, i svi su nosili poklone. Raj bi ovako izgledao kad bi ga sponzorirali Lora Ešli i Ralf Loren.

Jedan od čuvara napustio je položaj i prišao njihovom automobilu.

„Moraćete da se parkirate na ulici...” Naglo je ućutao kad je prepoznao vozača. „O, dobar dan, gospodine Abe. Došli ste na zabavu?”

„Nisam, Toni. Ovde sam da bih se video s gospođom Doplez.”

„O, naravno, uđite slobodno. Samo se ovaj put parkirajte pored kuće za kočije, ne na uobičajenom mestu. Javiću im radiom da ste stigli. Danas je velika gužva.”

„Cenim vaš trud.”

Vozili su se kamenom popločanim prilaznim putem do impozantnog zdanja u federalnom stilu. Levo i desno od njega bile su kosine pokrivene besprekorno održavanim vrtovima. Gibson je bio zabezeknut veličinom kuće. Izbrojao je bar sedam dimnjaka. Takva građevina više bi pristajala nekom engleskom selu nego centru američkog grada. Drugi čuvar ih je skrenuo s glavnog puta. Abe se parkirao u jednospratnoj garaži, većoj od Nikoline kuće. Sedam belih garažnih vrata krasilo je pročelje zgrade od crvene cigle. Ona u sredini bila su otvorena. Ugledali su prelepi stari zeleni bentli.

Abeu nije promaklo da ga njegov saputnik posmatra s divljenjem. „To je model *Mark VI* iz pedeset druge. Pripadao je dedi gospođe Doplez. Bio je ambasador u Francuskoj u Ruzveltovo doba. Mislim na Teodora, a ne na Frenklina.”

„Ovde je i živeo?”

„Doplezovi ovde žive od 1820. godine. U gradu nema mnogo porodica koje su starije od njih. Čarls Bulfinč i Aleksandar Doplez projektovali su glavno zdanje posle rata 1812.”

„Šta znači *Kolin*?”, pitao je Gibson.

„Brdašce. Tako je Aleksandrova žena nazvala kuću kada je došla iz Francuske. Naravno, gospođa Doplez može da ti kaže više o tome. Živa je enciklopedija kad je porodična istorija u pitanju.”

„Ko još živi ovde?”

„U ovom trenutku samo ona i njena sestričina. Zabava je organizovana za Ketrinin rođendan.“

„Samo dve osobe? U ovolikoj kući?“

„Gospođa Doplez ima sina iz razvedenog braka, koji živi na Floridi. Retko je posećuje. Ima i dve sestre. Jedna živi u San Francisku, a druga je dekan Medicinske škole Univerziteta u Pittsburgu. Najmlađa sestra premislila je na porođaju. Ona je Ketrinina majka. Kalista je usvojila njeno dete. Ima i najmanje stotinak rođaka iz ovog ili onog kolena.“

Laganim hodom su krenuli ka glavnoj kući. Abe je zastao i okrenuo se Gibsonu. Videlo se da se muči da pronađe odgovarajuće reči.

„Kalista... Gospođa Doplez je dobra žena.“

„Ali...“

„Teška je kao crna zemlja. Ne podnosi neslaganje s njenim stavovima. Navikla je da sluša zvuk sopstvenog glasa, ako znaš na šta mislim.“

„Šta očekuješ od mene?“

„Pusti je da govori ako hoćeš posao.“

Gibson je hteo posao. Neizostavno je morao da poseti Samersset u Pensilvaniji. Plašio se onoga što bi tamo mogao da pronađe, ali je morao da zna istinu. Izigravaće i majmuna pred Kalistom ako bude morao. Njegov otac živio je od izlaženja na kraj s plemstvom slavne republike. Nešto od te vestine preneo je i na svog sina.

Čuli su muziku i razdraganu dečju vrisku kad su se približili glavnoj kući. Na travnjaku ispred njih bilo je više od trista ljudi. Počinjao je ispod ograde na dugoj širokoj terasi. Ispod nje je bilo nekoliko belih šatora. U hladu jednog od njih svirao je diksilend bend. Na desetine parova plesalo je na drvenom podijumu. Klovnovi i mađioničari zabavljali su decu.

Pomislio je na rođendansku žurku na kojoj će biti Eli. Nadao se da će biti onog klovna. Eli je mnogo volela klovнове.

„Koliko ovo dete ima godina?“

„Osam.“

„Osam?“ rekao je u neverici. „Svi ovi ljudi su došli zbog devojčice od osam godina?“

„Ne pričaj koješta. Svi su tu zbog gospođe Doplez.“

„Shvatam. Da li je i moj otac dolazio ovamo?“

„Naravno da jeste“, rekao je Abe. „Blisko je sarađivao s gospođom. Ko se ogлуši o poziv Kaliste Doplez neće daleko dogurati u Vašingtonu.“

„Kako se povezala s Lombardom?“

„Bilo je obrnuto. Kalista Doplez je otkrila Bendžamina Lombarda. Praktično ga je stvorila. Upoznali su se dok je tavorio u Skupštini Savezne Države Virdžinije. Izvukla ga je iz anonimnosti i izbrusila. Povezala ga je s uticajnim ljudima i finansirala njegovu kandidaturu za mesto u Senatu.“

„Veoma velikodušno od nje.“

„Pa, postoje kraljevi i ljudi koji ih postavljaju na tron. U istorijskim udžbenicima to nikad neće napisati, ali obično je tako.“

„To znači da će i ona dobiti neki trofej ako u novembru bude izabran za predsednika.“

„Već neko vreme nisu u dobrim odnosima.“

Popeli su se na terasu kamenim stepeništem. Na njoj nije bilo dece. Zvavnice su graciozno klizile između dvadesetak stolova sa suncobranima. Pile su i družile se. Konobari s leptir-mašnjama kružili su po terasi, dosipali vino i nudili *hors d'oeuvres* na poslužavnicima. Gibson je bio gladan. Poslužio se komadom tanko sečenog francuskog hleba s pečenicom i renom. Abe ga je doveo do najvećeg i najotmenije ukrašenog stola na središtu terase, malo izdvojenog od ostalih. S tog mesta pružao se najlepší pogled na travnjak.

Abe je dao Gibsonu znak da sačeka i prišao ženi od šezdeset i nešto godina, kojoj je bogatstvo omogućilo produženi sredovečni izgled. Gibson nije morao da pita da li je to Kalista Doplez. Nije zračila arogancijom, već nečim što je daleko prevazilazilo taj pojam. To je bila sigurnost – nepokolebljiva vera da je svet u potpunosti udešen po njenom ukusu. Zbog toga su svi u njenoj okolini izgledali blede. Plavi paž dopirao joj je do linije vilica. Videlo se da je koristila usluge talentovanog plastičnog hirurga. Nosila je belu odeću protkanu zlatnim nitima, a na njoj samoj nije bilo nikakvog nakita. Abe se sagnuo da joj nešto šapne. Odmerila je Gibsona ostrim i prodornim pogledom.

„Izvinjavam se, moje dame. Moram da porazgovaram s gostima“, rekla je.

Gibson je očekivao da će ona ustati. Ostale žene su, umesto toga, pokupile torbe i čaše i napustile sto. Jedna od njih, sedokosa pedesetogodišnjakinja, nešto je šapnula Kalisti gledajući u Gibsona. Kalista joj je nešto odgovorila. Žena se zadovoljno izgubila u gužvi.

Abe ga je pokretom ruke pozvao da priđe. „Kalista, ovo je Gejb Von.“

Sa osmehom mu je pružila ruku.

„Molim vas, sedite“, rekla je. „Ne ti, Džordže. Posluži se tamo pićem. Nećemo mi dugo.“

Abe se izvinio, ali mu se na odlasku pogled sreo s Gibsonovim. Nemo mu je poručio: *Potradi se da ne upropastiš ovu priliku.*

„Drago mi je što vas ponovo vidim, Gibsone. Da li me se sećate?“

„Da, i meni je drago što vas ponovo vidim.“

„Nadam se da vam ne smetam u poslu.“

„Nikako.“

„Dakle, niste prisustvovali velikom događaju?“

Njene reči zvučale su kao optužba. Zagrizao je sendvič da bi izbegao odgovor.

„U svakom slučaju, hvala vam što ste došli u tako kratkom roku. Izvinite zbog ovog urnebes“, rekla je pokazujući na mnoštvo na travnjaku. „Sigurna sam da bi nam neki drugi dan više odgovarao, ali Džordž smatra da moramo da požurimo. Takođe sam želela da razgovaram sa vama pre nego što stvari uznapreduju.“

„Impresivna zabava“, rekao je.

„Da, i imali smo sreće s vremenom. Žao mi je samo što sam otkazala vazdušni spektakl.“

„Spektakl?“

„Da, mornarica ima eskadrilu mlaznjaka koji izvode predivne trikove.“

„Mislite na *Plave anđele*?“

„Tako je“, rekla je.

Nije mogao da veruje da je ova žena angažovala *Plave anđele* za rođendansku zabavu osmogodišnjeg deteta.

„Malo se šalim, naravno. Da li vas je lako zavarati, gospodine Vone?“

„Ne, obično nije.“ Ali nešto u vezi s ovom ženom izbacivalo ga je iz ravnoteže. U njenom prisustvu osećao se bojažljivo, što mu se nimalo nije sviđelo. Na jednom sastanku rekao je generalu s tri zvezdice da začepi, ali se pored ove žene osećao kao Oliver Twist koji traži još kaše.

„Nadajmo se da je to istina.“ Nasmejala se.

„Zašto sam ovde?“, upitao je.

„Ne budite tako osetljivi. Važno je dobro podnositi šale na sopstveni račun.“

„Da li to važi i za vas?“

„Da li dobro podnosim šale na sopstveni račun? Svakako. Ipak, od izuzetne je važnosti je da ste vi taj koji se šali.“ Namignula mu je. „To je najbitnije.“

„Zapamtiću to.“

„Zapamtite. Moja porodica je još pre nekoliko generacija izgubila sposobnost da zbija šale na svoj račun. Kad se uzdignete do velikih visina, postanete skloni da sagledavate svoju porodicu s nezdravim stepenom strahopoštovanja. Uljulcate se u iluziji da uspeh ne proističe iz kombinacije sreće i napornog rada, već iz tobožnje urođene superiornosti.“ Nagnula se ka Gibsonu kao da želi da mu saopšti nešto u poverenju. „Pomislite da je u pitanju božja volja. Dobra genetika. Plava krv. Tako nešto. To je smešna, ali i uznemirujuće česta situacija. I uvek se završava na isti način. Svaka generacija ima izraženiji kompleks više vrednosti od prethodne. Više ih zanima skijanje u Gštadu nego doprinos porodičnom bogatstvu i uticaju. Iz kompleksa više vrednosti proizilazi lenjost, koja pak donosi propadanje. Ali naravno, ukoliko imate dovoljno novca, mogu da prođu generacije dok ne primetite da se po vašem porodičnom imenu nakupio debeli sloj prašine. Jednog dana se probudite i shvatite da je poslednji član porodice koji je išta postigao umro još pre Kenedija. Zna li čime se moj sin bavi?“

Gibson je odmahnuo glavom.

„Ne radi ništa. Živi u apartmanima u Fort Loderdeju s nekom ženom i igra golf.“ Užasnuto je razrogačila oči, da bi mu pomogla da shvati ozbiljnost situacije. Polako je ponovila svoje reči kad je videla da ne ostavljaju dovoljno jak utisak. „Fort Loderdejl, gospodine Vone! Moj pradedu je pomogao Vilsonu da sastavi Versajski sporazum, a ambicije moga sina ne prevazilaze okvire floridske močvare. Nepojmljivo!“

„Niste obožavatelj?“

„Floride? Ne, smatram je živim dokazom da bi svet bio bolji da klimatuređaji nisu izmišljeni.“

„Znači da je najvažnije ne izgubiti smisao za humor?“

„Dosad me je dobro služio.“ Sa osmehom je dotakla rub prazne čaše za vino. Konobar se smesta pojavio i dopunio čašu.

„Dugujem vam veliku zahvalnost zbog nečeg što ste učinili“, rekla je Kalista.

„Kako to?“

„Mislim na posao s Bendžaminom, koji vam je doneo toliko... neprijatnosti.“

„Nisam siguran da vas pratim.“

„Šta mislite, čiji novac je proneveren? Bendžaminov? Molim vas, taj čovek nije imao ni prebijene pare pre nego što sam ga pronašla. Na po vas vrlo pogibeljan način, pomogli ste mi da shvatim da se kladim na pogrešnog konja.“

„Ne razumem. Misлите na mog oca?“

„Ne, ne mislim na vašeg oca. On je bio divan, ali naivan čovek.“

„Misлите na Lombarda?“

„Tako je. Mislim na tu sitnu grabljivu lopužu. Zavukli ste ruku u osinje gnezdo.“

„Ali moj otac...“

Sažaljivo ga je odmerila. „Jeste li dozvolili da vas zavara njihova verzija događaja? Jeste li poverovali u krivicu vašeg oca? Pogrešili ste, dragi moj. Vaš otac mu je bio odan kao pas. Tu osobinu delio je s Džordžom. Djuk Von je odigrao ulogu žrtvenog jarca. Mrtvi nemaju nikakva prava ako je verovati mojim advokatima. I retko kad odgovore u svoju odbranu. Je li moguće da ste sve ove godine živeli u uverenju da je vaš otac bio lopov?“

Gibsonu se zavrtelo u glavi i smračilo pred očima. Glasno piskavo zujanje prigušilo je zvuke zabave. Na jedvite jade izborio se s impulsom koji mu je zapovedao da zabije glavu među kolena. Prepleo je prste kao da izgovara gnevnu molitvu. Nije skrenuo pogled sa sagovornice.

„Zašto niste objavili istinu?“, pitao je nakon dužeg ćutanja.

„To je pošteno pitanje. Razlog je jednostavan: nije odgovaralo mojim interesima.“

„Lombard je krao vaš novac.“

„Jeste. Ali vratio ga je.“

„Na tome se sve završilo?“

„Politika je spolja gladac, a iznutra jadac. Cenila sam i poštovala Djuka Vona, ali nisam bila spremna da se zajedno s porodicom nasmrtno zavadim s

Bendžaminom Lombardom da bih spasla reputaciju vašeg tada već pokojnog oca. Od toga bih imala više štete nego koristi.“

„Dozvolili ste mu da pobedi.“

„Preživela sam i nastavila da se borim. To je manje od dva zla.“

„Da li sam zato ovde? Da bih vas i Džordža rasteretio osećaja krivice?“

„O ne, pobogu! Džordž je arhitekta ovog susreta. On je tako dobar čovek. Moglo bi se reći i da je plemenit. To mu je velika mana“, rekla je sa osmehom. Videlo se da se dobro zabavlja.

„Dakle, moje upošljavanje nije bilo vaša ideja.“

„Unajmiti čoveka osuđenog zbog podmetanja finansijske afere Bendžaminu Lombardu da nađe Suzanu? To je groteskna zamisao. Donosili ste te odluke sami i nemaju nikakve veze sa mnom. Ali Džordž, ta dobra duša, smatra da u kosmosu postoji ravnoteža. E zbog nje smo ovde.“

„Zbog čega smo, dakle, ovde?“

„Pretpostavljam da smo ovde da bismo nanovo uravnotežili Džordžovu karmičku vagu.“

„Ne, zbog čega smo baš *mi* ovde?“, pojasnio je.

„O, mislite zašto sam vas pozvala u svoj dom? Zato što mi je Suzana još veoma draga, bez obzira na ono šta mislim o Bendžaminu. Ja sam njena kuma. Bila sam na njenom krštenju. Pomogla sam njenim roditeljima da je odgaje. Kao beba bila je pravi anđeo. Zaista. Nikad nije plakala. Bila je pravo blago i divna mlada dama, što vam je dobro poznato. Imala je želju za životom koju je moja porodica davno izgubila. Bila je genijalna, ili bi izrasla u genijalnu osobu. Tako bi bilo da joj se nije dogodila tragedija.“

Otpila je dug gutljaj vina. Prošlo je neko vreme pre nego što je nastavila.

„Žao mi je. Ova tema je veoma bolna za mene. Čak i posle toliko vremena.“

„Razumem“, rekao je.

„Previše ste ljubazni. Gospodine Vone, ako postoji i najmanja šansa da je ova fotografija autentična – a da budem iskrena, mislim da se radi o krivotvorenju jednog sadiste koji želi da nanese bol i otvori stare rane – ali ako je slika autentična i ova osoba zaista zna nešto o onom što se dogodilo mom kumčetu, spremna sam da pomerim planine kako bih je pronašla. A osoba koja je odgovorna za sve ovo...“, zastala je da bi pažljivo odabrala reči, „mora patiti.“

Poslednje reči bile su teške kao crna zemlja. Podsetile su ga na Džordža Abea kada je rekao da želi da ozbiljno porazgovara s čovekom koji je oteo Suzanu.

„Bilo kako bilo, Džordž smatra da možete doprineti istrazi. Želela sam da vas upoznam i da se uverim u to.“

„Ovo je, dakle, intervju?“

„Teško. Ne, ja sam samo radoznali posmatrač. Ako Džordž kaže da ste kvalifikovani, jasno je da ja nisam kvalifikovana da mu protivrečim.“

„O čemu je onda reč?“

„O sledećem. Nađite tog čoveka i biću vam zahvalna. Moja porodica više nije ono što je nekada bila, ali nije ostala bez uticaja, kao ni bez nade da će se ponovo uzdići. Da li vidite malu kupolu iza živice?“

Pokazala je na tačku iza travnjaka. Ugledao je zgradu s kupolom na ivici imanja. Živica je bila najmanje četiri i po metra visoka, zato mu nije bilo jasno kako tako visoko zdanje može da nosi epitet malog.

„Sagradio ju je moj praprapradede Aleksandar Doplez posle smrti svoje žene. Umro je dvanaest godina kasnije i sahranjen je pored nje. Tamo je zakopana čitava moja porodica, izuzev ujaka Danijela, koji počiva ispod belog krsta u Normandiji. Pridružiću im se jednog dana. Veza moje porodice s ovim gradom u tom trenutku protegnuće se na tri veka. Pre nego što se upokojim, želim da vidim kako moja porodica nastavlja tradiciju veličanstvenih postignuća i predanog služenja ovoj zemlji.“

„Nema više apartmana na Floridi?“

„Upravo tako. Ne držim vam predavanje iz istorije, već želim da znate da možete računati na moju zahvalnost. I vi i vaša porodica imaćete koristi od uspeha ove misije. Ali ukoliko vam nešto padne na pamet“, rekla je znatno mračnijim tonom, „na primer, ideja da eksploatišete situaciju radi sopstvene dobiti tako što ćete obelodaniti slučaj medijima, kao što ste već jednom učinili u prošlosti... Pa, znajte da ću to shvatiti veoma lično.“

„Razumem.“

„Dobro je. Sigurna sam da je ovaj razgovor bio potpuno suvišan.“

„I ja bih bio siguran da sam na vašem mestu.“

Klimnula je glavom u znak odobravanja. „Cenim to, gospodine Vone. Zaista.“

„Tetka Ka, tetka Ka!“, povikala je devojčica dok se punim trkom približavala stolu. Sledio je čopor dece koja su, čim su došli do stepenica, zastala kao da im se nevidljiva sila isprečila na putu. Devojčica se zaustavila pored tetke, zadihana, u beloј haljini, sa zelenim mrljama od trave. Nosila je kikice sa razdeljkom po sredini. Imala je dugu crnu kosu i lepe plave oči. Kad je videla Gibsona, priljubila se uz tetku i nešto joj je šapnula. Kalista se nasmejala i zagrlila devojčicu.

„Da, naravno. Ali ne više od dvadeset. Javi Dejvisu da bi mogao da se dogovori s njihovim roditeljima.“

Devojčica se zahvalila sa širokim osmehom. Trčecim korakom zaputila se ka deci, ali ju je Kalista uhvatila za rukav.

„Možeš li da pozdraviš našeg gosta? Ovo je gospodin Von. Ovo je Ketrin, moja sestričina.“

„Zdravo.“ Mahnula mu je.

„Zdravo“, rekao je Gibson.

„Pozdravi ga kako dolikuje, mlada damo.“

Klimanjem glavom dala je do znanja da priznaje grešku. Pribrala se i prišla Gibsonu sa ispruženom rukom. Rukovao se s njom.

„Veoma mi je drago što sam vas upoznala, gospodine Vone. Ja sam Ketrin Doplez. Hvala vam što ste došli na moju rođendansku zabavu.“

Krajičkom oka posmatrala je tetku da bi se uverila je li sve uradila kako treba. Kalista je uzdahnula. Rukom joj je dala znak da može da ode.

„Nastavi da se igraš. Ali zapamti, ne više od dvadeset.“

„Da, tetka Ka!“, uzbuđeno je povikala Ketrin dok je silazila stepenicama ka travnjaku.

„Trudim se da je pravilno vaspitam“, rekla je Kalista. „Bojim se da nisam neka majka, što se može videti na primeru mog letargičnog sina, ali dajem sve od sebe.“

„Ako vam je to neka uteha, pristojnije se ponaša od moje ćerke.“

Na licu mu se videlo da je njegova opaska nije nimalo utešila.

„Bilo je lepo videti vas ponovo, gospodine Vone. Želim vam sreću u Pensilvaniji.“

DRUGI DEO

Samerset

ŠESNAESTO POGLAVLJE

Ekspedicija za Samersset sutradan je krenula na put. Garaža ispod Abeove firme bila je gotovo prazna. Gibsonovi koraci odbijali su se od betonskih zidova. Hendriks je pušio cigaretu naslonjen na najnoviji grand čiroki, zadržalih felni i gadno ulubljenih bokova. Izgledao je kao da je neko preoblikovao zadnji branik koristeći se komadom betonske ograde umesto dleta.

„Dobra kolica. Da li je land rover na popravci?“, reče Gibson.

„Džip od devedeset hiljada zelembaća privlačio bi preveliku pažnju u središnjoj Pensilvaniji, Vone. Želimo da budemo neupadljivi.“

Gibson je podigao ruke. „Samo se šalim, čoveče.“

„Drži se kompjutera, važi?“ Hendriks je otresao pepeo preko dve velike crne platnene torbe. „Ovde je oprema koju si tražio. Ubaci je pozadi.“

Hendriks je seo u čiroki i upalio motor. Gibson je otvorio torbe i pregledao njihov sadržaj pre nego što ih je stavio u prtljažnik pored gomile istovetnih crnih torbi. Hendriks je nosio ogromnu količinu opreme na teren. Šta li je bilo u ostalim torbama?

Džen se dovezla u taurusu koji je bio u još gorem stanju od čirokija. Izgledalo je kao da se provezla kroz za dlaku preusko sokače. Međutim, kozmetička oštećenja koja je taurus pretrpeo nisu sezala ispod haube. Gibson je čuo predenje moćnog motora. Zatvorio je vrata prtljažnika čirokija i video da, kao i taurus, ima pensilvanijske tablice i nalepnicu te države. Nije bio obučen za nadzor i praćenje, ali je cenio ljude koji misle na svaku sitnicu.

Vrata taurusa bila su zaključana. Pokucao je na prozor i pogledao na Džen. Odmahnula je glavom i pokazala na čiroki. Hendriks je zatrubio.

„Da li me zajebevaš?“, oblikovao je Gibson reči usnama.

Spustila je prozor za dva centimetra. „Vidimo se u Samerssetu.“

„Danas!“, povikao je Hendriks.

„Bogato ću ti platiti ako mi otvoriš vrata.“

„Zaboravljaš da znam koliko zarađuješ.“

Hendriks je opet dreknuo da požuri. Gibson je uputio poslednji molećivi pogled ka Džen. Ona je kamenog lica samo zurila ispred sebe. Upinjala se iz sve snage da priguši osmeh.

Hendriks se izvezao iz grada Putem Klare Barton, pored Česapika i Ohajskog kanala. Spustili su stakla pošto je drveće pokrivalo drum. Gibson je pitao može li da pusti prenos utakmice. Hendriks je pokazao na radio.

„Za koji tim navijaš?“, pitao je Gibson.

„Tata je voleo Dodžerse. Ja ne marim za njih.“

„Da li je i on bio policajac?“

„Nije.“

Gibson je čekao da njegov saputnik nastavi priču, ali se to nije desilo. Pružio je ruku ka radiju.

„Bio je tonac. Bavio se muzikom. Mnogo je radio za SST i *Sleš rekords*.“

„Sjajno. Da li je producirao neku meni poznatu grupu?“

„Nije, izuzev ako nisi pasionirani pratilac rane pank scene. *Blek flag*?“

Gibson je odmahnuo glavom.

„U tom slučaju nisi čuo ni za jednu od njih.“

„Pa, kako si ti završio kao plavac ako ti se tata bavio muzikom?“

„Upisao sam Policijsku akademiju. A šta si ti mislio?“ Hendriks je uključio radio. To je bio znak za prekid razgovora.

Nejšenelsi su vodili 2 : 0 u drugom iningu. Djuk bi se radovao povratku bejzbola u glavni grad. Oriole su bile nešto najbliže domaćem timu u Gibsonovom detinjstvu. Djuk ga je vodio na deset do petnaest utakmica godišnje. Imao je utisak da otac više voli da sluša radio-prenose nego da gleda utakmice na stadionu. Sećao se vožnji između Vašingtona i Šarlotsvila. Slušao je Mela Proktora i Džima Palmera i strašno se dosađivao. Matorci na radiju opisivali su nešto što nije mogao da vidi. S godinama su mu ti prenosi, baš kao i mnogo toga drugog, sve više nedostajali. Često nije ni pratio utakmicu. Samo je uživao u umirujućem ritmu govora u pozadini. Današnji dan bio je jedan od takvih.

Još je bio pod uticajem razgovora s Kalistom Doplez. Ako je imala pravo, sve u šta je verovao u poslednjih deset godina bilo je utemeljeno na laži. Sve

pretpostavke o njegovom životu iznenada su se svele na jednu jednostavnu tvrdnju: Djuk Von nije bio kriminalac. To je od samog početka bio Bendžamin Lombard. On je proneverio milione dolara i lažno optužio najboljeg druga da bi izbegao krivično gonjenje. Još se oporavljao od šoka, još je prihvatao činjenicu da je od početka bio u pravu. Bio je u pravu, ali nije *istrajao* u tom uverenju. Poverovao je u Lombardovu priču i okrenuo se protiv oca, kao i svi drugi, na svoju večitu sramotu.

Još jedna misao nije mu dala mira. Toliike godine je verovao da se otac ubio zbog griže savesti izazvane potkradanjem Lombarda. To je bio jedini motiv koji je mogao da smisli u odsustvu oproštajnog pisma. Šta je nateralo Djuka Vona da podigne ruku na sebe ako nije bio proneveritelj i kriminalac? To pitanje zagorčavalo je Gibsonu život dugo nakon što je pomislio da ima odgovor, koji ga je naljutio i ogorčio, ali mu je makar ponudio sitnu i beznačajnu utehu, proisteklu iz svesti da je ta priča gotova. Sad je ostao i bez toga.

Savršeno se sećao stare kuće i blago iskošenog travnjaka ispred nje, na kom je proveo najveći deo detinjstva grabuljajući i koseći travu. Visokog raskošnog bresta ispod kog je Djuk uzaludno pokušavao da ga nauči da baca felširanu loptu. Starog volva na prilaznom putu, čije prisustvo je značilo da je otac kod kuće. Škripavih stepenica na verandi i neudobnih andirondačkih stolica. Ulaznih vrata koja nikad nisu zaključavana.

Tog dana bila su širom otvorena.

Gibson je pozvao oca, ali mu nije odgovorio. *Iglsi* su na radiju pevali prve strofe *New Kid in Town*. Njegov otac je voleo tu muziku: Džejmsa Tejlora, Džeksona Brauna, Boba Marlija i *Vejlserse*, Krozbiija, Stilsa, Neša i Janga. To je bila njegova „frizbi muzika za sunčano popodne“. Spustio je školski ranac u podnožje stepenica i ušao u kuću. Još jednom je pozvao oca. Sećao se da je bio napet pošto nije očekivao oca pre petka. Situacije kad je Djuk Von poranio mogle su da se izbroje na prste jedne ruke.

Po dva puta je proverio svaku prostoriju. I zadnje dvorište. Djuk je ponekad odlazio u komšiluk. Verovatno razgovara o univerzitetskom bejzbolu s gospodinom Huperom, koji je nekad radio na fakultetu. To je bilo najverovatnije objašnjenje. Nije mu se dopadalo što su ulazna vrata bila širom otvorena. Još jednom je obišao oko kuće. Primetio je da su i podrumaska vrata odškrinuta. Nije ih proveravao, pošto nikad niko nije silazio dole. Podrum

je uglavnom korišćen kao skladište i improvizovana spavaća soba, u retkim slučajevima, kad bi imali goste na konačištu.

Otvorio je vrata i video da su svetla uključena. Kiselkasti miris ljudskog izmeta udario mu je u nozdrve. Polako je sišao niz stepenice. Znao je da nešto nije u redu. Stigavši do četvrte stepenice, spustio je glavu i provirio u podrum. Video je očeva bosa stopala u vazduhu, uperena u betonski pod. Činilo se kao da lebdi.

Načinio je još jedan korak.

Nije ličio na sebe. Lice mu se zateglo i pocrnelo zbog konopca. Gibson je prošaptao očevu ime pre nego što je seo na poslednji stepenik. Nije zaplakao dok policija nije stigla i dok mu nije rečeno da mora poći s njima.

Zašto si to učinio, Djuk? Bio si nevin. Šta te je nateralo da siđeš u podrum?

Kasno po podne stigli su na odredište. Samerset je bio radničko mestašće, s manje od sedam hiljada žitelja, sat vožnje istočno od Pitsburga. Grad se dičio istorijskim podatkom da je davne 1794. godine bio leglo Viski pobune. U skorije vreme bio je povezan s 11. septembrom. Let broj 93 srušio se u obližnjem Šanksvilu. I blizina benzinske pumpe u pedesetak kilometara udaljenom Brizvudu bila je bitan podatak.

Hendriks je obišao oko sudnice, zgrade s bakarnom kupolom u centru. Zaustavio se i sačekao Džen, koja je zaostajala za njima deset minuta. Hendriks možda nije bio najprijatniji saputnik, ali je bio neviđen vozač. Naišli su na zagušenje na Merilandskoj aveniji. Gibson je uključio saobraćajnu aplikaciju na telefonu, da bi našao zaobilazni put.

„Gasi to čudo“, progundao je Hendriks kad je skrenuo na Put 68 ne gledajući na mapu. Čovek je bio ljudska varijanta GPS-a.

Gibson se prvi put susreo s takvom vozačkom veštinom. Svako veruje da je dobar vozač, ali je Hendriks to i bio. To se dalo zapaziti u besprekornom zaustavljanju i ubrzavanju. Niste ni znali da se to dešava. Nekako mu je uspevalo da uvek bude u najbržoj traci. Nije se tu radilo o sreći. Procenio bi posledice odluke nekog vozača da naglo zakoči četiristo metra ispred njega i prilagodio bi brzinu ili promenio traku u skladu s tom procenom.

Džen je stigla posle nekoliko minuta. Gibson nije znao koliko duboko je WR8TH prodro u Abeovu grupu. Zato je tražio apsolutnu elektronsku tišinu u kancelariji što se tiče napora da ga pronađu. Nije bilo imejlava, tekstualnih poruka ili dokumenata u vordu. Majkl Riling pokrenuo je sigurni

server za operacije, koji nije imao nikakve veze s Abeovom firmom. U međuvremenu se sva komunikacija odvijala preko cedulja i listića. Takva situacija teško je padala svima izuzev Hendriksu, koji kao da je uživao u njoj.

Podrazumevala je i odsustvo hotelskih rezervacija. Hendriks je znao plan čitavog Samerseta. Izrecitovao je imena svih motela u krugu od pet kilometara.

„Jesi li ikad bio ovde?“, pitao je Gibson.

„Da li izgledam kao neko ko je nekad bio ovde?“

„Da li noću u krevetu čitaš atlase?“

„Pripremam se pre polaska na put. Gugl nije zamena za znanje. Zapiši to da zapamtiš.“

Krenuli su kad je i Džen stigla. Izabrali su neugledni prizemni motel, zaštićen od buke s auto-puta. Gibson nije mogao da odagna nervozu. Razmišljao je da ode na trčanje pre večere. Izašao je iz sobe i klimnuo Hendriksu, koji je pušio na drvenoj stolici iznetoj iz sobe.

„Vratiću se za sat.“

Hendriks je nešto progundao. Gibson je potrčao ka ulici. Leto je stiglo. I posle šest je bilo sparnih trideset dva stepena. Utrčao je u grad s juga. Trudio se da zapamti okolinu. Prošao je pored dajnera *Samit*, klasičnog montažnog zdanja od čeličnih ploča, s crveno-zelenim neonskim znakom pored drumu. Renoviran je. Neka bude proklet ako to nekad nije bio bogobojažljivi *Svingl famili*. Verovatno je otvoren davnih šezdesetih. Djuk bi sigurno znao. Mesto je u svakom slučaju bilo kolekcionarski primerak. Gibson je znao gde će obedovati dokle god budu ovde boravili.

Kod sudnice je skrenuo desno i krenuo na zapad, u pravcu sunca. Usporio je kad je ugledao biblioteku. Ostatak puta prešao je hodom. Zvanični veb-sajt biblioteke imao je jednu stranu, na kojoj su najvažniji podaci bili oni o radnom vremenu. Pronašao je nekoliko fotografija, ali mu nijedna nije omogućavala da u potpunosti sagleda zgradu. Bio je znatiželjan da osmotri ono što bi mogao da bude štab operacija jednog od najtraženijih zločinaca s FBI-jeve liste.

Zgrada nije ličila na zločinačko gnezdo. Biblioteka *Kerolin Entoni* bila je lepo zdanje od cigle, s belim bordurama oko vrata i prozora. Od ulice ju je odvajao uredno održavani travnjak obrubljen cvetnim lejama i grmljem. Svetlocrveni protivpožarni hidrant stajao je s jedne, a fontana s druge strane

ulaznih vrata. Zgrada je bila slika i prilika klasične američke arhitekture. Odudarala je od drvenih zdanja u okolini, baš kao i sudnica.

Fontana je curkala. Gibson je uspeo da popije gutljaj vode i obide biblioteku. Iza nje je počinjao veliki park s klupama, izletničkim stolovima i travnjacima. U njegovom središtu bila je kamena fontana iz koje je voda tekla u snažnom nestalnom mlazu.

Podsetila ga je na fotografiju sa Suzanom i žabom, koja je prizvala sećanje koje ga je i ranije mučilo... Kapa – nešto u vezi s kapom filadelfijskih Filisa. *U čemu je problem?* – zapitao se. Kapa joj je bila potrebna da bi sakrila lice. I kupila je Filise. Oladi malo, Šerloče.

Ta misao nije mu dala mira.

Usredsredi se na zadatak koji je pred tobom, govorio je sebi. Došao je da razgleda biblioteku. Imala je tri ulaza i izlaza: glavni ulaz, rampu za utovar i sporedna vrata okrenuta parku. Bila je daleko od susednih zgrada, što je značilo da je bilo teško neobavezno cunjati oko nje. Grad je bio mali, što znači da bi stranci brzo privukli pažnju. WR8TH bi ih uočio mnogo pre nego oni njega.

Uzeo je mobilni da bi proverio ono što je već znao – bibliotečki vaj-faj nije bio zaštićen lozinkom. Izgubio je signal tek kad je prepešao pola bloka. Sutra će se vratiti s aparatom za merenje jačine signala i ocrtati liniju dometa vaj-faja. Već mu je bilo bolno jasno da je WR8TH mogao da se poveže na vaj-faj biblioteke s prilične razdaljine, uopšte ne ulazeći u zgradu. Njihov posao upravo je postao znatno teži. Nije bio nemoguć, ali je postao neizvesniji.

Pa, sad nije mogao ništa da učini povodom toga. Vratio je slušalice u uši i potrčao ka motelu. Pozvaće Eli pre večere.

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

Sedeli su u dajneru *Samit*, klaustrofobičnom, skromnom i spartanski uređenom restorančiću. Fiksirane crne čelične stolice opkoljavale su četvrtasti šank. Separei su zauzimali sav prostor pored spoljnog zida. Von se sa strahopoštovanjem osvrtao po prostori u kojoj je vladala velika oskudica

prostora. Ljudi su se obično tako ponašali u muzejima. Džen nije videla razloge za divljenje, ali nije sumnjala da je dajneru mesto u muzeju. Zašto je bio tako fasciniran ovakvim mestima?

„Možeš li da veruješ da ovakvo mesto još postoji?“, zaneseno će Gibson.

„Nisam oduševljena“, reče Džen. „Šta je, kog đavola, rastopljena pereca?“ Jelo je bilo navedeno na tabli sa specijalitetima kuće.

Gibson se nacerio. „Nešto kao kalcona, ali s perecom. Svideće ti se.“

Zurila je u njega. „Vraćaš mi milo za drago zato što nisam htela da te pustim u kola, zar ne?“

„Jednog dana bićeš mi zahvalna.“

„Samo se ti nadaj.“

Laknulo joj je kad je pronašla salate. Hendriks je naručio ćuftu. Kad je stigla, isekao ju je na desetak zalogaja, a zatim je svaki obilno posuo tabaskom. Gibson je naručio milkšejk i čudovište zvano sindi su – pljeskavicu s mnogo roštiljskog sosa i kolutovima crnog luka. Dobio je i krompiriće. Nije ni čudo što je provodio toliko vremena u teretani. Upravo je naručio jelo od 1.500 kalorija. Gibson ih je, punih usta, upoznavao sa izazovima koje će doneti nadzor Biblioteke *Kerolin Entoni*.

Hendriks se složio da će stapanje s okolinom biti teško izvodljiv zadatak. „Vreme je za neprijatne istine. Ovo je retko posećivana palanačka biblioteka. Nove face moraće da smisle prokleto dobar razlog pre nego što se pojave.“

„Pa, očigledno je da ovaj tip nije ostao deset godina na slobodi zato što je bio neoprezan“, glasno je razmišljala Džen. „Dobro je odabrao mesto. Videće nas pre nego što mi njega opazimo.“

„Imaš pravo, ali nam to govori još nešto“, reče Hendriks.

„A šta to?“, pitao je Gibson.

„Ovde stranci štrče. To znači da on ne spada u tu kategoriju. Imamo posla s meštanimom.“

„Imamo i ozbiljniji problem“, reče Gibson. Objasnio je da Biblioteka *Kerolin Entoni* ima vaj-faj nezaštićen lozinkom, koji radi dvadeset četiri časa dnevno i odašilje signal dovoljno jak da dosegne do Meseca.

„Šta to znači?“, pitala je Džen.

„To znači da je naš čovek mogao da koristi vaj-faj biblioteke kad god je hteo, danju ili noći, a da uopšte nije morao da ulazi u nju. Može da sedi u

automobilu pola bloka od nje u dva ujutru i da radi svoj posao. Ne bismo mogli da ga sprečimo.“

„Međutim, on daje naloge virusu samo u radno vreme“, reče Džen.

„To je istina. Nema razloga da verujemo da će promeniti taktiku. Samo kažem da će moći to da učini ako poželi.“

„Ako poželi“, naglasio je Hendriks. „Moguće je da se poigrao s nama i da je ovo još jedan ćorsokak.“

„Koje je međuvreme između aktivnog upada u mrežu Abeove grupe i upozorenja koje stiže od odbrambenog sistema?“, pitala je Džen Gibsona.

„Tri do pet sekundi. Manje-više. Bilo koji nalog sa zaraženog oglasa na veb-sajtu *Posta* ovde pokreće alarm. Dobiću tekstualnu poruku, imejl i telefonski poziv.“

„Šta je s tvojom strepnjom da WR8TH možda nadzire komunikacije Abeove grupe?“

„A šta misliš, zašto u potpunosti zaobilazim vašu mrežu?“

Džen je pogledala Hendriksa. Nije mu se dopadao taj odgovor, baš kao ni njoj.

„Možeš li da preusmeriš upozorenje i na naše telefone?“

„Naravno. Učiniću to posle večere.“

„Da vidim da li sam razumeo plan“, reče Hendriks. „Čekaćemo da WR8TH pristupi virusu pa ćemo se rastrčati kao budale tražeći sredovečnog pedofila s prenosnim kompjuterom i erekcijom. Jesam li nešto propustio?“

„Nisi, to su osnovne konture plana“, rekla je.

„Bitno je da sam sve ukapirao.“

„Spavaćemo u smenama, za slučaj da promeni raspored“, reče Džen. „Moramo biti spremni da delamo u bilo koje doba dana i noći, iako mi nešto govori da neće odstupiti od dosadašnjeg načina rada.“

Gibson je klimnuo u znak odobravanja. Pregledao je podatke iz istoriji mreže Abeove konsultantske grupe. Tragao je za otiscima WR8TH-a na serverima. Svi tragovi koje je pronašao bili su na kraju radne nedelje, u petak po podne.

„To nam daje četiri dana da pripremimo plan akcije.“

„Malo sam istraživao“, reče Gibson. „Gomila pedofila je pre nekoliko godina koristila vaj-faj virdžinijskih javnih biblioteka. Doslovce bi se parkirali

ispred biblioteke usred noći i preuzimali dečju pornografiju. To nije ni nova ni jedinstvena strategija.“

„Koje su naše opcije?“, pitala je Džen.

„Možemo da radimo isto što i oni i da dodamo šifru za vaj-faj. I oni su isključivali vaj-faj posle radnog vremena, ali...“

„Svaka promena u sistemu uplašiće našeg momka.“

„Tako je. To takođe znači da ne mogu da petljam oko dometa vaj-faja ili širine opsega. Pokazao je da je oprezan i inteligentan. Daće petama vetar ako budemo čačkali parametre.“

„Mogli bismo da pozovemo konjicu. Više ljudi, više očiju“, predložio je Hendriks.

„Sprovođenje nadzorne operacije gargantuovskih razmera, koja će gotovo sigurno biti primećena, nije dobar potez u ovakvim okolnostima“, reče Džen. „Potrebno nam je rešenje koje ne podrazumeva raspoređivanje 101. desantne po gradiću.“

„Pustite me da noćas poradim na tome. Možda ću dobiti ideju“, reče Gibson.

Htela je da ga pritisne u vezi s nekim podacima, ali je odlučila da poslušá šefov savet i da mu pokloni poverenje. Hendriks je pojeo čuftu i rekao da ide da izvidi biblioteku. Gibson je naručio parče pite od kupina i kuglu sladoleda od vanile. Ponudio joj je kašiku. Odbila je. Motrila ga je preko kafe.

„CIA“, rekla je.

Zbunjeno ju je posmatrao. Nije shvatao šta govori.

„Pitao si gde sam služila.“

„Zaista? Pitao sam te zbog načina na koji si krenula na mene. U *Najthoku*. Zaključio sam da si prošla vojnu obuku.“

Osećala je njegov pronicljivi pogled na svom licu. Činilo joj se da procućava jednačinu koja je dala pogrešno rešenje.

„Moji roditelji su bili u vojsci“, rekla je. „Tata je bio marinac, a mama je služila u mornarici.“

„Gde je službovao tvoj otac?“

„U Sto osmoj.“

„Gde?“

„U Libanu.“

Gibson je spustio kašiku. „Da li je bio tamo?“

„Da, bio je tamo.“

Bio je tamo dok kamion nije uleteo na vrata kasarne u Bejrutu. Usput je pregazio prepreku od bodljikave žice i stražare s puškama bez municije. Četvrti režim bezbednosti, bez šaržera i bez metka u cevi. Ali ni meci im ne bi mnogo pomogli. Snažna eksplozija podigla je zgradu iz temelja. S treskom je pala na zemlju i smrvila sve koji su se zatekli u njoj. Vatrema lopta pobila je ostale. Džen je tom prilikom otkrila sledeće pouzdano pravilo: brutalnost nekog događaja direktno je proporcionalna učestalosti reči *trenutno*. Otac nije patio – to joj je bila jedina i najveća uteha. Za majku se to nije moglo reći.

Njene uspomene na majku bile su uglavnom neprijatne. Posle muževljeve sahrane odvezla se pravo u prodavnicu pića. Pre toga nije pila. Navedila se na votku zato što je tečnost za ispiranje usta uspešno prikrivala njen vonj na poslu. Retko je udarala ćerku i nikad prejako. Džen je ostao samo jedan ožiljak, iza uva. Zaradila ga je nesrećnim slučajem. Samo nekoliko puta se zaista uplašila. Većinom kad bi pištolj noću negde opalio. Majka ga je rasklapala i čistila na stočiću za kafu, s televizorom odvrnutim do daske. Džen je morala da spava s jastukom preko glave.

Džen je posle tragedije otišla kod bake. Prešla je jezikom preko zuba.

„Strašno mi je žao“, reče Gibson.

„Zašto si je zvao Meca?“

Nasmejao se i zagrizao pitu. „Grlila se čitavim telom. Zagrlila bi te i stisnula svom snagom. Zatrčala bi se i na mog oca, a on bi povikao: *Stiže medvedi zagrljaj!* Nadimak se jednostavno zalepio za nju. Lepo joj je pristajao. Takođe je bila u neprestanom stanju hibernacije s knjigom. Mislim da sam je samo ja tako zvao.“

„Kakva je bila?“

„Meca? Znaš li da mi je bila sestra? Nismo bili u krvnom srodstvu, ali smo odrasli zajedno. Nismo imali previše zajedničkih osobina. Bila je dobra, zaista dobra. Bila je od one dece koja nagone tuđe roditelje da budu ljubomorni, da pomisle: *Zašto naša nisu kao ona?* Bila je raspoložena, ljubazna i ućtiva prema svima. Sasvim neiskvarena. I jako tvrdoglava.“ Nasmejao se pred navalom sećanja. „Bilo je uzaludno suprotstavljati joj se kad bi donela neku odluku. Veruj mi kad ti kažem.“

„Kad je počela da se menja.“

„Ne znam. Sazrevao sam. Sve više vremena provodio sam kod kuće u Šarlotsvilu. Škola i druge aktivnosti oduzimale su mi sve više vremena. Mislim da isprva nisam ništa primećivao, zato što je bila veoma tiha i povučena. Nisam ni znao da je imala momka. Zatim je počelo ono s njenim ocem, znaš... posle toga nisam viđao Lombardove. Tri meseca kasnije sam uhapšen.“ Spustio je viljušku i sedeo piljeći u pitu. „Imam jedno pitanje. Šta znaš o kapi Filisa? O onoj s brizvudskog snimka.“

„O kapi? Ne mnogo. Koliko ja znam, nema ničeg bitnog u vezi s njom. Njeni roditelji su tvrdili da nije njena i da je strastveno mrzela bejzbol. Stoga su pretpostavili da ju je usput kupila.“

„Ko je rekao da je mrzela bejzbol?“

„Njeni roditelji. Ta izjava je u FBI-jevim papirima.“

„Zaista? To je čudno.“

„Zašto?“

„Ne znam. Nešto u vezi s tom kapom me muči. Verovatno se zalud operećujem.“

„Verovatno“, složila se. „Ali moraš da ceniš slutnje. Ispričaj mi sve što znaš o tome.“

„Imaš pravo kad kažeš da Mecu nije zanimao sport. Takvu sam je zapamtio. Ali Djuk i Lombard su mnogo govorili o bejzbolu. Bili su veliki navijači Oriola. Mislim da bih zapamtio da joj se to uvuklo pod kožu. Znaš, bila je od one dece što nose srce na dlanu.“

„Pa, kao što si sam rekao. Neko vreme je nisi viđao.“

„Tako je“, složio se Gibson, iako nije zvučao ubeđeno.

Fred Tinsli mešao je krem u kafi za šankom. Posmatrao je jelovnik. Nije bio gladan, ali kad si u Rimu... Nije čuo šta dva muškarca i žena pričaju, ali to i nije bilo važno. Nije došao da bi prisluškivao, već da ih bliže osmotri.

Mališa je bio bivši policajac iz Los Anđelesa, ali nije ostavljao bogzna kakav utisak. Ipak, Den Hendriks je verovatno potcenjivan čitavog života. Tinsli neće napraviti takvu grešku. Drugi muškarac, Von, izgledao je fizički spremno. Imao je vojničkog iskustva, ali kao kompjuterski tehničar. Otkad se marinci koriste tastaturama? Rastužio se kad god bi pomislio u šta se svet pretvorio.

Samo se Čarlsova isticala. Ta je ubijala u borbi. Tinsli je najviše držao do njenog ubistva. Gucnuo je kafu. Razmišljao je kako će ih ubiti ako mu to bude naloženo. Sve je zavisilo od uspeha njihovog poduhvata. Životi su im zavisili od njihove nesposobnosti. Pomislio je da je to prilično smešno.

Misija je bila krajnje neobična. Biće plaćen u oba slučaja. Posmatrače dramu trezvenim očima, bez obzira na ishod. Čitava situacija imala je prizvuk novine. Budila je njegovu radoznalost. U međuvremenu će čekati i gledati. Bio je dobar u tome.

I naravno, moraće da poseti doktorku. Nije je video od one noći pre deset godina. Divio se njenom poslu, tako različitom od njegovog. Bila je tako pribrana i profesionalna u izuzetnim okolnostima. Poštovao je to. Radovao se novom susretu s njom.

Kelnerica se vratila. Naručio je ruben samo da bi je skinuo s vrata. Još je čekao na hranu kad je mališa ustao i izašao iz dajnera. Nije ga se ticalo gde ide. Bilo je svejedno.

Čiroki se, posle dva po podne, zaustavio ispred motela. Hendriks nije bio tu kad su došli iz dajnera, a sad se vratio. Gibson je sedeo na krevetu i pokušavao da smisli rešenje za problem vaj-faja u biblioteci. Čuo je kako je Hendriks ušao u sobu i zalupio vrata za sobom. Nedugo potom ih je otvorio i znatno tiše zatvorio.

Gibson se manuo posla i izašao. Hendriks je sedeo na haubi čirokija i pušio. Nosio je tamne pantalone i jaknu iako je napolju bilo blizu trideset. Zadnji deo džipa bio je prazan. Hendriksova soba bila je puna crnih platenih torbi.

„Nisi pogrešio što se tiče biblioteke“, reče Hendriks. „Pokrivanje svih izlaza i sporednih ulica biće đavolski težak posao za tročlanu ekipu. Da i ne govorimo da ne smemo biti viđeni. Čeka nas smenski rad i spavanje na rate.“

„Da li Abe može da pošalje još trupa?“

„Mogao bi, ali bismo u tom slučaju imali drugi problem. Štrčaćemo kao mladi izviđači u Las Vegasu ako opsednemo biblioteku malom vojskom. Lokalna policija možda nije bogzna kakva, ali bih se kladio da ćemo završiti s baterijskom lampom duboko u bulji ako opkolimo biblioteku, inače stecište palanačke balavurdije.“

„Znači da smo najebali?“

„Ne baš. Postavio sam kamere oko objekta. Aktiviraju se na pokret i snimaju sve ulaze. Rešenje nije idealno, ali ćemo uslikati sve koji ulaze i izlaze iz objekta. Ali nećemo znati da li je i on među njima jer nemamo nikakve podatke na koje bismo mogli da se oslonimo.“ Otresao je pepeo u slivnik. „Mogli bismo da upotrebimo nešto od tvog sajbernindža vudua.“

„Sajbernindža vudu?“

„Zar nisi zato ovde?“

„Mogu li nešto da te pitam? Da li si ovo radio i u Losanđeleskoj policiji?“

„Da li sam radio na slučajevima nestale dece? Imao sam prilike da se pozabavim njima.“

„Da li ste našli mnogo njih?“

Hendriks ga je ozbiljno pogledao. „Hoćeš li ponovo odjuriti u kupatilo ako ti odgovorim?“

„Zaboravi da sam te išta pitao.“

„U takvim prilikama imaš četrdeset osam sati. Deca koja i budu pronađena po isteku tog roka obično ne dišu.“

„Misliš li da ima šanse da je Suzana živa?“

Hendriks je zapalio novu cigaretu.

„Nema“, rekao je. „Nema. Odavno je mrtva. Mislim da počinilac nije znao koga je zgrabio. Mislim da je pozeleneo i pomodreo kad je saznao da je oteo senatorovu ćerku. Zato nije gubio vreme. Čim je shvatio u kakvom sranju se nalazi, ubio ju je i uklonio telo.“

Gibson je zastenjao od muke. Nije bio svestan muklog stenjanja dok ga Hendriks nije prekinuo.

„Hej, sam si pitao!“

„Znam“, reče Gibson. „Pa, zašto si onda ovde?“

„Radim svoj posao.“

„Ma hajde!“

Hendriks je skliznuo s haube i bacio opušak. Zdrobio ga je petom.

„Šef mnogo drži do ove misije. Zbog toga je i meni važna. Takođe, ne volim pedofile. Pogotovo su mi mrski oni pametnjakovići koji misle da su neuhvatljivi i koji se hvale fotografijama svojih žrtava. Pitaš me zašto sam ovde? Ovde sam da bih tom tipu stao na grlo. Sad znaš. A kad smo već kod toga, zašto si *ti* ovde?“

„U slučaju da nije mrtva.“

Većita grimasa načas je nestala s Hendriksovog lica. Na trenutak je delovao iskreno i ozbiljno. „Veruj mi, ne želiš to da radiš.“

„Šta?“

„Da veruješ da je živa. Ni na sekundu.“

„Zašto?“

„Zato što nema povratka kad jednom kreneš tim putem. Poslušaj me. Nada je rak. Desiće se sledeće: ili nikad nećeš saznati istinu, i to će te izjesti do koske, dok od tebe ništa ne ostane, ili ćeš je, što će biti još gore, saznati, nakon čega ćeš izleteti kroz šoferku pri brzini od sto četrdeset kilometara na sat zato što ti je nada rekla da se možeš voziti bez pojasa.“

„Savetuješ mi da pretpostavim najgore.“

„Četrdeset osam sati odavno je prošlo. Zato veži pojas. Samo to sam ti rekao. Brzo pronađi neki drugi razlog za svoje prisustvo u ovom gradu.“ Hendriks se posle tih reči vratio u sobu i zatvorio vrata. Ostavio je Gibsona sa svojim mislima.

I s mobilnim telefonom, koji je zaboravio na haubi čirokija. Gibson je zurio u njega. Računao je koliko vremena će imati. Pola sata? Verovatno manje od toga. Je li vredno rizika? Jeste, procenio je. Neophodno je imati plan B, čak i ako se pokaže izlišnim.

Uzeo je telefon i zatvorio se u sobu. Povezao ga je s prenosnim kompjuterom i aktivirao program. Posmatrao je monitor i čekao da čuje zvuk otvaranja Hendriksovih vrata. Najgore će biti ako Hendriks izađe da ga potraži i ako ga ne zatekne tamo gde ga je ostavio, samo da bi se, kao nekom magijom, kasnije pojavio. Gibson će u tom slučaju biti i kivan i pečen.

Telefon se dvadeset sedam minuta kasnije našao na mestu gde ga je Hendriks ostavio.

Da li se ovo kvalifikuje za sajbernindža vudu?

OSAMNAESTO POGLAVLJE

Gibson je radio na programu do utorka uveče. WR8TH se nije pojavljivao, ali je njegov virus nastavio neumorno putešestvije po FBI-jevim memorandumima i dokumentima koje je Riling učitavao na njihove servere, da WR8TH ne bi nešto posumnjao zbog iznenadnog prekida u dotoku podataka.

Džen je redovno svraćala u Gibsonovu sobu da bi se upoznala s napretkom.

„Šta ti je potrebno od nas?“, pitala ga je ujutru kad je započeo rad na programu.

„Tri seksi cice i veliki krevet.“

„Imaš li neki ozbiljan zahtev?“

„Doručak u vreme za doručak. Večeru u vreme večere. Iznenadi me za ručak.“ Predao joj je jelovnik iz *Samita*, izveo je iz sobe i stavio znak *Ne uznemiravaj* na vrata, a onda ih je još i iznutra zaključao. Navukao je zastore i podesio klimu na temperaturu veštičje sise. Osećao se kao u podzemnoj pećini, odsečenoj od ostatka sveta. Oduvek je jasnije razmišljao u rashlađenom i ušuškanom ambijentu.

Seo je za kompjuter kad je završio s pripremama. Nabio je slušalice u uši i počeo da radi. Radio je dva dana bez prestanka.

Krenuo je iz početka. Prikupio je podatke o mreži biblioteke. Ušao je u sistem biblioteke i ispitao raspoložive portove. Osećao se prilično budalasto dok je hakovao palanačku biblioteku u centralnoj Pensilvaniji. Još je uživao prilično veliki ugled u malobrojnoj zajednici koja je takve poduhvate smatrala ispod časti. Sumnjao je da bi ovakav poduhvat učvrstio legendu o BrnChr0m-u. Samom sebi ličio je na Ala Kaponea koji iznuđuje procenat od zarade deci koja prodaju limunadu na improvizovanoj tezgi na čošku.

Pisak je označio završetak pregleda. Na ekranu su se pojavili rezultati analize. Čitao ih je smrknutog lica. Dalo bi se pretpostaviti da mrežu palanačke biblioteke administrira ne baš sasvim uzoran IT personal, obično ili lenj ili nekompetentan, a najčešće i jedno i drugo. Operativni sistemi u takvim ustanovama najčešće su bili zastareli najmanje dve generacije i beznađežno neažurirani. Takve mreže mogu se uporediti s krupnim i prijateljski

raspoloženim psima: izvrnuli bi se na leđa i pokazali odmah desetak bezbednosnih propusta čim biste ih počeskali.

Gibson je, na svu žalost, na svom pohodu bez predaha naleteo na javnu mrežu koja je ozbiljno shvatala svoje IT obaveze. Biblioteka je koristila najnoviju verziju *Vindousa*. Bila je sveže ažurirana i unapređena pristojnim fajervolovima. Uzdahnuo je i sipao kafu. Sistem nije bio naročito složen ili inovativan, ali je profesionalno održavan. Upašće svakako, ali moraće na teži način.

Do traženih podataka došao je za dva sata umesto za planiranih desetak minuta. I dopalo mu se ono što je zatekao. Do tančina je poznavao softver i hardver. Dobro održavana mreža samo će mu olakšati pisanje programa, samo da pronađe način da se nakači na vajerles. Zažmurio je i zamislio kako da to sprovede. Sedeo je dok nije stvorio jasnu sliku. Majušni osmeh zaigrao mu je na usnama. Otvorio je oči, pojačao muziku i počeo da piše.

Programiranje nikad nije bilo njegova jača strana. Voleo je intelektualni izazov i hladnu logiku koda, ali mu se nije radovao. Hakovanje, uprkos uvreženoj predrasudi, nije bilo dvoboj između dva programerska genija brzih prstiju na tastaturi. Filmovi su obilovali dramatičnim scenama, napeitim adrenalinskim prizorima – s hakerima koji pokušavaju da za šezdeset sekundi prodru u vrhunski zaštićenu mrežu, s pištoljem prislonjenim na čelo, munjevitim udarcima po tastaturi i štopericom koja odbrojava poslednje sekunde.

Ništa nije bilo manje uzbudljivo od prodora u sigurnosnu mrežu. To je bio spor i zamoran proces. Zahtevao je strpljenje i mukotrpno usredsređivanje na detalje.

Neki ljudi posedovali su urođen osećaj za mašinske jezike. Dolazili su do rezultata kao da su posedovali šesto čulo. Ali mašine nisu bili jedini elementi sigurnosne mreže. Sačinjavali su je i ljudi koji su operisali i održavali hardver. U devet od deset odsto slučajeva, najlakši način da se prodre u kompjutersku sigurnosnu mrežu nije bio preko hardvera ili softvera, već preko ljudskog nervnog sistema. Gibson se isticao upravo na tom polju.

Oduvek je imao dara da sagleda sigurnosnu mrežu i ljude koji na njoj rade, i da zapazi labave spojeve između njih. Pronalazio je pukotine između bezbednosnih procedura i skraćenice koje su ljudi koristili zato što su mislili da niko neće obratiti pažnju. Kompjuteri su bili dobri onoliko koliko i

ljudi koji na njima rade, a oni su bili podložni neznanju, radoznalosti, navikama, lenjosti, pohlepi i gluposti. U svakom sistemu postojala je slaba karika. Gibson je hakovanje kompjutera smatrao dosadnim. Ali hakovanje ljudi? To je veoma zabavno!

Znao je da bude i sposobni provaljivač kodova kad je to bilo neophodno. Samo što nije bio naročito brz. U sredu u jedanaest uveče završio je s kodiranjem i čišćenjem svog programa, koji se dobro pokazao na testovima. U nedelju uveče poslednji put je odspavao nekoliko sati. Nedostatak sna pržio mu je moždane vijuge.

Prošao je prstima kroz kosu i gurnuo glavu kroz vrata motelske sobe. Hendriks ga je pozdravio i ugasio cigaretu. Nekoliko puta izlazio je iz sobe da bi razbistrio glavu i nijedanput nije zatekao Hendriksa kako puši. Gotovo da mu je nedostajao.

„Reci joj da je gotovo“, umorno je prozborio.

„Važi.“

„Sutra ću ga proveriti.“

„Važi.“

„Da li se od juče išta desilo?“

„Filadelfijski Sikstinajnersi su izgubili.“

Gibson se uvukao u krevet obučen. U najboljem od svih svetova, spavao bi osamnaest sati. U ovoj realnosti odspavao je šest. Tri sata se okretao i obrtao dok je telo zasićeno kofeinom neuspešno pokušavalo da usni. U devet je bio obrijan, istuširan i spakovan. Izašao je i zatreptao na jutarnjem suncu.

Hendriks i Džen nisu gubili vreme. U poslednjih četrdeset sati precizno su podesili Hendriksove nadzorne kamere, koje su sad pokrivale sve ulaze i prilaze biblioteci. Džen je obišla susedstvo u potrazi za neupadljivim mestima, koja su nudila pristup signalu iz biblioteke. Hendriks je i njih pokrio kamerama.

„Loše vesti su to što su najčešći posetioci biblioteke belci između četrdeset pete i šezdesete godine“, reče Hendriks.

„Da, imamo lica dvadeset šestorice muškaraca koji su ušli u biblioteku od ponedeljka ujutru i koji odgovaraju godištu profila. Poslali smo ih u Vašington. Možda će nam se posrećiti.“

„Misliš da je jedan od njih?“

„Hendriks misli da nije. Ja sam neodlučna.“

„Jednostavno ne mogu da zamislim da se takav tip muva po biblioteci i čita periodiku“, reče Hendriks. „Ta ideja jednostavno ne pije vodu. Mislim da odradi svoje ne privlačeći pažnju, i da odmah zatim nestaje.“

„Ja pak mislim da se oseća tako sigurno na domaćem terenu da će upravo to i učiniti“, reče Džen. „Imamo tako malo podataka o toj ništariji da smo još na krajnje teoretskom nivou. Promaći će nam ako ne pronađemo način da ga izdvojimo iz gomile. Što nas dovodi do...“ Ućutala se.

„Do mog programa“, reče Gibson.

„Da li funkcioniše?“, pitala je.

„Mislim da radi. Ali neću znati dok ga ne isprobam na terenu.“

„Zar nisi mogao da ga testiraš?“, pitao je Hendriks.

„Testirao sam ga, do izvesne mere. Radio je kao simulacija. Ne postoji način da znam kako će se ponašati u terenskim uslovima, osim ako ne želite da sačekate dok izgradim duplikat bibliotečke mreže.“

„Kako se instalira?“, pitala je Džen.

„Preko USB-a. Neophodna su dva minuta boravka u biblioteci.“

„Zvuči izvodljivo. Hendriks i ja pobrinućemo se za to. Sedi ovde. Obavestićemo te kad bude instaliran. Pokrenućes ga izdaleka i videti kako radi.“

„To nije dobra ideja“, reče Gibson.

Džen se ućutala. Počela je da se ljuti. Potisnula je bes i progovorila: „Zašto? Da li je zadatak previše komplikovan za obične smrtnike neupućene u informatičke tajne?“

„Nije. Reč je o jednom kliku mišem.“

„U čemu je stvar?“

„Pa, rekla si da je biblioteka puna tipova koji odgovaraju profilu, zar ne?“

„Tako je...“

„Pa šta ćemo ako je on jedan od njih?“

„A to je moguće...“, reče Hendriks.

„Mislim da bismo pogrešili kad bismo pretpostavili da ne zna kako izgledate“, reče Gibson. „Ne bi trebalo da se pojavljujete oko biblioteke češće no dosad.“

„Otkud bi mogao da zna kako izgledamo?“, reče Džen.

„Pa nedeljama je u Abeovim bazama podataka.“

Posmatrao je kako Džen vari ovu tvrdnju.

„Bože“, rekla je. „Naši dosije.“

„I naše fotografije“, reče Hendriks.

„Da li još želite da sedim mirno u motelu?“

Biblioteka *Kerolin Entoni* možda je bila mala, ali su se ljudi koji u njoj rade očigledno ponosili svojim poslom. Gibson se osvrtao upijajući utiske. Bila je dobro održavana, čista, svetla i gostoljubiva. Pozivala vas je da sednete i pročitate neku knjigu. Meca bi se u njoj osećala kao u raju. Ulazna vrata gledala su na malo veselo predsoblje, s novim izdanjima ukusno izloženim na drvenoj stalaži.

Sredovečna žena za šalterom proveravala je i vraćala knjige u sistem, mašući gojaznim rukama. Imala je frizuru koja je ličila na plod neosveštanog braka između mikrotalasne pećnice i kudeljke. Zastala je da bi ga pozdravila uzdržanim klimanjem glavom, a onda nastavila da radi. Visoke gomile knjiga gubile su se u zadnjem delu biblioteke. Levo je bio red separea sa starim monitorima. Lepo sročeni natpis upućivao je korisnike da kompjutersko termine traže od dežurnog bibliotekara. Široke stepenice vodile su do Dečjeg odeljenja. Desno je bila čitaonica s foteljama i stoličicama. Penzioneri su zauzimali sve fotelje osim jedne. Izgledali su kao stalni inventar.

Gibson se pitao da li je jedan od njih čovek koga love. Hteo je da pažljivo pogleda svakoga, s posebnim naglaskom na lica. Hteo je da pokuša da ga izdvoji iz mnoštva, iako je znao da se takvo zlo ne ogleda na fizionomiji. Čoveka koji je pre deset godina oteo Mecu i uspeo da tu tajnu sačuva ništa na licu neće odati. Bio bi poslednja osoba na koju bi posumnjali. Naposljetku, nije silom uvukao Mecu u automobil. Ušla je dobrovoljno, zato što se nije plašila njegovog lica. Maska će tek kasnije pasti.

Možda ga je hakovanje palanačke biblioteke iz tog razloga ovoliko uznemiravalo. Objektivno, radilo se o jednostavnom poslu. Ipak, nije mogao da se smiri. Čovek koji zna Mecu sudbinu poznaje i ovo mesto. Dobro ga poznaje. Bio je ovde u poslednje dve nedelje. Možda sad nije tu, ali je ova ugodna biblioteka ključ velike tajne.

Možda je Hendriks imao pravo da tajna ima samo jedan neumitni kraj. Ipak će biti neke pravde i u hvatanju tog tipa. Ne za Mecu. Znao je da za mrtve nema pravde. Ali možda će živima pomoći da povrate ravnotežu. Ne, nije verovao ni u to. Nije moglo biti zadovoljenja za zločin ovakvih razmera.

Ako je Meca mrtva, pronalaženje njenog otmičara samo će pružiti odgovore na pitanja za koja je bolje da ostanu neodgovorena. Ko ju je oteo? Gde ju je držao u zatočeništvu? Kako je patila i umrla?

Misli su mu se okrenule ka Eli. Potisnuo ih je. Ni u kom slučaju neće zamisljati svoju ćerku na Suzaninom mestu.

Utapanje u okolinu nije bilo moguće. Gibson se zato odlučio za suprotnu taktiku – štrčanje. Procenio je da je ružni i neupareni sportski sako, s mašnom i izgužvanim platnenim pantalonama, odgovarajuća kombinacija. Izgledao je kao neko ko pokušava da napravi dobar utisak i žalosno promašuje. Pronašao je bibliotekarku Margaret Miler i njenog sina Toda preko Gugla. Provala u kancelariju biblioteke radi instaliranja programa bilo je jedno rešenje, ali loše. Biće mnogo lakše ako ga gospođa Miler jednostavno pozove u kancelariju.

Nije ličio na Toda, ali to neće smetati. Nije morao da liči, već da vizuelno podseća na njega. Tod Miler je na većini fotografija izgledao pomalo štreberski. Gibsonova odeća bila je posveta Todovom manjku smisla za modu. Uredno je začešljao i kosu na stranu, u skladu s Todovim ukusom.

Stajao je na ulazu u biblioteku i panično se osvrtao oko sebe.

„Mogu li da vam pomognem?“, pitala je.

Gibson se okrenuo prema njoj. Odmerio ju je svojim najsmetenijim *po-mozite mi molim vas* pogledom. *Sažalite se na mene*, nemo je poručivao.

„Nadam se, iz sveg srca. Da li je gospođa Miler ovde?“

„Ja sam gospođa Miler“, rekla je. „Šta mogu da učinim za vas?“

„Zbilja mi je žao. Znam da će ovo čudno zvučati, ali neko na benzinskoj pumpi mi je predložio da vas pitam...“ Glas mu se slomio.

„Šta da me pitate? O čemu se radi?“

„Pa, za četrdeset pet minuta imam intervju za posao, gore u skijaškom odmaralištu.“

„Za četrdeset pet minuta? Auh! Moraćete da požurite.“

„Znam, gospođo. Jutros sam se dovezao iz Hagerstauna. Reč je o mestu pomoćnika menadžera. Ali, avaj, uspavao sam se i istrčao iz kuće bez biografije. Ostala je na kuhinjskom pultu“, rekao je i nemoćno pokazao u pravcu zamišljenog kuhinjskog pulta koji je bezosećajno ukrao njegovu biografiju. „A odmaralište je izuzetno. Bože, ujak mi je zakazao intervju. Ubiće me ako ovo uprskam.“

Snebljivo je oborio glavu, ali je krajičkom oka posmatrao lice Margaret Miler. Tragao je za bilo čim što mu je moglo reći kako napreduje. Nije prolazio bogzna kako, ako je suditi prema njenom strogom izrazu.

„Žao mi je, ali u biblioteci nema uslužnog štampača. Tražila sam ga, ali se sredstva za njegovu kupovinu nisu pojavila u ovogodišnjem budžetu.“

„Auh!“, rekao je vidno se snuždivši. „Rekli su mi da imate jedan u kancelariji.“

„Imam, ali je on isključivo za službenu upotrebu.“

Hajde, gospođo. Ne teraj me da plaćem.

Klimnuo je s razumevanjem. Izgledao je skrhan, kao neko ko stoički muški trpi teški udarac sudbine. Da li bi se podrhtavanje brade moglo smatrati preterivanjem?

„Možete li onda da mi predložite neko drugo mesto?“, pitao je.

„Pa, postoji kopirnica, ali ona je čak...“ Pogledala je na sat. „Ne, ne biste stigli.“

„U redu je. Možda mi neće zameriti ako ne zakasnim mnogo.“

Margaret Miler je uzdahnula.

„Imate li ga na disku, ili nečem sličnom?“

„Na USB-u je“, rekao je. Pružio ga je s puno nade.

„Kako se zove?“

„Zove se *biografija*. To je jedini dokument.“

Dugo ga je posmatrala. Odlučivala je o njegovoj sudbini.

„Pođite za mnom“, rekla je s uzdahom.

Povela ga je između visoko naslaganih knjiga ka kancelariji, u desnom uglu, daleko od šaltera. Prvih sedam metara uspešno je zauzdavala jezik. Zatim je počela da ga blago kori zbog neodgovornosti. Govorila mu je kako je ujak založio obraz za njega i da bi bila grehota da ga izneveri. Imao je utisak da čitav proces terapijski deluje na nju. Na odgovarajućim mestima pokajnički je govorio *znam i potpuno ste u pravu*. Sve je išlo kao po loju.

Otključala je kancelariju i zastala.

„Molim vas, oprostite zbog nereda“, rekla je.

I nije lagala. Njen sto nije se video od planine papira, koja je svakog časa mogla da se sruši. Na podu su bile gomile knjiga. Sve biljke žudele su za vođom ili su već bile spremne za poslednje pomazanje.

Samo je prostor oko kompjutera bio uredan. Gibson je ponovo bio impresioniran pažnjom koju su u Samersetu ukazivali kompjuterskoj infrastrukturi. Margaret Miler sigurno nije bila perjanica te prakse, pošto nije umela da pronađe ni port za USB. Morao je da joj ljubazno skrene pažnju gde da ga udene. Zahtevala je da sama odštampa dokument. To nije bio problem. Virus se nalazio u biografiji. Program će se instalirati na mašini čim otvori biografiju, i zbrisaće sve tragove učitavanja. Zatim će biti uspavan dok ga ne aktivira.

Gledao je preko njenog ramena kako antivirusni program biblioteke pregleda dokument i dozvoljava da bude otvoren. Odštampana je tri kopije. „Za svaki slučaj“, rekla je.

Računao je da neće posvetiti pažnju njegovoj biografiji. Skinuo ju je s veb-sajta posvećenog zapošljavanju. Desetak minuta ga je prilagođavao, izmišljajući lažne poslove u Hagerstaunu. Dokument pak ne bi izdržao pažljivije čitanje. Na svu sreću, bila je previše zauzeta deljenjem lekcija o odgovornosti.

Otpratila ga je do ulaznih vrata. Na rastanku mu je poževela sreću.

DEVETNAESTO POGLAVLJE

Kuća je bila dovoljno uvučena da se Tinsli ne brine da će biti viđen. Red visokih čempresa zaklanjao je pogled s ulice, tako da je neko morao da skrene na stazu da bi ga video. Kleknuo je na debeli otirač prijatne zelene boje, s natpisom *Dobro došli*. Brzo je obio bravu. Odškrinuo je vrata i oslušnuo šta će reći. Malčice su škripnula, na četrdeset pet stepeni. Alarm se upitno oglasio.

Ušao je, zatvorio vrata i onesposobio alarm. Nevoljno se stresao kad mu se znoj ohladio na koži. Otišao je u zadnji deo kuće, do velike prostorije koja je služila kao kuhinja i dnevna soba. Bilo je kasno popodne. Sunčeva svetlost dopirala je kroz velike panoramske prozore. Zidom je gospodario ogromni televizor ravnog ekrana. Dobro se video s kauča i granitnog kuhinjskog pulta. Televizor je bio uokviren velikim policama za knjige, punim raznovrsnih knjiga s tvrdim povezom. Činilo se da tomovi postoje da

bi ublažili, ili da bi na neki način okajali nedostojno prisustvo televizora. Mesto je odavalo utisak ženskog doma, iako Tinsli nije mogao reći zašto.

Doktorka se neće vratiti kući pre sedam. Imao je dovoljno vremena da se upozna s okolinom, da sazna koja vrata su zaključana, a koja nisu, koja škripe, a koja se bešumno otvaraju, gde su telefoni, gde može biti viđen s prozora na spratu. Tiho se kretao kroz kuću. Prelazio je prstima u gumenim rukavicama po zidovima kao da isprobava njihovu čvrstoću. Sedeo je na ivici postelje i razmišljao o scenariju. Kako bi poštovana doktorka to učinila? *Učini da poverujem*, pomislio je. Dugo je sedeo razmišljajući o tome.

Zategao je posteljину pre nego što je sišao u prizemlje. Tamo će čekati. Vežbao je hod do njene spavaće sobe. Ispitivao je podne daske dok se nije upoznao s onima koje škripe. Po završetku priprema ponovo je uključio sigurnosni sistem. Ušao je u spavaću sobu i zatvorio vrata za sobom. Pažljivo je ispraznio bešiku u toaletu. Toalet-papirom je pokupio neposlušnu kapljicu s plastike na šolji. Zavukao se ispod kreveta u gostinskoj sobi i očistio um. Tihi glas kuće mu je prijavio.

Čekao je.

Osetio je vibraciju garažnih vrata na kičmi. Načisto ga je razbudila. Osluškiavao je mrmor kuće. Garažna vrata su se zatvorila. Alarm se ponovo oglasio, ali je ubrzo zamukao. Čuo je udarce potpetica ka prednjem delu kuće. Zvono je zazvonilo. Neko je došao s njom. Muškarac ili žena? Nije znao jer je udovica. Slušao je kako otvara vrata. Hodnik se ispunio zvukom poletnog ženskog razgovora. Čuo se smeh. Prošle su pored njegovih vrata i krenule ka kuhinji.

Nekoliko sati slušao je kako žene pripremaju hranu i jedu. Klasična muzika prigušila je zvuk njihovih glasova. Pažljivo je pratio njihovo kretanje po kući. Analizirao je i razvrstavao svaki zvuk i miris koji bi dopro do njega. Povlačenje vode u toaletu. Kuckanje escajga i čaša. Miris belog luka i maslinovog ulja. Pomerio ih je po kući na šahovskoj tabli svog uma. Njena prijateljica imala je sreće što se vrata gostinske sobe nijednom nisu otvorila.

Došao je samo zbog jedne žene.

Doktorka je ispratila gošću posle jedanaest. Stajale su na pragu i pravile planove koji će za doktorku biti nedostižni. Njenoj prijateljici biće teško da poveruje da je doktorka digla ruku na sebe posle tako divne večeri, ali postepeno će se sroditi s mišlju da je večera zamišljena kao oproštaj. *Ali bila*

je tako vesela, tako puna života... Psihijatri će joj objasniti kako samoubice često budu razdragane kad se odluče na taj korak, kao da su skinule veliki teret s pleća. Prihvatiće to tumačenje kao naučno objektivno, iako će jedan mali deo nje većito sumnjati. Čuo je startovanje motora. Gošća se odvezla.

Slušao je poznate zvuke čišćenja posle obroka. Zveckanje pri punjenju mašine za pranje sudova. Bacanje đubreta. Muzika je utihnula. Koraci. Uključivanje alarma. Kroz pukotinu ispod vrata video je da se svetla gase. Popela se stepenicama na sprat. Posle deset minuta bio je siguran da doktorkina gošća za večerom nije ništa zaboravila i da se neće iznenada vratiti.

Izvukao se ispod kreveta.

Brauning kalibra 5,6 mm bio je lak čak i s prigušivačem. Nosio je malokalibarski pištolj više kao vizuelno pomagalo. Bio je dovoljno delotvoran na bliskom odstojanju i doslovce nečujan ako mu zatreba. Zig zauer P-320 biće i više nego dovoljna podrška ako stvari pođu neočekivanim tokom.

Kliznuo je iz gostinske spavaće sobe i krenuo na sprat za doktorkom. Svetlost je gorela u spavaćoj sobi, ali je njen glas dopirao iz kancelarije. Telefonirala je. Izgleda da je razgovarala s frizerom. Stajao je na odmorištu i slušao kako ostavlja poruku i poništava sutrašnju rezervaciju. To je bila sitnica, ali od onih koje često odlučujuće deluju na sumnjičavog detektiva. Veoma uvidavno od nje. Ušao je u sobu kad je čuo da je prekinula vezu.

Promenio je držanje. Uspravio se i progovorio s blagim britanskim naglaskom. Slika džentlmena špijuna bila je toliko uvrežena u mašti nekih Amerikanaca da im je omogućavala da ga dožive na taj način. Čudo jedno koliko toga se može postići s malo ljubaznosti.

„Dobro večer“, rekao je.

Stvari će se od tog trenutka razvijati na dva načina.

Visnula je i skočila. To je bila prirodna reakcija. Zidovi kuće su debeli i nije dovoljno glasna da privuče pažnju suseda. Pustio ju je da izbacii paniku iz sebe. Podigao je pištolj, da bi ga videla, ali ga nije uperio u nju. Naglo se ućutala. Zenice su joj se proširile. Isprekidano je disala. Gledala je pištolj, pa njegovo lice. Prepoznala ga je.

„To ste vi.“

„Zdravo, doktorko.“

„Šta radite u mojoj kući? Šta hoćete?“

Dopadala mu se. Bila je dovoljno pametna da proceni da je saterana u čošak i da je borba ne bi nikud odvela. Pokušala je da razgovara s njim. To neće upaliti, ali nije imala jaču kartu. Biće pažljiv ako mu to dopusti.

„Hoću da otvorite sef, doktorko Ferst. Hoćete li, molim vas?“

„Moj sef? Šta vi...“ Ućutala se. „Mogu li da telefoniram? Mogu da sredim stvar.“

Nije odgovorio zato što joj se njegov odgovor ne bi dopao.

„Molim vas?“, ponovo je pitala.

Pokazao je ka polici za knjige iza koje se krio sef. Ustala je. Uхватила se za rub stola i pošla ka njemu. Bio je iza keramičke urne, koju je pomerila u stranu. Okretala je brojčanik brzim mehaničkim pokretima. Spustila je polugu. Sef se uz škljocaj otvorio.

„Hvala vam, doktorko“, rekao je. „Odstupite.“

U sefu je bila samo mala žućkastomrka koverta. U njoj je bio samo jedan list papira. Slova MCUP bila su u gornjem levom uglu – Medicinski centar Univerziteta Pitsburg. Ispod toga je pisalo: *Rezultati DNK testa*. Tinsli ga je gurnuo nazad u kovertu i ne pročitavši ga.

„Ovo je jedini primerak?“

„Jedini.“

„Dobro. Kako bi bilo da sad odemo u spavaću sobu? Naloženo mi je da pošaljem poruku.“

Doktorčin pogled svedočio je o panici. Tinsli je shvatio da je došlo do nesporazuma.

„Ne, ništa slično, doktorko. Nemam nameru da vam nanese bol ako ne budete pravili probleme. Uveravam vas da će tako i biti.“

To je bila istina. Naloženo mu je da sve bude bezbolno. Spustio je pištolj. To je bio gest dobre volje. Bila je oprezna, ali voljna da sarađuje. Još se nadala da njegov pribrani glas odražava racionalni i oprezni um. Ušao je za njom u spavaću sobu. Rekao joj je da legne na krevet. Bila je pokorna, poslušna. Stao je pored prozora. Mesec je izašao.

„Zamoljen sam da vam kažem da nema zle krvi. Sve će biti gotovo za nekoliko dana.“

„Nikad ne bih progovorila“, rekla je izrazito osećajnim glasom. „To je bio trenutak slabosti.“

„Ne biste, naravno da ne biste. Ali posedovanje kopije laboratorijskih rezultata predstavlja preveliki rizik. U novembru će mnogo toga biti u igri. Pogrešili ste kad ste odlučili da ga sačuvate.“

„Znam. Žao mi je. Zapitam se šta smo postali kad god pomislim na tu sirotu devojčicu. Šta sam to učinila.“ Potražila je znakove razumevanja na njegovom licu.

Nije umeo da imitira takvu grimasu.

„To me se ne tiče. Ja sam samo glasnik. Ali moram nešto da vas pitam. Nadam se da ćete biti iskreni.“

„Naravno“, rekla je.

„Doktorko Ferst, da li u kući postoji još nešto o čemu bi trebalo da znam? Nešto inkriminišuće?“

„Nema ničega. Kunem se da je tako. Ničeg izuzev onog što je bilo u sefu.“

Klimnuo je. Znao je da govori istinu. Kretnjama i grimasama pokazivao je da joj veruje. „Hvala vam. Cenim to.“

„Jesmo li gotovi?“

„Skoro da jesmo. Rečeno mi je da za svaki slučaj pretražim vaš dom. Ali“, naglasio je sledeće reči, da bi joj dao do znanja da je nagrađena, „potrudicu se da ništa ne pomeram. Bili ste veoma kooperativni.“ To je bila laž, ali će obezbediti njenu poslušnost.

„Hvala vam“, rekla je kao da joj čini uslugu.

„Daću vam blagi sedativ.“

„Oh?“, rekla je. Panika se ponovo osećala u njenom glasu.

„Sve je u redu. Kao što sam rekao, moram da pretražim kuću. Više bih voleo da vas ne vezujem. Ovako će biti mnogo prijatnije i bolje za vašu cirkulaciju. Spavaćete četiri sata, a ja neću više biti tu kad se probudite. Brzo ćete zaboraviti ovu neprijatnost.“

„U redu“, rekla je. Svojski se trudila da mu veruje.

Otkopčao je kožnu torbicu i izvadio špric i bočicu luminala. Nije ga koristio u ovakvim situacijama, ali doktori su ga lako nabavljali. Patolog će ga smatrati logičnim izborom. Lek nije bio sedativ, već se koristio protiv epilepsije. Međutim, u malim dozama imao je slično dejstvo.

„Koliko čaša vina ste popili?“

„Dve.“

Podesio je količinu leka u skladu s tim podatkom i spustio špric na noćni stočić.

„Ako biste bili ljubazni“, rekao je.

„Hoćete da ga sama ubrizgam?“

„Stručniji ste od mene, doktorko.“

Razmislila je i uzela špric. Zavila je rukav i pronašla venu ispod lakta. Spustila je špric na noćni stočić kad je završila. Razdraženo ga je pogledala, kao da hoće da ga pita: *Da li si sad srećan?*

„Molim vas da budite pažljivi s kristalom u prizemlju. Moj suprug ga je kupio u Irskoj, na medenom mesecu. Srce bi me zabolelo kad biste ga oštetili.“

Uveravao ju je da će biti veoma pažljiv.

Uzeo je drugi špric kad se onesvestila. Dao joj je još jednu injekciju. Četrdeset mililitara biće i više nego dovoljno, s obzirom na njene godine i težinu. Sedeo je u fotelji pored prozora i slušao kako joj se disanje usporava i sasvim prestaje. Posle pola sata proverio je vitalne pokazatelje. Bio je zadovoljan. Spustio je praznu bočicu pored šprica i odstupio da bi procenio scenu. Nešto je nedostajalo.

Sišao je u prizemlje do klavira. Razgledao je uramljene fotografije, dok nije našao onu s doktorkom i mrtvim suprugom. Sedeli su, držeći se za ruke, s okeanom u pozadini. Poneo ju je na sprat i stavio na noćni stočić, na mesto na kom ju je mogla videti. Zatim je izašao iz spavaće sobe. Tiho je zatvorio vrata, kao da ne želi da je uznemirava.

U kancelariji je uzeo dokument po koji je bio poslat i zatvorio sef. Raspravljao se sa sobom da li da ostavi poruku. Odlučio je da će kancelarija biti pravo mesto. Imala je kovertе i memorandume od debelog papira. Spustio je kovertu na upijač. Pored njega je stavio nalivpero kojim je poruka bila ispisana.

Obično je izbegavao krivotvorena pisma. Bilo je mnogo načina da se u njima sapletete. Međutim, garantovano mu je da će ovo izdržati svaku proveru.

Vratio se u spavaću sobu zadovoljan obavljenim poslom. Skinuo je cipele doktorke Ferst. Stavio ih je pored kreveta – jednu pored druge, okrenute vrhovima od nje. Nije znao zašto je to učinio, ali je posle toga mogao da ode sa scene. Cipele su bile završni potez.

Tiho je izašao. Počela je da pada kiša. Teške kapi treskale su po pločniku kao mali vlažni leševi. Jedva da ih je zapažao. Prijale su mu zato što je ulica u kojoj je dobra doktorka živela bila pusta baš zahvaljujući njima. Skinuo je gumene rukavice i kliznuo u tamu.

DVADESETO POGLAVLJE

Džen je naglo probudila Gibsona u petak rano ujutru. Upalila je svetlost i udarila dlanom o dlan, kao instruktor na obuci. Bio je prilično siguran da je zaključao vrata.

„Pet i dvadeset osam je!“, rekla je.

Izgleda da je ušla samo da bi mu to rekla. Izašla je iz hotelske sobe i ostavila otvorena vrata. Pretpostavio je da je otišla i po drugu žrtvu. Hendriks se pojavio minut kasnije i spustio veliku kafu na stočić.

„Dobro jutro, sunašce. Provera opreme u šest i deset. Posle toga ćemo, na njen zahtev, razmotriti plan akcije.“

Gibsonova motelska soba je dvadeset minuta kasnije podsećala na niže-razredni komandni centar. Podigao je madrace na zid i poređao prenosne kompjutere, monitore i tastature u polukrug po krevetu. Crno-sivi kablovi povezivali su sve to. Žute nalepnice na monitorima i tastaturama pomagale su mu da ih razlikuje. Hendriksove kamere su na nizu ekrana emitovale slike ulica oko biblioteke. Obnavljale su se u razmacima od nekoliko sekundi. Na drugom nizu ekrana bio je program koji je Margaret Miler tako ljubazno instalirala. Pokazivao je more podataka o kompjuterima povezanim na mrežu biblioteke.

Gibsonov program nije bio naročito kompleksan, ali je bio brutalno delotvoran. Bibliotečki vaj-faj obavljao je najveći deo posla.

Na kompjuteru je bilo tušta i tma portova i svi su se oslanjali na fajervol. On im govori kome da veruju kad bi korisnici zakucali na vrata. Fajervol je krupni zdepasti izbacivač koji ne dozvoljava pristup nikome ko nije na VIP spisku. Korisnik je govorio izbacivaču da skloni somotsko uže i da ga pusti u klub bez pitanja. To se dešavalo kad god bi korisnik otvorio

web-sajt, kliknuo na link u imejlu ili pokrenuo program. Ili kad bi se prikačio na vaj-faj mrežu.

Da bi korisnik koristio vaj-faj, izbacivač je morao da mu veruje i da otvori port. Kad bi se poverenje uspostavilo, odnosilo se na sve što korisnik pošalje kroz port. To bi se tako udesilo zato što je biblioteka mreža imala svoj fajervol. Većina korisnika oslanja se na fabrička podešavanja, koja imaju nezgodan običaj da poklanjaju mnogo poverenja vaj-faj mrežama. To je vrlo loš običaj. Pogotovo je to bio u ovom slučaju, pošto se Gibsonov program pozicionirao s one strane fajervola.

Dozvoljavao mu je da se neopaženo šetka i prikuplja podatke iz najvećeg broja kompjutera povezanih s bibliotekom mrežom. Sakupljao je imena, adrese, kontakte, brojeve mobilnih telefona, kreditnih kartica i IP adrese, u zavisnosti od sigurnosnih mera na kompjuterima. A za to mu je trebalo svega nekoliko sekundi.

Takođe je, koristeći se podacima o vaj-faj pristupnim tačkama raštrkanim oko biblioteke, mogao prilično precizno da odredi lokacije korisnika. Nažalost, nije bilo dovoljno pristupnih tačaka da bi načinio nešto više od grube mape. I ona je omogućavala da jednim pogledom vidi koliko korisnika je na svakom spratu biblioteke, koliko njih je u parku zapadno od nje, i da li na obližnjim ulicama postoji neko u dometu.

Znak za uzbunu sevnio je na jednom monitoru baš kad je ustao da pođe na Dženin redovni sastanak u pola sedam. Ukazivao je na uključenje iz parka. Lični podaci iz sprave smesta su osvanuli na drugom monitoru: Liza Dejvis... poštanski broj 814... kućna adresa... adresa na poslu... imejl... kontakti... istorija pretraživanja. Sa osmehom je pogledao sliku s kamera u parku. Nije video nikog s prenosnim kompjuterom. U parku je bila samo jedna osoba, trudnica koja je gurala kolica.

To je verovatno značilo da se njen pametni telefon automatski povezao s mrežom biblioteke. Otkucao je njen broj da bi bio siguran. Na monitoru je gledao kako vadi telefon i prosleđuje poziv na govornu poštu, pošto nije prepoznala broj.

Nije se iznenadio kad se šetač na drugoj strani parka, u okviru dometa vaj-faja, povezao na mrežu na nekoliko sekundi pre nego što je opet izašao van dometa. Pojavio se u obliku tačke na njegovoj mapi i gotovo odmah zatim nestao.

Namrštio se. Pametni telefoni zakomplikovaće stvar. Došlo mu je da se ošamari zato što nije predvideo tako očigledan problem. Vremena su se promenila otkad je bio uhapšen. Moraće da se prilagodi i to brzo. Bilo mu je drago što Džen i Hendriks nisu tu. Sigurno bi ga ukorili zbog ovog propusta.

Razmislio je o svojim opcijama i prilagodio program. Filtrirao je signale s pametnih telefona u poddirektorijum. Nije lovio telefon, ali će prikupiti i proveriti sve prikupljene podatke. Ako do toga dođe. Prsti su mu leteli preko tastature. Njegov rukopis bio je jedva čitljiv, ali je kucao gotovo osamdeset reči u minuti. Bio je dete svog vremena. Udario je po *Osveži* dirki na tastaturi i gledao kako podaci o telefonima u parku nestaju. Donekle je raščistio situaciju.

Ali samo donekle. Građani Samerseta poželeli su da uživaju u neobično svežem vremenu za ovo doba godine. Dan u kom je temperatura pala na dvadeset i nešto stepeni, posle nekoliko nedelja u kojima nije silazila ispod trideset, bio je dar božji. Centar Samerseta u vreme ručka više nije ličio na grad duhova, koji ih je dočekao u nedelju. Park iza biblioteke bio je pun majki s decom, radnika na pauzi za ručak i dokonog sveta koji se čvario na suncu. Grupa srednjoškolki raširila je čebad, sunčala se na travi i okupljala oko sebe momke s frizbijima i bez majica. kamionče za prodaju sladoleda parkiralo se na čošku. Prodalo je mnogo korneta i sladoleda na štapićima tog dana. I podne se primaklo, ali se gomila nije proređivala. Sve više ljudi je ranije izlazilo s posla da bi uživalo u vikendu.

„Kako ide?“, čuo je Dženin glas u slušalicama.

Pogled mu se zadržao na ekranima sa slikom parka. Džen je sedela sama na klupi, s koje se pružao dobar pogled na okolinu. Na fotografiji iz dosijea nosila je poslovno odelo i puštenu kosu. Danas je bila u odeći za trening i svezala kosu u konjski rep. Lice joj se nije videlo od bejzbol kape i velikih naočara za sunce. Pijuckala je vodu iz bočice, da bi izgledalo kako se odmara posle trčanja. Zamišljao ju je u kostimima sašivenim po meri i pomislio da je jedna od cura opsednutih vežbanjem, željnih tankog struka i ruku debljine špageta. Shvatio je koliko je grešio kad ju je video u topu i šortsu. Bila je atleta, i to u neverovatnoj formi. Ekstremna sklonost ka vežbanju kod nje je bila praktične prirode. Besprekorno oblikovana ramena i butine odavale su utisak upregnute i potencijalno smrtonosne snage.

„Dobro izgledaš“, rekao je.

Pogledala je u kameru. Nije mogao da pročita njen izraz iza naočara za sunce i kape Stilersa.

„Bilo bi bolje da pričaš o vremenu“, rekla je.

„Šta još?“

„Uh-huh! Hendriksov status?“

Hendriks je sedeo u širokiju, na prvom ćošku od biblioteke. S tog mesta imao je dobar vidik na ulicu ispred zgrade.

„Bilo je pešačkog saobraćaja i u biblioteci i u parku, ali ne mnogo njih. Izbrojao sam pet, možda i šest mogućih poklapanja s profilom u biblioteci, a sedmoricu napolju.“

„Uočila sam šestoricu u parku. Gibsone, da li nam je neko promakao?“

„Nije. Tvoja zapažanja se poklapaju s mojim. Kompjuterski saobraćaj je ujednačen. Ne vidim nikog sumnjivog u opsegu.“

„Šta se dešava u Abeovoj grupi?“, pitala je.

Tamo je bilo previše tiho. Ekran s podacima o ulaznom i izlaznom saobraćaju iz mreže Abeove konsultantske grupe nije pokazivao ništa neobično. Izgleda da je bio rešen da i dalje ne pokazuje ništa neobično, koliko god on zurio u njega. Jednolični prizor naveo ga je na zabrinjavajuću pomisao da su se nehotično odali.

Da li su čekali nekog ko nikad neće doći i ko je već hiljadama kilometara daleko, u punom trku? Šta ako je tip otišao na sedmodnevni odmor? Gibson je pokušao da zamisli kako bi izgledalo čekanje do sledećeg petka, ili do onog posle njega. Sećanje na Suzanu teško ga je opterećivalo. Počelo je da ga izjeda iznutra. Hendriks je pomenuo da je njegova najduža prismotra trajala sedam nedelja. Molio se bogu da ova ne traje toliko dugo.

„Gibsone. Da li je sve tiho kod Abea?“, ponovo ga je pitala Džen.

„Zasad se ništa ne čuje“, rekao je.

„Dobro. Pa, i dalje je on na potezu.“

Kamere su snimale sve ljude u krugu od stotinu metara oko biblioteke, iako su lovili samo muškarce koji su odgovarali FBI-jevom profilu. Džen mu je objasnila osnove svog pristupa na jutrošnjem sastanku. Ta žena volela je da sastanči.

„Profil je po svoj prilici tačan. Ne sastavlja se na osnovu slutnji i predosećanja, već je reč o statistici. Brojke kažu da je Suzanin otmičar verovatno beli muškarac koji sad ima četrdeset ili pedeset i nešto godina.“

„Ali...“, rekao je.

„Ali postoje i druge mogućnosti. Možda je počinilac bila žena koja je tražila zamenu za izgubljeno dete, ili neko stariji ili mlađi nego što obično biva u sličnim slučajevima. Obojena osoba koja lovi van svoje etničke grupe. Terorista ili neki drugi otmičar s političkim motivima. Istina je da FBI nije mogao da eliminiše nijednu od pomenutih mogućnosti. Ne možemo ni mi.“

„Znači da igramo na sigurno i pokrijemo čitav teren?“

„Igramo na sigurno i pokrivamo čitav teren.“

Proveo je popodne u motelskoj sobi. Pregledao je snimljeni materijal u potrazi za najboljim kadrovima lica. Pretvarao ih je u portrete i upoređivao, kad bi našao za shodno, s prikupljenim podacima s kompjutera povezanih s vaj-fajem biblioteke. Svakog sata je Abeovoj grupi prosleđivao sveže fotografije, uparene s ličnim podacima. Ali nije to činio direktno.

Gibson i Majk Riling ustanovili su nezavisne servere za prijem svih podataka i komunikacija povezanih sa ovim slučajem. Učinili su to iz straha da je WR8TH kompromitovao korporativne servere Abeove grupe. Riling je upoređivao lica iz saveznih i državnih baza podataka pomoću softvera za prepoznavanje. U osnovi su pridodavali imena licima, u nadi da će im se posrećiti da pronađu prestupnički dosije. Ime s nacionalnog spiska seksualnih prestupnika predstavljalo bi veliki zgoditak.

Gibson je uključio i utišao televizor. Prebacio ga je na vesti kad je tri puta uzastopce video isti sportski izveštaj. Bendžamin Lombard nastavlja da se bori s Flemingovom. Unajmio je novog menadžera kampanje. Iznenadjujuće dobro je prošao u Kaliforniji, guvernerkinjoj matičnoj državi. Stručnjaci su naširoko diskutovali o dobrim i lošim stranama njegove nove i agresivnije strategije. Potpredsednik je bio usred turneje po Novoj Engleskoj. Tog jutra održaće govor u Bostonu. Očekivalo se da će okupiti veliki broj pristalica.

Gibson se pitao šta bi se dogodilo kad bi pronašao Suzanu. Kako bi to uticalo na Lombardovu kampanju? Amerikanci mnogo vole dobre priče. Ne bi mogli da odole ganutljivom prizoru porodice na okupu posle toliko vremena. Da li bi to bilo dovoljno da se Lombard popne na sam vrh? Bilo bi jako ironično da postane spasilac Bendžamina Lombarda. Nije znao kako bi podneo to iskustvo.

„Moram da popijem kafu“, progundao je Hendriks. „Ne obraćajte mi se ako ne primetite spodobu s natpisom *Kidnapovao sam Suzanu Lombard* na majici. Je li jasno?“

Pet minuta kasnije ukazala se sledeća najbolja prilika u vidu visokog i trapavog mršavka, pognutih leđa i kože koja je podsećala na otopljeni vosak na svećama. Voštani je seo za sto, skinuo ranac s ramena, spustio ga ispred sebe i zagledao u decu koja su se igrala pored fontane s izrazom turista koji bira jastoga iz akvarijuma. S tim čovekom zaista nešto nije bilo u redu.

„Hej, vidite li ovog tipa?“, pitao je Gibson.

„Da, snimam ga. Ježim se i s ove razdaljine. Ima li prenosni kompjuter?“, pitala je Džen.

„Nema ga. Samo sedi, kao da pozira za regrutni poster Namble*.“

Voštani je kao po komandi otvorio ranac i izvadio blistavi srebrni prenosni kompjuter.

„Izgleda da traži zahtev“, izveštavao je Gibson. „Ima čestu mašinu. Vidi da li voli *Rejdiohed*.“

Voštani je počeo da kuca po tastaturi. Gibson je gledao ekran povezan s vaj-fajem. Njegov program počeo je da izvlači podatke iz prenosnog kompjutera.

„Šta imaš, Gibsone?“, pitala je Džen.

„Upoznajte Džejsma Makartura Bredlija. Imam njegovu kućnu adresu i broj mobilnog telefona.“

„Dobro je. Pošalji to u Vašington, zajedno s fotografijom. Da vidimo da li gospodin Bredli ima policijski dosije“, rekla je.

Gledali su Bredlija deset napetih minuta, kao da su hteli pogledima da ga nateraju da nešto učini. Voštani bi povremeno prestao da kuca i bacio pogled preko prenosnog kompjutera, ka dečici na travi. Lagano bi obliznuo usne.

„Šta radi?“, pitao je Hendriks.

„Izuzev što mi se koža ježi od njega? Apsolutno ništa“, reče Džen.

„I na mene ostavlja isti utisak.“

* Orig. NAMBLA – skr. od *North American Man/Boy Love Association* – Severnoameričko udruženje za ljubav između muškarca i dečaka – organizacija koja promoviše pedofilnu homoseksualnost. (Prim. prev.)

„Pa, dobro. To što izgleda jezivo ne znači ništa dok ne pristupi Abeovoj grupi“, podsetio ih je Hendriks.

„Voleo bih da imam dobre vesti, ali nemam čime da vas obradujem“, reče Gibson.

Voštani je naglo zatvorio prenosni kompjuter, gurnuo ga u ranac i odlučnim korakom krenuo ka ulici.

„Gde je kog đavola krenuo?“, pitala je Džen.

„Jesmo li ga uplašili?“

„Ne bih rekla“, oglasila se. „Hendrikse, zamiče za ugao. Stići će do tebe za tri, dve, jednu...“

Hendriks je potvrdio. „Evo ga. O, da. Vidim na šta mislite. Tip ne uliva poverenje. Ušao je u noviji ford. Upalio je motor. Vrrrrm, ode.“

„Prokletstvo!“, reče Džen.

„Pa, imam model i registarske tablice“, reče Hendriks. „Ali moram reći da smo provaljeni ako je to bio naš čovek.“

„A ako nije?“, pitao je Gibson.

„U tom slučaju je morao da ode na neko mesto.“

„Da li da krenem za njim?“

„Nemoj“, oglasila se Džen. „Sad ne možemo ništa da uradimo. Ostaćemo u zasedi i pretpostaviti da on nije naš čovek. Imamo dovoljno podataka o njemu. Pronaći ćemo ga ako procenimo da je to neophodno.“

Trojka se posle toga prebacila u režim tehnološki naprednog profesionalnog čekanja, poznat kao tegobna dosada. Park je oko četiri sata bio prilično pun i statičan. U poslednjih pola sata nije bilo novih korisnika vajfaja. Gibson je pratio četrnaest korisnika povezanih s bibliotekom. Devet napolju i pet unutra. Četvoro od onih unutra bili su na tabletima ili elektronskim čitačima – dve belkinje, belac od dvadeset i nešto i srebrnokosi Afroamerikanac koji je imao najmanje osamdeset godina. Ostala petorica su napolju s prenosnim kompjuterima, mešovitim polova i porekla. Trojica su imala specifična interesovanja.

Prvi je bio zdepasti, belac snažne građe u kasnim tridesetim. Kompjuterski podaci su ga identifikovali kao Kirbija Tejta. Njegovo neupečatljivo lice bilo je potpuno neproporcionalno golemim ramenima i grudima. Izgledalo je kao da je neko fotošopom nakalemio dečje lice na telo odraslog muškarca. Rezultat nije bio lep za oko, ali se njemu očigledno dopadao, pošto je nosio

tesni kaki šorts i nekoliko brojeva manju majicu. Gibson je poznavao ljude njegove sorte – vojnikovao je s takvima. Takvi bi i na mećavi nosili majicu.

Tejt je sedeo za stolom za piknik pored fontane. Provodio je vreme pi-
ljeći u kompjuterski ekran i devojke na ćebadi. Naočari za sunce nisu mogle
da sakriju apetit s kojim je sledio devojke.

Drugi je bio Danijel Espinoza, Latinoamerikanac četrdesetih godina. Bio
je proćelav, sed na slepoočnicama i odgovarajuće dobi, ali pedofili obično
love unutar svoje etničke grupe. To ga nije ni eliminisalo ni smeštalo na vrh
spiska osumnjičenih. Imao je prijateljsko i otvoreno lice i čavrljao s parom
koji je sedeo za njegovim stolom.

Treći je bio Lorens Keni. Imao je pedeset i neku i izgledao kao da je svu
odeću pazario u istoj prodavnici, orijentisanoj ka preterao štedljivim, škr-
tim i tvrdoglavim mušterijama. Dok je ključao po tastaturi prenosnog kom-
pjutera, ličio je na poslovičnog računovođu blagih manira. Nešto u vezi s
njim činilo je Gibsona nervoznim. Možda način na koji je sedeo među lju-
dima, a ipak bio gotovo opipljivo otuđen od njih. Ukočio se kad je pored
njega prošla žena s bebom u kolicima i ispratio je pogledom. Odmeravao
je njenu pozadinu zažarenim pogledom od kog su se Gibsonu nakostrešile
sve dlačice na rukama. Da li su se žmarci kvalifikovali kao osnovana sum-
nja u Pensilvaniji?

Nadao se da će Riling brzo upariti imena s licima i proveriti ih sve. Do-
tad će morati da se oslone na staromodni policijski rad i intuiciju.

Džen i Hendriks seli su da porazgovaraju i pregledaju skup sumnjivaca.
Gibson ih je slušao. Dve činjenice su mu odmah postale jasne. Prva, oni su
znali o čemu govore. Druga, on nije imao blage veze. Ubrzo nije mogao ni
da ih prati. Njegovo znanje o serijskim prekršiocima uglavnom se zasni-
valo na filmu *Kad jaganjci utihnu* i romanima Patriše Kornvol. Poznavao je
kompjutere i ljude koji njima barataju. Pitao se da li tehnika koja se koristi
da bi se profilisale ubice i silovatelji može biti upotrebljena i na hakerima.
Koga bi od osumnjičenih odabrao kad bi probao da sastavi profil hakera
koji je upao u Abeovu grupu?

Pretpostavio je da bi to bio profil računovođa. Kodiranje virusa je čist i
precizan posao. Zahteva veliku usmerenost na sitnice. Računovođa je, ako
je suditi po tome, najviše odgovarao takvom profilu. To je bila prilično ne-
utemeljena pretpostavka jer je znao mnogo programera koji su bili oličenje

aljkavosti. U jednom trenutku zaključio je da takva razmišljanja prevazilaze njegove sposobnosti. Odbacio je klimavu teoriju i nastavio da radi na gomili fotografija s vozačkih dozvola, koje mu je Majk Riling poslao iz Vašingtona. Sledećeg sata mapirao je njihove lokacije, najbolje što je mogao.

U petnaest do pet, Gibson nije baš spavao, ali nije bio ni potpuno budan. Sedeo je prekrštenih nogu na podu, brade naslonjene na upletene prste i zurio u monitor s podacima sa servera Abeove grupe. Osećao se kao putnik koji čeka avion koji bes krajno kasni. Zbog toga je sporo reagovao kad je telefon zavibrirao na podu između njegovih nogu. Posle trećeg vibriranja spustio je pogled na njega. Video je tekstualnu poruku i usmerio pogled ka monitorima. Preplavio ga je adrenalin. Crvena pruga značila je da je u pitanju hitna poruka. Virus na Abeovom serveru primao je nove instrukcije.

„Da li ste primili tekstualnu poruku?“, pitao ih je Hendriks.

„Da, dobila sam je. Šta se dešava, Gibsone?“ U njenom neobičnom glasu osećalo se uzbuđenje pomešano s apetitom grabljivca u lovu.

„Virus je aktivan. WR8TH komunicira s njim.“

„Iz biblioteke?“, pitala je Džen.

„Čekaj malo“, rekao je. Pregledao je spisak internet saobraćaja koji potiče iz biblioteke. *Hajde, dušo! Hajde!* Prelazio je prstom preko ekrana dok ga nije našao. Bio je veliki, divan i kriv kao greh. Neko je s bibliotečkog vaj-faja komunicirao sa serverom s korumpiranim oglasom, koji je služio kao anonimna relejna stanica virusa. To je bila neverovatna podudarnost. Imala je samo jedno značenje.

„Kurvin sin je ovde!“, rekao je najviše sebi samom. Komunikacije su bile otvorene. Smesta je dobio odgovor.

„Gde je?“, htela je da zna Džen.

„Napolju, u parku“, reče Gibson.

Posmatrao je video-snimak iz parka. Tip je tamo negde. Otmičar i verovatni ubica Suzane Lombard sedeo je u parku i sunčao se.

„Koји je od njih?“, oglasila se Džen.

Otvorio je IP adrese. Čitao je beleške dok nije pronašao fotografije s vozačkih dozvola. Naizmenično je posmatrao ime i monitor dok ga nije spazio.

„Imam te!“, sa osmehom reče Gibson.

DVADESET PRVO POGLAVLJE

Tinsli je sedeo na drvenom sanduku koji je imitirao hoklicu. Bio je tu još od pre zore i gledao kako sunce izlazi iznad biblioteke. Ravnodušno je čekao da se to desi... ili ne desi.

Početkom nedelje našao je dobro skrovište, malu praznu kancelariju. S prozora na spratu imao je neometan pogled na biblioteku i park iza nje. U ovo doba obično su bili pusti. Trebalo mu je vreme da se praznina nataloži u mrežnjačama i da mu se pejzaž ureže u pamćenje. Kasnije, kad se ispuni leševima, svaki predmet jasno će se izdvojiti u njegovom umu, kao mrlja na savršenom originalu.

Agent za nekretnine, koji mu je predstavio imanje, požalio se kako mu je on prva potencijalna mušterija za više od mesec dana. Tinsli je to protumačio kao dobar znak. Kasno uveče provalio je u kuću i otad je koristio kao operativnu bazu. U njoj nije bilo nikakvog traga njegovog prisustva. Hteo je da napusti ovaj grad ne ostavljajući ni najmanji talasić na površini. Nije nameravao da ubije agenta za nekretnine, ali je uzeo njegovu karticu ako se u međuvremenu predomisli.

Zatreptao je. Pozdravilo ga je popodnevno sunce.

Zatreptao je. Sunce se spustilo ka dalekom horizontu.

Skupoceni sat poručio mu je da je dvanaest sati sedeo na prozoru. Pratio je nejasne pokrete silueta u parku. Ništa bitno se nije promenilo. Žena je još sedela na klupi u parku. Mršavi kiseli čovek još je sedeo u kolima. Treći član tima nije bio na vidiku. Tinsli je bio siguran da je Von u motelu. Verovatno je kucao na nekom kompjuterčiću. Kuc-kuc-kuc.

Prepoznavao je ironiju u ovoj situaciji. Lovci ne slute da su lovina i ne znaju da će biti poubijani ako pronađu onog koga love. Ta pomisao nije ga impresionirala, ali nije mogao a da se ne zapita da li bi on znao da je lovljen. Zar nije arogantno misliti da je samo on stalno u prednost? Nacerio se. To bi bila složena igra. Poslati ubicu za ubicom, ukloniti sve tragove. Malo je verovatno, ali ne i nemoguće. Iznova će podesiti čula da bi mogao da nazre i tragove takve izdaje.

Na neki način žudeo je za takvim izazovom. Ovaj posao dosad je bio banalan. Pomisao na njihovo ubistvo nije raspaljivala nikakvu vatru u njemu.

Moraće da bude oprezan s Džen Čarls, i to je sve. I povezanost s Gibsonom Vonom ostavljala ga je ravnodušnim.

Tako nešto u ovom trenutku nije bilo izgledno. Petak bi trebalo da bude presudan dan za njih. Dosad ništa nisu postigli. Moraće da se pomokri i da pojede nešto iako nije osećao potrebu za tim. Sat mu je govorio kad je pravo vreme za to.

Mobilni mu je zavibrirao. Pročitao je tekstualnu poruku s hladnom radoznalošću. Počelo je. Pogledao je na park. Žena više nije sedela na klupi. Njegov um pronašao je njenu siluetu. Kretala se ka fontani. Obišla je veliku grupu ljudi na stolovima pored biblioteke i zastala da napuni bocu s vodom na fontani. Čovek kiselog lica nije izašao iz kola. Tinsli je video da živahno razgovara mobilnim.

S velikom radoznalošću očekivao je da vidi lice još jednog čoveka kog bi trebalo da ubije – onog koji mu je pre mnogo godina izmakao. On je, naposljetku, bio njegova prevashodna meta, nedovršeni posao koji ga je doveo čak ovamo. Ili je pre deset godina ubio pogrešnog čoveka, ili je on imao saučesnika koji se izvukao. Vreme mu je, kao što uvek čini, ulilo lažno pouzdanje. Nadahnulo ga je da se pokaže. Tinsli će uskoro izravnati račune i s njim.

Ostali će biti samo kolateralna šteta.

Žestoko su ga zajevali. Potpredsednik je bio svestan toga. Pogledao je na sat i oštro pucnuo prstima. Bilo je 18.47. Duže od sedam sati vrteo je prstima u svom ceremonijalnom kabinetu u Senatu.

Sve ovo mu se dešavalo zbog bezubog zakona o imigraciji, koji se od rano proleća motao po Senatu. Senat se, nekoliko dana pre najvažnijih stranačkih izbora u Kaliforniji, nekim čudom dozvao pameti i rešio da iznese zakon na glasanje. Vođa većine predviđao je neodlučan ishod. Obavestio je Lombarda da će biti neophodan u glavnom gradu, da bi glasao u prilog zakonu.

Isti čovek uveravao ga je da će glasanje biti na početku zasedanja. Lombard je smesta doleteo i u pola dvanaest stigao na Kapitol, da bi prisustvovao podnevnom glasanju. Računao je da će, zahvaljujući vremenskoj razlici, stići u Dalas sredinom popodneva, na vreme da obavi sve predviđene obaveze u kampanji. Umesto toga suočio se s neočekivanim odugovlačenjem u vidu

beskrajnog govora jednog senatora, nenajavljenim amadmanom i propalim predlogom za ograničenje trajanja diskusije. Svaki od ovih poteza bio je izveden baš kad se činilo da će zakon biti iznet na glasanje. Zabrinuo se da glasanje ne bude odloženo za sutra. To bi značilo da će u Dalas, u najboljem slučaju, stići tek u subotu po podne.

Ovo nije bila slučajnost ili nesrećni splet okolnosti. Iz iskustva je znao kakve igre se igraju u Senatu. Mogao je da zamisli kako se vođa manjine smeška u svojoj kancelariji. *Pa, uživaj dok možeš*, pomislio je. Promenio je nezvanični plan rada za prvi mandat i obogatio ga smenom tog drkadžije.

Ponovo je pogledao na sat. Kampanja je, iako to nikom ne bi priznao, bila u dobrim rukama. Mogla je i da istrpi dan njegovog odsustva. Pritegao je Flemingovu uz konopce. Nominacija će iduće nedelje pripasti njemu, ako su podaci iz skupo plaćenih istraživanja javnog mnjenja tačni.

Srce mu je igralo u grudima zbog onog što se dešavalo u Pensilvaniji. Eskridž mu je pre jednog sata šifrovanom porukom dojavio da je Gibson Von možda pronašao otmičara njegove ćerke. Vest je bila nepojmljiva. Potisnuo bi je u uobičajenim prilikama, ali je sad razmišljao isključivo o njoj. Hteo je da zna šta se dešava, i to odmah.

Umesto toga, bio je zarobljen u otmenoj kancelariji, okružen radoznalim ušima, kojima nije u potpunosti verovao. Po prvi put u osam godina položaj potpredsednika Sjedinjenih Država predstavljao mu je smetnju. Imao je svu vlast na svetu, ali je bio nemoćan da utiče na potragu za vlastitom ćerkom. Pogledao je na sat i navio ga za svaki slučaj.

„Gospodine potpredsedniče?“, mladi pomoćnik mu se obratio s vrata kabineta.

„Da? Jesu li konačno spremni?“

Mladić je oborio glavu.

„Pojavio se još jedan amandman, gospodine.“

Krvni pritisak mu je naglo porastao. „Koliko još?“

„Devedeset minuta... možda dva sata.“

Pogledao je na sat. Nema šanse da održi govor u Dalasu. Popričaće s Ridom i isplanirati subotu.

„Zatvori vrata.“

Pomoćnik se žurno udaljio. Lombard je seo na stolicu i podigao telefon. Posle izvesnog vremena ga je spustio. Dugo ga je jarosno posmatrao.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

Gibson je parkirao taurus pored puta. Vozila su jurila tako brzo da je džip podrhtavao od vibracija. Sedeo je s rukama na volanu i slušao kako motor prede u neutralnom položaju. Bio je na pedeset kilometara od Samerseta. To će biti dovoljno. Da li su ga sledili? Ponovo je pogledao retrovizor. Ništa nije video. To ga nije utešilo. Znao je i da ne bi video Hendriksa izuzev ako on to ne bi hteo.

Prošlo je događajima bogatih trideset šest sati. Ispostavilo se da je WR8TH Kirbi Tejt, nesuđeni bodibilder. Gibsonov program savršeno je odradio svoj posao. Povukao je pravu liniju između servera s korumpiranim oglasom i Tejtovog kompjutera. Hendriks i Džen pratili su Tejta do njegovog boravišta, dok je Riling provlačio njegovo ime kroz državne i savezne baze podataka. Do sutradan ujutru bili su devedeset posto sigurni da imaju pravog čoveka, a nisu nimalo sumnjali u to u subotu po podne, kad im je Riling poslao Tejtov dosije. Džordž je pozvao kontakte u FBI-ju, da bi im predstavio slučaj protiv Kirbija Tejta.

„Naš momak ima dosije“, reče Hendriks. „Odrobijao je pet i po godina u Frakvilu zbog nezakonitog utamničenja. Sigurno se tamo navukao na fizičko vežbanje, zato što na fotografiji snimljenoj prilikom hapšenja izgleda kao mršavi kućkin sin.“

„Šta je uradio?“, pitao je Gibson.

„Uhapšen je s jedanaestogodišnjom Triš Kasper u prtljažniku automobila.“

„On je registrovani seksualni prestupnik“, dodala je Džen.

„O, da. Devojčicin mlađi brat zapamtio je automobil koji je napustio supermarket. Mama je pozvala policiju. Tejt je zaustavljen i pronašli su vezanu devojčicu u prtljažniku. Polunagu.“

„Iz zatvora je izašao godinu i po dana pre Suzaninog nestanka.“

„Žalosno je što je ovaj monstrum trebalo da robija zbog znatno težeg zločina, kidnapovanja maloletnog lica“, reče Džen.

„To je zločin prvog reda“, oglasio se Hendriks.

„Robijao bi dvadeset godina.“

„Lokalni policajci bili su preterano revnosni prilikom hapšenja, pa su ga prebili nakon što su mu stavili lisice“, reče Hendriks.

„Zbog tog propusta pušten je iz zatvora na vreme da se dočepa Suzan“, reče Gibson. Tragična slika ukazala mu se pred očima.

„Imamo ga“, reče Džen.

Hendriks je u subotu uveče dežurao pored Tejtove kuće. Džen i Gibson otišli su do *Samita* kao par heroja pobednika. Otkopčala je prvo, najviše dugme svoje ličnosti. Smejali su se kao stari prijatelji i prepričavali anegdote iz poslednje nedelje kao da su se odavno dogodile. Po prvi put se osetio kao deo tima. Nazdravljali su milkšejkovima. Bila je srdačna i brižna. Rekla mu je da ništa ne bi uradila bez njega. Džordž Abe ga je pozvao da mu se lično zahvali. Bilo je lepo, zbilja lepo, biti deo nečeg važnog i korisnog.

Platila je račun pre nego što mu je saopštila lošu vest: Abe je hteo da se on vrati u Vašington.

„Moraš da shvatiš da bi tvoje prisustvo ugrozilo naš kredibilitet. FBI će već biti ljut što im se nismo odmah obratili. Moramo biti besprekorni u komunikaciji s njima. Prisustvo osobe poput tebe samo bi iskomplikovalo situaciju.“

„Osobe poput mene.“

„Osobe s tvojom prošlošću. FBI neće razumeti koliko ti je Suzana važna. Pred očima će imati samo tvoj sukob s Lombardom.“

Gibson nije kupio tu priču. Dao je reč da se neće mešati. Obećao bi bilo šta da bi ostao. Bili su tako blizu. Ne može sad otići kući.

„Obavio si sjajan posao“, nije se dala Džen. „Mnogo ti dugujemo, ali od sad pa nadalje moraš nama da prepustiš posao. Želiš da taj tip bude uhvaćen, zar ne?“

Stajali su na parkiralištu dajnera. Prepirali su se ponavljajući iste stavove. Raspravljali su se sve glasnije i žustrije dok upravnik restorana nije izašao da im kaže da malo olade. Nastavili su s prepirkom u njenoj sobi. Ljutito su razmenjivali iste argumente. Konačno su začutali, iscrpljeni prepirkom.

„Mani se toga, za boga miloga“, obratila mu se. „Bio si dobar. Jednom u životu shvati da si na dobrom putu i nastavi njime.“

Savet je bio dobar, iako ga je ujeo za srce, ali nije nameravao da ga posluša. Nije ga mogao poslušati zbog Mece. Završiće ovaj posao sopstvenim snagama ako bude morao. Vratit će im pare.

U jednom trenutku shvatio je da nikakvi argumenti neće ubediti Džen da stane na njegovu stranu. Nastavio je da se raspravlja po inerciji. U odgovarajućem trenutku izleteo je iz njene sobe i otišao u svoju da bi se spakovao.

Džen je ujutru pokušala da se pomiri s njim. On ju je samo gnevno odgurnuo. Morao je. U protivnom ne bi poverovala da se vraća kući.

Ponovo je pogledao u retrovizor. Da li ih je obmanuo? Sami su krivi ako jeste, ako su poverovali da će ga s nekoliko ljubaznih reči naterati da odustane. Dohvatio je volan, napravio polukružno i poterao automobil ka Samersetu.

Ka Meci.

Hendriks je imao pravo. Nada je rak.

Gibson je gledao kako Hendriks završava s utovarom opreme u zadnji deo čirokija. Bivši policajac zatvorio je zadnja vrata i zapalio cigaretu. Džen je ubrzo izašla iz kancelarije menadžera hotela. Dala je znak Hendriksu da je vreme da krenu i sela u džip. On je zgazio polupopušenu cigaretu i seo za volan.

Čiroki se umešao u saobraćaj. Gibson se sagnuo ispod volana kad je prošao pored njega na putu ka gradu. Parkirao se nekoliko blokova dalje. Nadzirao ih je dvogledom pronađenim u odeljku za rukavice. Još se osećao ranjivo i izloženo. Poznavali su ova kola, a Hendriksu je malo toga promicalo. Očekivao je da će se okrenuti, parkirati pored njegovog auta i izvući ga napolje. Ipak, provezli su se pored njega i ne pogledavši ka njemu. Hteo je da krene za njima, ali nije znao ništa o praćenju automobila. Hendriks bi ga opazio posle nekoliko stotina metara.

Uspravio se u sedištu. Osećao se budalasto. Ali da li je bio? Da li se budalasto poneo? Nešto nije kako valja. Rečeno mu je da će Džen i Hendriks mirno čekati da Abe doleti ovamo, da bi uskladio saradnju s federalcima. Kuda su sad tako žurno pošli?

I to nije bilo najgore. Više ga je mučilo Hendriksovo ponašanje. Kretao se s ciljem, bez preterane žurbe. To se dalo primetiti u ekonomičnoj šetnji između sobe i vozila. Nije bezglavo žurio, ali se videlo i da nema vremena za gubljenje. Podsetio je Gibsona na marince koji se pakuju pred polazak na zadatak – iznova su proveravali opremu, preslišavajući se u sebi. Kretali su se uzdržanim intenzitetom, kakav obuzima ljude pre nego što se prihvate nekog važnog i zahtevnog poduhvata.

Dakle, gde su krenuli? Otišao je pre najviše sat i po. Džen i Hendriks su za to vreme digli sidro. Očigledno je da nisu promenili planove posle njegovog odlaska. Ne, ovo su planirali od samog početka. Nije sumnjao u to.

Sad su mu sinoćna zbivanja bila mnogo jasnija. Drugarstvo za večerom. Džen je izvodila svoju predstavu. Pokušala je da ga prevesla. Oslanjala se na njegovu nesigurnost i taštinu, izvela ga na večeru, držala za ruku i šaptala mu na uvo, sve da bi se mirno vratio u Vašington.

Koje je prvo pravilo nečijeg ustrojavanja? Saznaj šta mu je potrebno pa mu daj da to okusi. Ne daj mu dovoljno da se zasiti, već onoliko koliko je potrebno da mu se probudi apetit. Pa, šta je njemu bilo potrebno? Poštovanje? Priznanje? Svest o značajnom postignuću? Zar mu Džen nije sve to sinoć servirala za večerom? Glancala je njegov ego dok nije zablistao. Igrala je na kartu njegove odanosti Suzani. Računala je da će joj ona omogućiti da ga kontroliše. Pogledao je žučkasto-mrku kovertu na suvozačevom sedištu. U njoj je bilo deset hiljada dolara. U gotovini. To je bila Abeova nagrada za izuzetno dobro obavljeni posao. Taj novac trebalo je da mu pomogne da lakše proguta gorku pilulu, zar ne?

Postavljalo se pitanje zašto su od samog početka planirali da ga pošalju kući, čim pronađu WR8TH-a. Šta mu je Džordž Abe rekao na prvom susretu o potrebi da ozbiljno porazgovara sa Suzaninim otmičarem? Nešto o prepuštanju njegovih ostataka FBI-ju. Pa zar ne bi imalo smisla da ga pre toga pošalju daleko odavde? Da li im je uopšte stalo do pronalaženja Suzane? I do čega im je tačno stalo ako do toga nije?

Pravo pitanje je šta će on učiniti povodom toga. Počće od početka. Dovezao se do pošte, gurnuo hiljadu dolara u džep i poslao ostatak Nikol, s kratkom porukom. Tako je bio siguran da će dobiti pare ako stvari pođu naopako. Izašao je na sunce zveckajući ključevima.

Igre mogu da počnu.

Možda nije mogao da prati Hendriksa, ali nije ni morao. Gibson je, kad je Hendriks zaboravio telefon ispred svoje sobe, to shvatio kao poziv da ga malo unapredi. Svi Hendriksovi podaci bili su šifrovani, što je značilo da nisu lako dostupni. Ali nisu ga ni zanimali. Odlučio se da ih privremeno ukloni s telefona, instalira svoj program i vrati Hendriksove šifrovane podatke na njega po obavljenom poslu.

Aktivirao je tu aplikaciju preko svog telefona. Čekao je da dobije pristup GPS podacima s Hendriksovog telefona. Crvena tačka pojavila se na mapi čim se završilo učitavanje. Kretala se ka severu ujednačenom brzinom. Udaljavala se od zelene tačke, koja je predstavljala Gibsonovu lokaciju.

Posmatrao ju je dok nije prestala da se kreće. Proširio je mapu prstima i pronašao adresu. Proverio ju je.

Na toj adresi bila su skladišta za iznajmljivanje.

Skladište *Grafton* bilo je dvadeset minuta vožnje od Samerseta, pored sumornog magistralnog puta okruženog državnim parkom. Pojavilo se desno od njega. Bilo je prva građevina koju je video posle nekoliko kilometara. Usporio je da bi ga bolje osmotrio.

Imanje je pokrivalo osamdesetak ari. Opasivao ga je zid od jeftinih blokova, okrunjen oštrom bodljikavom žicom. Imalo je automatsku kapiju s malom kancelarijom. Unutar ograđenog prostora bili su redovi jednoobraznih prizemnih skladišta za iznajmljivanje, sa istovetnim plavim rolovima. Nije mogao da shvati šta je nateralo nekog da izgradi skladišta usred ove nedodijeljene. To je verovatno i objašnjavalo propast Skladišta *Grafton*, dokog je, ako je suditi po njegovom izgledu, došlo poodavno.

Vozio je dok nije uočio zemljani put. Skrenuo je na njega i parkirao auto. Vratio se petstotinak metara ka skladištu. Nijedan auto nije prošao pored njega. Napušteno skladište izbliza je izgledalo još gore. Olupani znak *Na prodaju* nakrivo je visio s kapije. Gusti pramenovi trave rasli su iz napuklina na asfaltu. Činilo se da debeli lanac, s teškim zarđalim katancem na kapiji, nije diran stotinama godina.

Da li njegov program baguje? Zatvorio je i ponovo otvorio aplikaciju koja je tragala za Hendriksovom lokacijom. Ne. I dalje je pokazivala da je Hendriks u Skladištu *Grafton*. Pažljivije je osmotrio katanac. Da li su čelične mrlje koje proviruju kroz rđu nastale od guranja ključa u zapeklu bravu? I kad je to postao stručnjak za zarđale katance?

Osvrnuo se oko sebe. Ako su Džen i Hendriks zbilja unutra, ko je zaključao vrata za njima? To nije imalo smisla ako ne postoji drugi ulaz. Možda je Hendriks bacio telefon preko zida, da bi ga naveo na pogrešan trag. To bi značilo da je znao da ga prati.

Ili, ili, ili...

Protrljao je čelo. Bilo je previše mogućnosti. Vreme je da neke odbaci.

Pozvao je Hendriksa. Telefon je zazvonio pet-šest puta pre nego što je odgovorio. Zvučao je veoma napeto.

Dobro je.

„Hej“, reče Gibson. Nastojao je da zvuči što gluplje.

„Šta hej? Zar nismo završili priču? Sećam se da si otišao. Zar se to nije desilo? Zar se nismo tako dogovorili.“

„Znam. Izvini. Da li je Džen tamo? Imam brzo pitanje.“

„Zar si zaboravio da ima svoj telefon? Nisam njen sekretar.“

Ponovo se izvinjavao. Džen se oglašila. Zvučala je za nijansu manje napeto od partnera.

„Da?“

„Izvinite što vas gnjavim, ali da li će biti u redu ako se odvezem pravo kući i sutra ujutru odvezem automobil u Abeovu grupu?“

Učinilo mu se da čuje kako Džen koluta očima. Raspreo je priču kako želi da gleda Elinu fudbalsku utakmicu ovog popodneva. Prekinula ga je i rekla da je to u redu.

„Da li je Džordž stigao?“, pitao je.

„Još nije.“

„Misliš li da će i on noćiti u tom usranom motelu?“

Usiljeno se nasmejala. Zvučala je šuplje i neveselo. Složila se da će to biti zabavno.

„Pa, fotografiši ga. Voleo bih da vidim kako je izgledao.“

Bez reči je prekinula vezu.

Zbunjeno je posmatrao telefon. Džen i Hendriks zaključali su se u napuštenom skladištu pored puta za Nigdinu. Kako su ušli unutra i zaključali vrata za sobom ako zanemarimo čudnovatost tog iskaza? Hteo je da obiđe oko zida i potraži drugi ulaz kad je primetio da je komad oštre bodljikave žice na dvadesetak metara od glavne kapije odsečen – dovoljno daleko da se ne vidi s drumu.

Pošao je duž zida. Povlačio je šakom preko glatke površine. Otvor je, u teoriji, bio dovoljno širok da se jedna osoba provuče kroz njega, ali je zid bio visok tri metra. Čak i iskusnom penjaču trebali bi oslonci za ruke. Trebale bi mu... merdevine.

Pogled mu se zaustavio na nečem žutom u grmlju. Pritrčao je do tog mesta da bi video šta je to. Imao je sreće što se nije sapleo i isekao na odbačen komad bodljikave žice. Ugledao ga je u poslednjem trenutku, sklupčanog kao zmija u visokoj travi. Morao je da izvede trapavu piruetu oko izuzetno oštrog komada metala da bi ga izbegao. Izgubio je ravnotežu i zateturao se unatraške. Zapeo je petom za nešto tvrdo i tresnuo na leđa.

Ležao je, mršteći se, dok bol nije uminuo. Uspravo se u sedeći položaj i ugledao sasvim nove merdevine, preko kojih se spotakao.

Šta se kog đavola ovde dešava?

Još je razmišljao o onom što se desilo, kad je uže poletelo preko zida iz dvorišta. Visilo je na tridesetak centimetara od tla i njihalo se napred-nazad. Zgranuto ga je posmatrao. Nekako je ustao i sakrio se iza drveta pre nego što je Džen prebacila nogu preko zida i skliznula niz konopac na tle. Uže je nestalo preko zida čim je doviknula da se spustila.

Gledao je kako otključava katanac i gura kapiju nazad. Hendriks je izveo široki napolje. Zadnji deo bio je prazan, što znači da su istovarili opremu u skladištu. Pitao se šta je bilo u drugim crnim platnenim torbama i gde je Hendriks bio dok je on sastavljao program za biblioteku.

Zaključala je kapiju. Gibson je po drugi put istog dana posmatrao kako odlaze. Pomislio je da se prebaci preko zida i izvidi situaciju, ali odustao je od te namere, zato što je procenio da će mu trebati nedelju dana da pronade mesto gde su se utaborili. Bolje je da ih prati i vidi gde će ga to odvesti. Otresao je prašinu sa sebe i krenuo ka automobilu.

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

Crvena tačka vodila je Gibsona na istok kroz niz manjih gradskih četvrti nastanjenih nižom srednjom klasom. Svaka je bila sumornija od prethodne. Spustio se sumrak kad je prošao kroz poslednju od njih. Nebo u retrovizoru crvenelo se kao žar. Usporio je da bi pogledao telefon – Hendriksova tačka mirovala je oko pola sata. Nije daleko.

Od odlaska iz skladišta pritiskala ga je turobna izvesnost. Bojao se da tačno zna gde su se Džen i Hendriks zaputili. Nadao se da greši, ali su njihovi postupci imali smisla samo u svetlu te pretpostavke. Uskoro će saznati da li je u pravu.

Kuće su se prorodile. Razmaci između njih bili su veći od sto metara. Više nije bilo jasne međe između imanja niti ograda, samo otvorenih prostora koji su se neosetno preklapali.

Okućnice su možda bile velike, ali su kuće bile skromna jednospratna neplanska zdanja ili barake na temelju od jeftinih blokova. Satelitske antene dominirale su u dvorištima. U ovim predelima nije bilo mnogo zabave izuzev gledanja televizije i surfovanja internetom. Proći će mnogo vremena pre nego što se iko potruđi da dovede kablovsku u ovu retko naseljenu zabit.

Savladao je krivinu i ugledao široki levo ispred sebe. Bio je parkiran na pošljunčanom prilaznom putu, pored starog karavana drvenih stranica. Boja na kući davno je izbledela, preobrazivši se u onu koja se sreće na površini ustajale ovsene kaše. Jedan prozor na pročelju bio je razbijen, a staklo nije bilo zamenjeno, već je otvor pokriven plastikom. Krov od sive šindre malčice se ugnuo po sredini. Izgledalo je da će se kuća srušiti posle prvog odlučnog udarca nogom. Žutosmeđi kauč neutešno je trulio ispod bresta, u travi do kolena.

Zapitao se kakva bi muka naterala nekog da ovde živi. To je bila depresivna pomisao. Ovakvo mesto nije moglo biti ničiji prvi izbor.

Nastavio je da vozi pošto nije video nijedno mesto na kom bi se mogao parkirati a da ne bude primećen. U širokiju nije bilo nikog. Pretpostavio je da su u kući.

Posle dva imanja niz drum naišao je na staru baptističku crkvu. Na tabli ispred nje pisalo je: *Dođite da se molite s nama*. Izgleda da su prošle godine otkad se neko odazvao tom pozivu. Ni Bog nije želeo da obitava na ovakvom mestu. Skrenuo je ka crkvi i parkirao se iza nje, na mestu na kom taurus nije mogao biti viđen s drumu.

Uzeo je dvogled i čučnuo iza niskog zida od cigle. Posmatraće i čekaće. Proverio je telefon. Nije bilo signala.

Sati su prolazili.

Noć je bila bez mesečine. Olujni oblaci valjali su se ka jugu. Prohujali su neбом ne ispustivši nijednu kap kiše. Nije bilo uličnog osvetljenja. Samo je bledoplava svetlost dopirala s verandi. Pripadala je treperavim televizijskim aparatima. Kuća pred kojom se široki parkirao bila je u potpunom mraku. Zbog navučenih zastora nije mogao da proceni da li u njoj ima svetla. Uzne-mirio bi se kad god bi pomislio na ono što se možda u njoj događa.

Vagao je razloge za šunjanje do kuće i protiv toga. Tako bi stekao bolji uvid u ono što se događa u njoj. Ali bili su naoružani, za razliku od njega.

Nije znao šta bi se desilo kad bi ga ugledali. Jutros mu je najveća briga bila da će ga izribati. Mnogo toga se promenilo za dvanaest sati.

Nije primetio da su Džen i Hendriks krenuli sve dok Hendriks nije upalio motor džipa. Farovi su blesnuli. Dvogledom je opazio Dženinu siluetu. Izgurala je nekog iz kuće. Crna kapuljača pokrivala mu je glavu. Po širokim snažnim ramenima procenio je da se radi o muškarcu. Ruke su mu bile vezane na leđima. Držala ga je za potiljak dok ga je vodila ka vozilu i smestila ga na zadnje sedište. Ušla je u stari karavan parkiran na prilaznom putu i dovezla se iza Hendriksa.

Gibson se zaklonio iza zidića. Džen i Hendriks nisu pozvali federalce. Ne još. Nešto mu je govorilo da nisu ni planirali da ih zovu. Nisu hteli da predaju WR8TH-a vlastima, već da se osvete. Zbog toga su ga i poslali kući. Šta mu je Kalista Doplez rekla u Džordžtaunu? Saopštila mu je da će osoba odgovorna za otmicu Suzane Lombard platiti za svoj zločin. Ne, to nije bila reč koju je upotrebila. Kalista je rekla da će *patiti*.

Ni Džordž ni Kalista nisu bili odani Bendžaminu Lombardu, a oboje su teško podneli Suzanin nestanak. To se moglo čuti u njihovim glasovima kad god bi progovorili o njoj. Potpredsednik nije znao ništa o ovome. Gibson je sumnjao da će ikad i saznati. Ovo se ticalo Džordža, Kaliste i Suzaninog otmičara.

U šta se to upleo? Koliki deo krivice snosi za ovo što se događa pred njegovim očima? Da li će moći da dokaže da nije bio upućen u njihove planove? Da li će to uopšte biti bitno? Hakovao je biblioteku... oštroumnii javni tužilac očas će smisliti priču o provali u vladinu zgradu. Da i ne govorimo o isplatama u gotovini, koje su najedanput izgledale prokleta inkriminišuće.

Razmišljao je šta bi trebalo da uradi. Mogao bi da pozove policiju. Većina ljudi bi to i uradila, ali nije bio spreman na povratak u zatvor. Mogao bi da pozove Lombarda i obavesti potpredsednika o namerama bivše političke saveznice i šefa bezbednosti. *Ma da*, pomislio je, *Lombard bi se osvetio svima koji imaju veze s ovim, ali bi poštedeo i zaštitio svoju malenkost.*

Pričekao je deset minuta posle njihovog odlaska. Tek tada je krenuo ka kući. Pošljunčani prilazni put glasao se pod njegovim nogama kao rok bend koji se priprema za svirku. Od susedne kuće delio ga je prostor veličine fudbalskog igrališta. Ni ta činjenica nije ga smirivala.

Ulazna vrata bila su zaključana, baš kao i sporedna iza kuće. Pokušao je da otvori neki prozor, ali su svi bili čvrsto završeni. Natušio se. Obišao je kuću i ključevima od kola isekao plastičnu navlaku na slomljenom prozoru. Gurnuo je ruku kroz prorez, otvorio prozor i podigao okvir.

Kuća je bila pravi svinjac. Isprva je pomislio da su Džen i Hendriks odgovorni za najveći deo nereda, ali ubrzo je uvideo da je stvaran godinama, a ne satima. Nije hteo da rizikuje uključujući svetlo. Upotrebio je baterijsku lampu na telefonu da bi razgledao okean đubreta, propalog nameštaja i praznih kartonskih kutija. Naišao je na gomilu od najmanje četrdeset kišobrana, skrhanu harmoniku i glavu jelena koja je s poda zurila u tavanicu.

Kuhinja je bila bolesno mesto. Drugačije se nije mogla opisati. Smrad je bio grozan. Bože, neko je *živeo* ovde! Nije mogao da se natera da pređe ni preko njenog praga. Odlučio je da je ostavi za kraj. Spavaća soba viška preobražena u teretanu bila je jedini čisti prostor. U njoj je bila klupa za vežbanje, šipka za zgibove i zardali tegovi. Nekoliko oštećenih ogledala pokrivalo je čitav zid, da bi bilder mogao da se divi svom telu. Gomile fitnes časopisa pokrivale su suprotni zid: *Masl end fitnes*, *Muskular development*, *Natural masl*, *Planet masl*...

Tragao je za nečim ličnim, nečim s imenom, što će potvrditi ono što je već znao duboko u sebi. Mislio je da će to naći na časopisima, ali su oni kupovani u kioscima i prodavnicama. Fotografija bi poslužila, ali na zidovima nije bilo ničega. Malo je verovatno da će igde naći uramljenu fotografiju. U spavaćoj sobi nije našao ništa korisno. Na ulaznim vratima pronašao je planinu neotvorene pošte.

Prinosio je jedno po jedno pismo telefonu. Tražio je ime. Većina je bila adresirana na stanara ili žitelja. Konačno je naišao na pismo Pensilvanijske nadzorne službe. Na njemu je bilo očekivano ime – Kirbi Tejt.

Presekao ga je neočekivani zvuk. Neko je petljao oko ulaznih vrata. Kvaka je bila na nekoliko centimetara od njegovog lica. Fascinirano je posmatrao kako se mrda levo-desno. Nije čuo automobil na prilaznom putu. Da li je sused svratio? Da li je Tejt imao prijatelje? Verovatnije je da su Džen ili Hendriks nešto zaboravili i da su se vratili po to. *Ili po tebe*, šapnuo je nemilosrdni glas u njegovoj glavi.

Gurnuo je pismo u džep i odstupio od vrata. Imao bi prednost nad jednim protivnikom, zahvaljujući elementu iznenađenja, ali ne bi imao šanse

ako su se zajedno vratili. Nije želeo da sačeka da vidi koliko ih je. Čangrljanje metala o metal odjekivalo je po tihoj kući. Vrata se, na svu sreću, nisu otvorila. Setio se ostave pored kuhinje i pohitao ka njoj, zaobilazeći gomile đubreta. Da li će ga ubiti? Da li je situacija postala toliko ozbiljna?

Kliznuo je u ostavu. Naslonio se leđima na zid i čučnuo. Nije mogao da zatvori vrata do kraja, zato što s unutrašnje strane nije bilo kvake. Vlažni pod zaudarao je na mokraću. Namestio je telefon na avionski režim rada. Čuo je kako se ulazna vrata otvaraju.

Procenio je da ima posla s jednom osobom. Ko god da je to mogao biti. Uljez nije progovarao niti je uključio svetlo. Čuo je kako se ulazna vrata polako zatvaraju. Blesnula je baterijska lampa. Kroz pukotinu na vratima pratio je ples svetlosnog zraka po zidovima. Podne daske škripale su na svakom koraku ispod Gibsonovih nogu. Osoba koja je upravo ušla u kuću bila je detaljno upoznata s rasporedom i kretala se tiho kao avet. Čuo je korake, ali samo zato što je svaki delić njegove pažnje bio usmeren na to. Blesnuo je blic. A zatim još jedan, i još jedan. Neko je fotografisao. Neko se kretao kroz kuću i fotografisao. Metodično je pregledao svaku prostoriju. Da li će pregledati i ostavu?

Udariće nisko i jako ako se vrata otvore. Udarće ga dok ne prestane da se miče. Strahovao je da se ne oklizne na vlažnoj podlozi. Polako se pokrenuo. Pomerio je noge u potrazi za suvom površinom.

Taj pokret ga nikako nije mogao odati, ali je fotografisanje naglo prestalo. Kuća je utonula u tešku tišinu, koja mu je pulsirala u ušima. Zadržao je vazduh. Čula su mu se napela. Osluškivali su jedan drugog kao dve podmornice koje se igraju mačke i miša u mračnim dubinama, smrtno uplašene da odaju svoj položaj.

Minuti su prolazili. Čuo je utvarne korake. Povlačili su se ka pročelju kuće. Vrata su se otvorila i tiho zatvorila. Zavladala je potpuna tišina.

Ispustio je vazduh, ali se nije pomerio. Čekao je u ostavi, naizgled čitavu večnost. Plašio se da se nepoznati ne vrati ili da, još gore, nije ni otišao i da pokušava da ga obmane i izmami iz skrovišta. Osluškivao je dok ga slepo-očnice nisu zabolele. U kući je vladala mrtva tišina.

Kliznuo je iz ostave. U deliću sekunde se uspaničio kad je ugledao jelensku glavu, koja je zbog igre senki zaličila na čoveka. Tiho je kriknuo i postidičeno zatvorio usta.

Smiri se, momče.

Spustio se na kauč i protrljao listove, ukočene od dugog čučanja u ostavi. Uključio je baterijsku lampu na telefonu i osmotrio okolinu. Kirbi Tejt je očigledno najviše vremena provodio na kauču. Sedeo je na jedinom slobodnom mestu. Ostatak kauča nije se video od prljavog suđa, praznih pakovanja brze hrane i pornografskih časopisa. Bilo ih je na stotine. Nije ni znao da još štampaju takvo štivo.

Tiho se zacerekao, ali je umukao kad mu je nešto palo na pamet. Ko bi se zanimao za takve časopise? Tip bez interneta! Nije video satelitsku antenu u dvorištu. Odsustvo satelitske antene podrazumevalo je i odsustvo televizije i, što je mnogo važnije, odsustvo internet veze.

Da li je moguće da čovek odgovoran za hakovanje Abeove grupe nema kućni internet? Ponovo je pretražio kuću. Ovog puta tražio je nešto što bi trebalo da bude u domu svake osobe koja dobro poznaje kompjutere. Ništa nije našao. Nije bilo ni alata ni knjiga. Nije bilo prostora za rad, ni medija za pohranjivanje podataka. U kući nije bilo ničega izuzev đubreta, pornića i opreme za bildovanje. Ako je Kirbi Tejt i bio haker, bio je jedini primerak takve vrste za kog je znao da je sposoban da živi bez dvadesetčetvoročasovnog pristupa brzom internetu.

Internet postaje druga kuća onima koji provode mnogo vremena radeći s kompjuterima. Postaje pribežište i mesto za razmenu ideja, saveta i programa. On je i mesto susreta ljudi koji dele zanimanje za nezakonitu primenu programiranja. Da li takva osoba može da živi bez interneta? Pretpostavljao je da je to moguće. Moguće je, oponirao mu je unutrašnji glas, ali da li je verovatno? Bio je sigurniji nego ikad da Džen i Hendriks u Skladištu *Grafton* imaju pogrešnog čoveka, ma šta da su planirali da rade s njim. Šta god da je bilo na prenosnom kompjuteru Kirbija Tejta, nije moglo da se na njemu nađe bez tuđe pomoći.

Pa, ko mu onda pomaže? Ima li Tejt saradnika?

Izašao je iz kuće najtiše što je mogao. Napolju je, u poređenju s kućom, bilo kao usred podneva. Nikog nije video, ali se vratio do kola zaobilaznim putem. Uključio je farove tek kad je poprilično odmakao od Tejtove kuće.

* * *

Tinsli je stajao u mračnoj kući. Znači, Von se vratio. To je bio zanimljiv podatak. Dosad je trebalo da se vrati kući. Pa, očigledno je imao druge ideje. To nije menjalo stvar. Uštedeće mu put do Vašingtona. Sva jaja su, kao što se kaže, sada bila u istoj korpi.

Seo je na kauč na kom je Von do malopre sedeo. Komputeraš je dobio ideju. Tinsli je to video na njegovom licu. Bili su tako blizu da je mogao da ispruži ruku i da ga dodirne. Mogao je da zamisli Vonovu reakciju da ga je video, ali nije. Nikad ga ne vide. Dobro je što ga nije video, zato što ovo nije bilo mesto na kom će umreti. Ironično je što je ovo bilo jedino mesto na kom je Von bio siguran.

Pogledao je gnusne časopise koje je Von uzimao u ruke. Nije mogao da čuje ono što su šaputali Vonu. Namrštio se. Zašto se Von vratio? Nije mu se dopadalo što nije znao odgovor na to pitanje. Nije važno. Njegov posao je skoro gotov ako je Kirbi Tejt čovek koji mu je izmakao pre toliko godina.

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

Džen je posmatrala Kirbija Tejta na monitorima. U njegovoj ćeliji bilo je mračno. Zatočenik je predstavljao sablasnu zelenu mrlju na ekranu. Visio je ispruženih ruku, s vezanim zglobovima. Gledala je kako igra na prstima, pokušavajući da održi ravnotežu. Ramena bi ponela čitavu težinu kad god bi se okliznuo. Trpeo je bolove dok ne bi povratio oslonac. To je bilo bolno i iscrpljujuće iskustvo. Tako je i bilo zamišljeno.

Kroz zidove je čula basove muzike koja je bombardovala Tejta. To je bio neki spid metal bend, koji je verovao da je sva muzika ispod dvesta pedeset udaraca u minuti dobra samo za vožnju liftom. Čudila se muzici koju neki ljudi dobrovoljno slušaju. Ali ova se mogla čuti u tajnim zatvorima CIA po čitavom svetu.

Otrla je znoj iz očiju. Vreli zraci sunca tukli su po skladišnim jedinicama. U njima je bilo kao u rerni, čak i s otvorenim rolo-vratima. Tejtu je bilo mnogo gore. Koliko dugo će izdržati na ovom tretmanu ako se Kirbi brzo ne slomi, u skladu s predviđanjima? Potisnula je to pitanje u nepristupačne

predele uma. Slomiće se. Možda će morati da hodaju na prstima po ivici, ali je bila sigurna da će se slomiti pre nego što odu predaleko. Moraće da se slomi.

Volela bi da zaboravi saslušanja kojima je prisustvovala u CIA. Svako ostaje sa vama, bez obzira na to koliko ste tvrdokorni. Verovala je u njihovu neophodnost, ali joj to nije pomagalo da noću zaspi. Ispitivali su ljude od ideala i vere. Prezirala je njihove ideale, koji su ih navodili na neoprostive zločine, ali ipak se radilo o idealima. Na određenom nivou poštovala je njihovu posvećenost višem cilju. Ispitivanje takvih ljudi trajalo je dugo. Treba im mnogo vremena da izdaju svoja uverenja. Bilo je strašno gledati taj proces, a još gore ako ste njime rukovodili.

Kirbi Tejt je, s druge strane, verovao samo u svoje potrebe. Nije znao za ideale drugačije od svojih jezivih požuda. Takav čovek je unapred slomljen. Nije očekivala da će dugo boraviti na ovom mestu. Koliko čvrstine može biti u slabiću sposobnom da zlostavlja decu?

Proteгла se i zevnula. Ovo je duga noć. Sa zavišću je pogledala put Hendriksa. Spavao je na krevetu u uglu. Probudiće ga za dva sata i zajedno će poraditi na Tejtu.

Tejt je bio iskusni kriminalac. Imao je podugačak dosije, pored osuđene otmice Triš Kasper. Od petnaeste godine u više navrata boravio je u zatvoru. Znao je kako sistem funkcioniše, poznaо je njegova pravila. Nije sumnjao u svoju sposobnost da ih iskoristi u svoju korist. Stoga su ga, nakon što su ga oteli iz njegove kuće, naterali da poveruje da više nije u Sjedinjenim Državama, da je daleko, daleko od kuće, na mestu s kog ga niko neće izbaviti. Bilo je važno da odmah na početku shvati da njegov koncept reda i zakona na ovom mestu ne važi, da ovde nema advokata, Mirandinih prava niti pogađanja s tužilaštvom, ničega izuzev pitanja ili bola. Pitanje ili bol.

Stvaranje iluzije zahtevalo je da se Tejt odveze do retko korišćenog uzletišta, da se ukrca u avion i da se veže za sedište. Avion naravno, nikad nije napustio hangar, ali je Tejt u svom umu preleteo pola sveta.

Hendriks se pokazao kao čudesno umešan audio-tehničar. Dočarao je kompletnu avionsku posadu koja prolazi kroz proceduru pre leta. Ona i Hendriks izveli su transfer zatvorenika, garniran grubim postupanjem i dranjem. Tejt se borio i stenjao ispod poveza za usta. Hendriks ga je opaučio po glavi i rekao mu da se ponaša kao pristojan momak.

Omamili su ga gasom „pre uzletanja“. Nisu koristili ništa previše jako. Obeznanio se na pet minuta. Avion je bio „u vazduhu“ kad se probudio. To je bio impresivan poduhvat. U kabini je zujalo kao da avion leti. Hendriks je upotrebio avionski senzor težine (deo opreme za sletanje, osetljiv na težinu, koji signalizira da je avion na tlu) da ispuni kabinu zujanjem i bukom. Džen je osećala pucketanje u ušima. „Pilot“ se oglasio preko zvučnika i obavestio „putnike“ podacima o letu: brzini, visini i dužini leta. Hendriks je postavio i ogromni zvučnik ispod aviona, koji je neprestano proizvodio niskofrekventni ton, sličan zvuku avionskih motora. Neprestano su čavrljali: Džen je glumila veterana, a Hendriks guštera. Obasipao ju je pitanjima o odredištu „tokom leta“. Džen ga je slikala najsumornijim bojama, samo za Tejtove uši.

Još jednom su ga uspavali posle tridesetominutne predstave. Ovog puta dali su mu jaču dozu. Lako su ga ubedili da je ponovo na čvrstom tlu kad se probudio grogi i dezorijentisan. Ukrkali su ga u ista kola, što nije mogao znati zbog razgovora na stranom jeziku u pozadini. Stenjao je pod kapuljačom.

Verovao je kad su stigli do Skladišta *Grafton*. Džen je to osetila u njegovom glasu. Usput se i upišao.

Hendriks je, dok je Gibson pisao svoj program u motelu u Samersetu, preobrazio jedno od napuštenih skladišta u improvizovani komandni centar, s ležajevima, rešoom, hranom i vodom. Mali generator obezbeđivao je struju za monitore na kojima je pratio zatočenika.

Tejtova ćelija bila je u susednom skladištu veličine tri puta deset metara. Hendriks ga je preobrazio u pritvornu jedinicu i sobu za saslušanje. Postavio je žičanu ogradu i vrata s katancem na polovini sobe. Na dnu je bio namotaj bodljikave žice i slamarica, za slučaj da Tejt stekne pravo na san. Tu je bila i kofa za obavljanje telesnih potreba.

Ćelija je bila namerno primitivna.

Izvukli su ga iz automobila i gurnuli u nju. Histerično je krkljao kroz povez na ustima dok su ga vezivali. Nastavio je da krklja dok su oblačili crne trenerke i navlačili maske za skijanje. Skrivanjem identiteta dali su mu tračak nade da će ga pustiti ako prizna. Čak i on je imao dovoljno mozga da shvati da je mrtav čovek ako mu dozvole da im vidi lica.

Izbečio se kad mu je Džen strgla kapuljaču. Mahnito se osvrtao oko sebe. Hendriks je govorio. Procenila je da će Tejt bolje reagovati na autoritativnog

muškog islednika. Ko zna kakve je ponižavajuće odnose imao s odraslim ženama.

Malo se brinula zbog Hendriksa. Imao je decenijsko iskustvo u tradicionalnim ispitivanjima i sjajne instinkte, ali ovo je nešto sasvim drugo. Uvežbavala ga je nekoliko nedelja. Shvatio je teorijski deo, ali je primena znanja u praksi bila nešto sasvim drugo. Zalud se brinula. Brzo joj je postalo jasno da je njen partner rođen za ovaj posao.

„Ugasio si ga, dečake!“, progovorio je Hendriks.

Tejt je pokušao da govori kroz povez. Čulo se samo nerazgovetno i komično krkljanje.

„Da li si mislio da ćeš se izvući s tim? Da te nećemo pronaći? Imam loše vesti za tebe, sinko. Ovo je kraj tvoje priče. Trebalo je da odavno siđeš s ovog voza, a sad si đavolski daleko od kuće.“

Džen mu je strgla povez s usta.

„Hoću advokata!“, progovorio je Tejt.

Hendriks se nasmejao. „U paklu nema advokata, sinko!“

„Ovo je nezakonito! Hoću advokata!“

„Ja sam tvoj advokat. Šta ti je potrebno?“

„Ne možeš to da radiš!“, povikao je Tejt. „Znam svoja prava!“

„Nema ovde nikakvih prava, dečake. Šta ti misliš gde si?“

Tejt ga je posmatrao raširenih očiju, punih životinjske panike. Usne su mu se grčevito micale, kao da je povez još na njima.

„Dobro me slušaj. Znamo ko si. Znamo šta si uradio. Sve znamo. Samo želimo da čujemo to od tebe. Dočepao si se ćerke pogrešnog čoveka. Iz te kože se ne može. Da li si znao koliko je moćan? Da li si znao koliki je doseg njegove moći? Pretpostavljam da nisi znao ili bi se bavio nekim drugim detetom, zar ne? Pa, ugasio si ga, dečake. Šta je bilo, bilo je. Sad postoji samo ovde i sada. Trebalo bi da razmišljaš samo o jednom. Kako ćeš ovde proći. Da li će ovo trajati dugo ili kratko? Odluka je na tebi. Šta da uradim da ovo kratko traje? A veruj mi kad ti kažem da ne želiš da se ovo produži.“

„Kunem se bogom da ne znam o čemu govorite! Ne znam o čemu govorite!“

Hendriks ga je ošamario. Nije to uradio jako, ali je šamar imao snažno dejstvo. Tejt se ućutao. Posmatrao ih je s jogunastim strahom.

„Na tu priču mislim“, reče Hendriks. „Takva priča produžuje ono što bi moglo kratko trajati.“

„Kunem se!“, zacvileo je Tejt. Lutao je pogledom između njih dvoje. U ovoj ćeliji nije bilo dobrog pajkana.

Hendriks je prislonio prst na usne. „Pustićemo te da porazmisliš o tome. Od tebe zavisi da li će ovo trajati dugo ili kratko. Reci istinu pa će biti kraće i bezbolnije. Laži, pa ćemo te dugo, dugo povređivati. Da li si razumeo?“

Tejt je ćutao.

„Da li si razumeo?“, zaurlao je Hendriks.

Tejt je klimnuo. Glava mu se nakrivila.

„Dobro“, reče Hendriks. „Pa, pustićemo te da razmisliš. Moja partnerka i ja u međuvremenu ćemo večerati. Sve zavisi od tebe. Ispričaćeš nam sve o Suzani Lombard kad se vratimo. Ili ću te unakaziti.“ Hendriks je ovo izrekao ravnim glasom. Nemarno, kao da bira između dve vrste piva.

Klimnuo je Džen. Ostavili su Tejta da visi u ćeliji. Urlao je za njima. Nastavio je da urla dugo nakon što su zatvorili rolo-vrata skladišta.

„Ko je to?“, iznova je urlao. „Ne poznajem nikakvu Suzanu! Ne poznajem je. Ko je dođavola ta Suzana Lombard? Ne poznajem je.“

Unedogled je to ponavljao.

Džen se spid metal više dopadao od Tejtovog glasa. Zvučao je tako ubeđljivo, iskreno i neokaljano. Srce bi je zbolelo da nije već mnogo puta videla ovu predstavu. Soba za ispitivanje bila je najveća škola glume. Zatočenici su se držali laži kao pojasa za spasavanje. Bili su tako uverljivi da se ponekad pitala jesu li i sebe ubedili u vlastitu nevinost. Na duži rok bilo joj je svejedno. Pogledala je na sat i udarila dugme na konzoli. Tejtova ćelija ispunila se bleštavobelom svetlošću. Telo mu se zgrčilo, a usne raširile u vrisak kao da ga je svetlost pekla po rožnjačama.

Muzika je nastavljala da svira.

Džen i Hendriks izašli su iz Tejtove ćelije i zakoračili na sunce. Spustila je rolo-vrata. Skinuli su trenerke i maske za skijanje. Unutra je smrdelo. Kupali su se u znoju. Gledala je kako Hendriks šeta u boksericama i martin-kama i kako pripaljuje cigaretu. Nije mogla da se buni pošto je i sama bila u šortsu i majičici. Ovo nije bilo ni mesto ni vreme za poštovanje etikecije.

Vratila se na komandno mesto i izvadila četiri boce vode iz frižidera. Pronašla je mesto u hladovini, naslonila se na zid i sručila na tle. Dodala je bocu Hendriksu kad se vratio.

„Koliko ima sati?“, pitao je.

„Jebeš tačno vreme, koji je dan?“

Ulovio je telefon među opremom. Pokazao joj je ekran.

„Četvrtak, već?“, pitala je.

Obrađivali su Tejta već četiri dana. Posao je sporo išao. Nisu mogli da se slože u pogledu ostvarenog napretka. Hendriks je mislio da im ide dobro, a Džen je bila blago zatečena dužinom procesa. Patetični zlostavljač dece imao je više petlje nego što je očekivala. Slagali su se da je Tejt shvatio beznačajnost svoje situacije. Doživljavao ih je kao bogove koji odlučuju o njegovom životu. U ovom trenutku pokušavao je da ih usreći ne inkriminirajući sebe – što je uobičajeni međukorak. Govorio je u krugovima, ali su oni bivali sve už.

Prva dva dana držao se bajke da nije čuo za Suzanu Lombard i njenu otmicu. Znali su da je to glupava laž. Hendriks ga je u utorak pritiskao dok nije progovorio. Naterali su ga da ispriča čitavu priču. Pokazalo se da je veliki poznavalac slučaja nestale senatorove ćerke. Znao je priču o njenom nestanku od A do Š. Ali dosad im nije saopštio ništa što nije bilo dostupno široj javnosti. Kleo se i da ne zna ništa o hakovanju Abeove konsultantske grupe.

„Koliko ćeš ga danas pritisnuti?“, pitao je Hendriks. „Mora da jede. Spava. Momak je na granici beslovesnosti.“

Klimnula je. Njen partner imao je pravo. Pretila je opasnost da ga slome, ali na nedelotvoran način. Moraće da obavesti Džordža. To mu se neće dopasti. Kalista je sigurno već tražila rezultate. Svakog dana rasla je opasnost od otkrivanja operacije. Najblaže rečeno, to ne valja. Tejtova dela u tom slučaju neće biti ni od kakve važnosti. Dugo neće videti bela dana ako ih uhvate s Tejtom.

Hendriksu je zazujuao telefon u ruci. Znatiželjno ga je pogledao. Zbunjenost i briga izmenjali su se na njegovom licu.

„Šta je bilo?“, pitala je.

„Vonov virus.“

„Šta s njim?“

„Upravo se oglasio.“

Gibson je ležao na stomaku i gledao kako Džen i Hendriks skidaju istovetne trenerke. Bio je na krovu skladišta na drugom kraju Graftona, s kog se pružao neometan pogled na njihovu tajnu operaciju. Nije znao šta se događa s Tejtom, ali je imao prilično jasnu sliku o tome. Pogled na skijaške maske izazvao je blagu mučninu. Tejt je nesumnjivo bio skroz truo. Ali to nije opravdavalo ono što se dešavalo u tom skladištu.

Pa, zašto nije pozvao policiju? Odavno je snizio moralne standarde. Možda nije bio u rovovima s Džen i Hendriksom, ali je bio kriv koliko i oni. Koliko daleko je bio spreman da ide da bi saznao šta Tejt krije? Gde je linija?

Osetio je vibracije telefona i spustio dvogled. Očekivao je poziv od Abeove grupe. Pozvao ih je u ponedjeljak da bi zamolio da zadrži automobil još nedelju dana. Učinio je to da bi osnažio iluziju da je u Vašingtonu. Džordžov pomoćnik rekao je da će mu se javiti, ali odonda nisu razgovarali. Abe je, po svoj prilici, imao pametnija posla.

Spustio je pogled na telefon – bio je delimično u pravu. Dobio je tekstualnu poruku iz Abeove grupe, ali nije imala veze s automobilom. Virus svetionik, koji je ubacio u dokumente Abeove grupe, upravo se oglosio.

Sledio je dugi spisak podataka koji se završavao s GPS koordinantama. Prvobitni nalog virusu bio je da se instalira na hakerovu mašinu, prikrije tragove i upotrebi GPS da telefonirao kući. Ali to se nije dogodilo. Ostao je neaktivan posle učitavanja. Zbog toga su se i odlučili za opsadu biblioteke.

Prvobitni virus ionako nije mnogo obećavao i nije se iznenadio kad je uspeh izostao. Za tako nešto bilo bi potrebno da haker otvori dokumente Abeove grupe na mašini s internet konekcijom. Ali pravi haker to nikad ne bi uradio, već isto što bi i Gibson na njegovom mestu: preneo bi skinute dokumente na bezbedno mesto, da bi ih otvorio i pregledao na kompjuteru koji nije povezan s internetom.

Činjenica da se oglosio dok je Tejt bio u zatočeništvu samo je potvrdila Gibsonove sumnje. Njegov virus nije mogao da se aktivira sam od sebe. Neko je morao da ga namerno poveže s internetom da bi mogao da telefonira kući. To đavolski sigurno nije bio Kirbi Tejt. Pa ko je onda? Ko je upravo pozvonio za ručak?

Usmerio je dvogled na Džen i Hendriksa. Žustro su se raspravljali. Hendriks je gnevno pokazivao ka skladištu u kom su držali Tejta. Džen je podigla obe ruke na teme i uplela prste. Njen izraz svedočio je o neverici.

Ni vi niste očekivali ovakvu poruku, zar ne?

Pokušavao je da sastavi komadiće mozaika. Još neko je umešan ako se virus sad oglasio. Tejt je definitivno imao saradnika. Nekog ko se razume u kompjutere i ko je aktivirao Gibsonov virus greškom, ili možda namerno. Kladio bi se na ovo drugo. Ali zašto?

Partner je, ako je to učinio namerno, znao da je Tejt otet. Aktiviranje virusa mogao bi biti signal koji ih vodi dalje od Tejta. Partner je, nevoljan ili nesposoban da preuzme rizik i pozove policiju, učinio sledeću najbolju stvar u pokušaju da oslobodi Tejta sumnje i da mu na taj način spase život. Hteo je da ih navede na pomisao da su uhvatili pogrešnog čoveka.

I da se oda? To jednostavno nije imalo smisla. Partner i Tejt trebalo bi da budu vrlo bliski da bi on stavio glavu u torbu, umesto da im prepusti saborca i nestane. A ukoliko Tejt nije njegov partner, već pion, kakvu igru, u tom slučaju, igra WR8TH?

Gibson je odustao od razmatranja raznolikih mogućnosti i podigao dvogled. Džen i Hendriks složili su se oko plana. Odvezali su Tejta i zatvorili ga u skladište kao kartonsku kutiju stare odeće. Za pola sata bili su u civilnoj odeći. Izašli su iz skladišta na uobičajeni način. Džen je prešla preko zida i otključala kapiju za Hendriksa, koji se izvezao u džipu.

Gibson se spustio s krova kad su otišli i otrčao do mesta na kom su držali Tejta. Zaključali su ga, ali ne i skladište koje su koristili kao komandni centar. Pronašao je ključeve na ekseru, odmah pored rolo-vrata. Pitao se šta će u njemu zateći. Nadao se da će Tejt biti u stanju da odgovori na njegova pitanja.

DVADESET PETO POGLAVLJE

Hendriks je vozio Pensilvanijskim auto-putem ka Pitsburgu. Džen je listala beleške. Pokušavala je da pronađe neki smisao u onom što se dogodilo. Nadala se da neće zažaliti što je poslala Gibsona u Vašington. Njegova stručnost

sad bi joj dobro došla. Prešla je jezikom preko zuba dok je razmišljala. Hendriks je po prvi put ćutao. Izgleda da je mogućnost da je Tejt pogrešan momak bila previše neprijatna da bi o njoj govorio.

„Tejt nije anđeo“, reče Hendriks.

Ćutke je listala beležnicu.

GPS koordinate koje im je Vonov virus obezbedio dovele su ih do Severnog Hantingdona – starog i dobro uređenog pitsburškog predgrađa. Drevna gospodstvena stabla bacala su senke na ulice. Travnjaci su bili savršena zelena prostranstva. Luksuzna vozila šepurila su se na svim prilaznim putevima.

„Samo fali tezga za prodaju limunade“, reče Hendriks.

GPS koordinate su ih dovele do Orindžove trake 1754, široke jednospratnice s belim bordurama u tudorskom stilu. Hendriks je nastavio da vozi, zbog policijskih kola ispred nje. Parkirao se na kraju bloka i podesio retrovizor. Motrio je na kuću.

„Ovo je ta kuća?“, pitao je.

„Ako su podaci Gibsonovog virusa pouzdani.“ Pozvala je Rilinga i naložila mu da pogleda poreske podatke o kući.

Policajac je, dvadeset minuta kasnije, izašao iz kuće praćen bračnim parom. Bili su u ranim tridesetim. Izdaleka su izgledali tužno. Muškarac se rukovao s policajcem. Supruga ga je držala za ruku. Stajali su na pragu dok se policajac nije odvezao. Žena mu je mahala.

Dženin telefon je zazujao. Dobila je poruku od Rilinga. Vlasnici kuće bili su Vilijam i Kettrin Makio. Pokazala ju je Hendriksu.

„Šta misliš?“

Hendriks je čekao da se par vrati u kuću, okrenuo automobil i parkirao se preko puta.

„Postoji samo jedan način da to saznamo“, rekao je kad je izašao.

Starija žena sedela je na verandi i čitala knjigu. Mahnula je Džen. Ona joj je učtivo odmahнула. Druželjubivo susedstvo. Odsustvo straha. Dobrodošlica. Prešla je ulicu za Hendriksom. Popeli su se uz stepenice Orindžove trake 1754. Hendriks je pozvonio na ulazna vrata. Prodrmao je glavom kao da se sprema za borbu. Žena je otvorila vrata, a Hendriks ju je počastio srdničnim prijateljskim osmehom, koji je Džen prvi put videla.

„Mogu li da vam pomognem?“ Kettrin Makio imala je ljubazno lice i smeđe oči. Zabacila je kosu i svezala je smaragdnom trakom.

Hendriks je izvadio posetnicu iz džepa na grudima sakoa.

„Oprostite što vas uznemiravamo kod kuće, gospodo. Zovem se Den Hendriks. Ovo je moja partnerka Džen Čarls. Hteli smo da postavimo nekoliko pitanja vama i vašem suprugu.“

„Da li ste vi detektivi?“, pitala je posmatrajući njegovu karticu.

„Nismo, gospodo. Abeova konsultantska grupa je privatna firma. Mi savetujemo lokalne policijske stanice i procenjujemo njihove radne procedure.“

„Oh“, rekla je vrativši mu karticu. „Ali policajac tek što je otišao.“

„Mi nismo policajci, gospodo. Mi pratimo njihov rad, u okviru nacionalne inicijative za poboljšanje policijskih usluga. Zatekli smo se u blizini i odlučili da se zaustavimo i sastavimo izveštaj dok su sećanja još sveža.“

„Bio je veoma ljubazan. Ne želim da se nađe u nevolji.“

Hendriks se slatko nasmejavao. Džen je počela da shvata zašto je imao jednu od najvećih stopa rešenih slučajeva u Losanđeleskoj policiji. Obim njegovog preobražaja graničio se s uznemiravajućim.

„U potpunosti vas razumem“, reče Hendriks. „Ovde nije reč o njemu, niti o bilo kom policajcu, kad smo već kod toga. Samo tragamo za načinima za poboljšanje rada organa reda i unapređenje njihovog odnosa sa zajednicom.“

„Kejt? Ko je to?“, čuli su muški glas iz kuće.

„Neki detektivi s pitanjima“, odvrtila je žena.

„Mi nismo detektivi, gospodo.“

Na vratima se pojavio visoki mršavi muškarac u platnenim pantalonama i polo-majici.

„Bile, ovi ljudi žele da popričaju s nama o policajcu koji je sastavio izveštaj o provali“, objasnila je gospođa Makio.

„Gospodine, zovem se Den Hendriks. Ovo je moja partnerka Džen Čarls.“ Pružio je ruku domaćinu, koji ju je prihvatio.

Hendriks je presreo Dženin pogled dok je ponavljao svoju priču o konsultantskom angažmanu na poboljšanju policijskih usluga. Istakao je da nisu, kao što veruje njegova žena, detektivi. Makiovi po Dženinom mišljenju nisu izgledali kao pedofili i otmičari dece. Imali su dvadeset i nešto kad je Suzana nestala.

Bili su i više nego spremni da pomognu. Hendriks je otvorio beležnicu i postavio niz pitanja o policajčevom držanju, uslužnosti i pažnji koju je obratio na detalje. Zapisivao je svoja zapažanja, a Džen mu je pomagala. Postavljala je pitanja o pojedinostima provale. Makiovi su bili voljni da pričaju, kao i većina žrtvi sitnijih zločina.

Gospođa Makio vratila se iz kupovine i videla da su zadnja vrata provljena pajserom. Pozvala je policiju i supruga, čija kancelarija je na desetak minuta od kuće. Čekala je ispred nje dok *veoma pristojni* policajac nije došao. *Veoma uslužni* policajac potvrdio je da su zadnja vrata nasilno otvorena. Pretražio je prizemlje i sprat pre nego što ih je pustio u kuću. Izgledalo je da ništa ne nedostaje, iako nisu imali dovoljno vremena da sve dobro pogledaju. Nisu držali veće sume novca ili skupi nakit u kući.

„Policajac je rekao da su to verovatno učinila deca.“

„Zašto je to rekao?“, pitala je Džen.

„Zato što u kući nije bilo nereda i štete“, rekao je domaćin. „Objasnio nam je da je u većini provala brzina od presudne važnosti i da provalnici redovno rasture kuću. Trebalo bi da zateknemo rusvaj. Provalnici vade fioke i bacaju slike na pod u potrazi za dragocenostima.“

„A sigurni ste da ništa ne nedostaje?“, pitao je Hendriks.

„Ne, još nismo. Tek smo počeli da proveravamo.“

„Policajac nam je ostavio posetnicu i rekao da ga pozovemo čim utvrdimo da nešto nedostaje“, rekao je domaćin.

„Mogu li da je vidim?“, pitala je Džen.

Gospodin Makio dodao joj je posetnicu. Džen je prepisala policajčeve podatke pre nego što ju je vratila.

„A šta je s elektronikom? Imate li kompjutere u kući?“

„Imamo muzički uređaj i nekoliko televizora. Moja supruga ima laptop. Imamo i personalni kompjuter u dnevnoj sobi. On je za decu.“

„Ne želimo da budu na internetu bez nadzora“, reče Makio.

Hendriks je pitao: „Znači, vaši kompjuteri su zaštićeni lozinkom?“

„Moj jeste, ali onaj u dnevnoj sobi nije. Zašto pitate?“, zanimala se gospođa Makio. „Da li mislite da su za tim tragali?“

„Sve je moguće. Ne bi bilo loše da ga proverite da biste bili sigurni.“

Gospođa Makio je ušla u kuću. Vratila se minut kasnije vrteći glavom. Kompjuter je izgledao normalno.

„Mogu li i ja da ga načas pogledam?“, pitala je Džen.

Kompjuter je bio na malom drvenom stolu u dnevnoj sobi. Imao je stari katodni monitor. Kućište je bilo na podu pored stola, a otvor za USB portove na prednjem delu bio je otvoren.

„Mogu li?“, pitala je Džen pokazujući na tastaturu.

Kompjuter je bio na štedljivom režimu rada. Udarila je po tastaturi i hard-disk je oživeo. Monitor se osvetlio. Neko je otvorio dokument u Vord u i otkucio dve reči: Terens Mazgrouv.

Makiovi su izmenjali poglede.

„Da li ga poznajete?“, pitala je Džen.

„Ne“, rekao je gospodin Makio. „Pa, ne baš.“

„Kupili smo kuću od njega“, reče Kejt Makio.

„Kupili smo je posle njegove smrti“, ispravio ju je suprug.

„Kupili smo kuću od mrtvog čoveka, što je pomalo tužno. Ne znam čitavu priču“, rekla je.

„Bila je tek druga kuća koju smo pogledali. Dali smo nisku ponudu i očekivali kontraponudu, ali su je prihvatili odmah. Pošten da budem, ponudili smo bezobrazno nisku sumu, ali posao je zaključen za mesec dana. Tako je to kad imate posla s motivisanim prodavcem.“

„Znate li zašto se to dogodilo?“, pitala je Džen.

„To je osetljiva tema u susedstvu. Niko ne govori o njoj“, rekla je gospođa Makio. „Tek kasnije smo saznali... niko ne voli da zarađuje na tuđoj nesreći. Niko ne želi da unosi tako nešto u kuću. Mislim na lošu energiju.“

Džen ih je znatiželjno odmerila.

„Ubio se“, rekao je gospodin Makio.

„Vilijame!“, preneraženo će njegova supruga.

„Pa, tako je bilo. Negde u kući. Zato smo je tako malo i platili. Bila je prazna dok se njegova deca nisu složila da je pošto-poto prodaju.“

„Šta mu se desilo?“, pitao je Hendriks.

Gospodin Makio je slegnuo ramenima. „Ne bih znao. Susedi ne vole da pričaju o tome. Znam samo da je došlo do tragedije.“

„A ja i ne želim da znam“, umešala se gospođa Makio. „Šta je bilo, bilo je. Šta bih radila kad bih saznala da se to zbilo u nekoj od dečjih soba?“ Isključila je kompjuter. „Eto! Ovako je bolje.“

Džen je osetila da joj je telefon zavibrirao. Povukla se za korak da bi ga pogledala. To je bila automatska poruka iz Abeove grupe da Vonov virus više nije na netu. Klimnula je Hendriksu, koji je okončao razgovor s Maki-ovima. Rukovali su se na vratima. Pokazala je poruku partneru dok su koračali prilaznim putem.

Nečeg se setila kad su stigli do pločnika. Obratila se paru.

„Još nešto“, rekla je. „Otkad živite u ovoj kući?“

„U aprilu će biti devet godina“, rekla je gospođa Makio.

„Koliko dugo je bila prazna?“

„Oko dve godine“, reče gospodin Makio.

„Tako dakle. Hvala vam na vašem vremenu.“ Obratila se Hendriksu kad su ušli u vozilo: „Koliko je ovo čudno na skali tvog čudometra?“

„Šta? To što je neko nasumice provalio u kuću na ulici s razglednice i učitao Vonov virus u dečji kompjuter? Usred bela dana?“

„Da, to“, rekla je.

„Oko jedanaestice.“

„Ali oni nisu sumnjivi. Slažeš li se?“

„Njih dvoje? Nisu.“

„Pa zašto je to učinio? I zašto baš ovde?“

„Možda se neko igra s nama, da bi nam dao do znanja da je prepametan da bi bio uhvaćen. Usmerava nas na pogrešan trag.“

„Ili se samo pravi važan?“

„Pa, ovo odgovara mojoj definiciji uzaludne potrage.“

„Ne znam. Izložio se velikom riziku. Provala u kuću? U ovakvom susedstvu? Usred bela dana? I zašto? Da bi nam oduzeo nekoliko sati? To mi ne izgleda vredno tolikog truda.“

„Možda gradi alibi za Tejta. Možda ih je dvojica.“

„To nam je poznato. Za nekoliko sati svašta se može učiniti“, reče Džen. „Trebalo bi da se vratimo u *Grafton*.“

„Slažem se.“ Upalio je motor, ali nije krenuo. Zagledao se u partnerku. „Šta je bilo?“

„Razgovaraću s komšinicom.“

„Sa staricom?“, pitao je Hendriks. „Zašto?“

„Moram da saznam kakve veze ima Terens Mazgrouv sa svim ovim.“

Vratila se posle četrdeset minuta.

„Da li ti je dala recept za šljive u šlafroku?“

Dala mu je znak da ćuti. Pozvala je Džordža i objasnila mu situaciju. Hendriks ju je slušao.

Džordž je pitao šta joj je potrebno kad je ućutala.

„Potrebna mi je iscrpna istraga o Terensu Mazgrouvu.“ Dala mu je ime i adresu na Orindžovoj traci. „Pre nekih deset godina.“

Obratila se Hendriksu.

„U kojoj smo oblasti?“

„U Vestmorlandu“, rekao je Hendriks.

Džordž je rekao da će pozvati lokalnu policiju da bi pripremio teren. Džen je prešla jezikom preko zuba. Ili Tejt ima partnera, ili oni imaju pogrešnog čoveka. Nek im je bog u pomoći ako je ovo drugo tačno.

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

Gibson je kliznuo u skladište i spustio rolo-vrata za sobom. Susreo se sa ustalim vonjem znoja i povračke i nepodnošljivom vrućinom. Čuo je pokret iza žičane ograde, koja se pružala preko sobe. Oprezno se kretao po pomrčini.

Kirbi Tejt ležao je na slamarici, sklupčan u fetusnom položaju. Drhtao je uprkos strahovitoj jari. Čkiljio je u pridošlicu s divljačkim oprezom. Gibson se izveštačeno osmehnulo i pokazao hladnu bocu vode, koja se znojila na vrućini.

Tejt je oblizao ispucale usne.

„Uzmi je.“

Zatočenik je uzmakao ka zidu, kao da ga Gibson nije ponudio pićem, već mu je zapretio pištoljem.

„Uzmi je“, ponovio je. „U redu je.“

Otvorio je bocu i gurnuo ju je kroz žičanu ogradu. Zakotrljala se u lenjim krugovima kad je pala na pod. Voda se prosula po betonskom podu. Tejt

je pratio bocu očima. Proračunavao je rizik. Tragao je za zamkom, koja se sigurno negde krila. Ustremio se na nju ne ustajući. Zgrabio ju je, čučnuo i počeo da pije. Povukao se na slamnato gnezdo kad ju je iskapio.

Gibson je pokazao još jednu bocu vode.

„Da li si još žedan?“

Tejt je klimnuo.

„Moram da ti postavim neka pitanja.“

Zatočenik se ukočio.

„Neću te povrediti. Neću ti ni prići. Samo priđi žici, da bih mogao da te vidim. Daću ti vode i malo ćemo porazgovarati.“

Tejt se promeškoltio, ali se nije pomerio. Gibson je ponovo pokušao. Trudio se da zvuči ubedljivo, ohrabrujuće. Stavio je drugu bocu vode u ćeliju i seo na pod, nasuprot improvizovane ćelije. Nadao se da će tako izgledati manje preteće.

Tejt je polako dopuzao do prednjeg dela ćelije. Gibson je morao da mu vidi oči. Tejt je uzeo bocu i seo prekrštenih nogu preko puta Gibsona.

„Pa, dobri policajci ne nose maske?“, reče Tejt.

„S kim radiš?“, progovorio je Gibson bez uvoda.

„Šta?“

„Ko ti je partner?“

„Nemam ja partnera, čoveče. Nemam ga zato što ništa ne radim. Baš kao što sam rekao onim maskiranim mamojepcima.“

„Znači da si postao pravi anđeo otkad su pronašli onu devojčicu u tvom prtljažniku?“

Neobičan izraz prošao je Tejtovim licem. Radilo se o mešavini stida, ponosa i nečeg od čega se Gibsonu naježila koža.

„Da, čoveče, krenuo sam uzlaznom putanjom. Naučio sam lekciju. Sad živim uzornim životom.“ Tejt je ponudio izveštačenu verziju osmeha uzornog građanina.

„Šta je s dečjom pornografijom na tvom prenosnom kompjuteru?“

Tejtov osmeh se pokolebao. „Čoveče, to nije ništa. Ma hajde. To su samo slike, znaš? Za maštanje. Tako ne upadam u nevolje.“

„Samo ventil za ispuštanje pritiska, jelda?“

„Jašta, čoveče, jašta. Ventil. Znaš... Da bi mi prtljažnik ostao prazan.“ Tejt je namignuo.

Gibson se borio s nagonom za povraćanjem.

„Je li ti dobro, čoveče?“ Tejt se cerio. Malo se šalio s njim.

Gibson je naterao sebe na osmeh. „Dobro mi je. Ukapirao sam. Ispušta-nje pare je odgovoran postupak.“

„Odgovoran. Tako je. Odgovoran je“, složio se Tejt.

„Radiš to zbog njih. Da bi ih zaštitio.“

Tejt je žustro klimnuo. „Upravo tako. Baš to radim. Ne želim nikog da povredim.“

Tejt je o sebi mislio kao o dobrom momku, koji je ponekad uživao u dečjoj pornografiji da bi sprečio da loši impulsi ovladaju njime. Radio je to zbog dece.

Ma da!

Većita istina ljudskog postojanja jeste da niko nikada ne veruje da je zao. Ljudi su ubeđeni da su u pravu, ma šta da rade zlo.

„Jesi li zato bio u biblioteci?“

„Jesam. Rekao je da je u petak bezbedno, zato što u biblioteci brišu ser-vere. Niko neće znati.“

„Brišu servere?“ To nije ništa značilo. Niko ne briše servere na nedeljnoj bazi, a pogotovo ne u biblioteci.

„Da. On je profesionalac.“

„On?“, pitao je Gibson. „Ko je on?“

„Ne znam, čoveče. Tip. On, onaj. Pre godinu dana dobio sam pismo. Pa, nije bilo pravo pismo. Neko mi ga je zalepio za ulazna vrata. Pisalo je da je *entuzijasta* kao i ja. Da me je našao na internetu u nekoj bazi podataka, na kojoj možeš da pronadeš bivše robijaše poput mene. Tamo je našao moju sliku i adresu. Rekao je da kontaktira sa svima u okolini, da bi video da li bi mogli da stvorimo uski krug *istomišljenika sa specifičnim interesovanjima*, tako je to sročio. Ume s rečima. *Istomišljenici sa specifičnim interesovanjima*.“

„Zašto?“

„Da bismo objedinili naše... znaš... resurse.“

„Da biste razmenjivali fotografije?“

„Fotografije. Video-zapise. Uh-huh.“

Gibson je shvatio. Neko je pretvorio Nacionalni spisak seksualnih pre-stupnika u mrežu za upoznavanje pedofila. Paklena inicijativa.

„On ti je rekao da biblioteka briše servere?“

„Jeste. Rekao je da je u petak, dok traje brisanje, sve anonimno i da mogu da preuzmem koliko god hoću materijala a da niko ne primeti.“

„Ali samo petkom.“

„Samo petkom. Sve je smislio.“

„Pa, ko je taj tip, Kirbi?“

„Ne znam, čoveče. Nikad se nismo sreli.“

„Ma hajde.“

„Ne, ozbiljan sam. To je bilo pravilo *numero uno* – da svi moraju biti anonimni, da ne bismo mogli da se cinkarimo ako kola pođu nizbrdo.“

„Ali on je znao ko si *ti*.“

„Šta kažeš?“

„Pa, našao te je. To znači da on zna ko si ti.“

Tejt to očigledno dosad nije ni palo na pamet.

„Jeste, ali ja nisam znao ko je on, pa...“

Gledao je kako se Tejt urušava pod teretom vlastite gluposti.

„Kirbi, anonimnost postoji samo ako su svi identiteti tajni.“

„O, da. Pretpostavljam da je tako. Ali, znaš, bio je baš strava.“ Točkići su mu se okretali. „Pomogao mi je. Neće me ocinkariti.“

„A ipak si ovde.“

Tejt ga je dugo posmatrao. Gibson se trudio da ne skrene pogled. Gledao je kako se misao polako uobličava u Tejtovom umu.

„Majku mu!“, procedio je.

Krupajlija je ustao. Počeo je da kruži po ćeliji psujući. Gibson mu je dozvolio da se izduva i da se sruči na pod pred njim.

„Šta vam je rekao da sam uradio? Hoću reći, nismo razmenili mnogo toga.“

„Niste?“

„Nismo, čoveče. Isprva sam mu slao neke stvari. Prestao sam zato što od njega nisam dobio ništa.“

„A šta je s drugim članovima grupe?“

„Nije ih bilo. Pokušavao je da ih regrutuje, ali nije mogao da ih navede na saradnju. Rekao je da se suviše plaše i da samo nas dvojica imamo viziju. Ponudio sam mu pomoć u regrutaciji. Rekao je da je bezbednije da se samo on time bavi.“

„Kako si komunicirao s njim?“

„Isprva ceduljama, na vratima. Onda sam nabavio kompjuter. Posle toga smo se dopisivali. Rekao vam je da sam odradio Lombardovu, zar ne? Zbog toga ste me, prokleti bili, avionom poslali u ovu paklenu rupu. Zato što vam je rekao da sam je ja odradio.“

Avionom? Nadao se da Tejt nije opazio zbunjeni trzaj u sumračnoj prostori. Pozabaviće se misterioznim letom kad za to dođe vreme. Imao je posla.

„Baš to nam je rekao.“

„Pa to je sranje!“

„Imaš li ti internet kod kuće?“

„Kod kuće? Jok. Nemam ništa u toj stračari.“

„Zašto?“

„Pa ne mogu da ga priuštim, čoveče. Znaš li koliko bivši robijaš i zlostavljač dece danas zarađuje? Ne mnogo. Ljudi se ne otimaju o mene. Ponekad radim koješta za ujaka. Nadničim kad mogu, ali jebeni Meksikanci uglavnom upošljavaju svoje. Nema šeme da priuštim satelitsku. Osim toga, za koji će mi internet? Dovoljno je da odem do biblioteke za ono što mi je potrebno. Zašto bih se mučio?“

„Na internetu ima i drugih stvari, Kirbi.“

„Jok, čoveče. Mora mnogo da se čita. Jebeš to. Boli me glava od toga.“

„Zašto štitiš tog tipa?“

„Ne štitim ga. Stvarno ne znam ko je. Nemam ja nikakva jebena posla s njim.“

„Hakovao si Abeovu konsultantsku grupu za njega, ili si to uradio po svom nahođenju?“

„I ono dvoje maskiranih pričali su o tome. Čoveče, ništa ja nisam hakovao!“

„Ma hajde, Kirbi. Pokušavam da ti pomognem. Moraš nešto da mi daš. U petak si u biblioteci preuzeo deset megabajta podataka iz Abeove grupe.“

„Nisam, čoveče, nisam. Samo sam preuzimao fotografije i druga sranja.“

„Ne laži me. Nadzirali smo te. To je bio tvoj kompjuter.“

„Vidi, kupio sam kompjuter od njega samo iz jednog razloga, da bih se domogao fotografija. To je sve.“

Gibson je nastavio posle kraće pauze. „On ti je prodao kompjuter?“

„Jeste. Hteo sam da kupim polovni, ali je on ponudio da mi nabavi novi i ugradi mi neke stvarčice da bih bio siguran.“

Gibson je zažmurio. Tejt nije imao tajanstvenog dobročinitelja ili partnera. Bio je marioneta. Plan je sjajno smišljen i izveden. Regrutovao je pedofila za nepostojeći lanac dečje pornografije. Sastavio mu je kompjuter i prodao hrpu laži o zajedničkom petku po podne.

„Šta je? Šta je bilo?“, pitao je Tejt.

Gibson nije obraćao pažnju na njega. WR8TH je jednostavno napravio zadnja vrata u Tejtovom kompjuteru i upravljao njime iz daljine kao drogom. WR8TH je preuzimao podatke iz Abeove grupe preko Tejtovog kompjutera, a čak je ostavljao kopije dokumenata na njegovom hard-disku, da bi ih oni pronašli, a on iz svega izašao potpuno čistih ruku. Mogao je biti i u Kini i za susednim stolom u parku.

Pametno, nema šta. Gibson još nije znao kakvu igru WR8TH igra. Zašto bi rizikovao posle deset godina? Šta je bilo tako važno da rizikuje hapšenje?

Znao je da WR8TH još nije pronašao ono što je tražio. Pokretanje Gibsonovog virusa je to potvrdilo. To nije bila slučajnost niti je taj davao pet para da zaštiti Tejta. Tejt je bio običan pion. Pokretanje virusa značilo je da je zagonetni WR8TH još raspoložen za igru. Gibson je hitno morao da smisli kontrapotez.

Ustao je i hteo da krene.

„Hajde, čoveče, znam da si nešto ukapirao!“

Gibson je predao Tejtu sve što mu je ostalo: bocu vode, čokoladu i jabuku.

„Ja ništa nisam uradio! Ti to znaš!“

Gibson mu je dobio preko ramena.

„Ništa je veoma krupna reč.“

DVADESET SEDMO POGLAVLJE

Policajac Patriša M. Danijels nije bila previše srećna što ih vidi. Odmerila je Džen i Hendriksa od glave do pete i nastavila da kljuca po tastaturi.

„Ovakve stvari obično počinju pismenim zahtevom! Da li vam je to poznato? Mi veoma ozbiljno shvatamo inicijativu *Pravo da se zna!* Veoma

ozbiljno!“ objašnjavala je Patriša ne dižući glavu. „Imamo internet portal da bi javnost, to jest vi, mogla da podnese svoje zahteve elektronskom poštom!“

„To nam je jasno.“

„Imamo sistem, znate? Postoji red!“ nastavila je. „Ovde imam gomilu zahteva! I rekla sam to isto i gospodinu Abeu! Jesam! Ali je on morao da dobije ono što želi, i to odmah danas! Žuri mu se! Mnogo je važan, šta ga briga što drugi ljudi čekaju u redu? I to sam mu rekla, da znate! Zatim je razgovarao s Frenkom“, rekla je pokazujući na šerifovu kancelariju. „Frenk je posle pet minuta došao ovamo da bi mi rekao da ostavim sav drugi posao da bih vama ugađala!“

„I veoma smo vam zahvalni zbog toga“, reče Džen.

Hendriks je pogledao kroz prozor.

„Služimo i štitimo!“ reče Patriša.

Soba sa spisima bila je u podrumu, a njen sto na prvom spratu. „Pokušali su da me smeste tamo dole sa spisima, iako je na njima biblijski sloj prašine! To mesto nije dobro ni za psa!“ dodala je. „Rekla sam to Frenku u lice, aha! I rekla sam mu da siđe dole da vidi koliko to prija njegovoj astmi!“

Uzela je ključeve iz fioke i ustala sa stolice. Imala je oko metar i po, a građena kao ruska lutka: dole široka, a gore uska. Namestila je pojas i krenula ka podrumu, sporim, gegavim i krivonogim korakom.

Podrumska prostorija za spise bila je puna metalnih polica s uredno obeleženim kutijama. Patriša nije lagala što se tiče prašine. Pokrivala je svaki centimetar. Bilo je i mračno jer prljava fluorescentna svetla nisu uspevala da se probiju kroz prašinu.

Objasnila im je da se svi podaci iz poslednjih pet godina čuvaju u elektronskom formatu. Postoje planovi za uklanjanje preostalih papira, ali opština nema para za iznajmljivanje tima za takav poduhvat. Otključala je metalna vrata. Povala ih je središnjim prolazom. Imala je papir s podacima o kutijama. Koristila ga je kao mapu blaga. Znala je svoj posao. Sve je bilo u kutijama, uredno obeleženo i profesionalno raspoređeno. Brzo je pronašla traženi materijal.

„Dvadeset godina radio sam u Losanđeleskoj policiji. Ovo je najbolja arhiva koju sam ikad video“, reče Hendriks.

„Hvala vam“, rekla je i ozarila se. „Zašto mi niste rekli da ste bili u policiji?“

„To važi samo za mene. Ona je iz CIA“, objasnio je.

„CIA? Uh! Pa dobro, nećemo joj to uzeti za zlo“, rekla je Patriša i munula Hendriksa u rebra.

„Veoma cenimo vašu pomoć“, reče Hendriks.

„Pa, drago mi je što mogu da vam budem od pomoći. Nadrndala sam se zato što sam, kad je gospodin Abe prvi put zvao i kad sam čula reč samoubistvo, pretpostavila da govori o slučaju Ferst. Jasno vam je da će tako svež slučaj do mene stići tek iduće godine.“

„Ferst?“, reče Hendriks.

„Evelin Ferst“, reče Patriša. Nastavila je kad je videla da to nije pomoglo: „Doktorka Evelin Ferst?“

„Oprostite, ali mi nismo odavde“, reče Džen.

„Evelin Ferst? Dekan na Medicinskom fakultetu Univerziteta u Pittsburgu?“ Patriša je onda shvatila da nisu čuli za nju. „Pa, stalno je bila na vestima. Živela je u blizini i putovala na posao. Prava tragedija. A bila je dobra žena. Učinila je mnogo dobrog. Kad sam čula reč *samoubistvo*, pomislila sam da ste novinari koji žele da je naruže. Niste me pitali, ali mislim da je ovo slobodna zemlja, što se odnosi i na moj i vaš život. Ne kažem da bih digla ruku na sebe, ali reč je o principu.“

„Lepo rečeno“, reče Hendriks.

„Ne, došli smo zbog sasvim drugog slučaja“, reče Džen.

„Patriša, da li bih mogao da dobijem kopiju Mazgrouvljevog dosijea?“, pitao je Hendriks.

„Celokupni materijal?“

„To bi mi mnogo pomoglo.“

Patriša je delovala nesigurno. „Ne znam. Ne bi trebalo.“

Hendriks ju je uhvatio za ruku. „Razumem“, rekao je. „Imaš moju reč da ćemo biti diskretni. I biću tvoj dužnik. Mogu da ti skinem našeg šefa s vrata. Iskreno, ume da bude baš težak.“

Ovo je dirnulo Patrišu. Nevoljno se složila, ali tak nakon što im je iznudila nekoliko izlišnih obećanja. Povala ih je na sprat, iskopirala dosije i predala im ga.

„Zovite me drugi put direktno ako vam nešto zatreba. Je li to u redu?“ Pružila je posetnicu Hendriksu. „Imaš pravo što se tvog šefa tiče. Frenk je bio baš čudno raspoložen nakon razgovora s tvojim gospodinom Abeom.“

Obećali su joj da će je zvati. Oprostili su se od nje.

„Da li ćeš je pozvati da izađete?“, pitala je Džen kad su izašli. „Naložila se na tebe.“

„Naravno da hoću. Čim ti pozoveš Vona.“

Ta opaska naterala ju je da se zaustavi u mestu.

„Šta si rekao?“

„Čula si me ti dobro.“ Namignuo je.

„Hej, budi ljubazan i ne mrdaj odatle. Moram da uzmem pištolj iz kola.“

„Da, nema problema, Eni Oukli.“ Mahnuo je Mazgrouvljevim dosijeom u njenom pravcu. „Pa, voliš li da čitaš dok jedeš?“

Imala je samo jedan uslov, da idu bilo gde izuzev u dajner. Posle nedelju dana Vonove opsesije hranom iz dajnera, činilo joj se da su joj unutrašnji organi obloženi mašću. Htela je nešto sveže i zeleno.

Na putu do obližnjeg restorana zamišljala je kako Von sedi u *Najthoku* s gotovinom u džepu. Slobodan i daleko od ovog zamešateljstva. Osmehnula se. Ne bi mogao mirno da gleda ono što je radila. Bio je gubitnik, ali je posedovao zadivljujuće duboko ukorenjenu moralnost. Pogotovo ne bi mogao da stoji po strani kad bi neko izvlačio deblji kraj na pravdi boga, kao što se možda, samo možda, sad dešava Kirbiju Tejtu. Nekad bi tako nešto i njoj smetalo. Sad je u Tejtu videla samo balast kakav se neizbežno pojavljuje u ovakvim operacijama. Nije joj smetalo što joj to ne smeta.

U restoranu su rasprostrli papire iz dosijea po stolu. Čitali su dok su jeli. Priča o Terensu Mazgrouvu bila je tužna. Bio je, po svim svedočenjima, voljeni pripadnik zajednice – klinac iz susedstva koji je sam sebe iškolovao. Završio je koledž i veterinu. Džen je pregledala gomilu pisanih izveštaja koji su pripovedali u osnovi istu priču, o njegovoj spremnosti da uradi više nego što profesija od njega zahteva, samo da bi pomogao bolesnoj životinji. Posvećenost poslu omogućila mu je proširenje prakse na četiri lokacije. Pričalo se i o mreži podružnica na nacionalnom nivou, ali taj poduhvat nije odmakao dalje od planiranja. I pored toga, bio je imućan. Osamnaest godina živeo je na Orindžovoj traci sa suprugom Polom i ćerkom Ejpril.

Život Terensa Mazgrouva, sagledan iz bilo koje perspektive, navodio je na zaključak da je bio dobar čovek. Njegova supruga napisala je dve knjige za decu i bila veoma aktivna u dobrotvornim akcijama. Ćerka mu je išla u privatne škole i trenirala plivanje. U jedanaestoj je imala prvi nastup na

nacionalnom prvenstvu. Porodično su išli na skijanje u Vajoming. Imali su i letnjikovac na nekoliko sati vožnje od kuće, na obali jezera Iri.

Spustila je papire i gricnula salatu.

„Bože, ovo je teško štivo“, reče Hendriks.

„Šta imaš?“

„Ćerka, četrnaestogodišnja Ejpril. Bila je s mamom u letnjikovcu. Samo njih dve.“

„Na jezeru Iri.“

„Tako je. Znači, curica i mama su sedele na doku, a Ejpril je odlučila da zapliva. Policija pretpostavlja da je plivala pravo ka sredini jezera.“

„I?“

„Udario ju je motorni čamac u glavu.“

„Dovoljno da je ubije?“

„Dovoljno da je onesvesti. Potonula je. Majka se, da stvar bude gora, uspaničila. Skočila je u vodu i zaplivala da bi spasla dete. Bila je znatno slabiji plivač od nje. Udavila se pokušavajući da je spase.“

„Mazgrouv je imao alibi?“

„Zanimljivo je da je to bilo i moje prvo pitanje. To dosta govori o nama. Da, doktor je čitavog dana bio u kancelariji. Ima stotinak svedoka. Policija je njuškala, ali nije našla nijedan razlog da ga goni kao osumnjičenog.“

„A njegovo samoubistvo? Koliko vremena je prošlo od tragedije?“

„Dve godine. Poznanici govore da se posle nesreće borio s depresijom i da se propio. Kažu da je pri kraju bilo prilično gadno. Sasvim se promenio i ponašao se nekontrolisano. To se odrazilo i na njegov posao.“

Džen je duboko razmišljala.

„Ovo je tužna priča, ali ne mogu da se otmem utisku da gubimo vreme u uzaludnoj potrazi. Kave veze mrtvi veterinar ima s nama?“

„Pogledaj datum“, reče Džen. Kuckala je po izveštaju s autopsije.

Hendriks ga je pogledao i zavrteo glavom. „Pa šta? Ubio se nekoliko meseci posle Suzaninog nestanka? Zar ne misliš da preteruješ kad tvrdiš da su ta dva događaja povezana?“

„Složila bih se da je reč o preterivanju da nas neko nije doveo do ove kuće i otkucao njegovo ime na kompjuteru.“

„Pa, koja je tvoja teorija? Da je Mazgrouv klonuo duhom? Da je poludeo i počeo da razgovara sa Suzanom preko interneta u suludom pokušaju

da pronade zamenu za izgubljenu ćerku. Sreo se sa Suzanom, zaveo je, kidnapovao i uradio bog te pita šta još? Shvatio je šta je učinio i podigao ruku na sebe zbog griže savesti?“

„U stvari, to je bolja teorija od moje.“

Hendriks je zakolutao očima. „Ma hajde.“

„Obe devojčice imale su četrnaest godina. Zašto da ne?“

„Pa, za početak, ako je Terens Mazgrouv oteo Suzanu i ako je mrtav, kakvu ulogu Kirbi Tejt igra u ovoj priči? I ko je danas provalio u kuću Makiovih?“

„Ne znam“, priznala je Džen. „Imam osećaj da igram poker s tri karte.“

Hendriks je klimnuo. „Što nije nimalo obećavajuće.“

„Šta mi to previđamo?“, glasno je razmišljala.

Platili su račun i počeli da kupe papire. Jedna fotografija privukla je Dženin pogled. Snimljena je na mestu Mazgrouvljevog samoubistva. Obe sio se. Hladni žmarci prošli su joj između lopatica. Hendriks je video da joj se izraz lica menja. Znatiljčno je pogledao fotografiju.

„Šta je bilo?“

„Ne znam. Moram da se vratim u *Grafton*. Potreban mi je prenosni kompjuter. I...“

Izmenjali su poglede. Nisu hteli da izgovore ime Kirbija Tejta.

„Hoćeš li da pozoveš Džordža, ili da ja to učinim?“

„Ovo će mu se sigurno svideti, zar ne?“, rekla je.

„To nije reč koju bih upotrebila.“

DVADESET OSMO POGLAVLJE

Gibson je sedeo za stolom u senci Biblioteke *Kerolin Entoni*. Osećao se mnogo bolje nego u skladištu. Nadao se da će mu povratak na mesto zločina pomoći u razmišljanju, da će mu razbistriti um. Ali biblioteka je bila samo biblioteka. Nije imala ništa korisno da mu kaže. U parku je bilo tiše nego u petak, kad je dozvolio da bude namagarčen, stručno nasamaren i usmeren ka Tejtu.

Kako je lako bio obmanut.

Pogledao je GPS koordinate koje je njegov virus poslao Abeovoj grupi, kao da mogu da mu nešto kažu. Nije sumnjao da su Džen i Hendriks već na licu mesta. Možda će zateći WR8TH-a nespremnog. Ne bi se kladio u to. Bio je preoprezan za tako nešto. Aktiviranje njegovog virusa moglo je da znači samo jedno, da je on to dozvolio. Izuzev, naravno, ako nije mogao da odoli – ako je bio previše arogantan i željan da se pohvali svojom briljantnošću. Gibson je poznao takve hakere. I sam je tako postupio kad je imao... kad je imao petnaest godina.

Njegov prenosni kompjuter se oglasio. Dlake na rukama su mu se najezile kad se prozorčić s tekstom otvorio u uglu ekrana.

WR8TH: čujem dmt

Poruka „da me tražiš“ napisana je skraćenim slengom, popularnim na internetu među mladima. Zvučala je kao odraz tinejdžerske lenjosti, ali Gibson nije gubio vreme na pretpostavke. Poznao je i pedesetogodišnje programere s doktorskim diplomama koji su se redovno služili čaterskim skraćenicama. U nekim gradovima bi vas dobra gramatika i isključila sa društvenih mreža.

GVon: Ne znam ko si.

WR8TH: istina. al znaš ko nisam, jelda???

GVon: Nisi Kirbi Tejt.

WR8TH: ups

Gibson je osećao da mu se WR8TH smeje.

GVon: Žešće si ga zajebao.

WR8TH: bmd za to đubre. dobio je što je zaslužio

GVon: To je prilično bezosećajno.

WR8TH: nisam ga ja strpao u skladište

GVon: Vešto povlačiš konce marionete.

WR8TH: jel si popizdeo što sam našao tvoj program?

GVon: Odradio je svoje.

WR8TH: samo zato što sam dopustio

Kula od karata

GVon: A zašto si?

WR8TH: što se nisi vratio u dc ko što su ti rekli?

GVon: Špijuniraš nas?

WR8TH: malo. odgovori na pitanje, zašto si još ovde?

GVon: Zbog Suzane.

WR8TH: isto

Gibson je čitav minut posmatrao zadnji red.

GVon: WR8TH. Pretpostavljam da si to ti? Pravi WR8TH?

WR8TH: *blush* //emotikon//

GVon: Ne verujem ti. Mislim da si neki lažnjak koji se služi njegovim pseudonimom.

WR8TH: nisi ti toliko glup. znaš da sam ja

GVon: Znam li?

WR8TH: ko bi još imao tu fotografiju???

GVon: Verovatno je lažnjak. Baš kao i ti.

WR8TH: batali to. gubiš vreme

GVon: Možda je moj red da gubim vreme. U takvom sam raspoloženju posle tvojih igrice.

Usledila je duga pauza.

WR8TH: jel si gotov?

GVon: Zasad. Znači, to si bio ti? Ti si oteo Suzanu?

WR8TH: otprilike... nije baš tako jednostavno

GVon: Kako to misliš otprilike?

WR8TH: nisam ja ono što misle

GVon: Šta misle da si?

WR8TH: pedofil kao Tejt. da sam je povredio

GVon: Nisi?

WR8TH: ne, voleo sam je

GVon: Shvataš li koliko si bolestan, jelda?

WR8TH: nisam to što misliš

GVon: Važi, voleo si je, u redu. Pa gde je sad, Romeo?

Usledila je nova duga pauza. Gibson se plašio da je otišao predaleko s WR8TH-om. Ali nije mogao da se uzdrži. Nije mogao da podnese tvrdnju kućkinog sina da je voleo Mecu. Morao je da nastavi razgovor.

GVon: Da li se kaješ zbog onog što joj se dogodilo?

WR8TH: svaki dan čoveče. svaki vašljivi dan

GVon: Pa gde je? Hajde. Držao si nas u neizvesnosti. Igrali smo tvoju igru. Dokazao si koliko si pametan. To s Tejtom je bilo veoma pametno. Skidam kapu. Ali dosta s predigrom, uh! Vreme je za završni potez. Za veliko otkrovenje. Zar to nije svrha svega ovog? Zar ovo nije neka vrsta jezive ispovesti? Zar nije vreme da konačno rasteretiš dušu?

WR8TH: ne kapiraš

GVon: Da li ti je nedostajala pažnja? Da li si se nadao da ćeš još malo povrediti ljude koji je vole?

WR8TH: JA SAM JE VOLEO!!!!

GVon: Pa gde je?

WR8TH: ne znam

GVon: Jebi se, WR8TH!

WR8TH: kunem se bogom. mislio sam da oni znaju

GVon: Da znaju? Ko?

WR8TH: abeovci. šta misliš, zašto sam ih hakovao???

GVon: Mislio si da Abeova konsultantska grupa zna gde je Suzana?

WR8TH: mislio sam

GVon: A sad?

WR8TH: više ne znam šta da mislim

Gibson se zagledao u ekran.

WR8TH: nema razloga da izgledaš tako iznenađeno, gibson

Ta opaska zavukla mu se pod kožu, smučilo mu se da bude meta prosegavanja. Mahnito je kucao po tastaturi.

GVon: Oh, znaš kako se zovem. Blago tebi. Sigurno ti je bilo jako teško da to saznaš posle toliko pregledanih dosijea Abeove grupe.

Kula od karata

WR8TH: šališ se? poznao bih te bilo gde. BrnChr0m-e, ti si legenda. Suzana je neprestano pričala o tebi

Ovo je potreslo Gibsona. Meca je pričala o njemu otmičaru. Čak i tada je razmišljala o njemu. Preplavila ga je tuga pomešana s narastajućim gnevom

GVon: O, da? Pričala ti je o dobrim starim danima i odrastanju na obali dok si je mučio, ili šta god da si joj radio?

WR8TH: POLJUBIŠ ME U BULJU!!! VOLEO SAM JE! pričala je. mnogo je pričala o tebi. kako si je zvao Meca i kako si joj čitao

GVon: Ne želim da slušam to od tebe.

WR8TH: o onom što si uradio njenom ocu. kako si ga razljutio

GVon: Ko ga jebe.

WR8TH: konačno smo se oko nečeg složili haha

Gibson nije znao kako da odgovori na to. WR8TH je nešto smerao.

WR8TH: zašto si ovde?

GVon: Da bih saznao šta se desilo Suzani.

WR8TH: tvoji partneri. da li su ovde da bi me ubili?

GVon: Ne znam.

WR8TH: hoćeš li da čuješ nešto smešno?

GVon: Šta?

WR8TH: verujem ti. prilično glupo, a?

GVon: Jeste.

Sve brže su kucali. Gibson je snažno udarao po tastaturi. Poslednja reč mu je skliznula s prstiju pre nego što je stigao da razmisli. Podigao je prste s tastature. Zagledao se u trepćući kursor. Čekao je odgovor, ali on nije stizao. Opsovao je sebi u bradu.

GVon: Da li si još tu?

Ništa. Prokletstvo, prokletstvo, prokletstvo! Vрати se, bolesno kopile!
Čekaj, šta?

Pomerio je tekst nazad i ponovo pročitao ono što mu je WR8TH otkucio: „nema razloga da izgledaš tako iznenađeno“. Da *izgledam* tako iznenađeno? Kurvin sin može da me *vidi*. WR8TH je ovde. Posmatra ga kao oni Tejta. WR8TH je, kad razmisli o tome, morao biti i na bibliotečkoj mreži. Kako bi inače započeo čat na njegovom prenosnom kompjuteru?

Osvrnuo se oko sebe da bi video ko je u parku. Presreo je pogled visokog mršavog muškarca. Sedeo je nasuprot njemu, dva stola dalje. Nije imao više od dvadeset pet godina. Reč *neuredno* ga je najbolje opisivala. Duga kovrdžava plava kosa štrčala mu je u svim pravcima. Gibson je zaključio da taj nije ni čuo za češalj. Neuspeli pokušaj da pusti bradu ostavio je trag u obliku dugih, neravnomernih zulufa i brkova koji su se svijali nadole, ali nedovoljno da stignu do oskudnih dlaka ispod brade. Nosio je crnu majicu *Slipnota* – hevi metal benda kog se Gibson, nažalost, naslušao u marincima. Moderne crne naočari nisu mogle da sakriju krupne tople oči.

Oči koje su izdržavale Gibsonov pogled bez treptanja ili skretanja.

GVon: WR8TH?

Polako je otkucio te reči. To nije mogao biti njihov čovek. Mladić koji je sedeo preko puta njega bio je još dete kad je Suzana nestala.

Mladić je spustio pogled na prenosni kompjuter. Podigao je glavu i klimnuo.

DVADESET DEVETO POGLAVLJE

Hendriks je usporio kad je skrenuo u pravcu *Graftona*.

Kapija je bila širom otvorena.

I Džen je to videla. Otvorila je suvozačeva vrata i izašla napolje dok se široki kotrljao ka kapiji. Trčkarala je pored džipa s pištoljem pored butine. Koristila je otvorena putnička vrata kao štit. Neko je sredio katanac kleštima za metal.

„Šta misliš?“, pitala je Džen, ne skidajući pogled s drumca ispred njih.
„Policija?“

„Policija bi bila mnogo diskretnija. Kapija bi bila zatvorena da bi nas namamili unutra. Ovo je nešto drugo.“

„Slažem se. Idemo unutra.“

Hendriks je smrknuo klimnuo. Zatvorio je vrata da bi lakše upravljao vozilom. Povukla se iza džipa.

Zatvorila je vrata kad su ušli u kompleks. Zarobila je sebe i Hendriksa s nepozvanim gostima, ili gostom. Uskoro će videti koja od te dve pretpostavke je tačna.

Potapšala je po zadnjem delu čirokija. Hendriks se polako zakotrljao napred. Stajala je tako da bude zaklonjena i da drži na oku prostor ispred vozila. Približavali su se raskrsnici između skladišta. Nije joj smetalo što im jarko popodnevno sunce tuče u leđa. Smanjiće taktičku prednost onih koji ih možda vrebaju iz zasede.

Stigli su do skladišta u kom je bio Tejt. Sporo su odmicali, zato što su tako imali najbolje šanse da uoče zamku. Slagala se s Hendriksom. Vrata skladišta bila bi zatvorena da je reč o zamci. Tako ne bi znali za nju dok ne bi bilo prekasno. Kapija je bila poruka. Videla je da su rolo-vrata podignuta kad su se približili Tejtovoj ćeliji.

Hendriks se provezao kraj nje. Džen se odvojila od vozila i stala na suprotan čošak. Podigao je tri prsta. Klimnula je. Usnama je oblikovao reči *tri, dva, jedan*. Zakotrljala se iza ugla u čučnju, s podignutim oružjem. Pregledala je prostoriju. Hendriks ju je pratio odlučnim i brzim korakom.

Naglo su zastali i spustili oružje. Vrata Tejtove ćelije bila su otvorena. Zatočenik nije bio tu.

Džen je zakoračila napred i ugazila u nešto vlažno. Spustila je pogled. Široki trag krvi vodio je iz Tejtove ćelije. Neko je iskrvario u njoj. Gde god da je Tejt otišao, nije to uradio na sopstvenim nogama.

„Pa, situacija nije idealna“, reče Hendriks kad je vratio pištolj u futrolu. Zamišljeno mu se obratila. „Da li si ostavio uključenu kameru?“

„Jesam“, rekao je.

„Pregledaj snimak. Ja ću pozvati Džordža.“

„Zar ne misliš da bi trebalo da popričamo o onom što se ovde dogodilo?“

„Ne sad. Prvo proveriti snimak.“

„A zatim?“

„Dižemo sidro i brišemo odavde. Kasnije ćemo nagađati šta se ovde dogodilo.“

Iskoračila je na kasno popodnevno sunce i pozvala Džordža. Prebačena je na govornu poštu. Prekinula je vezu i ponovo pozvala samo da bi još jednom završila na govornoj pošti. Namrštila se. Prekinula je vezu i pozvala Abeovu grupu. I ovog puta je prebačena na govornu poštu. Pogledala je na sat. Recepcionerka je odlazila kući u pola šest; a bilo je skoro šest. Međutim, i u to vreme obično je bilo nekog u kancelariji. Pokušala je da pozove Rilinga, sa istim obeshrabrujućim rezultatom. Gde su svi? Ponovo je pozvala Džordža i ostavila kratku poruku. „Zovi me!“ To je bila šifra za slanje konjice. Konjica bi im sad dobro došla.

Čula je kako je Hendriks doziva. Pronašla ga je ispred monitora.

„Ovo ti se neće dopasti“, rekao je.

„Već mi se ne dopada.“

Pustio je snimak. Videli su nepokretnog Tejta u ćeliji koja se posle jednog minuta osvetlila i odmah zamračila. Neko je podigao i spustio rolo-vrata. Gibson Von pojavio se u kadru.

„Zajebavaš me...“

„Rekao sam ti.“

„Von je ovo učinio? Ne verujem u to.“

„Samo gledaj“, rekao je Hendriks.

Von je seo pored kaveza. Tejt se u jednom trenutku odvažio da priđe žičanoj ogradi i sedne. Dugo su razgovarali pre nego što je Gibson otišao. Platila bi debele pare da sazna o čemu su pričali. Kamera je registrovala samo sliku, a ne i zvuk.

Hendriks je ubrzao snimak. Prošlo je još devedeset minuta. Ćelija se ponovo osvetlila kad je neko podigao rolo-vrata. Hendriks je vratio snimak na normalnu brzinu emitovanja. Džen se nagnula napred. Tejt je ustao i prišao ogradi kaveza. Izgleda da je nekog očekivao. Na licu mu se pojavilo iznenađenje, a zatim i strah. Nepoznati je ostao iza kamere. Tejt je frenetično gestikulirao. Podigao je ruke u znak predaje i pokornosti.

Prvi metak pogodio ga je u rame. Eksplodirao je u ključnjači i okrenuo ga u mestu. Zateturao se unazad i pokušao da se uspravi. Pogođen je još dva puta pre nego što je povratio ravnotežu. Pružio se po podu ćelije. Nepoznati

je nastavio da puca i nakon što je Tejt pao. Džen je užasnuto posmatrala kako meci rešetaju Tejtovo telo. Izbrojala je najmanje dvanaest hitaca. Usledila je pauza u kojoj je nepoznati napunio oružje i ispraznio još jedan šaržer u Tejtovo nepokretno telo.

„Bože!“

Prošao je minut. Komad crne trake bio je zalepljen na kameru. Hendriks je ubrzao snimak. Dvadeset minuta prošlo je pre nego što je traka skinuta. Tejtova ćelija bila je otvorena. Leš je iščezao.

Hendriks je zaustavio snimak. Posmatrali su zamrznutu sliku.

„Kakvo sranje?“ rekao je. „Misliš li da je to bio Von? Možda je provalio kod Makiovih, aktivirao virus da nas odmami i došao ovamo da sredi Tejta.“

„Nema šanse.“

„Suzana Lombard bila mu je veoma draga“, reče Hendriks. „Misliš li da ne bi mogao da ubije Tejta ako je uveren da ju je on oteo?“

„Možda bi i mogao. Ali da li misliš da bi dozvolio da bude snimljen samo da bi se vratio sat i po kasnije, onesposobio kameru i ubio Tejta? Ne, to mi se ne čini verovatnim.“

Hendriks je posle kraćeg razmišljanja nevoljno klimnuo. „Za nas bi bilo bolje da je to bio Von.“

„Znam.“

„Pa ko je onda ubio Tejta? Pravi WR8TH?“

Nije znala odgovor.

„Šta je Džordž rekao?“, pitao je Hendriks.

„Nije odgovorio na poziv.“

„Savršeno! Šta ćemo sad?“

„Spakovaćemo se, posućemo ćeliju izbeljivačem i izbrisati sav snimljeni materijal.“

„Šta ako nam kasnije zatreba?“

„Moramo prihvatiti taj rizik.“

TRIDESETO POGLAVLJE

Džordž Abe pritisnuo je dugme na volanu i spustio mobilni. Automobil je ispunila muzika sa butleg snimka koncerta *Rolingtounsa* u LA Forumu, iz daleke '75. Džeger je režao o kraljici barova natopljenoj džinom. To je bila prva tura *Stounsa* bez Mika Tejlora. Roni Vud je bio dostojna zamena, ali je još odskakao. Bojio je tuđe akorde ličnim pečatom. Taj album je bio jedan od Džordžu najdražih. Isključio je uređaj, zato što je morao da razmišlja. Vozio je u tišini.

Razgovor s Kalistom nije bio prijatan. Bila je nestrpljiva, nervozna i sve ozlojeđenija zbog odsustva napretka u Samersetu. Smrt rođene sestre, najblaže rečeno, duboko ju je potresla. Zbog svega pomenutog nije bila u najboljem izdanju.

Bila je veoma bliska sa sestrom. Evelin Ferst je na mnogo načina bila poslednja rođaka za koju se to moglo reći. Delila je Kalistinu strastvenu posvećenost porodičnom nasleđu i uticaju na svetska zbivanja. Hvalila se sestrinom karijerom hirurga i dekana na Medicinskom fakultetu Univerziteta u Pitsburgu. Evelin je u mnogo čemu bila pionirka. Žene su se ugledale na nju i Kalista je smatrala da bi nosioci prezimena Doplez trebalo da budu poput nje.

Tragični događaj je, najblaže rečeno, sve iznenadio. Godinama je poznao Evelin. Izgledala je dobro kad je razgovarao s njom na Ketrininoj rođendanskoj zabavi. Možda malo prezauzeto, ali nimalo suicidalno. Niko ne može da predvidi kako će gubitak supružnika na nekog delovati. Evelinino oproštajno pismo bilo je veoma tužno i dubokoumno.

Kalista je bila naročito pogođena osećajem da je ostala sama na svetu. Teško je biti sam na svetu kad imate trideset gostiju u kući, kao što je ona imala na sestrinoj sahrani. Oduvek je razlikovala one koji slede porodične vrednosti Doplezovih od onih koji planduju na Floridi. Evelin je, po Kalistinom čvrstom uverenju, bila poslednji nosilac baklje. Prava Doplezova. Zanimala se isključivo za rezultate, ali nije razumela koliko vremena je potrebno da bi se postigli. Situacija u Pensilvaniji zaista se iskomplikovala.

Razgnevila se i zato što je doveo Gibsona Vona u njen dom. Nije htela da on bude na terenu, ali se sad pretvarala da je njegovo odsustvo razlog za

spori napredak istrage. Uporno je izražavala sumnje u Dženinu i Denovu sposobnost. Navaljivala je na Džordža da lično ode u Samersset.

Razumeo je njeno raspoloženje. Hvatala se za slamke. Pokušavala je da napravi red u fluidnoj situaciji. Zakoračila je van svog sveta. Ovakva potraga za Suzanom mogla ju je izložiti zamašnom riziku. Baš kao i sve njih. Odobrio je postupak kad je Kirbi Tejt bio samo apstraktni pojam. U međuvremenu je postao osoba. Bio je prinuđen na preispitivanje moralnosti odluke da naloži svojim ljudima da krenu ovim putem. Bili su mu odani i znao je da će svi morati da polaže račune kad se ovo okonča.

Telefon mu je zazujao – to je bila govorna pošta od Džen. Zvala je dva puta dok je razgovarao s Kalistom. Den i ona dosad su svarili Mazgrouvljev dosije. Odlučio je da ne pominje Mazgrouva Kalisti dok ne sazna kakva je njegova uloga u ovoj priči. Strahovao je da će neodmereno reagovati na neočekivanu felširanu loptu.

Crni džip zaobišao ga je velikom brzinom i naglo se zaustavio ispred njegovog automobila. Legao je na kočnice kad je video da džip usporava i da crveno-plavo treptavo svetlo eruptira pred njim. Drugi crni džip zaustavio se iza njega, ukleštivši ga. Sirena se oglasila iz prednjeg vozila. Dat mu je znak da stane. Pokorio se naložima. Pritisnuo je dugme na volanu i uređaj je pitao koji broj da pozove.

„Džen Čarls“, izgovorio je jasnim glasom.

Telefon je zazvonio kad se mali konvoj zaustavio pokraj drumu. Preusmeren je na govornu poštu. Izgovorio je samo jednu reč: „Meidži.“

Prekinuo je vezu kad je visoki agent u tamnom odelu pokucao na prozor. Drugi agent stajao je kraj suvozačevih vrata. Vrata džipa iza njega bila su otvorena. Agenti su ostali u njemu. Džordž je malo spustio prozor.

„FBI. Jeste li vi Džordž Abe?“

„Jesam.“

„Morate da pođete s nama, gospodine.“

„O čemu se radi?“

„O Pensilvaniji, gospodine. Izadite iz automobila, molim vas.“ Agent je isprobao vrata – bila su zaključana. „Otključajte vrata, gospodine.“

„Da li sam uhapšen?“

„Voleli bismo da to izbegnemo ako možemo.“

Džordž je procenjivao opcije.

„Izađite iz automobila, gospodine.“

„Samo trenutak, molim vas“, reče Džordž.

„Izađite iz automobila, gospodine“, ponovio je agent s neskrivenom pretnjom u glasu.

Agenti su izašli iz drugog SUV-a. Džordž je osećao da situacija brzo izmiče kontroli. Otključao je vrata, a agent ih je otvorio. Džordž je izašao i dopustio agentu da ga ispipa od glave do pete.

„Čist je“, reče agent partneru na drugoj strani automobila.

Agent ga je poveo ka džipu. Partner je krenuo ka njima i kliznuo između branika. Džordž je spustio pogled na veliko udubljenje na zadnjem braniku vozila. Biro se proaljkavio. Vozilo u ovakvom stanju nekada ne bi bilo pušteno na drum, već bi bilo poslato na opravku. Osmeh mu se istopio na licu kad je video tablice. Nije imao vladine tablice i nije bio iz Vašingtona ili Virdžinije. Tenesi... kad su ga zaustavili, bio je zaokupljen pozivanjem Džen da bi ih video. Agent mu nije pokazao ni legitimaciju. Šta god da su bili, za Biro nisu radili. Dao je malo bogatstvo za pištolj u odeljku za rukavice, a sad je bio predaleko.

Usporio je i potapšao se po džepovima na sportskom sakou, kao da je nešto zaboravio.

„Ostavio sam telefon u kolima“, rekao je i počeo da se okreće.

„Samo uđite u kola, gospodine!“ Čovek ga je uhvatio za ruku da bi mu je zavrnuo.

Nije očekivao otpor jer se Džordž dosad nije opirao. Zato je Džordž iskoristio povlačenje da se okrene i pogodi ga pesnicom ispod brade. To je snažan udarac. Smrskao bi mu grkljan da ga je pogodio gde je ciljao. Ali malo se okliznuo na šljunku i zamalo promašio.

Čovekova glava odletela je nazad. Bolno je kriknuo. Džordž nije mogao da pobegne. Možda bi i uspeo da savlada obojicu u borbi prsa u prsa, ali bi ga dvojica iz drugog džipa savladala. Posegnuo je za čovekovim pištoljem. Imao je samo jednu šansu da ga potegne pre nego što ga se njegov partner dočepa. Napipao je dršku, cimnuo ga, izmakao se u stranu da bi napravio nešto mesta između sebe i napadača, koji mu se primicao. Pokušao je da podigne pištolj, ali se zapleo u postavu sakoa. Oslobodio ga je, ali je napadač već stigao do njega.

Električna struja eksplodirala je u Džordžovom centralnom nervnom sistemu.

Džen je sedela na suvozačevom mestu u čirokiju. Fotografija samoubistva Terensa Mazgrouva ležala je na upravljačkoj tabli. Zaboravila je na nju zbog šoka izazvanog Tejtovim ubistvom. Setila je se dok je razmišljala o onom što Gibson Von radi u Pensilvaniji.

Uključila je prenosni kompjuter i pronašla Gibsonov dosije, koji je sastavila pre nego što mu je Džordž prišao s ponudom za posao. Kliknula je na dosije s oznakom *Djuk Von*. Prebiralala je po njemu dok nije pronašla fotografiju. Pogled joj je lutao između dva snimka.

„Kako je to moguće?“, glasno je rekla.

To je bila sitnica – besmisleni detalj u donjem uglu fotografija. Neprijetan ako ih ne posmatrate naporedo. Mislila je da je sećanje vara, ili da se radi o slučajnoj podudarnosti. Ali ovo, ovo je bilo nešto drugo. Isto. Potpuno isto. Kako je to moguće?

Pokazala ih je Hendriksu.

„Kako je ovo moguće?“, ponovio je.

Nije znala, ali je to povezalo Djuka Vona s događajima u Samersetu. Povezivalo ga je i s otmicom Suzane Lombard.

Hendriks joj se smrknuo obratio. „Ovo ostaje među nama dok ne saznamo šta znači.“

„Ni Von ne sme da zna?“

„On pogotovo.“

Bacili su se na posao, da ih predugo razmišljanje o najnovijem otkriću ne bi paralizovalo. Neće ostati ovde ni sekundu duže nego što je neophodno. Neko vreme uspevali su u tome dok je Hendriksova psovka nije prenerazila. Mislila je da poznaje njegov rečnik. Zvučao je neobično nervozno i uspaničeno. Stajao je pored torbe s oružjem.

„Šta je bilo?“, pitala je.

„Jedan je nestao.“

„Šta je nestalo? Pištolj?“

„Da, glok.“ Glas mu se sveo na šapat. „On i dva šaržera.“

„Da li je još nešto nestalo?“

„I ovo je sasvim dovoljno.“

„O čemu govoriš?“

„Posедуje me. O tome ti govorim. Nisam znao zašto je odneo Tejtov leš umesto da ga ostavi ovde. Sad znam.“

„Koje sranje!“

„Baš tako. Hiljadu puta sam pucao iz tog pištolja. Svojeručno sam napunio šaržere. Čistio sam to oružje. Moji otisci su na svakom pokretnom delu, na svakoj čauri.“

„Nije ostavio nijednu čauru...“

„Nije. Nijednu. Dva puta sam proverio. Sve ih je pokupio. To znači da može da zakopa leš, podmetne pištolj i optužiti me za ubistvo kad god mu se prohte. Poseduje me, baš kao što sam rekao.“

„Ko?“

„Ko god da je u pitanju. Gibson. WR8TH. Je li to bitno?“

Posmatrao ju je sa zanimanjem kao dete koje traži reč utehe. Nije znala da li može da mu je ponudi. Mislili su da su dva koraka ispred svih, a kaskali su daleko pozadi. Pitala se šta bi Džordž učinio u ovakvom škripcu. Sjajno se snalazio u naizgled bezizlaznim situacijama poput ove, ali negde je nestao. Najvažnije pitanje bilo je: šta bi *ona* uradila?

„Moram da porazgovaram s tim momkom“, rekao je.

„Nije Gibson.“

„Ubedi me.“

„Ovo?“ Pokazala je na krv u Tejtovoj ćeliji. „Ovo ne liči na njega.“

„Zašto u tom slučaju nije kod kuće, gde mu je mesto? Zašto je lagao? I to sranje o zadržavanju automobila još nekoliko dana? Bio je ovde sve vreme“, rekao je. „A ona zvrčka u domu Makiovih s kompjuterom? Zar ti to ne izgleda kao nešto što bi on učinio?“

„Hoćeš da kažeš da je Gibson udesio da nas virus odvuče odavde i da je došao ovamo da bi popričao s Tejtom. Pred kamerom, da te podsetim. Zatim se vratio sat i po kasnije, da bi ubio Tejta, samo što se ovog puta postarao da ne bude snimljen. Nije se zadovoljio time, već je ukradio i leš i naš pištolj. Da li ti to zvuči verovatno?“

„Možda ne zvuči, ali sam siguran da ću saznati istinu.“

TRIDESET PRVO POGLAVLJE

WR8TH je seo preko puta Gibsona. Najtraženiji pedofil na svetu, glavom i bradom.

Izbliza je izgledao još mlađe. Mogao je da prođe i kao momak s koledža. Dečaćka energija nije mu dala da se skradi na jednom mestu. Duboko usađene smeđe oči iskričile su obesnom inteligencijom. Oko očiju je imao duboko usađene linije brige. Jedan pramen kose prerano mu je osedeo. Nervozno se poigravao naočarima. Pustio je da Gibson zuri u njega. Posegnuo je za paklicom, izvadio jednu cigaretu dopola, predomislio se i gurnuo cigaretu nazad.

„Bolje da se uzdržim od pušenja“, rekao je. „Gospođa M. bi mi namestila hapšenje. To bi bilo zabavno.“

„Gospođa M?“

„Gospođa Miler.“ WR8TH je pokazao palcem prema biblioteci. „Dobro namerna bibliotekarka iz susedstva. Ona se opija do besvesti u kancelariji, ali bože sačuvaj da ja i ispred popušim cigaretu.“

„O bože, ti joj održavaš mrežu!“, reče Gibson.

„Kriv sam.“

„Čoveče, znao sam da je oprema malo predobra za palanačku biblioteku. Ti si opštinski službenik?“

„Da. I nisam mogao a da malo ne preteram.“

„Nisi preterao. Obavio si dobar posao. Namagarčio si me.“

„Hvala ti.“ Činilo se da je WR8TH iskreno zadovoljan komplimentom.

„Bili Kasper“, predstavio se.

Gibson se mehanički rukovao. Ime i prezime zvučali su mu neodređeno poznato. „Kako je to moguće? Kako je moguće da si ti WR8TH? Hoću reći, koliko godina si imao u to doba? Sedamnaest? Osamnaest?“

„Imao sam šesnaest i pet meseci.“

„I pet meseci?“

„Tako je. Tek što sam bio dobio vozačku.“

„Hoćeš da kažeš da su svi godinama tragali za tobom?“

„Veruj mi da sam godinama čekao da FBI dune, puhne i sruši mi kuću. Prve dve godine bio sam paranoičan kao majka. Mislio sam da nam prisluškuju

telefone. Bio sam najnervozniji srednjoškolac na svetu. Roditelji su me naterali i da idem kod psihijatra. Mislili su da sam šizofreničar ili tako nešto. WR8TH? *Wrath*? Utvara? Kasper? Koliko je to teško bilo pogoditi? Nije im pošlo za rukom. Pretpostavljam da nisu ni tražili šesnaestogodišnjaka.“

„Gde je ona?“

„Ne znam.“

„Ako me lažeš...“

„Šta? Ubićeš me?“

„Da“, reče Gibson. Zvučao je iznenađujuće sigurno.

Bili se osmehnuo. „Dobro je. U protivnom ne bih bio ovde.“

„Zaista si je oteo?“

„Čoveče, nisam je oteo. Nije tako bilo. Mnogo je komplikovanije.“

„Da li bi hteo da pojednostaviš?“

„Važi. Hoćeš li da se provozaš?“

„Gde?“

„Pokazaću ti. Neću ti reći pa nemoj da pitaš. Ne mogu dopustiti da ja-
viš partnerima gde sam.“

„Mislio sam da mi veruješ. Osim toga, više mi nisu partneri.“

„Ko te jebe. Rekao sam ti kako se zovem i gde radim. Možda ćeš samo to i dobiti“, besno reče Bili. „Kako bi bilo da mi bar malo uzvратиš pruženo poverenje? Ne znaš na šta su sve spremni.“

„Da, znam.“

„Ne, ne znaš!“, reče Bili.

Napustili su Samersset. Gibson je vozio na sever. Bili kao da se opustio kad su se udaljili od biblioteke.

„Imam pištolj. Pretpostavljam da bi to trebalo da znaš“, reče Bili.

Gibson ga je popreko pogledao.

„Vidi, neću ga upotrebiti, ili nešto slično. Neću ako me ne napadneš.
Važi?“

„Samo nemoj da ciljaš na mene. Važi?“

„Imaš li ti pištolj? Da li ti je u torbi ili negde drugde?“

„Nemam. Ne volim oružje.“

„Šta? A bio si u marincima, čoveče.“

„Ne svojom voljom.“

„Istina“, reče Bili. Sa osmehom je pogledao kroz prozor.

Gibson je ponovo bacio pogled na njega. „Zašto se osmehuješ?“

„Od olakšanja. Ne znaš kako je kad deset godina nosiš ovoliku tajnu u sebi. Izjeda te iznutra. Ponekad ti dođe da pukneš. Ne znaš koliko puta sam pomislio da postavim njenu fotografiju na Reditu. Sedeo bih i gledao kako svi pizde.“ Pokazao je desno. „Skreni na semaforu.“

„Zašto nisi?“

„Šta?“

„Zašto je nisi postavio? Zašto nisi anonimno istupio na netu?“

„Zbog gospodina Mazgrouva.“

„Ko je, dođavola, gospodin Mazgrouv?“

„Moj komšija.“

Gibson je čekao objašnjenje, ali se Bili povukao ispod mračnog oblaka.

Vozili su se na sever u turobnoj atmosferi. Gibson ga je propitivao, ali je Bili rekao da će biti bolje ako mu pomaže. Pitao je može li da puši. Gibson je rekao da auto nije njegov. Bili je malčice spustio prozor i pažljivo pušio, tako da dim ide na drugu stranu.

Šta god Bili Kasper mogao biti – kidnapер, patološki lažov, šizofreničar – ostavljao je utisak pristojnog momka. Gibsonu je bilo jasno zašto je Meca imala dovoljno poverenja u Bilija da se sretne u Brizvudu. Dovoljno poverenja da uđe u njegov automobil. Bili Kasper mu se sviđao. Ali to ga neće spasti ako je naneo neko zlo Meci.

Nekoliko časova vozili su se na sever. Bili se uznemirio nadomak određišta. Gibson je čuo kako tiho stenje, kao da se tektonske ploče pomeraju u njegovoj nutrini, tarući se jedna o drugu. Činilo se da njegov saputnik nije toga svestan.

„Ne volim ovde da dolazim“, reče Bili.

Skrenuli su na uski put opkoljen šumom, paralelan s jezerom Iri. Kroz drveće, na kraju dugih zemljanih prilaznih puteva, nazirale su se skupe kuće okrenute plaži i odsjaj sunca na površini jezera. Ovo je bio divan i miran deo sveta – hotimično rustičan. Čudilo ga je što takvo mesto postoji na manje od sat vožnje od kuće Kirbija Tejta.

Većina letnjikovaca nije imala poštanske sandučice, niti su bili na bilo koji način obeleženi. U takvom komšiluku bilo je lako izgubiti se. A Bili je tačno znao gde ide.

„U redu, sledeći prilazni put levo. Ne, ne taj, sledeći.“

„Šta je tamo levo? Čija je to kuća?“ pitao je Gibson.

„Gospodina Mazgrouva. Hoću reći, više nije njegova, ali je nekad bila. Sad pripada njegovoj sestri koja živi u Sent Luisu. U junu je ovde provela dve nedelje i verovatno neće dolaziti do sledeće godine.“

„Otkud znaš?“

„Ja sam njen kućepazitelj.“

„Koliko poslova imaš?“

Gibson je usporio i skrenuo na grbavi i slabo održavani zemljani drum. Naišli su na lanac razapet između dva drvena stuba. Prošli su pored mnogih sličnih. Bili je iskočio iz auta, otključao katanac, bacio ga pored puta i vratio se u kola. Drveće je raslo s obe strane drumu. Automobil se jedva provlačio između njih.

„Vozi polako i oprezno. Naići ćeš na veliki kamen.“ Bili je pokazao na mesto ispred njih.

Izronili su iz drveća posle nekoliko stotina metara i naišli na veliku jednospratnu drvenu kuću. Zemljani drum ustupio je mesto kružnom prilaznom putu od belog kamena. Brest se dizao u središtu kružne zelene površine. Kratko podšišana trava opkoljavala je kuću i spuštala se ka obali. Levo su bila mesta za parkiranje. Gibson se zaustavio ispred stepenica na verandi.

„Gde smo, Bili?“

„Ovde sam sakrio Suzanu. Mislim da je gospodin Mazgrouv ubijen zbog mene.“

Tuga je sevnula licem Bilija Kaspera. Izašao je iz automobila i pošao ka jezeru oborene glave. Gibson je gledao kako mu ramena nekontrolisano drhte. Plakao je, jecao. Pustio ga je da odmakne, da bi mu obezbedio malo privatnosti, a onda je krenuo za njim.

Bili je seo na drveni stub na kraju doka, a Gibson preko puta njega. Dva puta je izgledalo da je Bili uspostavio kontrolu nad sobom, ali su dugo potiskivana sećanja oba puta zagospodarila njegovim umom. Suze bi ponovo potekle.

„Nisam tamo neki plačljivac“, reče Bili, kroz smeh i plač. Protrljao je lice. „Impresivno, zar ne?“

„Teško je o nečemu govoriti prvi put.“

Bili je klimnuo. Pogledao ga je sa zahvalnošću.

„Ko je gospodin Mazgrouv?“

„Auh, bio je najbolji mogući čovek. Dopao bi ti se. Sa svakim je govorio kao sa sebi ravnim, čak i s decom. Pričali smo o dizajniranju video-igrica, informatici. O takvim stvarima. Ali kao odrasli ljudi. Znao je ponešto o svemu i sve ga je zanimalo. Stanovali smo u istoj ulici. Moji roditelji bili su dobri prijatelji s Mazgrouvima. Moja mama džogirala je nekoliko puta nedeljno s gospodinom Mazgrouvom. Džini i moja sestra bile su nerazdvojne.“ Bili je ukrstio dva prsta. „Hoću reći, pre nesreće.“

Pokazao je na jezero i ispričao Gibsonu priču o čamcu koji je udario Džini Mazgrouv i kako se onda i njena majka udavila pokušavajući da je spase. Ispričao je i kako je tragedija upropastila Terensa Mazgrouva – o piću i gnevu koji su ga razorili, o divnoj porodici uništenoj za nekoliko minuta.

„Posle toga je ovamo dolazio samo jednom, odmah nakon događaja, s policijom. Odonda se ponašao kao da ovo mesto ne postoji.“

„Zašto ga nije prodao?“

„Ne znam. Verovatno mu je bilo lakše da nastavi s plaćanjem zajma nego da ga se zauvek odrekne. Bio je u haosu nakon nesreće. Odjavio je telefon i struju. Sve izuzev gasa i vode.“

„Unajmio te je da se brineš o imanju?“

„Da. Isprva je imao nekog tipa, ali to nije išlo. Priredio je zabavu ili je napravio neko slično sranje. Gospodin Mazgrouv ga je brzo otpustio. Unajmio je onda mene čim sam dobio vozačku. Nisam bio od onih koji priređuju zabave. Plaćao me je da obidem kuću jednom mesečno i da se pobrinem da sve bude u redu. Rekao mi je da on ne može. Zbog toga sam pomislio da će to biti dobro skrovište za Suzanu. Ovde niko ne dolazi izuzev mene.“

„I još uvek si kućepazitelj?“

„Jesam. Njegovoj sestri bilo je najlakše da me zadrži u službi posle njene smrti.“

„Kako je umro?“

„Počinio je samoubistvo. Kao i tvoj otac.“

Srce ga je zbolelo na pomen oca. Bili je to izrekao prirodno i nenadno, kao da su stari prijatelji. To ga je utvrdilo u ubeđenju da Bili Kasper veruje da su povezani preko Suzane.

„Ne želim da govorim o ocu.“

„Oh, izvini.“

„U redu je. Zašto si rekao da je ubijen zbog tebe ako je počinio samoubistvo?“

„Zato što ne verujem da je to učinio.“

Krenuli su ka kući. Bili je otključao zadnja vrata i uveo ga u kuhinju, veliku svetlu prostoriju boje dinje. U središtu je bilo malo ostrvo sa sudoperom s dve kadice. Bili je pokazao ka drvenom kuhinjskom stolu pored prozora.

„Da li ga prepoznaješ?“

Gibson je pogledao sto. Nejasno se sećao Suzanine fotografije, ali je prepoznao sto.

„To je taj?“, pitao je.

„To je taj. U to vreme bio je oslonjen na zid. Suzi je sedela tamo. Na toj stolici“, reče Bili. „Baš na toj stolici. Fotografisao sam je u noći njenog dolaska. Ona nije htela da se fotografiše jer je bila tako umorna, čoveče. Ali i rasterećena, znaš? Slabo je jela poslednjih nekoliko nedelja. Bila je neverovatno mršava. S obzirom... Ali još je bila veoma lepa. Bio sam srećan što je ovde, znaš? Konačno smo bili zajedno.“

Gibson je prepoznavao tugu u Bilijevom glasu. Pokušavao je da rekonstruiše taj trenutak u svojoj glavi. Meca sedi za stolom. Iscrpljena je. Bili je uzbuđen kao štenac. Fotografiše je. Isprobao je tako stvorenu sliku, da bi video veruje li u nju. Da li je šesnaestogodišnji Bili Kasper smislio i izveo jedan od najčudenijih nestanaka u američkoj istoriji? Da li je slučaj bio tako jednostavan: dva deteta u kući pored jezera?

„Koliko dugo je ostala ovde?“

„Šest meseci, dve nedelje i jedan dan“, reče Bili. „Odigrali smo mnogo *Naseljenika Katane*.“

„Naseljenika čega?“

„Katane, čoveče. Nikad nisi igrao naseljenike? To je igra na tabli. Čudesna je. Volela je tu igru. Bila je mnogo bolja od mene i stalno me je pobeđivala.“

Nije mogao da veruje. Njih dvoje balavaca krili su se u samotnoj kući pored jezera i igrali dok se FBI satirao od posla, češljajući čitavu zemlju u potrazi za njima. Ali istražni organi polazili su od pogrešnih premisa. Tražili su na pogrešnim mestima. Jedna stvar bila je sigurna: ako Bilijeva priča nije tačna, onda je lažov svetske klase ili još veći ludak. Gibson, i pored sveg truda, nije mogao da uoči nijednu pogrešnu notu u njegovom izlaganju.

TRIDESET DRUGO POGLAVLJE

„Sestra gospodina Mazgrouva okrećila je kuću“, reče Bili, „ali ništa više od toga. Spakovala je sve njegove i porodične stvari i odnela ih na tavan. Zbog toga mi je teško da dolazim ovamo. Hoću reći, nameštaj i sve drugo je isto, samo su fotografije različite. Kao da su njihovi životi bili samo sloj prašine, nepovratno obrisani krpom. Ali život je takav, zar ne? Misliš da ti neko mesto pripada, ali nije tako. Samo čekaš da se nešto desi. U jednom trenutku neko će potrpiti tvoje stvari u kutiju kao da te nikad nije ni bilo. Čoveče, mrzim da dolazim ovamo.“

„Pa zašto dolaziš? Mogao si da daš otkaz.“

„Moram.“ Bili je slegnuo ramenima. „Ovde sam je izgubio.“

To je imalo smisla. Bili mu je u kuhinji pripovedao priču koju je deset godina hteo da izbaciti iz sebe. Susprezao se otkad su se sreli u biblioteci. Sad je kuljala iz njega.

Bili Kasper, poznat i kao WR8TH, upoznao je Suzanu na čatu. To je bila istina. Samo što je zaista imao šesnaest godina. Nije bio sredovečni pedofil kog je zamislio FBI. Sprijateljili su se. Poveravali su se jedno drugom. Bili je rekao da su svake večeri satima razgovarali. Ponekad bi zaspao ispred kompjutera. Suzana je izbegavala da govori ko je. Samo je rekla da je njen otac važna osoba i da će se Bili izložiti velikom riziku ako odluči da joj pomogne.

„Nisam ni znao njeno prezime dok nije došla ovamo. Kunem se.“

„Da li bi joj pomogao da si ga znao?“

„Svejedno bih“, bez oklevanja će Bili. Žustro je klimnuo, nakon razmišljanja ne dužeg od jedne sekunde. Ponovio je: „Sigurno.“

Nedeljama su planirali maršrutu bekstva kad su se odlučili za to. Zao bilazila je oblasti s mnogo kamera i budnih očiju. Podučavao je kako da izbegne policiju i šta da kaže ako neko bude hteo da zna zašto četrnaestogodišnjakinja putuje sama.

„Imala je skoro petnaest godina. Imao sam petnaest kad smo počeli da čatujemo i razdvajala nas je samo jedna godina. To znači da naša veza nije bila nimalo iščašena, znaš? Nikad nismo vodili ljubav ili nešto slično. Poljubili smo se nekoliko puta, i to je bilo to. Bila mi je prijateljica.“

„I moja.“

„Znam“, reče Bili. „Zato si ovde.“

„Pa, šta je tražila na Eksonovoj pumpi?“

„Misliš na onu na kojoj je snimila kamera? Šta je *to* bilo?“

„Nisi znao da je ulazila?“

„Da li se šališ? Dođavola, nisam! Ne dok se nije pojavila na vestima.“

„Da li si je pitao zašto je to učinila?“

„Da li sam je pitao? To je bio uzrok naše jedine svađe. Rekla je da je to bio nesrećni splet okolnosti. Znao sam da je to obično sranje, da je dobro znala šta radi.“

„A šta je radila?“

„Slala je poruku, čoveče.“

„Kome?“

„Ne pitaj mene. Samo znam da nije bila prijateljska. Da li si video njene oči? Gledala je pravo u kameru. Samo je falilo da pokaže i srednji prst. Mislim, podržao bih je, ali problem je bio u tome što je čekala da dođe u moje dvorište da to izvede, što je federalcima skrenula pažnju na Pensilvaniju. Čim su pustili snimak na medijima, bio sam siguran da je par na pumpi video kola. Mislio bih da su federalci došli da upadnu u kuću i pohapse čitavu porodicu kad god bi neko pokucao na vrata. Možeš li da zamisliš kako mi je bilo?“

„Ne bi oni ni kucali.“

„Pa, najgore je bilo što je i moja mama bila opsednuta slučajem“, reče Bili. „Neprestano su izveštavali o njemu. Pratila ga je dvadeset četiri časa. Sedeo sam tik pored mame, kad su prvi put pokazali snimak sigurnosne kamere. Zamrzli su sliku na Suzaninom licu. Krv mi je potekla na nos i kapljice su se prosule po tepihu. Mama je mislila da sam otkao zbog onog što se desilo mojoj sestri. Rasplakala se kad sam rekao: *Da, da, tako je*. Govorila mi je da je sve u redu. Čvrsto me je zagrlila. Osećao sam se jadno, ali nisam hteo da sazna da sam ja taj za kojim svi tragaju.“

„Šta se desilo tvojoj sestri?“

Bili se namrštio kao da je nameravao da izostavi taj deo. „Šta misliš, zašto sam vam podmetnuo baš Kirbija Tejta?“

Gibson se trgao i pokrio šakom usta. „Kasper? Tvoja sestra je bila u njegovom prtljažniku? Triš Kasper je bila tvoja sestra?“

Bili je klimnuo. Gnev ga je obavio kao otrovni oblak. „Triš i ja stajali smo ispred supermarketa. Čekali smo mamu, koja je zaboravila kukuruz. Uvek bi zaboravila da kupi najmanje tri stvari sa spiska. Prišao nam je onaj kurvin sin Tejt, uhvatio Triš za ruku i odveo je. Znaš li šta mi je rekao?“

Gibson je zavrteo glavom.

„Rekao je: *Brzo ću je vratiti*. Osmehnuo se kao da je to naša mala tajna. Poručio mi je, kad je video moje zbunjeno lice: *Tvoja mama je rekla da je to u redu*. A ja sam samo stajao kao idiot. Dopustio sam da je odvede.“

„Hej, bio si klinac.“

„Pa da. Ali više nisam. I znaš šta kažu o osveti! Istina je. Pričekaj deset godina pa ti se niko neće nadati. Bilo je veoma lako. Nitkov je bio tako lakoveran.“

„Bože, Bili!“

„Baš me briga, čoveče. Ko ga jebe. Sestra i dan-danas guta sredstva za smirenje zbog onog što joj je uradio. Ima toliko fobija da još nisu postigli da ih sve nabroje. Ne sme ni iz kuće da izađe. Ne sme da kontaktira s nepoznatima. Ne sme da ide u kupovinu. Prošle godine sam slučajno ispustio čašu u njenoj kuhinji. Vrištala je pet minuta. Da ne pominjem da nikad nije imala stalan posao.“ Bili je uperio pogled u daljinu. „Da, za Tejta bi bilo bolje da je ostao u zatvoru... tamo bi bio bezbedniji.“

Gibson ga je pomno posmatrao. Dosad mu je bilo teško da poveruje da bi Bili Kasper mogao biti u pozadini Suzaninog nestanka ili hakovanja Abeove grupe. Izgledao je preterano krotko i pomalo prostodušno. Ali zapazio je nešto novo dok je govorio o Kirbiju Tejtu. Zapazio je gnev i oštru proračunatu inteligenciju koja se šunjala iza krotkog prijateljskog pogleda.

„Koliko si je držao ovde?“

„Nisam je nigde držao. Koliko puta to moram da ti kažem? Šest meseci je ostala ovde. Svojevoljno. Dovožio bih se vikendom i posle škole, kad god bih mogao da smislim uverljivi izgovor. Izmislio sam posao. Pozivao sam se na nepostojeće prijatelje. Trudio sam se da laži budu raznovrsne. Uglavnom je bila sama. To mi je najteže padalo, iako je izgledalo da njoj baš tako odgovara. Mnogo je čitala. Mislim da joj je to na neki način bilo neophodno. Imala je vremena za razmišljanje. Uvek bi se obradovala kad bi me videla, ali nikad nije izgledalo da joj je žao što odlazim. Shvataš šta želim da kažem?“

Gibson je klimnuo.

„Kunem se bogom da mi se činilo da provodim pola života u autu. Nisam smeo da idem u iste bakalnice i apoteke.“ Nasmejao se pred navalom sećanja. „Morao sam da vozim po čitavoj Pensilvaniji da se ljudi ne bi pitali zašto šesnaestogodišnjak kupuje vitamine za trudnice.“

Gibson je uhvatio Bilija za gušu i nabio ga na kuhinjski pult. Evo laži koju je čekao. „Šta je bilo s pričom da niste vodili ljubav?“

„Šta? Ma jok, čoveče! Nikad mi nismo vodili ljubav!“, zakrkljao je Bili kad ga je Gibson jače stisnuo za gušu. „Bila je trudna kad je došla! Zašto bi inače pobeгла od kuće?“

Gibson nije mogao da pojmi neočekivano otkrovenje. Imao je osećaj da su sve njegove pretpostavke bačene na drum, pred kamion koji je juri punom brzinom. Nije mogao da shvati koliko su svi grešili u pogledu Suzane. Pustio je Bilija i izmakao se za korak.

„Izvini“, rekao je. „Moram nešto da popijem.“

Bili je trljao grlo, ali nije mrdao. „U frižideru verovatno ima još piva.“

Pronašao je pakovanje od šest boca u frižideru. Uzeo je dve i jednu ponudio Biliju. On nije hteo. Gibson je otvorio oba. Ponovo je ponudio jedno Biliju.

„Žao mi je, stvarno“, ponovio je.

Bilijeve oči su sevnule i zgasle. Prihvatio je ponuđeno pivo. Čutke su pili u kuhinji.

„Čije je bilo?“

„Rekla je da je od nekog dečka po imenu Tom.“

„Šta ti je rekla o njemu?“

„Ne mnogo. Uvek bi brzo promenila temu. Iskreno, u početku sam mislio da si ti otac deteta.“

„Ja?“

„Da. Stalno je govorila o tebi. Pomislio sam da je izmislila momka da bi tebe zaštitila.“

„Pa, nisam bio ja.“

„Znam. Znam. Tebe su tad već bili utamničili. To je bilo matematički nemoguće.“

„Hoćeš li da čuješ nešto smešno?“

„Šta?“

„Vlasti su mislile da bi ti mogao biti Tom B.“

„Voleo bih da sam bio“, prošaptao je Bili tiho.

U kuhinji je zavládala grobna tišina.

Gibson je konačno pitao: „Da li se Meca... ljutila na mene?“

„Šališ se? Neprestano je smišljala načine da stupi u kontakt s tobom. Moj stav je bio: da li si poludela? Sude mu. Čitav svet te traži, a ti želiš da rizikuješ šaljući tajnu poruku nekom tipu u zatvoru?“ Bili je podigao ruke. „Bez ljutnje.“

Gibson je samo odmahnuo rukom. „Ne ljutim se.“

„A zašto bi se ljutila na tebe?“

„Zato što sam napao njenog oca.“

„Jok, čoveče! Jebeno te je obožavala! Bio sam čak i ljubomoran na tebe. Bilo je kao... pa, možeš da zamisliš. Sem toga, nije bila najveći obožavatelj svog oca.“

„Zbilja?“ Gibson je nije tako zapamtio. „Misliš li da je Lombard znao? Za trudnoću?“

„Ne, mislim da nije. Nije se primećivala kad je otišla. Ali znam da se ozbiljno plašila onog što bi joj uradio kad bi doznao. Poludeo bi. Tip očigledno ima zlu narav. Govorila je da je karijera jedino što ga zanima i o onom što će je naterati da učini kad sazna. O bebi. Zbog toga je morala da pobjegne od njega.“

Gibson je ponavljao priču u svom umu. Meca je zatrudnela sa svojim dečkom, tajanstvenim Tomom B., i odlučila da pobjegne od kuće iz straha od onog što bi Lombard učinio kad bi saznao za to. Zvučala je uverljivo. Ali zašto je tražila pomoć od Bilija, umesto od svog dečka, tog Toma B? Je li Tom znao da je otac? Možda je i znao, ali nije hteo da preuzme odgovornost?

„Pa gde su sada? Gde je Suzana? Gde je beba?“

„Ne znam.“

„Hajde, Bili. Ispričao si mi đavolski dobru priču, ali potreban je bolji kraj.“

Bili je prišao frižideru i uzeo novo pivo. Popio ga je nadušak, leđima okrenut Gibsonu. Gibson je gledao kako spušta praznu bocu na kuhinjski pult i načinje sledeću. Okrenuo se na petama i zagledao u Gibsona. Vatra mu je sevala u očima.

„Slušaj, da li misliš da bi ti bio ovde sa mnom da znam šta se dogodilo Suzi? Za šta bi mi bio potreban da znam? Nisam rizikovao razotkrivanje i

svoj život hakujući Abeovu grupu da bih podelio ovaj nežni trenutak s tobom. Učinio sam to zato što ne znam šta joj se dogodilo. To me *ubija*. Voleo sam je, čoveče, ali sam je izneverio. Nisam mogao da se brinem za nju kao što sam obećao. Njena beba – nešto nije bilo u redu s njom. U poslednjem mesecu imala je velike probleme. Pokušala je da ih sakrije, ali nije mogla zbog krvi. Nije mogla da se izbori s tim problemom, znaš? Nisam znao kako da joj pomognem. Patio sam kad god bih je ostavio samu. Hteo sam da je odvedem u bolnicu. Mnogo puta sam je preklinjao, ali je ona tvrdoglavo odbijala.“

Bili je plakao.

„Nabavio sam joj mobilni da me pozove u slučaju nužde. Jedne noći dobio sam poruku.“ Ućutao se. Pokušavao je da se pribere. Glas mu je oslabio do nivoa šapata. „Nežnim glasom mi je saopštila da me voli i da joj je žao. *Obećali su da će mi pomoći*, rekla je. To je bilo to. Pozvao sam je, ali je njen telefon zvonio i zvonio. Da li me razumeš? Nisam mogao da joj pomognem, stoga je pozvala nekog ko može. Došli su, odveli je, a nisu je vratili kući. Zar ne? Očekivao sam da na televiziji vidim prilog o nestaloj devojci koja se sreće s porodicom. Čekao sam ga deset godina. I gde je, čoveče?“

„Mislio si da je Džordž Abe došao po nju?“

„Mislio sam da postoji šansa za to. Mislio sam da je zvala tatu i da je on poslao svog poverenika da počisti nered. Da smanji štetu. Da je spreči da ga obruka u javnosti. Znam kako to zvuči, ali pao bi u nesvest kad bih ti predočio paranoična sranja koja su mi padala na pamet u poslednjih deset godina.“

„I ovo što si rekao prilično je paranoično.“

„Mogu ja i bolje. One noći kad mi je Suzi poslala poruku, iste te noći se gospodin Mazgrouv *ubio*. Dovezao sam se ovamo kad sam dobio njenu poruku, i nisam je zatekao. Ulica je bila puna policijskih automobila kad sam se pet sati kasnije vratio kući. Video sam i vatrogasni kamion i kola hitne pomoći. Iznosili su gospodina Mazgrouva u vreći.“

„Misliš li da su ti događaji povezani?“

„Mislim da Suzi nije htela da me oda i da su pretpostavili da ju je gospodin Mazgrouv oteo, zato što je bila u njegovom letnjikovcu.“

„Misliš da je Bendžamin Lombard ubio tvog komšiju da bi sprečio izbijanje političkog skandala? Ma hajde, Bili. Gledao si previše filmova.“

„Jesam li?“

„Takođe si mislio da iza svega stoji Džordž Abe?“

Bili je slegnuo ramenima.

„Zbog toga si hakovao Abeovu grupu, da bi video da li Džordž nešto krije?“

„To je bilo najočiglednije mesto za početak. Čak ni ja nisam dovoljno lud da hakujem potpredsednika.“

„U to vreme nije bio potpredsednik.“

„Znam. Samo te zajebavam. Ali da, krenuo sam na Abeovu grupu. Hteo sam da prodrmam kavez, da vidim šta će se desiti. Mislio sam da ću naći nešto što će me uputiti u željenom pravcu. Ali Džordž Abe ne zna ništa više od ostalih. Traži je baš kao i mi. Trebalo je da ga se odavno manem. Hoću reći, znao sam da bi trebalo. Strahovao sam da bi na kraju regrutovali nekog ko bi me pronašao.“

„Ali nismo te pronašli, Bili. Prišao si mi i seo za moj sto.“

„Da, ali prišao sam tebi.“

„Kako to misliš?“

„Hoću reći, ti, ti si bio znamen, znak s nebesa. Smesta sam te prepoznao. Sećaš li se kad si protrčao pored biblioteke? Bio sam tamo u automobilu. Koristio sam vaj-faj biblioteke. Podigao sam glavu i ugledao tebe, Gibsona Vona. BrnChr0m-a. Živu legendu.“

Gibson je podigao ruku. „Nemoj, molim te.“

Bili se osmehnuo. „Ne znam... video sam te tamo i pomislio da ćeš ti ukapirati.“

„Nisi me poznavao.“

„Ne, ali te je Suzana poznavala. Verovala ti je. To mi je bilo dovoljno.“

„Mnogo si rizikovao kad si se oslonio na deset godina staru reputaciju.“

„Možda. Jednostavno sam se umorio, čoveče. Umorio sam se od skrivanja. Od strahova. Ovo mora da se završi, pa kako god.“

„Još je voliš?“, reče Gibson.

„A ti?“

„Na drugačiji način, ali da. Ne možeš prestati da voliš takvu devojk.“

„Amin!“, reče Bili. „Dođi! Hoću nešto da ti pokažem.“

TRIDESET TREĆE POGLAVLJE

„Meidži.“

Džen je pustila Hendriksu Džordžovu poruku na govornoj pošti. Izmenjali su poglede. Ponovo ju je pustila. Tragala je za nijansama koje su joj prvih nekoliko puta promakle. Nije ih bilo. Značenje poruke bilo je nedvo-smisleno. Džordž je bio u nevolji, baš kao i oni. Poručivao im je da su oba-vezni da potraže mesto s kog se vidi nadaleko i da se pritaje. Nije vreme za heroje. Nije vreme da krenu za njim ili da pokušaju da kontaktiraju s njim. Čekaće da im javi da je opasnost prošla.

„Šta misliš?“, pitala je.

„Mislim da mrzim Pensilvaniju.“

„Šta je s Džordžom?“

„Verovatno je voli.“

„Šta ćemo?“

„Šta fali odlasku odavde?“

Imao je pravo.

Ostatak dana i celu noć uklanjali su tragove svog prisustva u Skladištu *Grafton*. Hendriks je prosipao izbeljivač i ribao skladište u kom su držali Tejta. Džen je još jednom pregledala opremu za slučaj da je uljez odneo još nešto izuzev pištolja.

Požari retko izbijaju u praznim skladištima. Morali su da naslikaju uverljivu sliku. Mesto će biti pažljivo pregledano ako vatrogasci ne dobiju uverljiv razlog požara. Hendriks je od skladišta napravio utočište za beskućnika, koji je stanovao u njemu i u trenutku nepažnje pokušao da zapali vatru. Krenuo je šibicu kad je bio zadovoljan učinjenim poslom. Posmatrao je kako plamenovi proždiru njegov piromanski projekat u stilu Ruba Goldberga.*

Džen je već bila u džipu kad je kliznuo za volan.

„Nekad sam voleo petak“, rekao je.

Trebalo joj je izvesno vreme da izračuna. „Petak je, zar ne? Kakva je-bena nedelja.“

* Američki karikaturista, vajar, pisac, inženjer i pronalazač. Najpoznatiji po crtežima nemoguće složenih mašina za obavljanje jednostavnih poslova. (Prim. prev.)

„Ima li vesti od Džordža?“

Odmahnula je glavom.

„Prokletstvo!“

„To nije sve. Ovo ti se neće dopasti.“

„Šta?“

„Telefoni u Abeovoj grupi su isključeni“, rekla je.

„Džen... To nije po protokolu.“

„Znam.“

„Čekaj. Svi do jednog?“

„Svi.“

„I naše direktne linije.“

„Rekla sam ti – svi!“

Ućutao se. Razmišljao je o implikacijama. Džen ga je posmatrala. Oteli su čoveka iz njegove kuće, agresivno ga ispitivali u napuštenom skladištu. Taj čovek je sad mrtav. Ubica ga je upucao Hendriksovim pištoljem. Džordž Abe je u dovoljno velikoj nevolji da udari po dugmetu za uzbunu. Svi telefoni Abeove grupe isključeni su negde u toku poslednja dvadeset četiri sata.

Nalazili su se na nepoznatoj teritoriji.

Na kocki je bilo mnogo više od posla. Hendriks će morati sam da odluči i pustiće ga da postupi shodno svojim načelima. Ali ona je već odlučila.

„Da produžimo dalje ili da bežimo?“, rekao je. „Pitanje je sad.“

„Da, tako je.“

„Bežanje ima smisla.“

„Slažem se.“

„Mada, malo sam mator za to, ne mogu brzo da trčim“, rekao je. „Da i ne govorimo da bih morao da kupim one grozne patike i šorts pripijen uz telo. Pogrešan sam crnac za to sranje.“

„Da, imaš baš koščate noge.“

Pogledali su kroz prozor.

„Pa, gde ćemo?“, pitao je.

„Idemo kod Gibsona Vona.“

„Nego šta, i hteo sam da ga obiđem“, reče Hendriks. „Gde je?“

Džen mu je pokazala mesto na mapi.

„Zašto mi je ta adresa poznata?“

„Ne bi mi verovao kad bih ti rekla.“

„U ovom trenutku verovao bih ti i kad bi mi rekla da je ovo Hitlerov bunker.“

„To je stari letnjikovac Terensa Mazgrouva na jezeru.“

„Savršeno“, reče Hendriks. „Čisto da se zna, moja pretpostavka više mi se dopadala.“

„Da, i meni“, reče Džen.

Džordž je došao sebi na drvenoj stolici. Glava mu je počivala na grubom metalnom stolu. Ruke su mu bile vezane lisicama za metalnu šipku na središtu stola. Licem je dodirivao hladnu površinu. Uspravio se. Stolica se zaljuljala kao da je neko namerno rašrafio zavrtnje šrafčigerom.

Nije video mnogo toga. Soba je bila standardna prostorija za ispitivanje, dimenzija tri puta tri metra, sa zidovima od jeftinih blokova. Glava ga je zbolela od reskog zujanja fluorescentnih svetiljki, kao da mu je okrutni zubar obrađivao očnjak. Grlo mu je bilo suvo i napeto, a leđa ukočena i bolna. Bio je bez svesti najmanje dvanaest sati, ako je suditi po gladi koju je osećao. Znači li to da je sad petak ujutru?

Pogledao je svoj odraz na širokom prozoru na zidu. Nije izgledao previše izmoždено. Nisu mu slomili rebra u transportu. Hvala ti, plemeniti domaćine. Kravata mu se iskrivila. Smetalo mu je što ne može da je namesti.

Vrata s leve strane su se otvorila. Čovek je ušao i seo s druge strane stola. Spustio je čašu i bokal vode na sto. Bila je hladna. Kapljice su se hvatale po staklu.

Odmerio je pridošlicu. Bio je uredno ošišani pešadinac u konfekcijskom odelu. Posmatrali su se kao dva bivša prijatelja koja su se slučajno sudarila na uglu. Od Džordža se očekivalo da ljutito drekne, zatraži advokata i poseje gomilu bombastičnih pretnji u stilu: „Znate li vi ko sam ja?“ Bio je žedan, ali nije tražio vode. Imao je pitanja, ali je tip preko puta njega bio suviše nisko na hijerarhijskoj lestvici da bi odgovorio na njih.

„Kako bi bilo da preskočimo uvod? Da li je Tajtus ovde?“ Glavom je pokazao ka ogledalu.

Pešadinčeve obrve su se ovog puta blago skupile. Džordž se obratio ogledalu:

„Tajtuse! Da li je ovo izmotavanje neophodno?“

Pešadinac je spustio pogled na sto. Slušao je uputstva preko bubice u uvu. Ustao je i izašao bez reči.

Džordž je čekao.

Vrata su se otvorila. U sobu je ušao niski zdepasti čovek. Bio je samo pet godina stariji od Džordža, ali te godine je proveo na otvorenom, na nekim od najgorih mesta na kugli zemaljskoj. Sunce mu je spržilo kožu, a lice mu je bilo kao čelična vuna. Duboke bore urezale su se po glavi obrasloj retkom kosom boje pepela. Upadljivi ožiljak pružao mu se niz vilicu, od levog uva, i nestajao ispod okovratnika košulje. Uspomena na Tikrit. Na levoj ruci nije imao dva prsta. Kružile su razne priče o tome koliko puta je bio ranjen. Džordž je verovao da je Tajtusu bilo drago zbog toga. Pukovnik Tajtus Stounvol Eskridž Mlađi, osnivač i izvršni direktor Kold Harbora, voleo je da proizvodi mitove.

„Džordže.“ Tajtus je seo u nedavno ispražnjenu stolicu.

„Tajtuse.“

Posmatrali su jedan drugog. Eskridž je decenijama sarađivao s Lombardom. Džordžu se nije dopadao ni dok je bio u Lombardovoj službi. Ništa što je u međuvremenu čuo o njemu nije ga nagnalo da promeni mišljenje.

Kold Harbor je bio firma za pružanje vojnih usluga srednje veličine, sa sedištem u Mehaniksvilu u Virdžiniji. Nazvana je po zloglasnoj bici u Američkom građanskom ratu, u kojoj su snage Julisiza S. Granta doživele strašne gubitke. Kold Harbor nije mogao da se nadmeće s velikim kompanijama iz te branše za najunosnije poslove, ali je dobro prolazio zahvaljujući reputaciji da završava poslove – sve poslove – koji mu se povere.

Okrutnost je ponekad odnosila prevagu nad veličinom.

Tajtus se nasmejao. „Dobro, trebalo je da znam. Kako si pogodio da sam iza ogledala? Uplašio si moj tim, Obi-Vane. Da li zbog nekog od mojih momaka? Da li su pričali, kad je trebalo da slušaju?“

„Nisu“, rekao je Džordž. „Pogodio sam. Čista sreća.“

„Gde su mi maniri? Sigurno si žedan“, reče Tajtus. Sipao je vodu u čašu i gurnuo je na nekoliko centimetara od Džordžovih prstiju. „Dakle, je li to bio jedan od mojih momaka?“

„Nije. Za divno čuo, nemam mnogo neprijatelja.“

„Nisam ti neprijatelj“, reče Tajtus.

„Nisi bio“, ispravio ga je Džordž.

„Nisam bio.“

„Ko je bio najveći donator Lombardovih senatorskih kampanja?“

Tajtus nije odgovorio.

„Ko je davao prednost Kold Harboru nad velikim kompanijama poput Blekvotera ili KBR-a pri sklapanju unosnih poslova? Nisam izveo nikakav misaoni podvig. Koga bi Lombard mogao da pozove ako neko mora biti otet s ulice?“

„Pretpostavljam da sam ja zadužen za te stvari.“ Tajtusove usne su se raširile u prijatan osmeh u stilu *gde si dobri stari druže*. Bili su dva ortaka koja su kratila vreme. „Nije loše, Džordže. Oduvek si bio oštrouman. Nisi baš praktičan, ali si oštrouman. Strpao si mog čoveka u bolnicu.“

„Mislio sam da sam ga promašio.“

„Jok, još dugo će smešno govoriti. Dugo si se bavio kancelarijskim poslom, ali još nisi za bacanje.“

„To je baš velikodušno od tebe. Rekao bih da nisam u bogzna kakvoj formi, zato što je samo jedan od tvojih momaka u bolnici, a ja sedim lisi-cama vezan za sto.“

„Divim se čoveku sposobnom da prizna svoje greške.“

Tajtus je gurnuo čašu vode bliže Džordžovim rukama. Nije tražio da mu skinu lisice da bi pio. Niti će navaliti na vodu kao žedno pseto.

„Da li si razmišljao zašto se Lombard obratio tebi, a ne FBI-ju?“

„To me ne zanima“, Tajtus je slegao ramenima. „Čovek će postati predsednik.“

„I u tom slučaju zaradićeš bogatstvo?“

„Još jedno bogatstvo“, reče Tajtus s prepređenim osmehom. „Prvo se dosađuje. Nema društvo.“

„Da li je ovde?“

„Potpredsednik? Okružen Tajnom službom? Ma daj.“

„Državna služba ponekad može da smeta“, reče Džordž.

„Takva karijera nikad me nije zanimala.“

„Šta želi?“

„Želi da bude predsednik. Sada bi želeo da zna šta si to uradio s tom tvojom konsultantskom grupom.“

„Kako to misliš?“

„Nemoj“, nestrpljivo će Tajtus. „Ne igray se sa mnom, Džordže, nego reci gde si preselio firmu?“

Majk Riling je već dvanaest sati bio nezaposlen. On je, zajedno sa svima u Abeovoj konsultantskoj grupi, otpušten imejlom u četvrtak u jedanaest uveče. Bez upozorenja. Bez razgovora. Bez ičega. To je bio masakr – svi zaposleni su otpušteni bez ikakvog upozorenja. Sve kolege su dobile isti imejl, u kom je pisalo da je Abe konsalting prinuđen da obustavi rad zbog iznenadne finansijske krize.

To je bila izdaja. Ne kompanije – Majku je pucao prsluk za bilo kog od kolega – već lična izdaja. Kud su se deli svi oni muški razgovori o integritetu, o obavljanju posla na pravi način? I posle svega, šut-karta preko interneta? Eto još jednog dokaza da je Džordž Abe samo običan licemer.

Ovaj događaj opravdavao je Majkovu prethodnu odluku da prosleđuje podatke potpredsedniku. Naposljetku, reč je o njegovoj ćerki. Bendžamin Lombard je po Majkovom mišljenju imao pravo da bude obavešten o napretku potrage. Nije shvatao potrebu za tajnovitošću. Pronalaženje protuve koja mu je otela ćerku bila je prosto pozitivna stvar. Potpredsednik ne može a da ne bude zahvalan.

Džen Čarls će popizdeti. Pa, moraće da čeka u redu. Prvo će on Džordžu Abeu reći neke stvari.

Bio je iznenađujuće gnevan i ozlojeđen. Osećao je izvesnu zahvalnost i lojalnost prema Džordžu, iako to ne bi nikad priznao, čak ni samom sebi. Ugledao se na njega. Posle sedam ili osam piva sakupio je dovoljno hrabrosti i pozvao Džordža da bi mu skresao sve u brk. Nije mu se javio ni na jedan poziv.

Kukavica.

Pa, Džordž se neće tako jeftino izvući. Cenio je otpremninu, bila je pozamašna, ali nije reč o novcu, već o principima. Bio je u firmi od osnivanja. Ne otpušta se čovek tek tako posle sedam godina staža. Ne bez odgovarajućeg objašnjenja.

Kolebao se dok se peo liftom do njihovog sprata. Pripremio je propoved prožetu paklenom vatrom za Svetog Džordža Abea, ali ga je pomisao na suočavanje s bivšim šefom ispunjavala strahom. Džordž je uzdigao

nepokolebljivu mirnoću na nivo nauke. Majk je u njegovom prisustvu brzo gubio živce.

Izašao je iz lifta i krenuo hodnikom ka Abeovoj konsultantskoj grupi. Vrata su bila otvorena i učvršćena u tom položaju, što je bilo neobično.

Recepcija je bila prazna. Majk je zastao u mestu. Nije bila prazna, u smislu odsustva ljudi. Bila je *prazno* prazna. Sve je nestalo: kauči, stolice, stolovi, lampe, slike... sve. Nije bilo ni tepiha, ni tablica s imenom. Išao je iz prostorije u prostoriju. Svuda je nailazio na isti prizor. Čak je i Džordžova kancelarija bila prazna. Nije mogao da veruje vlastitim očima. Sve je bilo na svom mestu kad je otišao sinoć, oko sedam. Izgledalo je da su zaposleni u Abeovoj grupi preko noći povadili kočeve i premestili logor, kao Cigani čergu, ne ostavljajući ni najmanji trag svog prisustva.

Mobilni mu je zazvonio. Pogledom je potražio broj na ekranu, ali ga nije bilo. Bio je skriven. Ekran je bio prazan. Takvi pozivi uvek su ga pomalo plašili. Imao je osećaj da dolaze niotkuda. Čuo je poznati, suvi i mehanički glas.

„Ne znam“, rekao je Majk. „Ne znam. Otišli su. Da, u firmi sam. Prazna je... Ne znam! Šta mogu da ti kažem? Nisam njegov čovek od poverenja.“

Sagovornik ga je posle kraće pauze obasuo naređenjima. Shvatio je da se znoji kad je prekinuo vezu. Plašio se da odbije naređenja. I nije znao šta bi se desilo kad bi to učinio.

Poželeo je da ima Džordža pored sebe, da mu kaže šta da radi.

TRIDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Gibson je spavao dok se jutarnje sunce nije došunjalo preko poda i pronašlo njegove oči. Bili je bio u spavaćoj sobi na spratu. Sklupčao se u sedeći položaj na kauču. Razgovarali su pre nego što su otišli na spavanje, ne došavši ni do kakvog zaključka. Pogledao je ekran telefona. Prošlo je deset. Kad je poslednji put ovoliko spavao? Na kauču? Stari kauč činio se proketo udobnim nakon četiri dana provedenih na zadnjem sedištu automobila.

Nije sumnjao u Bilijevu priču. Više nije.

Bili se nije šalio kad je rekao da je tavan svetište porodice Terensa Mazgrouva. Sinoć ga je pokazao Gibsonu. Zidovi se nisu videli od redova uredno poslaganih kutija. Na svakoj je bio natpis: *Slike iz dnevne sobe, Kancelarija 1, Kancelarija 2, Sitnice iz glavnog kupatila* itd. Činilo se da će se porodica svakog časa vratiti i da će hteti da brzo pronađe šampon.

Bili je prišao kutijama s oznakom *Džinina soba*.

„Suzana je odsela u Džininoj sobi. Bila je puna devojačkih tričarija. Pretstavljam da se osećala udobnije u njoj. Mislio sam da će biti malo uplašena ako bude spavala u krevetu mrtve devojčice. Rekla je da joj to nimalo ne smeta.“

Bili je preturao po kutiji. Izvadio je ružičasti ranac *Helou kiti* i dodao mu ga.

„Da li se šališ?“, pitao je Gibson.

„Rekao sam ti da imam nešto da ti pokažem.“

„Mazgrouvljeva sestra ga nije primetila?“

„Ženski ranac u devojačkoj sobi? Ne baš. Toliko o skrivanju svima na-
očigled.“

„Reci mi bolje mesto da dvadesetogodišnjak sakrije dečji ranac?“

Odneli su ga u prizemlje. Bili je gledao kako ga Gibson prazni i kako ređa njegov sadržaj po stočiću za kafu – komplet za šminku, četku za kosu, kutiju za nakit i staromodni ajpod, slušalice, nekoliko majica i gaćica, farmerke, *Družinu prstena* u tvrdom povezu, koju joj je Gibson čitao pre mnogo godina, i staru kapu filadelfijskih Filisa.

Gibson je trljanjem odagnao san sa svog lica i posegao za kapom. Pažljivo je držao kao da je svedočanstvo o davnom dobu. Potresla ga je više od ranca. Prevrnuo ju je, po stoti put od sinoć, i pogledao postavu. Pronašao je inicijale ispisane izbledelim mastilom *S. D. L.* – Suzana Dejvis Lombard. Prepoznao je Suzanino karakteristično razbarušeno *L.* Ovo je njena kapa. Ona kapa.

Šta to znači?

Nešto mu je, pod jasnim jutarnjim suncem, privuklo pažnju. Znoj bi obično obezbojio postavu bejzbol kape, pogotovo na čelu. Činilo se da je Mecina jedva nošena, iako je ostatak bio dobro izgužvan i otrcan. Šavovi su popuštali na šest otvora, a dugmeta na vrhu nije bilo. Kako nenošena kapa može toliko da se ošteti?

Tu je bio i polaroidni snimak. Bili mu ga je sinoć pokazao, ali još nije izgledao stvarno, ma koliko puta da ga je video. Meca je ležala na kauču na kom je Gibson spavao, u debelom plavom bademantilu, s otvorenom knjigom na stomaku. Trudnički stomačić isticao se ispod odeće. Izgledala je umorno, ali srećnije nego na fotografiji koju je Bili snimio u noći njenog dolaska. Gibson nije mogao dugo da je posmatra. Gledanje njene trudnoće činilo ju je stvarnom.

Bili se pospano spustio niz stepenice i ušao u kuhinju da bi popio čašu vode.

„Idem nazad u krevet“, rekao je na povratku.

„Hej. Imam pitanje. Jesi li ikada video da Suzana nosi ovu stvar?“

„Izuzev noći kad sam je pokupio? Nisam. Nikada. Nije bila cura koja nosi bejzbol kape.“

„Znaš li zašto je ovako izgužvana i otrcana?“

„Suzi je odgovorna za to. Čapkala ju je i drpala kao da nema druga posla. Da li si video psa koji kidiše na plišanu igračku? Tako se ona ponašala s tom kapom.“

Bili ga je ostavio da samuje sa svojim mislima.

Čelo mu se natuštilo. *U čemu je stvar, Meco?* Šta je devojkica koja je, po rečima njenih roditelja, mrzela bejzbol, radila s kapom Filisa, za koju su se majka i otac kleli da je nije imala? Možda ju je kupila usput, da bi skrila lice. To bi imalo smisla kad se uzme u obzir da je izgledala kao nošena. Zašto bi se trudila da napiše inicijale na obodu ako ju je nosila samo jednom? Tako nešto radi se samo sa stvarima koje ne želite da izgubite.

Šta je Bili rekao o snimku nadzorne kamere na benzinskoj pumpi? O načinu na koji je Meca gledala u kameru... kao da želi da nekom poruči: jebi se. Da li je kapa bila deo poruke? Gibsona su ta pitanja toliko dugo proganjala da se nadao da će se nečeg dosetiti kad je bude video i dotakao. Nije dobio nikakvu ideju.

Ustao je iz kreveta s glavom punom nedoumica. Podigao je kapu i knjigu i krenuo da pretraži kuhinju. Nije našao bogzna šta. Zadovoljio se s dve konzerve bresaka, sa isteklim rokom. Seo je na zadnju verandu s njenom knjigom, breskvama i viljuškom. Jezero je tog jutra bilo vetrovito. Razmišljajući o Meci, posmatrao je kako talasi udaraju o obalu.

Čitala je na svetkovini upriličenoj u njenu čast. Pila je čaj kao mama, sa šoljom u obe ruke, nežno duvajući, zagledana kroz prozor. Prineo je knjigu nosu, u nadi da će ga njen miris porinuti dublje u detinjstvo, ali je to bila samo stara knjiga. Jeo je breskve iz konzerve listajući je.

Beleške su prekrivale margine od prve do poslednje strane. Napisala ih je nakon što joj je prvi put pročitao knjigu. Bili mu je sinoć skrenuo pažnju na njih. Priznao je da se jedne noći napio i zakleo da će pročitati knjigu i njene beleške, od korica do korica, u nadi da će pronaći neki trag o onome što joj se dogodilo. Odustao je na pedesetoj strani. Rekao je da su to bile samo klinačke stvari.

„Neke su usmerene ka dalekom svemiru i takva sranja. Ne znam. Previše su duboke za mene.“

Gibson je počeo da ih čita od početka.

Suzana je pisala preciznim mikroskopskim rukopisom. Beleške su se redale bez ikakvog reda i bez prepoznatljive hronologije. Izgledalo je da su pisane nekoliko godina – različitim mastilom. Neki unosi bili su bleđi od drugih. Nekoliko se ticalo *Družine prstena*, ali je takvih bilo veoma malo. Većinom su to bile strofe iz pesama, filmske replike, spiskovi dobrih i loših stvari, neobične primedbe. Uglavnom su to bila šarena razmišljanja starmale curice. Mogao je da zamisli kako za nekoliko godina Eli piše slične beleške, iako će joj zbog rukopisa biti potrebne veće margine.

Polako je pročitao nekoliko strana. Uznemirio se i počeo brže da ih lišta. Pogledom je tragao za nečim važnim. Prešao je deset, zatim dvadeset stranica. Stopile su se u polja mastila: plavog, ružičastog, zelenog, crvenog. Zastao je.

Narandžasta.

Oživela je sećanje od kog mu se stomak zgrčio. Meca ga je jednom davno nešto pitala. Bio je u kuhinji Pamsresta. Gospođa Lombard spremala mu je topli sendvič sa sirom. Čitao je strip. Meca je iskrsla pored njega zadihana.

„Gib-so-ne. Gib-so-ne.“

„Uh-huh“, odsutno je prozborio.

„Sone! Moram nešto da te pitam.“

Prestao je da čita i zagledao se u nju.

„Šta se dešava?“

„Koja je tvoja omiljena boja?“

Rekao je da je to narandžasta – zbog Oriola.

„U redu“, rekla je ozbiljna lica. „Narandžasta je tvoja boja, je li tako?“

Kao da bi trebalo da zna šta to znači.

„Da, narandžasta je moja boja.“

„Nemoj da zaboraviš na to“, šapnula mu je.

Koliko su imali godina? Nije mogao da se seti. Prelistao je nekoliko strana dok nije našao narandžastu boju.

„Son.“ *Son.* Narandžasta je bila njegova boja. Preplavila su ga snažna osećanja. Kajanje. Krivica. Žudnja. Gurnuo je glavu među kolena i zaplakao. Bože, koliko mu je nedostajala.

Sledećih nekoliko sati listao je roman i čitao sve unose ispisane narandžastim mastilom. Uglavnom su to bili misli devojčice.

Sone, da li voliš sok od grejpfruta? Ja ga volim.

Sone, volela bih da svi odu kući izuzev tebe.

Sone, nauči me da podrignjem.

Slične misli su se nizale. Neke su bili smešne, a neke setne. Zatim je, na sred knjige, našao njemu namenjen unos drugačiji od ostalih – duži i ispisao zreljim rukopisom.

Sone, danas je bila sahrana. Tako mi je žao. Nadam se da si dobro. Nisu hteli da me puste. Htela sam da budem tamo s tobom. Da li smo još prijatelji? Razumeću ako više ne možemo biti, ali nedostaješ mi. (389)

Okrenuo je stranu 389 s nečim što je nalikovalo strepnji. Margine su bile prazne, izuzev beleške ispisane dvema različitim narandžastim olovkama. Napisane su, ako se nije varao, u razmaku od nekoliko godina.

Sone, izvini što sam upropastila utakmicu. Ne ljuti se na mene?

Zatim, drugom olovkom, napisano bog te pita koliko kasnije:

Trebalo je da ti kažem posle utakmice. Trebalo je da ti kažem stotinu puta. Bila sam tako besna na tebe što nisi video. Žao mi je. Volela bih

*da mogu sada da ti kažem. Ovde je jezero. Po lepoti se ne može pore-
diti s Pamsrestom, ali bismo mogli da sednemo pored vode. Mogla bih
sve da ti kažem. Htela bih to više nego išta. Želela bih da nisi otišao.
Nadam se da me nećeš kriviti.*

S treskom je zatvorio knjigu. Zašto bi je krivio? Sećanje je izronilo iz dubina. Zamalo što nije zatalasalo površinu gnusnom reptilskom kičmom, pre nego što je snažno zaplivala od njega. Zatvorio je oči. Plašio se da ga domami sebi, iako je znao da mora to učiniti.

Utakmica. Šta s njom? Djuk ga je vodio na stotinu utakmica. Da li je i Meca jedanput išla s njima? Možda. Pamćenje ga nije najbolje služilo. Sećao se samo kako se čitavog dana durila, što uopšte nije ličilo na nju. Ne, bilo je još nečega. Setio se nemilosrdnih i krupnih očiju. Zurile su u njega. Čikale su ga da trepne.

To je bio dnevni izlet na utakmicu Oriola. Nije mogao da se seti protiv koga su igrali. Red Soksa? To je zvučalo ispravno. Isprva je trebalo da pođu samo on i Djuk, ali senator je čuo za to i ukrcao se na njihov voz. Lombardova supruga bila je van grada i tate su vodile decu na utakmicu... bezbednjaci su ih pratili na diskretnoj razdaljini. Radilo se o mešavini porodičnog izleta i političkog pozorišta. Meca je odlepila na stadionu. Zbog nje nisu videli najveći deo utakmice.

Ne, nije bilo tako. Sve je počelo još ranije.

Gibson se, kad je dublje razmislio o tome, setio da se Meca već neko vreme neobično ponašala. Bila je povučena, a na putu do Baltimora nepodnošljiva. Imala je neprijateljski stav prema svima. Šutirala je suvozačevo sedište. Sve ih je šibala gnevnom pogledom. Nije ličila na bezbrižnu, brbljivu devojčicu s kojom je odrastao. Nije mu odgovarala kad bi je pitao šta nije u redu. Nijednom. Djuk je uvek uspevao da je nasmeje. Tog dana se susretao samo s prkosnom tišinom.

Sećao se Lombardove ozlojeđenosti i tvrdoglave rešenosti da se dobro provede. Djuk je na polovini puta predložio da se vrate, ali se senator nije složio. Vožnja je postala pantomima protkana šegačenjem. Svi su bili napeti i usiljeno veseli.

Niko nije bio raspoložen za bejzbol kad su stigli do stadiona. Kamden jards bio je prepun. Zbog toga su shvatili da Meca plače tek kad su stigli

do sedišta. Tada je mislio da imaju posla s razmaženim detetom koje isteruje svoje. Sad mu je bilo jasno da je bila i više nego uznemirena, da je bila uplašena.

Bila sam tako besna na tebe što nisi video.

Šta nije video?

Kad su seli na svoja mesta, gledaoci su skočili na noge zbog zbivanja na terenu. Gibson je nastojao da vidi šta se dešava. Meca je jecala, kad je usmerio pogled na nju. Djuk je kleknuo da je uteši, ali ga je ona odgurnula od sebe. Neutešno je jecala.

Gibsonu je pozlilo kad se setio onog što se zatim dogodilo.

Lombard je zgrabio ćerku i odveo je na stranu. Djuk ih je ćutke posmatrao. Izgledao je tužno i zabrinuto. Šta se desilo na stadionu? Šta mu je promaklo? Gibson je sve ove godine mislio da mu se otac ubio zato što je uhvaćen u potkradanju Lombarda. Osetio je ogromno i dobrodošlo olakšanje kad je od Kaliste Doplez saznao da je Lombard sam proneverio taj novac. To je porodilo novo i neprijatno pitanje. Šta je onda Djuka Vona nateralo na samoubistvo?

Telefon mu je zavibrirao. Zgrabio ga je. Bilo mu je drago što se rešio neprijatne misli. Pogledao je broj pre nego što je odgovorio.

„Halo, Džen.“

„Gibsone, kako je u Virdžiniji?“

„Divno je. Napred Hus! Trebalo bi da svratiš.“

„Nameravala sam da to učinim.“

„Nedostajao sam ti?“

„Bio si zauzet.“

„Baš kao i ti“, rekao je.

„Moramo da popričamo. Stavio si nas u težak položaj.“

„Jesam li? Da li sam vas naterao da učestvujete u otmici i mučenju američkog građanina? Jebite se zajedno s vašim teškim položajem, zato što ja nisam u tome učestvovao!“

„Tejt je mrtav, Gibsone. Neko ga je ubio.“

Spustio je telefon na butinu i žestoko opsovao. Zvonilo mu je u ušima. Tejt je mrtav. To bi moglo biti okarakterisano kao ubistvo prvog stepena. Da li u Pensilvaniji postoji smrtna kazna? Prislonio je telefon na uvo.

„Neko?“

„Tako je. Moramo da popričamo, kao što sam ti rekla.“

„Da nemaš neko skladište na umu?“

„Vidi, kasnije ćemo se time pozabaviti. Možda imaš pravo. Ali ne sada. Neophodno je da razmenimo podatke, zato što se nešto dešava. Šta god da je u pitanju, mi smo u podnožju i jedva gledamo gore.“

„Ne znam, Džen. Jedan deo mene želi da pusti Hendriksa i tebe da pronađete odgovor vlastitim snagama. Da vidite kako to izgleda.“

„Cenim tvoj stav, ali smo ovde i pričaćeš s nama. Više bih volela da to bude prijateljski razgovor.“

„Kako to misliš ovde?“

„Stigli smo do letnjikovca porodice Mazgrouv, na kraju prilaznog puta. Htela sam da te upozorim da dolazimo, da ne misliš da te napadnemo. Hoćemo samo da razgovaramo.“

Gibson je ustao. „Mislim da to nije dobra ideja.“

„Dolazimo bila ona dobra ili ne. Ne pokušavaj da bežiš“, rekla je i prekinula vezu.

TRIDESET PETO POGLAVLJE

„Ko je ovde?“, Bili je stajao na vratima iza Gibsona. Pištolj mu je drhtao u ruci. „Da li si im rekao gde smo?“

„Nisam, ali su nas pronašli.“

Ustao je i zakoračio ka Biliju. Pištolj se podigao ka njemu. Zastao je u mestu, podigavši ruke.

„Ne znam kako su nas pronašli. Žele da razgovaraju, to je sve.“

„Samo da razgovaraju... baš.“

Čuli su približavanje automobila. Bili se uspaničio. Trgao se kao životinja koja je osetila nepoznati miris.

„Nemoj, Bili!“

Bili nije bio raspoložen da sluša. Okrenuo se i potrčao kroz kuću. Gibson je pojurio za njim, ali je skrenuo levo i potrčao oko kuće po verandi. Trčao

je pognut, izbegavajući nameštaj. Čiroki je izronio između drveća. Krenuo je kružnim prilaznim putem.

Bili je izleteo na ulazna vrata, podigao pištolj i uperio ga u džip, koji se naglo zaustavio. Nije ni pokušao da se zakloni. Pomahnitao je od straha i besa – urlao je. Vikao je da se povuku, da ga ostave na miru. Hendriks je glasno naredio Biliju da spusti pištolj, ali se njegov glas nije čuo od Bilijevog paničnog urlanja.

Gibson je zašao iza ugla. Morao je da stigne do Bilija pre nego što neko strada. Iznenadio se kad je shvatio da veruje Biliju, da veruje u čitavu uvrnutu priču i da, štaviše, nije ravnodušan u pogledu njegove sudbine. Nije mogao dozvoliti da momak bude povređen.

Džen i Hendriksova su se sve više približavali. Stigli su na pet metara od verande. Svi su vikali. Hendriks je krenuo nalevo, da bi privukao Bilijevu pažnju. Momak je sve više gubio kontrolu nad sobom. Nišanio je jednog pa drugog napadača. Pljuvačka mu je kapala sa usana.

Gibson je načinio dva koraka i udario Bilija ramenom u rebra. Pali su preko stolice od pruća. Pištolj mu je ispaо iz ruke i kliznuo verandom. Pružao je otpor, ali je Gibson bio jači. Momak se na kraju predao pod njim, dahćući.

„Samo budi miran, Bili. Budi miran. Sve će biti u redu.“

Bili je nastavio da se opire. Nije mu verovao.

„Gibsone! Baci pištolj preko ograde!“, reče Džena.

„Nemam pištolj, ništarijo! A i obe ruke su mi zauzete! Kako bi bilo da mi malo pomognete?“

Bendžamin Lombard zapisivao je primedbe na marginama govora o prihvatanju kandidature, iako ga je od konvencije delilo nekoliko nedelja, a trka bila daleko od odlučene. Doterivanje govora pomagalo mu je da ne misli na događaje u Virdžiniji i Pensilvaniji. Onaj kurvin sin Džordž Abe vodio je, kao i obično, svoj usamljenički krstaški pohod.

Umešni nitkov nekako je uspeo da zatvori radnju nekoliko minuta pre prepada Tajtusovih ljudi. Nisu zatekli nijedan papirić, čak ni olovke za pisanje, kad su stigli na lice mesta. Abeova firma je kao čarolijom zbrisana sa

lica zemlje. To je bio Abeov stil. Kao i poricanje. Dobro je igrao ulogu ludog i zbunjenog, čak i nakon što ga je Tajtusov čovek grubo obradio.

Pogledao je monitor. Džordž je ležao presavijen preko stola za isleđivanje u Kold Harboru. Tajtus je bio mali zli pit bul od čoveka. To mu je bilo dobro poznato. Počeo je da sumnja da će skoro doći do rezultata. Poznao je Džordža. Znao je da je potrebno više od nekoliko slomljenih rebara da bi izdao svoje ljude.

Lombard je, na svu sreću, imao čoveka u Abeovoj firmi, koji ga je o svemu obaveštavao. Zahvaljujući njemu, znao je i za operaciju u Pensilvaniji. Uprkos tome, hteo je da bude tamo kako bi čuo šta će Džordž o tome reći. To je, naravno, bilo nemoguće. Čitava Tajtusova operacija bila je krajnje nezakonita, što znači da je Lombard morao biti daleko po strani i gledati kako se njegova sudbina rešava na monitoru od sedamdeset centimetara. Prokleti Džordž Abe. Možda je trebalo da pozove ljude iz Biroa, ali nije verovao da će užtogljeni Brent držati jezik za zubima. Pa, što je bilo, bilo je. Džordž će uskoro ponovo početi da se druži s Tajtusovim momkom.

Neko je zakucao na vratima radne sobe. Isključio je monitor i pozvao ga da uđe. Ušao je nervozni Liland Rid. Držao je telefon. Bendžamin nije voleo način na koji je Rid ispoljavao nervozu. Potpredsednikov sekretar morao je imati bolje pokeraško lice. Pitao ga je šta želi.

„Kalista Doplez vas je pozvala.“

Bendžamin je hitro klimnuo, kao da je očekivao njen poziv. A nije. Ma-nje bi se iznenadio da mu je Rid rekao da ga zove Abraham Linkoln. *Kalista Doplez?* Kakva slučajnost da ga stara veštica baš sad pozove?

„Da li je ona jedna od starih donatora iz virdžinijskih dana?“, pitao je Rid. „Zvuči kao neko ko je spreman da se na velika vrata vrati u našu orbitu. Kaže da želi da razgovara s vama.“ Rid je bio dovoljno obavešten da zna ko je ona, ali i dovoljno lukav da se pravi blesav. „Hoćete li da vas spojim?“

I u primarnoj fazi izbora dobijao je priloge s neočekivanih strana, ali je ovo bilo nešto sasvim drugačije. Kalista mu ne bi dala novčić ni da plati toalet u paklu. I pozvala ga je baš danas. Kakve veze je ona imala s Abeom?

Nestrpljivo je pucnuo prstima, što je bio znak Ridu da mu da telefon. Rukom mu je dao do znanja da se udalji.

„Halo, Kalista.“

„Bendžamine.“

„Liland mi je rekao da si pronašla Isusa i da želiš da pomogneš Americi da izabere pravog čoveka.“

„Da, pretpostavljam da je tako.“

Oboje su se zacerekali. Pogrešio bi kad bi pomislio da joj je išta smešno. Hijena se ne smeši kad pokazuje zube.

„Šta hoćeš?“

„Kako je Džordž?“, pitala je.

„Ne znam o čemu govoriš.“

„Bendžamine, imaš Džordža. Kao i Majka Rilinga.“

„Olako izgovaraš prilično ozbiljne optužbe.“

„Umukni i dobro slušaj šta imam da ti kažem ako se nadaš predsedničkom mandatu.“

Bendžaminu Lombardu još od druge godine koledža niko nije rekao da umukne, a od četrnaeste nije umuknuo ni kad mu je to bilo rečeno. Ali sad je zatvorio usta čim je Kalista progovorila. Nije pustio ni glasa dok nije završila.

Hendriks je vezao Bilija lisicama za klozetsku šolju. Obavio mu je ruke oko nje i zapretio da će mu nabiti glavu u nju ako samo pisne.

„Vodoinstalater će ti je vaditi odatle.“

Bili je, izuzev toga, bio neozleđen. Gibson je pokušao da im objasni da ništa od toga nije neophodno, ali Hendriks nije bio raspoložen za polovične mere.

„Strpljenje mi je pri kraju! Umukni ako ne želiš da mu se pridружиš!“

Gibson je doneo jastuk iz dnevne sobe, da bi Bili imao na šta da se nasloni. Čutke je prihvatio taj gest. Nije prozborio ni reč otkad ga je Gibson oborio na verandi. Zamišljeno je zurio u pod kupatila.

Gibson se pridružio bivšim kolegama u kuhinji, nakon što je ostavio jastuk u kupatilu. Sedeli su za stolom, motreći jedan drugog. Atmosfera nije bila najsrdačnija. Ali niko nije potegao pištolj. Gibson je pomislio da su u pat-poziciji. Činilo mu se da je Džen prijateljskije nastrojena. Hendriks je pak bio suv kao beton.

„Zašto si se vratio?“, pitala je Gibsona.

„Zašto ste me poslali kući?“

„Zašto?“, ponovila je pitanje oštrijim glasom.

„Imao sam svoje sumnje.“

„O?“

„O vama. I Tejtu. Uхватili ste pogrešnog čoveka.“

„Da, pa, prekasno je sad za tu priču.“ Hendriks je opisao kako su se vratili s trke za Gibsonovim virusom u nekadašnjem domu Mazgrouvljevih, da bi pronašli prazno skladište puno krvi. I kako je leš nestao. Hendriks je pogledao niz hodnik ka Biliju. Gibsonu to nije promaklo. Bilo mu je jasno da razmišlja o mladiću, da pokušava da zaključa da li je on ubio Tejta.

„Nije on“, reče Gibson.

„Nije? Važi, pa, u tom slučaju ostaješ samo ti.“

„Misliš da sam ubio Tejta?“

„Hoćeš li da porekneš da si bio tamo?“

„Neću. Ali zar misliš da sam ga ubio?“

Hendriks ga je dugo posmatrao.

„Ne. Ne mislimo to“, reče Džen. „Ali nam to ne ostavlja veliki broj osumnjičenih.“

„Izuzev našeg prijatelja, dole niz hodnik“, reče Hendriks. „Koji je priznao da nas je odmamio s lica mesta virusom. Kirbi Tejt je ubijen dok smo mi jurili vlastiti rep u domu Mazgrouvljevih. A ti i dalje tvrdiš da nije imao nikakve veze s tim.“

„To nije bio on. Kunem se da nije.“ Gibson je davao sve od sebe da bi odbranio Bilija. Rekao im je najveći deo onog što je saznao. Ispričao im je kako je Bili pre deset godina stavio glavu u torbu da bi zaštitio Suzanu. Čutke su ga slušali kad im je pokazao ranac *Helou kiti* i poređao njegovu sadržinu po kuhinjskom stolu. Hendriks je pažljivo razgledao bejzbol kapu. Gibson još nije bio spreman da otkrije svoje nedoumice o njoj. Gledao je kako Džen podiže i lista knjigu.

„Kakve su ove beleške?“

Gibson je slegnuo ramenima. „Tinejdžersko štivo.“

„U redu, pa šta stvarno znamo o ovom tipu?“, reče Hendriks. „Ima ranac i kapu. Poslao je fotografiju Abeovoj firmi. Sklon sam da poverujem da je Suzana bila ovde. Ali da li naš Romeo ima bilo koji dokaz da je Suzana bila trudna?“

Gibson mu je pokazao fotografiju. Činilo se da Hendriks nije potresen, ali Džen je zurila u nju dok je njen partner nastavio ispitivanje.

„Ima li nekih dokaza da dete nije njegovo?“

„Nema“, reče Gibson.

„Ili da se Mazgrouv nije ubio?“

„Nema.“

Džen je pročistila grlo. Hendriks joj je dobacio pogled, Gibsonu nerazumljiv.

„Ipak si mu poverovao“, reče Hendriks. „Poverovao si u njegovu tvrdnju da je pomogao Suzani zato što ima dobro srce. Da je pomogao curi koja je zatrudnela s nekim drugim tipom. I da je *neko* došao da bi je odveo i ubio njegovog komšiju. Poverovao si u tu fantaziju, ali nisi poverovao da je tip koji je hakovao Abeovu grupu, i koji nas je ovamo namamio i podmetnuo Tejta zato što mu je kidnapovao sestru, imao bilo kakve veze s četiri litra krvi koje sam sinoć uklonio iz skladišta?“

„Nemoj, Hendrikse. Da li ti izgleda kao neko ko je sposoban da nekog hladnokrvno ustreli?“

„A kako izgleda takva osoba?“

„Ma nije on.“

Hendriksova usna se povila. „Pa, ubica je neko od vas dvojice. Ne mogu da dokažem da je to bio on, ali znam da si ti bio tamo.“

„Baš kao i ti“, uzvratio je Gibson.

Gledali su jedan drugog u oči. Gibson je bio nepokolebljiviji nego ikad. Odmeravanje je trajalo sve dok Hendriks nije frknuo i skrenuo pogled.

„Da li i Džordž misli da sam to uradio?“, pitao je Gibson.

Džen i Hendriks su izmenjali poglede.

„Šta je bilo?“

„Da li da mu kažem za Meidži?“, oglasio se Hendriks.

„Šta je, kog đavola, Meidži?“

Džen je sedela sama u kuhinji kad je Hendriks legao da spava u susednoj sobi. Zavidela mu je na mogućnosti da se ogradi od svega što se zbiva. U poslednja dva dana nisu spavali više od sat vremena. Uprkos tome, nije mogla ni da trene. Bilo je previše nepoznatih i premalo nepromenljivih veličina. Uspela je da primiri Hendriksa, koji je, uprkos Gibsonovim naporima, krivio

Bilija Kaspera za Tejtovo ubistvo. Ali ni sama nije mogla da smisli teoriju koja ne bi obuhvatila i Gibsona.

Njen telefon je zazvonio. To je bio Majk Riling.

„Majk?“

„Džen, da li si to ti?“

„Ko bi mogao biti?“

„Ne znam. Situacija je skroz šašava, zar ne?“

Majk nije dobro zvučao. Uvek je negde u sebi krio uplakano dete. Sad je zvučao kao cmizdravi školarac u trpezariji.

„Sve će biti u redu. Da li si u kancelariji? Zašto su telefoni isključeni?“

Majk joj je rekao.

„Kako to misliš da firma više ne postoji?“

„Tako kao što sam rekao. Iščezla je preko noći.“ Majk joj je opisao kancelarije. „U njima nema ama baš ničega.“

„Gde je Džordž?“

„Uhapšen je. Federalci su ga sklepali. Situacija je zbilja gadna.“

Znači, to je *bio* FBI. Sad je makar znala zašto je Džordž aktivirao signal za uzbunu. Međutim, da li je Meidži podrazumevao i pražnjenje poslovnih prostorija? To je bilo nešto sasvim novo.

„Gde ga drže?“

„Nisam siguran. Iskreno, nisam siguran ni da Džordž to zna. Upravo smo se čuli telefonom.“

„Razgovarao si s njim?“, Džen se naglo uspravila.

„Da, oni iz Biroa dozvolili su mu da me pozove. Nije dobro zvučao. Žele sve što smo saznali o Suzani Lombard. Satrće Džordža ako im još danas ne predamo materijal.“

„Bože!“

„Pozvaće me za sat. Šta imamo?“

Džen je polako prešla jezikom preko zuba. „Imaš li papir i olovku?“

TRIDESET ŠESTO POGLAVLJE

Gibson je sedeo na ivici kade. Hranio je Bilija tunjevinom iz konzerve. To je bio spor i prljav posao, zato što je Hendriks odbio da mu skine lisice. Bili još nije tražio da se olakša, ali Gibson nije bio optimista u tom pogledu. Momak nije pravio probleme, iako je bio uplašen i gnevan. To što je bio liscama vezan za klozetsku šolju nije ga činilo ništa kooperativnijim.

„Osećam se kao dete“, rekao je.

„To me čini tvojim tatom, što me nimalo ne veseli.“

Slabašni osmeh minuo je preko Bilijevog lica. Rekao je: „Da li će me ubiti?“

„Prvo će morati da ubiju mene.“

„Da li bi trebalo da se zato osećam bolje, zato što sam saznao da ćeš umreti nekoliko sekundi pre mene?“

Na Gibsona je došao red da se slabašno osmehne. „Misliš li da je to bitno?“

Nije uspeo da ga ohrabri crnim humorom.

„Čoveče, izbavi me odavde.“

„Radim na tome.“

„Zaista? Pa potrudi se malo više, važi? Mene radi. Vezan sam za jebenu klozetsku šolju.“

Gibson od jutrošnjeg savetovanja nije razgovarao s Dženom ili Hendriksom. Svi su bili na ivici snaga. Procenili su da bi viščasovni predah bio najbolja opcija u ovoj situaciji. Pomisao na ubistvo Kirbija Tejta, koje mu je visilo nad glavom, silno je pritiskala Hendriksa. Gibson se konačno našao u prilici da saučestvuje s njim. Malo. Ali sukobiće se ako Hendriks spusti ruku na Bilija. Sećanje na čeliju Kirbija Tejta bilo je previše živopisno da bi mogao da se makar i načas opusti.

Džen i Hendriks bili su zauzeti čitavog popodneva komunikacijom s Majkom Rilingom u Vašingtonu. Džordž je, kako izgleda, bio zatočenik saveznih vlasti. Pokušavali su da naprave dogovor – da trampe podatke za imunitet.

Gibson je pobegao u sobu Džini Mazgrouv, u kojoj je Meca provela tako mnogo vremena. Sedeo je leđima naslonjen na vrata i čitao beleške u

Družini prstena. Tražio je dokaze protiv oca, iako je strepeo od njih. Da li je Meca pobjegla od Djuka? Da li se zbog nje ubio? Nije znao da li će preživeti suočavanje sa istinom.

Proučavao je Bilijevo lice. Dečачke oči, preuranjene bore i pramičak sede kose na neurednoj frizuri. Niko nije savršen, ali Bili Kasper je, što se Suzane tiče, bio najbliži tom idealu. Stavio je glavu u torbu za nju, jednom, a sad još jednom. Kad samo pomisli na rizik kom se izložio da bi je našao. Na apsurdno neizvesni potez hakovanja Abeove grupe. Gibson nije mogao da se pohvali ničim sličnim u svom životu. To ga je činilo sitnim u poređenju s ovim mladićem.

„Mogu li nešto da te pitam?“

„Samo izvoli“, reče Bili. Spustio je glavu na jastuk.

„Koliko dugo si razgovarao s njom preko kompjutera?“

„Skoro godinu dana.“

„Kada je počela da govori o bekstvu od kuće?“

„Od samog početka, čoveče.“

„Zašto?“

„Zbog bebe. Rekao sam ti.“

„Ne. Rekao si da se trudnoća nije primećivala kad je stigla ovamo. To znači da je zatrudnela nekoliko meseci pre toga. Zašto je onda htela da pobjegne pre trudnoće?“

Bili je rekao da ne zna, da nije razmišljao o tome.

Gibson je otvorio Mecinu knjigu i naglas pročitao zapis o bejzbol utakmici.

„O čemu se tu radi?“, pitao je Bili.

Prekinuo ih je zvuk automobilskeg motora na prilaznom putu. Gibson je odložio knjigu na umivaonik i ustao da pogleda kroz prozorčić. Bili ga je posmatrao raširenim očima.

Moćni farovi lomili su duboku pomrčinu šume. Gibson je doviknuo onima u kuhinji da su dobili društvo. Hendriks i Džena već su stupili u akciju. Džen je hitro isključivala svetla i promolila glavu u kupatilo.

„Šta si video?“, pitala je.

„Farove. Da li je ovo deo vašeg dogovora s federalcima?“

„Nije“, reče Džen. „Ostani s njim. Javlaj nam šta vidiš.“

Isključila je svetlost u kupatilu. Ostali su u mraku.

Veliki crni džip izronio je iz šume. Skrenuo je malo ulevo i stao. Drugi džip, s ugašenim farovima, zaustavio se pored prvog. Blokirali su prilaz glavnom drumu. Gibson je o svemu obaveštavao Dženi kao profesionalni komentator.

Oba džipa istovremeno su uključila najduža svetla. Obasuli su crnu kuću zaslepljujućom svetlošću. Gibson je morao da skrene pogled, ali je pre toga ugledao plavo-crvena pulsirajuća svetla na vozilima iza drveća. Toliko o dogovoru.

Čuli su motore i otvaranje, ali ne i zatvaranje vrata. Usledili su koraci po šljunku. Oprezno je provirio preko prozorskog okvira. Primicala su im se dve siluete. Bacale su duge senke u svetlosti farova. Još ljudi je stajalo pored vozila. Nije mogao da ih izbroji.

Razlegao se suv i oštar glas, koji je podsećao na šmirglanje. Obavestio ih je da ih je FBI opkolio. Imao je blagi naglasak Kentakija.

„Džen Čarls! Danijele Hendrikse! Izađite iz kuće! Imamo naloge za vaše hapšenje!“

Minuti su napeto prolazili. Čuo je kako Džen i Hendriks razgovaraju prigušenim tonom. Bili je udarao glavom o klozetsku šolju. Gibson se spustio pored njega i obuhvatio mu potiljak, da bi ga smirio. Agent se ponovo prodrao. Ponovio je reči od malopre.

Zvučao je manje srdačno, ako je to bilo moguće.

Nečija ruka strgla je kapuljaču s glave Džordža Abea. Klećao je na kolenima, na strmini s koje se pružao impresivan pogled na široku dolinu. Noćno nebo blistalo se od zvezda. Začudio se kad je shvatio koliko stanovnici gradova gube odricanjem od zvezda. Zašto čovek primećuje takve stvari samo u ovakvim trenucima?

Okrenuo je glavu. Nadao se da će razmrdati mišiće na vratu. Vezali su mu ruke lisicama na leđima i konopcem iznad laktova. Ramena su ga zbog toga bolela. Trudio se, ali nije mogao da nađe položaj koji bi smanjio bol u leđima i rukama, koje su trnule.

Islednici su imali samo dva pitanja. Gde su Čarlsova i Hendriks, i šta se desilo s Abeovom konsultantskom grupom? Odgovarao je na njih na različite načine, ali sa istim učinkom. Na prvo nije odgovarao, ni pod kakvim

pritisćima. Neće odati svoje ljude, makar ga to stajalo glave. Što se drugog tiče, nije znao o čemu govore. Kancelarije su po svoj prilici bile zatvorene i ispražnjene. Podatak je zvučao ludo, kao smicalica koja je trebalo da mu razveže jezik. Pokušavao je da razmišlja zašto su to izmislili, uprkos bolu i krvi.

Druga runda ispitivanja svela se na brutalno prebijanje. Tajtusov gorila žestoko ga je obradio. Levo oko mu se nadulo, nos mu je razbijen, usirena krv nahvatala mu se na bradi i košulji. Gorila je bio desnoruk. Rebra na levoj strani bila su vlažna i izlomljena ispod mišića.

Bio je spreman za još gori tretman kad su po treći put došli. Umesto toga su mu navukli kapuljaču i dovezli ovamo.

Ubacili su ga u zadnji deo starog pikapa kao džak krompira. Vozili su se preko grbavog drumu punog rupa. Na vrhu uzvišenja izbacili su ga i naterali da klekne u tami. Laknulo mu je zbog promene vidika. Nije gajio nikakve iluzije o konačnoj sudbini.

Još jedna prilika pod kapuljačom bila je gurnuta pored njega. Kapuljača je bila skinuta. Ugledao je užasnutog Majka Rilinga. Bio je vezan lisicama, ali nepovređen.

Majk je video Džordža na mesečini. „Džordže?“

„Šta ti radiš ovde?“

Majk je zbunjeno odmahnuo glavom.

„Majkle! Šta ovde radiš? Šta si im rekao?“

„Sve je u redu“, kolebljivo će Majk. „Pobrinuo sam se za to.“

„Šta si uradio, Majkle?“

„Hteli su da razgovaraju s Džen i Denom, da sve reše na pristojan način.“

„Da li ti izgledam kao neko prema kome su se ponašali pristojno?“

Majk nije mogao da ga pogleda u oči.

„Šta si im rekao?“, pitao je Džordž.

Majk nije stigao da odgovori. Pucanj ih je prekinuo. Razlegao se po dolini. Majk je pao u prašinu i ostao da leži u njoj. Džordž je gledao kako mu krv lipti iz potiljka. Znao je da su to bili poslednji grčevi mrtvog srca.

Džordž je zarežao i pokušao da ustane. Neko ga je udario drškom pištolja po glavi i snažnom rukom stisnuo za rame. Otegnuto je izdahnuo i podigao glavu ka noćnom nebu. Znao je da neće čuti pucanj koji će ga ubiti.

„Ridže, koji je tvoj status? Gotovo!“, zapištao je radio.

Cev se odmakla od Džordžove glave.

„Jedan od dvoje! Gotovo!“

„Ko? Gotovo!“

„Riling! Gotovo!“

„Dobro, budi tu dok te ne zamenim. Dobro te čujem. Gotovo!“

„Primljeno, čekam. Gotovo!“

Dvojica ljudi ostavili su Džordža da kleči u prašini. Spustio je glavu. Gledao ih je preko ramena. Prišli su pikapu i naslonili se na prednji branik. Imali su opušteno držanje iskusnih ubica. Radio na haubi emitovao je nešto što nije mogao čuti, ali je po iskidanoj kadenci i statici podsećalo na policijsku komunikaciju. Razgovarali su jednosložnim frktajima. Slušali su radio komunikaciju kao što bi normalni ljudi slušali fudbalski prenos.

Posle izvesnog vremena stiglo je još jedno vozilo. Zaustavilo se. Vrata automobila su se otvorila i zatvorila. Pridošlica je posle kratkog razgovora naredio dvojici ljudi da odu. Džordž je čuo nekoliko žustrih *da, gospodine*. To je bio Tajtus.

Pikap je otišao. Zvuk njegovog motora brzo je izbledeo. Vrata drugih kola su se otvorila i zatvorila. Džordž je čuo kako Tajtus razgovara s nekom ženom. Tužno je posmatrao Majka Rilinga, čija krv je bleдела u prašini. Si-
rota budala.

Ukočio se kad je čuo korake. Tajtus je stao ispred njega, postavio stolicu na sklapanje i otišao ne obrativši se i ne pogledavši Džordža.

„Skratite priču“, rekao je Tajtus.

„Govoriću koliko budem htela, gospodine Eskridže.“ Kalista Doplez sela je u stolicu. „Zdravo, Džordže.“

Džen je polako odškrinula ulazna vrata i kliznula na verandu. Pokrila je oči rukom. Prokleti farovi zaslepljujuće su bleštali. Hendriks je stajao na vratima, iza nje, s pištoljem u ruci.

„Lezite na tle!“, prodrao se agent. „Spojte prste na potiljku!“

„Hoću da vidim vaše legitimacije!“, uzvratila im je Džen.

„Sidište s verande, gospodo, pa ćemo razgovarati!“

„Neću dok ne vidim legitimacije!“

Dva agenta razmenjivali su mišljenja neko vreme. Polako su krenuli napred. Onaj pozadi zabacio je peševe sakoa i spustio ruke na pojas. Jedan od

Dženinih instruktora ovakve trenutke nazivao je krhkim situacijama. Imali su nezgodnu naviku da se u posljednjem trenutku otmu kontroli.

Najbliži agent nosio je legitimaciju na lančiću oko vrata. Mahao je njome dok su prilazili. Kao da je mogla da je vidi odavde. Hteo je da joj privuče pažnju, da ne bi gledala u njegovog partnera, koji se prikrađao iza njega i išao na desnu stranu. Ponašao se kao mađioničar koji skreće pažnju publici jednom rukom, dok drugom izvodi trik. Ako drugi agent potegne oružje, Džen ga neće videti. To će mu dati veliku prednost.

Pogled joj se prilagodio svetlosti, dovoljno da razazna siluete najmanje petorice agenata iza otvorenih vrata džipova. Drugi agent kretao se levo od nje. Zaobilazio ju je na nekih desetak metara razdaljine. Bio je na ivici doma. Sigurno će nastojati da se još približi. Izuzev ako oni pozadi nemaju puške. U tom slučaju kuća će, ako stvari pođu naopako, postati velika meta na streljani, dok će oni završiti kao iscepkane papirne mete.

Situacija je bila izuzetno krhka.

Najbliži agent stigao je do Gibsonovog automobila, parkiranog ispred stepenica verande. Stao je ispred njih i podigao legitimaciju, da može da je vidi. Ako je falsifikat, prokleta je dobar. Lupila se po zadnjem delu noge i čula kako Hendriks tiho psuje.

„Da li si zadovoljna?“, rekao je agent. „Jesi li ti Džen Čarls?“

Klimnula je.

„Da li je Den Hendriks s tobom? Da li je u kući?“

Kliznula je napred, niz stepenice, ka agentu. Potegla je oružje u jednom tečnom pokretu i podigla ga na trećem stepeniku. Agent se zbunio i ukočio. Cev mu je još bila beskorisno uperena ka tlu kad su im se pogledi susreli. Posmatrali su jedan drugog preko haube Gibsonovih kola.

Njegov partner prilazio joj je s leve strane. Tragao je za pogodnim uglom za nišanje. Koraknula je udesno, u skladu s njegovim kretanjem. Tako će morati da puca preko automobila, što će mu sigurno zasmetati. Molila se u sebi da Hendriks prati njenu igru i da će imati čist hitac ako dođe do vatrenog obračuna. Agenti pored džipova podigli su puške. Uperili su ih u kuću.

„Reci tvojim momcima da budu mirni“, rekla je najbližem agentu. „Zato što ćeš propustiti svu zabavu ako ne bude tako.“

Klimnuo je i naložio onima iza sebe da ostanu na svojim mestima.

„Nije ti prvi put da te neko nišani pištoljem, zar ne?“

Odmahnuo je glavom.

„Vidi se. Većina tipova otkači kad im neko uperi pištolj u grudi. Ali ne i ti. Hladan si kao led. Divim se tome. Zbilja se divim. Pa zašto ne kažeš ko ste vi zapravo, da ti ovo ne bude i poslednji put.“

„Mi smo FBI, gospodo. Spustite vaše oružje.“

„Neću, volim ovaj pištolj. Pucam iz njega od osme godine. Zato ponovi ono što si mi rekao.“

„FBI“, tvrdoglavo je odvratio.

„Da li držiš glock 23 u ruci, *agente*?“

Spustio je pogled. Po prvi put je pokazao nervozu kad ga je podigao.

„Ne“, odgovorila je umesto njega. „Jer to jako liči na hromirani kolt 1911.“

Agent je neveselo klimnuo.

„Znaš li ko nosi hromirane 1911? Tipovi s malim kitama i velikim kompleksima. A znaš li ko to nikako ne radi? Oni iz Biroa. Nikad nisu i nikad neće. Stoga mi ponovo reci ko ste. Prosviraću ti metak kroz legitimaciju kao kroz voznu kartu ako mi još jednom budeš rekao da ste FBI.“

TRIDESET SEDMO POGLAVLJE

Otac je počeo da vodi Džordža Abea na poslovne sastanke kad je ovaj napunio četrnaest godina. Tiho je sedeo u čošku i slušao. Otac bi ga kasnije propitivao o onom što je čuo i video. I Džordž je mogao da postavlja pitanja. Otac bi mu objasnio svoje taktike. Na taj način rano je usvojio principe pregovaranja i naučio da procenjuje situaciju. Jedan od očevih principa bio je da ne postavlja pitanje izuzev ako nije neophodno.

„Čekaj!“, upozoravao ga je otac. „Nikad ne postavljalj pitanja kad si iznenađen. Odaćeš se tako. Čekaj! Razmišljaj! Tako ćeš često dobiti odgovore i na nepostavljena pitanja.“

Posmatrao je Kalistu. Pokušavao je da rastumači njeno prisustvo i razmišljao o dubini njene izdaje i kad je počela. Prikrivao je gnev i sve veći strah

za svoje ljude, koji su se nalazili u strahovitoj opasnosti. Neće dopustiti da joj njegova zabrinutost olakša posao.

„Džordže, poštedi me svoje meditativne samurajske poze. Nemamo vremena za to.“

„A za šta imamo vremena?“

„Možda za nekoliko pitanja.“

„Postavi ih.“

Osmehnula se. „Tome se divim kod tebe. Ovladao si azijskom nedokučivošću. Nosiš je kao medalju.“

„Očigledno je da još imam mnogo da naučim od tebe.“

„Da, pretpostavljam da je tako.“

„Sad makar znam šta se desilo s kancelarijama.“

„Da, pa, to. Posle konsultacija s pravnicima doneli smo odluku da bi hitna likvidacija Abeove konsultantske grupe bila pametan potez. Otpisali smo je kao gubitak. Zbog poreza, naravno.“

„Shvatam. Impresioniran sam. Takav potez zahtevao je ozbiljno planiranje.“

„Godine planiranja“, rekla je.

Godine? Kako je to moguće? Šta je Kalista smerala?

„Pa, kako je Bendžamin?“, pitao je.

Lice joj se ozarilo kao u glumice koja je zaboravila ulogu i uhvatila priključak. „Bendžamin i ja smo u poslednjih nekoliko sati postigli sporazum.“

„Oko Suzane?“

„Oko mnogih pitanja“, rekla je.

„Misliš li da je to mudar potez?“

„Ovog puta biće drugačije. Sad se razumemo.“

Džordž je posmatrao. „Šta hoćeš?“

„Hoću da Bendžamin postane predsednik.“

„I šta ćeš dobiti zauzvrat?“

„Sve što je moja porodica zaslužila.“

„A ja? Da li ću završiti kao Majkl? Da li sam to zaslužio?“

„Ko je, za ime sveta, Majkl?“

„Čovek koji leži pored mene!“, procedio je Džordž. Gnev ga je konačno savladao. „Čovek kog su tvoji novi partneri upravo ubili.“

Spustila je pogled na leš, kao da ga vidi prvi put. „To je bilo neizbežno.“

„A šta će biti s Džen Čarls? Denom Hendriksom? Gibsonom Vonom? Da li su njihova ubistva neizbežna?“

„Živimo u nesavršenom svetu, Džordže. Evelin to razume.“

Evelin Ferst? Da li je bila toliko zla? „Šta si učinila?“

Skrenula je pogled. „Žrtve su neophodne.“

„Blagi bože. Rođenu sestru. A šta je s Pensilvanijom? Sa Suzanom?“

„Suzana nije u Pensilvaniji.“

Na trenutak je njene reči shvatio kao priznanje poraza. Pomislio je da je digla ruke od pronalaženja unuke. Ali nije to imala na umu.

„Gde je?“

Tajtus je prišao Kalisti i šapnuo joj je nešto na uvo. Slušala ga je ne skidajući pogled s Džordža.

„Bojim se da nam ponestaje vremena“, rekla je.

„Gde je?“, povikao je. „Odgovori mi!“

„Dosta je bilo!“, planula je. Brzo je povratila kontrolu nad sobom. „Dosta je bilo. Mislim da smo završili.“

Džordž je podigao glavu ka njoj.

„Shvatam. Ja sam poslednja rasparana nit?“

„Skoro da je tako“, reče Kalista i podiže ruku. Tajtus joj je dodao radio. Pojačala je zvuk i spustila ga na koleno. Bio je na komunikacionom kanalu taktičkog tima iz Kold Harbora.

„Džen Čarls! Danijele Hendrikse! Izađite iz kuće. Imamo naloge za vaše hapšenje“, prodrao se neko preko radija.

„Imamo belu ženu na verandi“, reče član tima.

„Da li je to Čarlsova?“, pitao je drugi.

„Pričekaj.“

Džordž je zadržao dah. Razgovor se nastavljao.

„Pozitivni kontakt. Vizuelna potvrda. To je Čarlsova.“

Kalista se obratila Džordžu.

„Uskoro ćeš biti poslednji.“

Fred Tinsli klečao je na jednom kolenu duboko u šumi, i sa sve većom lju-tnjom posmatrao ono što se dešava između Čarlsove i sedmoro ljudi iz crnog

džipa. Čitav dan proveo je čekajući da padne mrak. To je bio vrlo jednostavan posao jer se još prošli put upoznao s rasporedom prostorija.

Tada su nahrupili ovi ljudi, bučno, s upaljenim svetlima i uperenim oružjem. Čarlsova ni za tren nije poverovala da su iz FBI-ja. A Tinsliju je pucao prsluk ko su. Ko god da su, nisu smeli da diraju nikog iz kuće. Bar jedno od njih troje moralo je ostati živo. Makar privremeno. Neka pitanja ne mogu ostati bez odgovora. Gibson Von, ako je moguće. Izgleda da je isprednjačio ispred para iz Abeove grupe. Tinsli je želeo da sazna kako.

Proučavao je bojno polje. Poginuo bi kad bi se upustio u razmenu vatre. To je bila neporeciva istina. Njegov zig zauer je bio dobra pucaljka, ali nije mogao da izađe na kraj sa sedmoricom obučениh ljudi, od kojih je pet bilo naoružano automatskim puškama.

Međutim, znao je kako će neutralisati njihovu prednost.

Izdigao se iz senki i krenuo linijom drveća. Kliznuo je iz zaklona metar-dva od poslednjeg džipa. Ljudi su stajali levo i desno od njega, iza otvorenih vrata. Motori su još radili. Njihov zvuk sakrio je Tinslijeve korake po prilaznom putu od belog kamena. Pomoglo mu je što su oružje i pažnju usmerili ka Čarlsovoj.

Sredio je prvog uvežbanim zamahom noža. Krv je prsnula po prozoru. Spustio ga je na tle, u sedeći položaj, u kom će umreti.

Pogledao je kroz otvorena vrata džipa na drugog, koji mu je uzvratio pogled. Na trenutak su se pogledali u oči. Čovek se izvio i pokušao da okrene pušku, ali zaglavio se u uskom prostoru između vrata i vozila.

Tinsli je spustio nož i pitao koliko je sati.

„Šta?“, pitao je čovek kao da ga nije dobro čuo.

To je bilo neobično pitanje u ovim okolnostima. Uspelo je da ga za trenutak uspori. To je bilo dovoljno. Tinsli ga je ustrelio u vrat. Prigušivač je obavio svoje. Sveo je pucanj na šuplji zvuk u unutrašnjosti džipa. Čovek je pao, stiskajući ostatke smrskanog vrata.

Tinsli je proverio da li je otvaranje vatre privuklo neželjenu pažnju. Sve oči bile su uperene na dešavanja na verandi. Situacija je bila napeta. Tinjala je i pretila da se rasplamsa. Jedna varnica biće dovoljna. Tinsli je podigao mrtvačevu pušku i ispalio nekoliko rafala preko glave Džen Čarls.

Događaji su počeli da se odvijaju munjevitom brzinom.

Čarlsova je smesta reagovala. Kliznula je levo, plegla na verandu i ispalila dva hica u čoveka koji je tvrdio da je iz FBI-ja. Pao je na leđa i ostao u tom položaju. Njegov partner je zapucao, ali je Čarlsova šmugnula iza automobila. Pucnji su se razlegli i s otvorenih vrata kuće. Drugi čovek bacio se na tle i otpuzao ka palom partneru.

Automatsko oružje zapraštalo je sa svih strana. Svi su imali prigušivače, a ako je suditi po zvuku, i bešumnu municiju. Čarlsova je imala pravo. Ovi nikako nisu bili iz FBI-ja.

Automobil iza kog se krila Čarlsova eksplodirao je u vatrometu staklića i metalnih krhotina. Meci su se zabijali u kuću. Tukli su po ulaznim vratima, koja su se širom otvorila. Tinsli je čuo nečiji bolni vrisak.

Gledao je kako partner palog čoveka obilazi automobil i hvata partnera za okovratnik. Odvukao ga je iza velikog bresta u središtu kružnog prilaznog puta. Čarlsova je uzvraćala vatru najbolje što je mogla, iako nije mogla da napusti zaklon. U kući nije bilo nikakvog kretanja. Tinsli se pitao da li se žrtvovala da bi obezbedila malo vremena ostalima da pobegnu pozadi.

To ne bi bilo dobro.

Pokret mu je privukao pažnju. Opazio ga je čovek koji je pucao po Čarlsovoj. Meci su zapraštali i u njegovom pravcu. Bacio se u džip i zaklonio se iza blindiranih vrata. Setio se da motor još radi. Pomerio je menjač u položaj za vožnju i pritisnuo papučicu gasa. Džip je poleteo napred. Meci su zapraštali po haubi. Beli krugovi slični opekotinama od cigareta rascvetavali su se na vetrobranu iznad Tinslijeve glave. Pritisnuo je papučicu do daske.

Džip je udario u čoveka s puškom i poneo ga je u šumu. Vozilo je tresnulo u tri drveta odjednom. Prednji deo se podigao s tla kad se zaustavilo.

Tinsli je nestao među drvećem pre nego što se vazdušni jastuk ispumpao do kraja. Nos mu je krvario, a povredio je i desno koleno.

Meci su probijali zid iznad Gibsonove glave. Zateturao se napred i pao na pod, iza kade.

Bili se ukočio. Grlio je klozetsku šolju kao da je pojas za spasavanje. Gibson je dopuzao do njega i grubo ga gurnuo, da bi se šolja našla između njega i tanadi. Kada i šolja pružiće im privremenu zaštitu, ali moraće da skloni Bilija odavde.

Momak ga je molio da ga ne ostavi.

„Odmah ću se vratiti“, obećao je.

Iskrao se iz kupatila u pognutom položaju. Hodnik je bio pun krhotina. Požurio je do ulaznih vrata. Hendriks je ležao na podu. Izgleda da su ga vrata udarila po čelu i da su ga rasekla od nosa do linije kose. Krv mu je obilno tekla iz rane. Gibson mu je opipao puls. Bio je snažan i pravilan.

Odvukao je Hendriksa od otvorenih vrata i ispipao ga. U džepu na boku imao je teški svežanj ključeva. Uzeo je ključeve i Hendriksov pištolj. Došunja se do kupatila, otključao lisice i dao znak Biliju da krene za njim.

Zajedno su dopuzali do Hendriksa. Vatra iz automatskih pušaka se proredila, postala je preciznija. Čuli su zaglušujući tresak nešto dalje od kuće. Zapištala je sirena. Trebalo mu je izvesno vreme da shvati da je udar učutkao pušcanu vatru.

Dao je znak Biliju da odvuče Hendriksa dublje u kuću.

Gibson se zagledao u tamu kroz otvorena vrata. Metak mu je proleteo pored uva. Jedan džip se zaletio u šumu. Farovi na drugom bili su izbušeni mecima. Video je Džen kako čuči iza automobila, i nikog drugog. Bili je nešto rekao iza njegovih leđa.

„Šta?“

„Reflektori“, ponovio je Bili.

Gibson je pokazao na tablu s prekidačima iznad glave. Bili je klimnuo.

Ideja nije bila loša. Kucnuo je po dovratku da bi privukao Dženinu pažnju. Ukrstili su poglede. Pokazao joj je pištolj i prizvao sebi. Podigao je tri prsta. Klimnula je. Brojao je prstima. Upalio je sve prekidače kad je stigao do nule. Moćne halogenke osvetlile su prilazni put kao usred letnjeg podneva. Ugledao je dvojicu ljudi iza džipa i još jednog iza brešta. Klečao je pored leša.

Gde su ostali?

Džen se hitro pokrenula kad su svetla blesnula. Gibson je ispraznio Hendriksov pištolj preko njene glave. Kliznula je u kuću, a on je udarcem noge zatvorio vrata za njom.

Oni ispred zapucali su po halogenkama i brzo ih pogasili.

Pomerili su se dublje u relativnu bezbednost kuće. Skupili su se oko Hendriksa i reorganizovali. Džen je postavila partnera u sedeći položaj. Nežno ga je prodrmla. Pomogla mu je da dođe sebi, izbistri um i obriše krv s očiju. Gibson mu je dodao pištolj.

Koraci su odjeknuli po verandi. Nešto je palo na pod dnevne sobe. Džen nije bila iznenađena.

„Otvorite usta, pokrijte oči i uši!“, naredila je.

Hendriks je automatski reagovao. Gibson i Džen već su se spustili na kolena i pokrili glave. Gibson je upozorio Bilija, koji je samo zbunjeno zurio u njih.

Šok-bomba eksplodirala je u hodniku, ali je Gibson i te kako osetio promenu u vazдушnom pritisku u glavi. Kao da mu je neko prislonio auto-alarm na uši. Video je i čuo, ali jedva. Bili je doživeo puni udar šok-bombe i same se skvrčio kad su zapucali.

Pucnjava se čula preko radija. Tajtus je stajao s rukama na bokovima i zurio u radio, kao da može da vidi šta se događa. Kalista je, smrknutog čela, neprestano zapitkivala: „Šta se događa? Šta se događa?“

Niko joj nije odgovarao.

I Džordž je pokušavao da shvati šta se dešava. Nekoliko operativaca Kold Harbora bilo je neutralisano. Bio je siguran u to. Jedan je vrišteći molio za život. Tamo je vladao haos. Sumorno se osmehnuo. Džen Čarls i Den Hendriks skupo će prodati kožu.

„U napad!“, razlegao se jasni glas u opštem haosu.

Dve detonacije istovremeno su odjeknule. Sva krv se povukla s Kalistinog lica.

„Šok-bombe.“ Tajtus je špartao napred-nazad. Psovao je tiho dok je borba prsa u prsa besnela u kući.

Kold Harbor je gubio bitku.

„Ovde ima još nekog! Ubij ga! Ubij ga! Šta kog...“ Glas se preobrazio u vlažno krkljanje. Ništa razgovetno nije se čulo.

„Tinsli“, prošaptala je Kalista sebi u bradu. „Blagi bože.“

Potegla je telefon i počela mahnito da kuca po dugmićima.

Tajtus je ščepao radio i zatražio raport od nekoga. „Koji je vaš status? Raportirajte! Gotovo!“

Ovo je privuklo Džordžovu pažnju. Ono što je video nije mu se dopalo. Tajtus mu je prišao i uperio pištolj u lice.

„Nemoj!“, reče Kalista.

Tajtus je zastao. Gnevno je posmatrao Kalistu. „Zašto?“

„Možda će nam zatrebati.“

„Plan je...“

„Plan je podrazumevao da vaš tim bude sposoban da izvrši zadatak“, prekinula ga je Kalista. „Sad je potreban novi.“

TRIDESET OSMO POGLAVLJE

Gibson je posle osamdeset kilometara smanjio gas. Usporio je na sto deset kilometara na sat. Vozio je gledajući jednim okom ispred, a drugim iza sebe. Tragao je za znacima potere u tami. Još mu je zvonilo u ušima.

Natukao je Mecinu kapu Filisa na oči. Glava je bila najsigurnije mesto u onom haosu, a kapu mu je pružala neočekivanu utehu. Zgrabio ju je u onoj gunguli, zajedno s njenom knjigom. Bilijev pištolj bio mu je ispod desne butine. Još nije mogao da veruje da ga nijedno tane nije pogodilo. Napadači su bili brojniji i bolje naoružani.

Nije znao da li su Džena i Hendriks živi. Razdvojili su se kad je pucnjava počela. Verovatno su zarobljeni ili ustreljeni. Nije hteo da ih ostavi, ali Bili je dobio metak u stomak. Morao je da ga odveze do bolnice. Izneo ga je iz kuće do automobila. Koraćao je s mišlju da će ga metak svakog časa oboriti.

Izašao je s auto-puta širokijem i pronašao napuštenu benzinsku pumpu, koja kao da je godinama bila zatvorena. Isključio je motor, ali je ostavio Hendriksove ključeve u bravi. Sedeo je u senci tende, gledao u pravac iz kog su došli i slušao Bilijevo dahtanje.

Posmatrao je Bilijevo lice u prigušenoj svetlosti uličnih svetiljki. Bilo je bledo i okupano znojem. Iskašljao je na bradu nešto poput katrana. Gibson ga je obrisao i video da su mu košulja i pantalone natopljene krvlju. Mrmljao je nešto nerazumljivo. Naizmenice je gubio svest i dolazio sebi. Od napada šok-bombama u kući nije prozborio razgovetnu reč.

Morao je da ga odveze u bolnicu, ali ne pre nego što sazna da li ih iko prati. Komandna tabla bučno je zazvonila kad je otvorio vrata. Bili ga je uhvatio za zglob.

„Znaš li gde ideš?“, pitao je.

„Da, prilično mi je jasno.“

„Znam da si ukapirao. Hoćeš li učiniti nešto za mene?“

„Naravno.“

„Hoćeš li joj reći za mene, kad je pronađeš?“

„Hej! Nije vreme za herojske govorancije. Odvešćemo se u bolnicu, čim se uverim da smo bezbedni. Živ si, nećeš umreti.“

„Drago mi je što sam te upoznao. Pao mi je kamen sa srca kad sam se napokon nekom poverio.“

„I meni je drago što sam te upoznao, Bili. Ućuti i sedi mirno. Brzo ću se vratiti.“

„U redu.“ Bili se bolno osmehnuo.

Gibson je natukao kapu na oči. Otpešačio je do drumu. Nikog nije video, ali se nije osećao sigurno. Koliko dugo može da čeka? Bili mora kod hirurga.

Potegao je telefon. To je bio rizik. Džen i Hendriks možda su ga pomoću njega i pratili do kuće na jezeru, ali nije znao šta bi drugo. Uključio ga je. Pojavila se jedna crtica. Muvao se po parkingu, tražeći bolji signal. Zastao je kad je video tri crte. Hendriks bi znao gde je najbliža bolnica, a Gibson je morao da je traži. Našao ju je dvanaest kilometara odatle, zapamtio put i obavio razgovor od koga je zazirao. Nije hteo da je plaši bez razloga, ali nije imao izbora.

„Ne bi verovala koliko je ovde vruće“, rekao je kad se javila.

„Ponovi to?“, reče Nikol.

„Ne bi verovala koliko je ovde vruće.“

„Koliko je vruće?“

„Četrdeset tri stepeni.“

„Šta ti savetuješ u slučaju takve jare?“, pitala je.

„Pronađi hladovinu.“

Neko vreme je ćutala, a zatim: „Pa, i ti je potraži.“

„Reci joj da je volim.“

Nikol je prekinula vezu, ne progovorivši ni reč.

To je bila stara šifra iz vojničkih dana. Značila je da postoji stvarna teroristička pretnja Vašingtonu i da mora otići na sigurno mesto. Pozivi kući bili su nadzirani preko ključnih reči i rečenica. Mnogo ljudi smislilo je svoje načine za upozoravanje porodice.

Nikol će odvesti Eli do očeve lovačke kolibe u Zapadnoj Virdžiniji. Za manje od petnaest minuta biće na putu. Ostaće u divljini dok je ne bude pozvao. Nikad nije koristio tu šifru dok je bio u službi. Bio joj je zahvalan što ga je dovoljno poštovala da mu bez pitanja pokloni poverenje. Znao je da će morati da odgovori na mnogo njih ako preživi.

Put je bio pust u oba smera. Okrenuo je broj koji nije koristio duže od deset godina. Nije mogao da ga se seti, ali su ga prsti zapamtili. Molio se da je još aktivan.

Odgovorio mu je dečak. Gibson je tražio tetku. Dečak je spustio telefon i otrčao vičući: „Mama.“

Žena je podigla slušalicu. Zvučala je isto kao pre.

„Halo, Miranda.“

„Gibsone? Da li si to ti?“

Razgovarali su nekoliko minuta. Rekao joj je šta mu je potrebno. Nije bila sigurna da to još ima, ali je obećala da će potražiti.

„Ako je to kod mene, može biti samo na jednom mestu“, rekla je.

Ugovorili su vreme i mesto susreta. Zahvalio se i prekinuo vezu. Stvari su se odvijale bolje nego što se smeo nadati. Pokušao je da pozove Džen, ali je bio prebačen na govornu poštu. Razmišljao je da ostavi poruku, ali nije znao da li joj je telefon oduzet. Umesto toga je prekinuo vezu i izvukao SIM karticu pre nego što je slomio telefon o benzinsku pumpu. Ako još nije provaljen, uskoro će biti.

Ionako više nije imao koga da zove.

Vratio se do džipa. Računao je koliko ima da vozi do Šarlotsvila. Noću će možda proći neopaženo, ali će danju neizostavno morati da odgovara na brojna pitanja, zbog rupa od metaka na karoseriji. Suvozačeva vrata bila su otvorena. Bili je izašao iz vozila. Krvavi otisci pružali su se po parkiralištu i nestajali na ivici širokog polja iza benzinske pumpe. Trag se gubio posle deset metara. Dozivao je Bilija u tami. Ni vetar mu nije odgovorio.

Osmatrao je horizont na severu kad mu je palo na pamet da ne zna u kom pravcu je Bili krenuo. Pretraživao je mračno polje. Urlao je Bilijevo ime u mukloj noći.

Prišao je čirokiju. Kucnuo je čas da svako krene svojim putem. Bili je izabrao svoj. Gibson se nadao da će moći da živi s tim.

Njegov je vodio u Šarlotsvil.

TRIDESET DEVETO POGLAVLJE

Gibson se ranom zorom zaustavio u motelu koji je nudio čiste sobe na znaku rukom ispisanom. Parkirao se pozadi, dalje od glavnog drumca, i uzeo sobu. Gotovinom je platio dva noćenja, iako je nameravao da u njoj ostane samo jedno veče. Stavio je odeću u kadu da bi sprao krv. Istuširao se. Gužvao je odeću kao starinska presa za vino, dok krv nije iscurila i završila u odvodu. Stajao je ispod vrelog vodenog mlaza, dok mu koža nije pocrvenela kao u novorođenčeta.

Čvrsto je spavao. Obesio je odeću o šipku pored tuša kad se probudio da bi se pomokrio. Bilo je kasno popodne kad se po drugi put probudio, sa osećajem da je spavao pet umesto deset časova. Još jednom se istuširao da bi sprao pospanost sa sebe. Obukao se. Odeća je izgledala bolje, ali su se mrlje od krvi još videle na nekim mestima. Okrenuo je košulju. To je malo pomoglo, iako je izgledao kao idiot.

Zaustavio se kilometar i po niz put i ušao u radnju s odećom u tržnom centru. Kupio je farmerke i dve košulje. Izašao je iz radnje u novoj i bacio staru odeću u smeće. U gvozdari je kupio čekić. Stao je na pustom odmoru i lupao po limu vrata s unutrašnje strane. Džip je posle te intervencije izgledao mnogo gore, ali rupe od metaka nisu više bile prepoznatljive.

Šarlotsvil se za deset godina od njegove poslednje posete mnogo promenio, ali je ipak ostao isti. To i nije bilo bitno. Bio je i ostao prvenstveno univerzitetski grad, prepoznatljivo južnjački i ponosan na svoje nasleđe i tradicije. Bio je i mlad, pun života i opušten. Po Gibsonovom mišljenju, nudio je najbolje iz oba sveta. Ušao je u grad Putem 250. Univerzitet ga je pozdravio. Izgledao je poznato uprkos mnogim novim zdanjima. Jedan deo njega hteo je da se parkira, prošetati Belom tačkom i svrati u *Gas burger*, a drugi da okrene auto i pobegne odavde. Nikad nije svesno odlučio da se ne vrati, ali je uvek pronalazio razloge da bude na drugom mestu.

Zanet mislima, promašio je skretanje na Univerzitetsku aveniju. Nije napravio polukružno, već je krenuo Avenijom Džefersonovog parka i Zapadnom glavnom na drugoj strani Graunds. Školska godina bila je završena. Šarlotsvil je, kao u letima njegovog detinjstva, posle duge školske godine

izgledao pospano i istrošeno, kao da pokušava da se naspava pre nego što se dvadeset hiljada studenata vrati.

Fasada od bele cigle *Blu muna* iskrsla je s desne strane, brže nego što je očekivao. Skrenuo je na usko parkiralište ispred njega. Kraće vreme prese-deo je u sve gušćoj pomrčini.

Nije video tetku još od suđenja. Miranda ga je posle očeve smrti primila u svoj dom. Bilo bi pošteno reći da nije bio zahvalno dete. Bila je i više nego trpeljiva prema njegovim burnim izlivima neraspoloženja i besa. U tom joj je pomagalo iskustvo u vaspitavanju sinova tinejdžera. Uzvratio joj je tu pažnju prepadom FBI-ja na njen dom.

Na suđenju se ponašala ledeno i distancirano. Nije mogao da je krivi zbog toga, ali joj je onako mlad i gnevan to žestoko prebacivao.

Sudski troškovi ozbiljno su načeli očevo nasleđe. Poslednja korespondencija s tetkom ticala se prodaje očeve kuće. Trebalo je dosta vremena da se pronađe kupac. Bližio se diplomiranju na Pariskom ostrvu kad je dobio belu kovertu bez oznaka, s čekom. Nije bilo propratnog pisma. Nije našao razlog da odgovori. Iskoristio je taj novac kao učešće za kuću u kojoj su sad živele Nikol i Eli.

Nije znao šta da očekuje od sastanka. Shvatio je da se tetke seća isključivo iz detinjstva. Bila je to tetka Miranda, koja se brinula o njemu i vodila računa da ne bude gladan dok je Djuk van grada. Šta god da se desilo, govorio je sebi, učinila je i više nego što bi se od većine dalo očekivati. Izgubio je oca, ali je ona izgubila brata. I posle svega nije znao šta je Djuk Gibson značio svojoj sestri. Da je bio iskren prema sebi, priznao bi da se držao dalje od Šarlotsvila samo da bi izbegao ovaj susret.

Blu mun nije bio isti. Ne bi trebalo da bude iznenađen, ali je bio. Prošlo je više od deset godina. Uprava se promenila. Osetio je iznenađujuću tugu zbog sudbine tog restorana.

Mlada bela žena s tetovažama na obe ruke dodirnula ga je po ruci i rekla da sedne gde god želi. Izabrao je separe u prednjem delu, iz kog će imati lep pogled na vrata.

Zaključio je da su novi vlasnici uspeali da sačuvaju originalnu atmosferu. Njegov otac sigurno bi s prezrenjem prokomentarisao najveći broj promena.

Djuk Von je na mnogo načina bio napredan, ali je na nekim poljima, poput dajnera, znao biti začuđujuće staromodan. Ploče na prozorima ili pivo

i žestoka pića nisu imali šta da traže u američkim dajnerima Djuka Vona. Tabla s rasporedom pevača sigurno bi izmamila njegovo gundanje. „Pevačima nije mesto u dajnerima!“, rekao bi njegov otac. Jelovnik sa stavkama poput klub-sendviča od planinske pastrmke i tanduri sendviča s piletinom neizostavno bi izazvao nipodaštavajući komentar.

Klub-sendvič je ipak zvučao prilično dobro. Vratio je jelovnik konobarici.

Misli su mu se upravile ka Bilu, Hendriksu i Dženi. Da li je iko od njih još živ? Džordž Abe. Kirbi Tejt. Terens Mazgrouv. Toliko života bilo je povezano Gordijevim čvorom spletenim oko nestale devojkice. Za Gibsona se sve svodilo na oca. Nije gajio iluziju da je bezbedan, ali je morao da dobije odgovor na to pitanje pre odluke o sledećem potezu. Istina će možda biti strašna, ali je znao da će ga sumnja izludeti. Šta je nateralo njegovog oca na samoubistvo? Sumnja ga je sve čvršće stiskala nemilosrdnim kandžama.

Molio se da se tetka pojavi.

Miranda Dejvis je ušla u dajner. Ustao je da je pozdravi, ali nije znao kako. Tetka je rešila taj problem. Stisla je bratunca u čvrsti zagrljaj. Prepuštio se. Oči su im bile vlažne kad su se razdvojili.

Godine su bile blage prema Mirandi. Ostarila je, naravno, ali nije izgubila ništa od životne energije. Ostala je visoka, mršava i snažna zahvaljujući višegodišnjoj trkačkoj karijeri. Istrčala je šest maratona. Samo joj se kosa osetno promenila.

„Sviđa mi se tvoja kosa“, rekao je.

„Sedine su mi se smučile. Bil misli da mi crvena lepše stoji.“

Bil je već trideset i nešto godina bio njen suprug. Gibson ga je čuo da govori isključivo na dve teme: o univerzitetskom sportu i njegovoj divnoj predivnoj supruzi. U svim drugim slučajevima prepuštao je reč Mirandi.

„Ima pravo. Sjajno izgledaš.“

Samo je odmahнула rukom. „Pa, nisam baš sigurna u to, ali hvala ti na komplimentu. I, bože moj, Gibsone. Pogledaj se samo. Gotov si čovek. Bože, otkad te nisam videla.“ Nastavila je posle kraće pauze. „Znam da sam ja za to kriva.“

„Nisi“, rekao je s iznenađujućom žestinom. „Poneo sam se kao dripac.“

„Bio si dete“, ispravila ga je. „Ja sam bila odrasla žena. Trebalo je da se tako i ponašam.“

„Žao mi je“, rekao je.

Položila je ruku preko njegove. „Tako mi je drago što si zvao.“

„I meni.“

„Gospode, ponekad znamo biti proketo tvrdoglavi. Da li ćeš ostati duže?

I Bil bi voleo da te vidi.“

Izgledala je razočarano kad joj je rekao da večeras nastavlja put. Obećao joj je da će je prvom prilikom posetiti.

„Imam ćerku.“ Ispričao joj je o Eli i Nikol. Obasula ga je pitanjima. Upoznao ju je sa svojim životom najbolje što je mogao. Pokušavao je da zvuči optimistično. Izenadio se kad je shvatio koliko dobrih stvari ima da kaže i kako je dobro što ima kome da ih kaže.

„Nadam se da ću je jednom upoznati“, rekla je.

Obećao je da će je uskoro dovesti u Šarlotsvil. To je izazvalo novu provalu suza i samooptuživanja. Smešila se kroz suze.

„Bil kaže da zaplaćem kad god vetar promeni smer. Pretpostavljam da je to istina. Oh! Imam ono što si tražio. Skoro sam zaboravila zašto sam došla. Baš sam rasejana. Pronašla sam je.“

Posegnula je u torbu i podigla malu mramornu bistu Džejmsa Medisona. Stavila ju je na sto između njih. Njegov otac kupio ju je na dvorišnoj rasprodaji dok je studirao. Nazvao ju je prvom važnom kupovinom. Do smrti je zauzimala počasno mesto na njegovom stolu.

Razgovarali su još nekoliko minuta. Miranda se smešila dok ju je ispraćao. Ponovo su se zagrlili.

„Znaš li da si pljunuti otac? To pogotovo važi za oči.“ Prstima je kružila po vazduhu ispred njegovog lica. „Pljunuti si otac.“

Nedirnuta hrana čekala ga je na stolu. Odgurnuo je tanjir od sebe i dohvatio statuu. Osećao je njenu težinu. Prevrnuo ju je, tragajući za udobljenjem na pijedestalu. Napipao ga je palcem i uklonio vratanca u podnožju. Otkrio je mali otvor za ostavljanje beležaka, dovoljno veliki za USB. Malo se iznenadio kad mu je upravo USB pao na dlan.

Djuk Von pisao je dnevnik. Počeo je još kao student. Oduvek je verovao u svoju sudbinu. Tvrdio je da će mu dnevničke beleške pomoći u pisanju memoara. Često je govorio o njima, ali niko nikad nije pročitao nijedan redak. Dnevnik je zato postao neka vrsta porodične legende.

Gibson je milion puta gledao kako otac kopira podatke s kompjutera i kako ih krije u statuu. FBI je posle hapšenja zaplenio očev kompjuter, koji je sadržao dovoljno inkriminišućih podataka da uništi njegov ugled i nikad nije vraćen. USB je najverovatnije bio poslednji preostali primerak sećanja Djuka Vona.

Gurnuo ga je u prenosni kompjuter.

Na njemu je bio samo jedan dosije. Zvao se LIČNO. Suptilno, nema šta. Pojavio se zahtev za lozinku. Otac je bio njegov prvi projekat kad se zainteresovao za kompjutere i razbijanje šifara. Najpre je hakovao njegovu lozinku i to je bio njegov prvi kriminalni čin. Zapravo drugi ako se računa zaustavljanje zbog prebrze vožnje u klinačkim danima. Otkucao je lozinku.

U dosijeu je bilo više od trideset dokumenata. Svaki je bio označen godinom nastanka. Najstariji su bili napisani krajem sedamdesetih. Pokrivali su život Djuka Vona od univerziteta, uspona u politici, do „samoubistva“. Sadržali su više od dva miliona reči. Neki su bili neverovatno kratki: „Sedmi oktobar, 1987 – jurio sam glasače. Mrzim to“, pisalo je u belešci s kampanje. Neki su bili ozbiljnijeg tona i sadržaja. Protezali su se na nekoliko stranica, pronicljivi i jasni. Sadržali su opise susreta s partijskim glavešinama, predloge zakona u čijem donošenju je učestvovao i filozofske misli o politici.

Otvorio je program koji će istovremeno ispitivati sve dokumente, pomoću ključnih reči. Ukucao je *bejzbol* i čekao da aplikacija prečešlja očeve dnevnike. Pronašla je dve hiljade poklapanja. Namrštio se i dodao pojmove *Suzan* i *Gibson*. Program je ponovo prečešljao podatke. Zazvonio je da bi ga obavestio da je završio posao. Ovog puta pronašao je samo jedno poklapanje.

Zapis je na prvi pogled delovao savršeno bezazleno – izlet na *bejzbol* utakmicu, ranije okončan zbog problematičnog deteta. Gibson je polako čitao, osluškujući očev glas u rečima i tragajući za bilo čim što je odudaralo od uobičajenog. Otac je, i pored sveg truda, zvučao kao čovek zabrinut za prijateljevu ćerku. Stigao je do dela u kom je Meca načisto odlepila. Odgovarao je njegovom sećanju do sledećih redova:

Ugovorio sam sastanak licem u lice s Martinezom. Pritisak je nizak. Ben ima šansu da izgadi odnose s Bičem nakon odstupanja od partijske linije u glasanju o Zakonu o nezaposlenosti. Odluka je bila ispravna, ali nas je

debelo koštala. Moramo hitno da izgladimo odnose, iako nas od izbora deli osamnaest meseci.

Suzanino ponašanje je teško objašnjivo. Vreme je za donošenje odluka. Ben je želeo da odloži sastanak, ali sam ja poderao kolena na valjanom odelu da bih ga zakazao. U toku je. Složili smo se da odvezem Suzanu u Virdžiniju. Džordž će ostati s Gibsonom i Benom. Grizla me je savest što ostavljam Gibsona, ali Bič ima sina njegovih godina. Odluka ima smisla. Čuo sam da je Gibson poslao loptu preko tribina. Pred njim je budućnost.

Suzana je bila očajna dok je nisam izveo sa stadiona. Držao sam se na distanci, da ne bi ponovo otkočila. To je bila scena. Ponudio sam joj da joj kupim kapu. To ju je malo smirilo. Pronašao sam tezgju sa sportskim suvenirima na putu do kola. Nije htela kapu Oriola. Neću Oriole! Ne, ne, naravno da ne. A bila je njihova utakmica, za boga miloga. Koje kape će prodavati? Tip je preturao po kutijama dok nije našao dve kape Filisa. Ko zna otkuda mu. Kupio sam obe, da bismo se spajtali preko njih. Kapa joj je bila prevelika, ali sam se nadao da će doneti promenu raspoloženja. Zategao sam kaišić do kraja. Jedva joj je ostala na glavi. Oraspoložila se. Zahvaljivao sam bogu što je na putu do kuće spavala na zadnjem sedištu.

Oriole su izgubile.

Gibson se setio kape. Druga kapa ostala je na zadnjem sedištu. Pitao je Djuka otkud ona tu, ali nije dobio pravi odgovor. Otac ju je bacio kad su se vratili u Šarlotsvil. Dosad je nije povezao s Mecom.

Incident je budio pogrešna osećanja. Sve u vezi s njim bilo je tako pogrešno. Nije našao ništa konkretno, ali je bilo dovoljno hrane za sve izraženu sumnju. Dohvatio je kapu Filisa. Ponovo ju je pogledao. Bili je imao pravo. Predstavljala je poruku. Imao je mučan utisak da je njemu namenjena. Bili je rekao da je smišljala načine da kontaktira s njim u zatvoru.

Šta pokušavaš da mi kažeš?

Vratio je kapu u torbu umesto na glavu. *Blu mun* se punio. Muzičar je uključio gitaru u čošku. Moraće da pronađe mirno mesto da bi prečešljao ostatak dnevnika. Sigurno će naći još nešto.

Spakovao se, platio račun i izašao na sporedna vrata okrenuta parkiraštu. Rizikovao je, ali je morao da dopre do Džen. Njegov telefon ležao je

smrskan na parkiralištu napuštene benzinske pumpe u Pensilvaniji. U starijim motelima još mogu da se nađu telefoni. Ionako je tragao za prenoćištem pa će ubiti dve muve istim udarcem.

Stigao je do džipa i stavio ključ u vrata kad mu je ruka, jaka kao hladno gvožđe, pokrila usta. Vešto ga je okrenula i ogolila vrat. Ledena srebrna igla poljubila mu je kožu kao žaoka ose.

„Budi miran“, prošaptao je glas truo kao pokvareno voće. „Vodim te tvom ocu.“

ČETRDESETO POGLAVLJE

Djuk se osmehnuo i mahnulo sinu. Poslušno je prišao ocu. Pokušavao je da se ne vrpolti dok mu je otac po treći put zakopčavao gornje dugme i ispravljao kravatu. Božićna zabava bila je u punom jeku. Senator je usvojio striktnu politiku „bez priče o poslu“ na godišnjim okupljanjima, ali politika nikad nije bila daleko od njegovih usana.

Zdepasti rumeni čovek zaustavio se da bi se rukovao s Djukom. Gibson se navikao na to. Ljudi su stalno prilazili tati da bi porazgovarali s njime. Njegov tata bio je važan čovek. Osećao je silan ponos zbog poštovanja koje mu je na svakom koraku ukazivano. Djuk je, razgovarajući s debeljkom, uspevao da sagovornika načini središtem kosmosa. Pitao je za njegovu ženu i decu. Znao je njihova imena. Čestitao mu je na skorašnjem trijumfu u Predstavničkom domu. Tip je otišao srećan i zadovoljan. Djuk se obratio sinu.

„Pozvaću tog tipa kad budem goreo, a on ima jedino vatrogasno crevo u tri države.“

Gibson se nasmejao, iako nije razumeo šalu. Voleo je kad bi mu se otac obraćao kao sebi ravnom, kao jednom od obaveštenih. Djuk je prošao rukom kroz sinovljevu kosu. Razbarušio ju je s ljubavlju.

„Tata...“, požalio se Gibson i poravnao kosu dlanom.

„Gde su ostala deca? Ne moraš da se muvaš po ovoj krvavoj areni.“

„Sva su gore, gledaju klinačke filmove“, s gađenjem je prozborio.

Gibson je u desetoj bio na pragu da postane starmalo dete. *Kum II* mu je bio najdraži film – nije da je prvi bio loš, ali su svi znali da je drugi deo bolji. Džon Kazal je, prema njegovom tati, bio najpotcenjeniji glumac na svetu. *Glumio je u samo pet filmova, ali su bolji od bilo čijih pet*, rekao mu je Djuk kad su ga prvi put zajedno gledali.

Gibson je tog leta završio u direktorovoj kancelariji zato što je uhvatio druga iz razreda za lice i kriknuo: „Znam da si to bio ti, Bobi, slomio si mi srce!“ Nakon toga ga je poljubio u usta. Djuk se smejaao do suza kad je čuo za incident. Mlako mu je naložio da to više ne radi. Gibson je rekao da mu odonda ništa nije nestalo iz ormarića.

„Klinački filmovi, kažeš? To zvuči loše.“

„Najgori su. Šta se dešava ovde dole?“

„Samo ih postrojavam i redom obaram. Suština je u pojavi, sine. Ne zaboravi moje reči, na svetu ne postoji ništa licemernije od vašingtonske praznične svetkovine. Narudžbe pića za barom su jedine iskrene reči koje se na njima mogu čuti.“

„Pa zašto ih priređuju?“

„Neki događaji jednostavno moraju da se dese. Sve je u pojavi. Jesam li ti to rekao? Bilo kako bilo, trik je u uočavanju onog što ljudi žele da sakriju. S čega pokušavaju da ti skrenu pogled. Shvatićeš nekog čoveka tek kad to uočiš. Ali počni od muškaraca, zato što su lakši. Sve žene imaju doktorat iz te oblasti.“

„Ukapirao sam.“ Gibson je mudro klimnuo, da bi odmah zatim dodao: „Kako?“

„Dobro, pogledaj onog tipa tamo.“ Djuk je pokazao na visokog, mršavog čoveka s licem poput šmirgle. Posmatrao je okolinu i pijuckao pivo.

„Da li je on neko važan?“

„Reci mi“, reče Djuk.

Gibson ga je dugo posmatrao. „Nije.“

„Zašto nije?“

„Zato što niko ne pokušava da razgovara s njim. Ne bi bio sam da je važan.“

„Lepo rečeno.“ Djuk se zacerekao. „Usmeri sad svu pažnju na njega. Šta vidiš?“

Gibson je odmerio čoveka od glave do pete. Nosio je odelo i sjajnu kravatu. Imao je značku na reveru i naočari žičanog okvira. Začesljao je plavu kosu unazad na konzervativan način. Nije uspeo da uoči ništa neobično.

„Izgleda kao i svi drugi.“

„Niko ne izgleda kao svi drugi. Pokušavamo, ali ne uspevamo. Trik je da ne posmatraš središnji deo, zato što u tom predelu svaki čovek izgleda isto. Odelo, kravata, značka u reveru. Nosi uniformu koja mu dobro stoji. Po središtu bi mogao biti i predsednik Sjedinjenih Država. Istina je na obojima. To ti je kao s kosom. Svi je češljaju tako da izgleda dobro spređeno. Zašto to činimo? Zato što je tako vidimo u ogledalu. Spređeno. Sebe vidimo samo spređeno, zato je to jedini ugao o kom vodimo računa.“

„Da li to znači da bi trebalo da ga osmotrim otpozadi?“

„Tako je, ali ne doslovce. Pogledaj njegove cipele. Šta vidiš?“

„Iskrzane su. Jedna pertla je kraća.“

„Šta ti to govori?“

„Da ih često nosi?“

„A šta ti to govori?“

Gibson je duboko razmišljao. Cipele su ga podsećale na košarkašku loptu Bena Ricolija. Njegov tata je zbrisao kad je bio mali. Živeo je s mamom. Nisu imali mnogo para i odvajkada je imao istu košarkašku loptu, od koje se nije razdvajao. Šavovi i slova davno su izbledeli, pa je klizila iz ruku. Bilo mu je žao što klinac koji toliko voli košarku ne može da nabavi novu.

„Nema ih mnogo. Verovatno ne može da priušti mnogo cipela. Nada se da niko neće spustiti pogled na njegove noge.“

„Nije loše. Misliš li da ijedan senator nosi iskrzane cipele?“

„Nema šanse.“

„Nema šanse. Tako je. Pogledaj moje cipele.“

Spustio je pogled na očeva stopala. Djuk je nosio iznošene crne cipele. Koža iznad palca bila je duboko naborana. Upitno se zagledao u oca.

„Pa, šta ti to govori o tvom starom?“ pitao ga je Djuk.

„Ne znam.“

„To govori da ne bi trebalo da sudiš o knjizi po koricama. Nikad nemoj da budeš toliko arogantan da pomisliš da možeš proceniti čoveka po cipelama. Ali...“

„Ali to je početak?“

„To je početak“, reče Djuk. „Dakle, šta je sad razlika između mene i njega?“

„Ljudi stalno razgovaraju s tobom.“

Djuk je namignuo. „I to je početak.“

Gibson se osetio ponosnim. Žustro je klimnuo. Znao je da nešto propušta, ali je bio srećan zbog očeve pažnje. Nije hteo da pokvari trenutak preteranim brojem pitanja. Sam će ukapirati.

„U redu, sinko. Daj mi jedan sat. Moram malo da radim. Posle ću te odvesti na jedno mesto u Džordžtaunu, gde serviraju ubistveni milkšejk. Važi?“

„Važi.“

Tri sata kasnije probudio se na mestu na kom je zaspao, sklopčan na krevetu u jednoj gostinskoj sobi, ispod bunde.

„Ustani, sine. Ustani! Ustani!“

Djuk ga je podigao i odneo do automobila. Nije se probudio dok se vrata nisu zalupila.

„Probudi se...“

ČETRDESET PRVO POGLAVLJE

Gibson se probudio na dnu okeana, usred arheologije sopstvenog života. U sumračnom nejasnom svetlu razaznao je zardalu školjku očevo zelenog karavana, dopola utonulu u pesak. Ostaci kuće u kojoj je proveo detinjstvo lenjo su se nakrivili. Sviba u zadnjem dvorištu bila je u punom cvatu. Njegov prvi bicikl je i dalje bio naslonjen na nju. Desno od njega bila je učionica, u kojoj su ga ljudi iz FBI-ja vezali lisicama i sproveli pored mora televizijskih kamera.

Nešto na površini privuklo mu je pogled. Odgurnuo se s dna i počeo da se uzdiže. Na površini je otvorio oči i duboko hripavo udahnuo. Iznad njega se ljuljala gola sijalica, kao nemirno sunce. Brzo je treptao da bi izoštrio pogled. Poželeo je da nije kad se to desilo.

Stajao je na hoklici, na vrhovima prstiju. Nije pao samo zahvaljujući užetu oko vrata, koje mu se bolno zarivalo u kožu. Pokušao je da zgrabi

konopac i umanji pritisak na grlo, samo da bi shvatio da su mu ruke vezane na leđima. Uspaničio se, zadrhtao i zamalo izgubio ravnotežu. Mirna ruka pomogla mu je da je povрати.

„Dobro je. Smiri se. Ne još. Ne još. Prvo posao“, reče glas koji je čuo pored dajnera.

Dajnera.

Setio se napada. I nečeg o ocu. Obeshrabrio se. Bio je tako glup i sam. Nije mogao da se osvrne oko sebe zbog konopca oko vrata. Duboko je udahnuo i pokušao da osmotri okolinu.

Bio je u podrumu. Prozorčići su bili na vrhu bleđožutih zidova. Napolju je bio mrak. Na zidovima su bili akvareli s pticama: kolibrijima, detlicima i crvendaćima. U uglu je bio štafelaj s platnom. Da li sam u slikarskom ateljeu? Zastrte stepenice vodile su gore, ali gde?

Čovek se pojavio. Gibson je zadrhtao kad ga je video. Onako zbunjen, pomislio je da je iznikao iz podsvesti, da je jedan od grabljivaca s morskog dna, koji se šunjaju u crnim dubinama okeana. Ali to je bio samo čovek. Tako je izgledao. Bio je prosečne visine. Vitke građe. Imao je bleđo neupečatljivo lice, ako se izuzme nedavno slomljeni nos. Ličio je na ljude koji vas dočekuju u hotelu ili sede pored vas u čekaonici ispred doktorske ordinacije. Želeo je da bude viđen na taj način, ali kamuflaža se polako krunila po ivicama.

Oči su ga izdavale. Bile su mutnožute kao u sove i nepokretne kao mrtva površina meseca. Motrile su Gibsona iz dubokih duplji. Videle su sve i ništa. U zatvoru je upoznao strašne ljude, i još strašnije u marincima, ali ga je ovaj, ako je bio čovek, uplašio više od bilo kog od njih. Ovaj čovek bio je smrt koja je došla po njega.

Odeća mu je bila još strašnija. Bio je odeven kao on. I to ne samo nalik njemu. Nije nosio odeću slične boje i kroja, već istu košulju, farmerke i cipele. Izgledali su kao blizanci koji zajedno idu u kupovinu. To je značilo da je bio u prodavnici odeće s njim, da ga je sledio, gledao kako kupuje i odabrao istu odeću. Zaključio je da je otmica pomno planirana i da ga ne čeka ništa dobro. Ovaj čovek predvideo je svaki njegov potez.

„Obrati pažnju. Jesi li obratio pažnju? Nemamo mnogo vremena“, rekao je čovek blagim i ućtivim tonom, glasom hirurga koji predstavlja komplikovanu proceduru nervoznom pacijentu. Čutke su se odmeravali kad je čovek

bez uvoda ili upozorenja šutnuo stolicu ispod Gibsonovih nogu. Oštro je škripnula po drvenom podu i tresnula o suprotni zid.

Gibson se spustio za svega dva-tri centimetra, ali razlika je bila ogromna. To rastojanje predstavljalo je razliku između života i smrti. Konopac je uz trzaj prihvatio njegovu težinu. Zario se u meso ispod vilica. Tetive u vratu i ramenima vrisnule su kao da su iščupane. Noge su se bacakale.

Čovek je zakoračio i nežno potapšao Gibsona po nozi. Bio je bespomoćan i očajan. Preplavio ga je ogromni talas kajanja, verovatno neizbežni pratilac preuranjene smrti. Kajanje je bilo hladno i nije nudilo nikakvu utehu. Bilo je puno neizgovorenih reči i lica kojima je trebalo da ih saopšti.

Pretpostavljao je da će brzo izgubiti svest. Tako je bilo u filmovima. Žrtve bi se umirile posle nekoliko trenutaka očajničke borbe. Umesto toga je visio, bacakajući se i slušajući vlastiti isprekidani dah i damaranje krvi u slepoočnicama.

„Ovo je kratki pad“, reče čovek. „Primetio si da ti vrat nije slomljen, kao što bi bio pri dugom padu. To sad izgleda kao blagoslov, ali ćeš na kraju poželeti da je bio dug i da si kraće čekao. To je dobra vest. Loša vest u vezi s kratkim padom je da ćeš živeti duže, ali... živećeš duže. Većina ljudi misli da bi u svakoj prilici želela da živi duže, ali dvadeset minuta na kraju konopca đavolski je duga smrt. Imaš vremena da zažališ za onim što ne može da se promeni i što više nije važno.“

Obuhvatio je Gibsonove noge. Podigao ga je i pridržao. Hoklica mu se ponovo našla pod nogama. Gibson je slabašno zaplesao na njoj.

„Sad ćemo se bolje razumeti“, reče nepoznati. „Mislim da je za osobu u tvom položaju uputno da shvati kakva ga kazna čeka. Kazna u slučaju da me ne zadovolji. Pitaš se kako ćeš me zadovoljiti? Pa... imam pitanje za tebe. Samo jedno, ali je važno. Postavljaću ti ga dok ne budem zadovoljan odgovorom. Sledeće ti kratki pad... ako ne budem zadovoljan. Jesi li me razumeo?“

„Jesam.“

Držao je očev USB u ruci.

„Jesi li napravio kopiju? Jesi li je učitao pre nego što si napustio dajner?“

„Hoćeš li me pustiti ako ti kažem?“

Hoklica je ponovo pala. I on s njom. Bol mu je sevnuo ramenima i leđima. Dugo je visio, duže nego ranije. Čovek ga je konačno podigao, a njegova stopala napipala su hoklicu. Osećao se nekako manji, kao da mu je deo

tela iščupan. Čovek mu je dao vremena da se poveže s ono malo preostalog zdravog razuma. Krajičkom oka video je bosonogog oca. Sedeo je u dnu stepenica i tužno posmatrao sina. Gibson je zatreptao. Prikaza je nestala, ali je znao gde je. Bio je kod kuće.

„Oh“, reče nepoznati. „Dobro došao kući! Nisam bio siguran da li ćeš je prepoznati. Promenila se u proteklih deset godina. Više mi se sviđala dok je bila ofarbana u crveno.“

„Jebi se!“, Gibson je pokušao da vrisne. Tihi šapat oteo mu se sa usana.

„Uživao sam u druženju s tvojim ocem.“ Čovek je potegao nož i rasklopio dugu nemilosrdnu oštricu. „Odgovoriću ti na pitanje. Neću te pustiti kad mi kažeš ono što želim da znam. Neću te pustiti ni u kom slučaju. Ne možeš se cenjkati za svoj život. Znam da je to strašno, ali jako držim do iskrenosti. Ipak, reći ću ti šta sam spreman da ti ponudim.“

„Idi dođavola!“

„Na spratu je par. Linda i Mark Tompkins. Linda slika divna platna koja su oko nas. U ovom trenutku znaju da je maskirani i unezvereni čovek provalio u njihovu kuću i da ih je vezao. Čovek koji je obučen baš kao ti. Čovek koji je jecao. Histerično. Rekao je da mu je žao, da ne želi da ih povredi. Rekao im je da je ovo nekada bila njegova kuća. Kad Tompkinsovi budu sutra pronađeni, identifikovaće te kao napadača. Policija će na osnovu raspoloživih dokaza pretpostaviti da si u očajanju, posle razvoda, gubitka posla i porodice, provalio u dom iz detinjstva i krenuo očevim stopama.“

„To mi nudiš?“

„Da.“

„A ako ne prihvatim?“

„Odgurnuću stolicu i ako ne prihvatiš. Samo što ću se onda, kad umreš, popeti uz stepenice i masakrirati Lindu i Marka Tompkinsa. Nateraću ga da gleda kako mu žena umire, a to može dugo da traje.“

Gibson je načuo uzbuđenje u čovekovom glasu. Dobro ga je sakrio, ali je Gibson uočio radost na njegovom licu, ili ono što je na nju podsećalo u duši ovakve osobe.

„Zašto bi to učinio? Nisu ti ništa skrivili.“

„Nisi ni ti“, napomenuo je nepoznati. „Nesrećni splet okolnosti postavio ih je na našu stazu, kao i tebe na moju. Život im sad visi o koncu, bez ikakve krivice s njihove strane. Tako ti je to.“

„Pa?“, reče Gibson. „Ne poznajem ih. Nikad ih nisam video. Kakve veze imam s tvojom odlukom da nekog ubiješ? Taj gnusni čin ići će na tvoju, a ne na moju dušu.“

Blefirao je. Pokušao je da zvuči ubedljivo.

„Istina je, istina je. To će pasti na moju dušu. Tvoja savest biće čista. Ali ne bi trebalo da se brineš za svoju savest.“ Slegnuo je ramenima. „Zar ne bi trebalo da se brineš za Eli?“

Ukočio se od straha na pomen ćerkinog imena. „Kakve to veze ima s njom?“

„Pa... kako će to uticati na nju? Mislim na tvoj zločin“, nastavio je nepoznati. „Zamisli kako će ga plastično opisivati u medijima. Zamisli po čemu ćeš ostati zapamćen. Kako će te Eli zapamtiti. Reći će da si poludeo, da si, pre nego što si se obesio, masakrirao Tompkinsonove – jadne nevine ljude koji su samo kupili kuću tvog oca. Žigosaće te kao degenerisanog psihopatu koji je morao da iskali svoju muku na nevinima. To će biti gnusni kraj porodične tragedije, koja je započela pre deset godina. To će biti epitaf tvog života. Kad Eli odraste i kad pomisli na oca, činiće to sa stidom i nedoumicama. Onako kako si ti mislio o svom ocu. Zbog toga te pitam u ime Linde, Marka i tvoje ćerke: Jesi li napravio kopiju?“

Gibson je otvorio usta da progovori, ali ih je zatvorio. Suze su mu potekle niz lice. Zbog oca. Zbog ćerke. Zbog izbora koji je morao da načini.

Znao je da neće moliti niti će se raspravljati s ovim čovekom. Na nekom nivou je znao, čim je video te prazne oči, da u njima nema milosti i da je nikad nije bilo. Nek bude proklet ako potroši poslednje minute života na preklinjanje. Dobro će upotrebiti to vreme. Spašće Lindu i Marka. To će ih učiniti vrednim... iako su joj slike amaterske.

„Jesi li napravio kopiju?“

„Nisam“, rekao je.

„Zašto nisi?“

„Mislio sam da nije neophodno.“

Čovek je glasno razmišljao. „Tako si mislio. Prevario si se.“

„Da.“

„Znači, nisi napravio kopiju?“

„Nisam.“

„Nema kopija?“

„Nijedne.“

Razgovor se unedogled nastavljao. Isto pitanje postavljano mu je po deset puta na deset načina. To je bilo ludo, ali se Gibson borio da mu nepoznati poveruje. Očekivao je da će svakog trenutka šutnuti hoklicu ispod njegovih nogu. Konačno...

„Verujem ti“, reče čovek.

Gibson je učutao. Umor ga je prožimao od glave do pete. „Hvala ti“, rekao je. Nije bio siguran zašto je to rekao, ali je osetio silnu zahvalnost i mir kad mu je mučitelj poverovao. Hteo je da spava.

Čovek je klimnuo i sklopio nož. Skupio je svoje stvari i pažljivo se osvrnuo oko sebe, da bi bio siguran da ništa nije zaboravio. Okrenuo se ka Gibsonu kad je to završio.

„Gde je Suzana?“, pitao je Gibson.

„Ne znam.“

„Zašto si ubio mog oca?“

Čovek ga je radoznalo pogledao. „Da li je to bitno?“

„Suzana je bila trudna. Beba. Je li bila Djukova?“

„Želiš li to da znaš? Hoće li ti to doneti mir?“

Gibson nije bio siguran. „Molim te.“

Čovek je kratko razmišljao. Posegnuo je u džep i izvadio komad papira. Rasklopio ga je. Pazio je da slučajno ne vidi njegov sadržaj.

„Šta god da na njemu piše, šta god da saznaš, ne govori mi i ne pokazuj ništa na svom licu. Ne zaboravi na ljude gore.“

Gibson je klimnuo. Čovek mu je pokazao papir. Uz mnogo muke izostrio je pogled i shvatio šta čita. Pred njim je bio rezultat testa očinstva. Sadržao je tri stupca: *Suzana Lombard*, *Dete*, *Otac (navodni)*. Ispod su bili redovi cifara koje Gibsonu nisu ništa značile. Na kraju je bio sledeći tekst:

Navodni otac nije isključen kao biološki otac testiranog deteta. Na osnovu testa obavljenog na osnovu DNK podataka, verovatnoća roditeljstva je 99.9998%.

Sledeća rečenica i njeno značenje zaurala je u njegovim ušima. Domine koje su se protezale čitavom dužinom njegovog života popadale su posle razornog udarca. O, Meco! O bože, Meco!

Kula od karata

Bendžamin Lombard nije isključen kao biološki otac. Smatra se ocem Nepoznate.

Odozgo su se začuli zvuci lomljenja drveta i teški koraci. Čovek je trgnuo papir ispred Gibsona. Pogledi su im se sreli. Maska koju je nosio dok se kretao među ljudima namreškala se i pala. Ispod nje se krilo nešto gnusno, drevno i beskrajno okrutno, davno iščezlo. Nešto što je ovaj čovek oživeo.

„Gibsone!“, razlegao se ženski glas.

Džen?

Pokušao je da se odazove, ali je hoklica poletela ispod njegovih nogu po drvenom podu. Ponovo je umirao. Visiće dok se ne obeznani.

Ležao je na leđima u podrumu kad se povratio. Džen Čarls je klečala pored njega.

„Jesi li ga sredila?“ zakrkljao je.

„Koga?“, pitala je. „Ovde nema nikog izuzev nas.“

„A gore?“, pitao je. Sećao se groznih pretnji upućenih vlasnicima kuće.

„Dobro su. Hendriks je s njima. Jesi li dobro?“

Smejao se i plakao. Naizmenice je doticao vrhunce olakšanja i očajanja.

„Šta se ovde desilo?“, pitala je Džen. Njegov um je nekom milošću pro-našao prekidač za isključivanje. Nije mogao da odgovori.

TREĆI DEO

Džordžija

ČETRDESET DRUGO POGLAVLJE

Gibson se probudio u bračnom krevetu sa osećajem da je na samrtnom odru. Hteo je da se okrene na stranu, ali nije mogao. Odustao je. Nepomično je ležao. Istegnuti mišići boleli su ga kao da je rastrzan između automobila s friziranim motorom. Hendriks se pojavio s bocom vode i pomogao mu da popije nekoliko gutljaja. To ga je iscrplo pa je ponovo zaspao.

Trebalo mu je tri dana pre nego što je progutao nešto hrane, slične onoj za bebe. Džen ga je hranila kašikom. Još pet dana je prošlo pre nego što se uspravio u sedeći položaj. Kad je progovorio, ispustio je isprekidane bolne uzdahe. Hendriks mu je rekao da govori kao Tom Vejts. Posavetovao ga je da ne govori, već da piše.

Ujutru osmog dana to što je živ više mu nije izgledalo kao najgora ideja koja mu je ikad pala na pamet. Prebacio se nogama preko ivice kreveta i prikupio snagu za herkulovski zadatak: odlazak u toalet. Ustao je. Gurao je nogu pred nogu. To je ličilo na starački ples. Zaustavio se u mestu kad je video svoj odraz u ogledalu kupatila. Bio je starac s upropašćenim licem neizlečivog alkoholičara. Desetodnevna brada nije mogla da sakrije gadnu ljubičastu modricu, koja se protezala od uva do uva. Prešao je prstima preko nje i pomislio da je stigao na korak od smrti.

Šta će sad učiniti?

Istuširao se vrućom vodom. Dugo je stajao pod vrelinim mlazom. Meca je otvorila oči. Bila je u krevetu. Bilo je kasno. Gledala je svetlost ispod vrata. Gledala je senke. Jedva je disala.

Pokušao je da odagna neprijatnu sliku iz glave. Privukao je Mecinu pažnju. Zagledala se u njega. Molećivo. Hteo je da je pita kako je Lombard to

učinio. Kako ju je naterao da ćuti. Znao je kakvom groznom emocionalnom učenom se poslužio da bi je izolovao. Da bi je kontrolisao.

Ali nisi uspeo, kurvin sine. Nisi uspeo. Meca je sve vreme planirala bekstvo s Bilijem Kasperom. Tek tad mu je sinulo da Tom B. nije ni postojao. Meca ga je izmislila. Izmaštala je izmišljenog oca nerođenog deteta, za slučaj da ne pobegne. Smislila je uverljivu priču koja bi objasnila njenu trudnoću, da bi zaštitila dete i svoju majku. Možda i da bi zaštitila oca – teško je ubiti odanost dečje duše. Preuzela je sav teret na sebe. Je li moguće da je bila toliko jaka?

Polako se obukao. Stenjao je od bola dok je navlačio majicu. Torba mu je bila na uzglavlju. Pretražio ju je samo da bi se uverio da je prenosni kompjuter nestao, zajedno s očevim USB-om. Bilijev pištolj ostao je u njoj, zajedno s kapom Filisa i *Družinom prstena*. U njoj je pronašao i njenu fotografiju. Ležala je trudna na krevetu. Trudna s bebom Toma B.

Ludačka misao pala mu je na pamet. Počeo je da lista stranice od početka. Pronašao je odlomak za kojim je tragao. Glasno je pročitao poznate reči:

„No, a sada, mali momci, kojoj biste strani, kao neki mehovi, tako zaduvani? Šta se ovde dešava? Da li znate ko sam ja? Ja sam Tom Bombadil. Kažite mi šta vas muči! Tom je u žurbi sad.“

Osmehivao se, dok su mu suze tekle niz lice. Obuzelo ga je očajničko ushićenje. Na margini je pronašao belešku ispisanu narandžastim mastilom:

Znala sam da ćeš uspeti.

Glasno se nasmejao i pokrio usta rukom. Ono što je ova hrabra devojka učinila prevazilazilo je granice zamislivog. Još je plakao. Ali se nikad nije osećao ovako budno. Budno i besno. Obrisao je suze. Znao je šta sledi.

Stavio je kapu. Zateturao se ka dnevnoj sobi. Držao je knjigu ispred sebe, čvrsto kao molitvenik. Prostorija je bila mala i rustična. Mirisala je na unutrašnjost starog parobrodskog kovčega. Hendriks je spavao na otrcanom kauču. Naglo je otvorio oči kad je Gibson prošao pored njega. Veliki stari televizor na naherenom postolju emitovao je vesti, priču o predstojećoj konvenciji u Atlanti. En Fleming još nije zvanično digla ruke, ali je

Lombardova kandidatura bila osigurana. Govorilo se o njihovom susretu u Atlanti i moguće zajedničke kandidature.

Džen je sedela na stočiću pored prozora. Nekoliko pištolja i municija bili su pred njom. Rasklapala je štajr. Bio je prilično siguran da bi mogla da ga rasklopi i naslepo, zato što nije skidala pogled sa sićušnog proreza na zavesama, s kog se pružao pogled na prilazni put.

„Izležavanje ti je dosadilo?“, pitala je ne dižući pogled.

„I meni je drago što te vidim.“

Pogledala ga je s osmehom. „Izgledaš viši.“

„Ne osećam se tako. Gde smo?“

„U Severnoj Karolini. Pored Grinsbora.“

„Grinsbora?“

Upoznali su ga s onim što se dogodilo. Od haosa u kući pored jezera do naprave za emitovanje signala, ušivene u njegovu torbu, koja ih je odvela južno, do Šarlotsvila i čirokija parkiranog ispred kuće u kojoj je proveo detinjstvo.

„Kako si ti nas pronašao?“, pitala je.

„Hakovao sam Hendriksov telefon.“

Izgledala je donekle impresionirano. Za Hendriksa se to nije moglo reći.

„Pretpostavljam da to znači da smo kvit“, rekla je.

„Pretpostavljam da je tako.“

Napadač je izašao spoljnim podrumskim stepenicama i pobegao preko zadnjeg dvorišta. Neki sused je sigurno zvao 911, zato što je policija opkolila kuću trenutak nakon što su se evakuisali iz nje. Ostavili su vozila na parkingu supermarketa pored Roanoka. Kupili su ford prob iz 1995. godine i platili ga gotovinom.

„Odvezli smo ga s vlasnikovog travnjaka“, reče Hendriks. Probudio se, protezao i zevao na kauču.

Vozili su se ka jugu dok nisu našli jeftinu kolibu za iznajmljivanje. Strpali su Gibsona u prtljažnik. Predstavili su se kao sveži bračni par koji slavi prvu godišnjicu braka. Iznajmili su kolibu za avgust. Bila je izolovana. Platili su unapred, gotovinom, a vlasnik živi u Rajliju. Zbog toga nije bilo mnogo izgleda da će ih nenajavljen posetiti. Sve u svemu, bili su onoliko daleko od progonilaca koliko je to bilo moguće dok su bežali navrat-nanos, s teško povređenom osobom.

„Mobilni?“, pitao je Gibson.

„Pričvršćeni su lepljivom trakom za šasije dva kamiona“, reče Hendriks.

„Koristimo jednokratne aparate.“ Džen mu je dodala jedan. „Sad znaš našu priču. Kako bi bilo da nam kažeš kako si završio obešen na užetu?“

„Šta ima za jelo? Umirem od gladi“, pitao je Gibson.

„Pasirani grašak? Šargarepa?“

„Nešto što nije klopa za bebe.“

„Deca danas zapanjujuće brzo rastu“, reče Hendriks.

Ispostavilo se da je sposoban kuvar. Ili je Gibson bio gladniji nego ikad u životu. Zbrisao je jaja, slaninu i pogačice od krompira. Tražio je i repete. Dva puta. Džen je ušla iz dnevne sobe i zastala na vratima.

„Šta se desilo u Šarlotsvilu?“, pitala je.

Gibson se zagledao u njih. Odakle da počne? Nije imao dokaz bez testa očinstva i Djukovog USB-a. Kako je mogao da traži da mu veruju na reč? Strahovao je da je u pitanju njegov otac dok mu test očinstva nije osvanuo pred očima. Kako da ih ubedi da je Bendžamin Lombard pravi neprijatelj? Zaključio je da je najbolje da krene od početka i otvorio *Družinu prstena*, da bi pokazao Mecine beleške. To je bar bilo nešto opipljivo.

„Šta je trebalo da ti kažu?“, pitala je Džen kad je podigla glavu s knjige. „Šta se dogodilo na utakmici?“

Ispričao im je o putovanju na utakmicu i o Mecinom slomu na stadionu. „Otišao sam u Šarlotsvil po očev dnevnik. Mislio sam da ću možda u njemu pronaći ostatak priče.“

„Da li si ga pronašao?“

Prepričao je očevo svedočenje, o odluci da ranije vrati Suzanu kući i o kupovini dve kape Filisa.

„Djuk joj je kupio tu kapu?“, pitala je Džen.

Hendriks je zviznuo. „Eto zagonetke.“

Objasnio je poreklo Toma Bombadila i zašto je izmislila momka. „To je bio Lombard“, reče Gibson. „Zato je pobegla. To je bila Lombardova beba.“

Džen i Hendriks su ćutke sedeli, vareći razorno saznanje. Džen je izmenjala pogled s partnerom. Nemo su se sporazumeli.

„Šta je bilo?“, reče Gibson.

„Moramo nešto da ti pokažemo“, rekla je.

Izašla je i vratila se s prenosnim kompjuterom i žučkastosmeđom fasciklom. Izvadila je fotografiju s mesta zločina, iz fascikle čoveka koji se obesi u garaži.

Gibson ju je posmatrao. „Ko je to?“

„Terens Mazgrouv.“

„Vlasnik kuće na jezeru?“

„Baš taj. Moraću da ti pokažem još jednu fotografiju. Ali...“ Zastala je. Oklevala je da nastavi. „Na njoj će biti tvoj otac.“

„Djuk?“, zbunjeno će Gibson. „Da li je to ona na koju mislim?“

„Ne bih to tražila od tebe, ali moraš da je vidiš.“

Progutao je knedlu i klimnuo. Prizvala je fotografiju na ekran prenosnog kompjutera i okrenula ga prema Gibsonu. Dugo je posmatrao obode fotografije, u nadi da će se utisnuti u njegov um perifernom vizijom, da će to malo ublažiti udar. Shvatio je da ubrzano diše.

Pogledao je.

Iznenadio se kad je shvatio koliko toga je pogrešno zapamtio. Otac je u njegovom umu bio odmah pored stepenica kad ga je tog popodneva pronasao. Nadnosio se nad njim, dovoljno blizu da ga dodirne. Djuk je na fotografiji bio na drugom kraju sobe. Stolica, a ne hoklica, bila mu je izbijena ispod nogu. Oči su mu bile zatvorene, a ne otvorene.

„Zašto ih gledam?“, pitao je lutajući pogledom između dve fotografije. Imali su onoliko zajedničkog koliko su dva mrtvaca mogla imati. Bili su u čarapama. Cipele. Čekaj. Vratio se na drugu fotografiju. Cipele su bile u istom položaju.

„Cipele?“

Džen je klimnula.

Pogledao je ponovo. Cipele su na obe fotografije pažljivo postavljene pod istim uglom od tela. Pod potpuno istovetnim uglom. Obešeni čovek bi se po prirodi stvari grčio – konopac bi se uvrtao i okretao. Prošlo bi neko vreme pre nego što bi se konačno smirio. Položaj cipela bio je nemoguća podudarnost.

„Ubio je obojicu!“

„I pojavio se deset godina kasnije da bi ubio i tebe.“

„To je ludo“, reče Gibson.

„Voleo bih da znam da li je imao slomljen nos“, pitao je Hendriks.

„Jeste. Otkud znaš?“

„Pedesetih je godina. Belac. Mršav. Kratke smeđe kose. Čelavi. Teško ga je opisati.“

„Da, to je taj.“

Hendriks je zavrteo glavom. „Taj kurvin sin je ustrelio Bilija Kaspera. Ne mogu da dokažem, ali mislim da je ucmekao i Kirbija Tejta u skladištu.“

„Ali stvar postaje sve čudnija“, reče Džen. „Videla sam ga kako ubija bar jednog tipa iz taktičkog tima s leđa.“

„Da li je pao kao žrtva prijateljske vatre?“, pitao je Hendriks.

„Nije bilo ničeg prijateljskog u vezi s tim.“

Hendriks je glasno razmišljao. „Znači da je Lombard saznao da smo kontaktirali s WR8TH-om i pozvao starog plaćenog ubicu da se pobrine za nedovršene poslove. Od prvog dana bio nam je za petama. Sledio nas je do Pensilvanije. Čekao je da vidi da li ćemo pronaći WR8TH-a pre nego što je stupio u akciju.“

„Dočepao se tvog pištolja i ubio Kirbija Tejta u skladištu“, reče Džen.

„Tako je.“

„I poslao taktički tim da nas počisti u kući na jezeru“, dodao je Hendriks.

„Zato što sam, kao jebeni idiot, odala sve podatke Majku Rilingu.“

„Misliš da nas je Riling ocinkario?“, pitao je Hendriks.

Slegnula je ramenima. „Koliko dugo nakon našeg razgovora su se pojavili?“

„Jebeni kurvin sin!“

„Ko su bili ti ljudi?“, pitao je Gibson.

„Ne znam. Lombard koristi usluge kompanije Kold Harbor. Ne bih se iznenadila kad bi se pokazalo da smo imali posla s njima.“

„Zašto bi u tom slučaju poslao i zasebnog ubicu?“, pitao je Hendriks.

„Možda je hteo da ga ukloni? Nije imao razloga da ga nakon svega ostavi u životu.“

„Lombard se ne zajebava“, reče Hendriks.

„Da li bi se ti zajebavao?“, pitala je Džen. „Sa svime što je na kocki u Atlanti? Lombard je u ovom trenutku na korak od predsedničke fotelje. Ako Gibson ima pravo i ako je zlostavljao vlastitu ćerku, koja je zatrudnela s njim... Blagi bože, pomisli na sve moćne interese koji stoje iza njegove

pobede u novembru. Koliko daleko bi išao da sačuvaš tako kompromitujući podatak u tajnosti?“

„Sve do Suzane?“, reče Gibson.

„Misliš li da je ubio i vlastitu ćerku?“

„Ne znam. Bili je pomenuo nešto slično. Mislio sam da je lud. Ali da li je? Gde je Suzana? Gde je njena beba? Ako je živa i ako se Lombardov čovek pre deset godina dokopao Mazgrouva, to znači da se dokopao i Suzane. Recite mi da grešim. Gde je, dakle, Suzana danas?“

Džen je zarila lice u šake. Hendriks je izgledao kao neko ko je zaboravio da diše. Gibson je čvrsto verovao da im je ostao samo jedan potez. Morali su da ga povuku i to brzo. Ako i nisu bili Lombardove mete, uskoro će to postati. Nikad neće opozvati pse goniče s njihovog traga, čak i da nekako prežive do kraja stranačke konvencije, na kojoj će obezbediti predsedničku nominaciju. Bili su prevelika pretnja. Pronaći će ih. Pobiće ih. Takav ishod je neizbežan. Jednostavno nisu imali dovoljno resursa da se kriju od čoveka čija je sudbina bila da postane stanar Bele kuće.

„Pa, ovo je đavolski sablasna priča, ali možemo li išta dokazati?“, zapitao se Hendriks.

„Možemo da dokažemo da je bila trudna.“

„Ali ne možemo da povežemo trudnoću s Lombardom?“

Gibson je odmahnuo glavom.

„Pa, šta nam ostaje?“, pitala je Džen.

„Idemo za Atlantu.“

„Na konvenciju?“, reče Hendriks. „Koliko dugo ti je mozak bio lišen kiseonika?“

„Nema drugog načina“, reče Gibson. Predstavio je svoj plan. Nije bio bez rizika. Predviđao je odlazak mečki na rupu i obraćanje jedinoj osobi koja bi mogla biti nevina u ovom gnusnom zamešateljstvu. Predviđao je susret s Grejs Lombard i dokazivanje nedokazivog – da je njen suprug silovao njenu ćerku i da je umešan u njen nestanak.

Niko nije progovorio kad je završio s pričom. Ništa se nije moglo reći. Džen, a zatim i Hendriks, izašli su iz kuhinje, kao bokseri koji se povlače u svoje uglove da bi se pregrupisali nakon zvona. Gibson je prišao frižideru da vidi ima li ičega za jelo.

Vešanje čini čuda za apetit.

ČETRDESET TREĆE POGLAVLJE

Kad su nedelju dana kasnije stigli u Atlantu, grad je vrveo od učesnika stranačke konvencije u punom jeku. Čitav grad je, doslovce, bio rasprodan. Delegati su bili veseli i optimistični povodom svog izabranika i njegovih šansi na predstojećim predsedničkim izborima. Nigde nije bilo ni tračka tuge. Atmosfera je bila karnevalska, koliko god je to u politici moguće. Ulice oko kongresnog centra bile su prekrivene složenom sigurnosnom mrežom, s mnogo bezbednosnih tačaka i medijskih ispostava. Pločnici su u svako doba bili puni pešaka, što ih je činilo teško prohodnim. Atlanta je prihvatala došljake sa starom dobrom južnjačkom gostoljubivošću. Barovi i restorani oko kongresnog centra nisu se žalili na promet.

Gibson je posmatrao Deniz Grinspen, pomoćnicu Grejs Lombard. Pojavila se iza ugla i krenula ka njemu. Diplomirala je istoriju i političke nauke na Hamiltonovom koledžu i magistrirala javne poslove na Džordžtaunu. Pločnik je bio pun delegata, ali nije pretila opasnost da je izgubi iz vida. Sa svojih 180 centimetara nosila je upečatljivu afrofrizuru, s malo crvenih nijansi. Danas je vezala kosu žuto-zelenom maramom. Upečatljiva frizura kraljevski se njihalala iznad mora glava dok je koračala. Trčala je kros na stazi u Hamiltonu. Prošle jeseni je istrčala maraton Marinskog korpusa za 3 sata i 28 minuta – što je impresivno vreme za početnicu. U Vašingtonu je ujutru najčešće trčala s Grejs. Poznavaoci prilika u potpredsednikovom okruženju tvrdili su da to trčanje predstavlja temelj njihovog prisnog radnog odnosa. Grejs je, po opštem mišljenju, bila žestoko zaštitnički nastrojena prema šefici.

Bila je i stvorenje navika. Svake od tri prethodnih večeri u šest je uzimala jedan sat slobodno da bi večerala u istom suši restoranu, osam ili devet blokova od kongresnog centra. Sedela je za istim stolom pored izloga. Dok je obedovala, surfovala je po vestima i političkim blogovima na laptopu.

Hendriks je juče seo za sto pored njenog. Restoran je bio mali, a stolovi uski i gusto raspoređeni. Lako je načinio dva prilično čista snimka dok je ukucavala šifru – kad je stigla i kad se vratila iz toaleta. Hendriks je pokazao zapise ostalima. Sedeli su i pregledali snimke, sporeći se da li je otkucala K ili L. Leva ruka joj je zbog ugla kamere delimično pokrivala desnu

stranu tastature. Bili su prilično sigurni da je njena lozinka DG5kjl790GD. Ili možda DG5lj1790GD. Džen je navijala za DG5lj1790GD. Sigurno je bila jedna od njih.

Danas je Gibson seo za sto pored Denizinog. Izvinio se i sklonio torbu s njenog sedišta. Sa osmehom se zahvalila i raskomotila. Postavila je svoj laptop i nije komentarisala činjenicu što imaju iste modele. Naposljetku, bio je prilično popularan.

Gibson je nastavio da radi na novom, juče kupljenom kompjuteru. Deniz je naručila obrok i počela da čita komentare na nizu blogova o tek proglašenoj kandidaturi Lombarda i Flemingove.

Gibson je video Dženin odraz u velikom ogledalu pored vrata. Sedela je okrenuta leđima za malim suši-barom. Ustala je i krenula hodnikom ka uniseks kupatilu kad je kelnerica podigla poslužavnik s Denizinom hranom i ponela ga do njenog stola. Spustila je hranu ispred Deniz i pitala nju pa njega da li žele još nešto. Deniz je zatražila čaj, a Gibson račun.

Deniz je poslednje tri večeri čekala da hrana stigne pa bi tek onda oprala ruke. Gibson je zadržavao vazduh dok nije zatvorila prenosni kompjuter i šmugnula između dva stola. Pratio je njene pokrete u ogledalu dok nije nestala iza ugla. Zamenio je kompjutere ne dižući pogled. Znao je da je bolje da učini nešto brzo i samouvereno, nego da privlači pažnju osvrćući se oko sebe kao lopov.

Čuo je glas u slušalici: „Ušla je. Devedeset sekundi.“

Uključio je Denizin kompjuter i otkucao prvu lozinku. Prozorčić je zadrhtao odbijajući je. Huknuo je od muke. Uvek je ona druga, smrkuto je pomislio. Pokušao je s drugom... sa istim učinkom. Pokušao je i treću varijaciju. Prozorčić je ponovo zadrhtao.

„Kako ide?“, pitala je Džena.

„Potreban mi je minut“, promrmeljao je u mikrofona.

„Definiši minut.“

„Potraži definiciju u rečniku. Zauzet sam.“

Zurio je u spisak verovatnih lozinki. D i G su očigledno njeni inicijali, što znači da ne preza od korišćenja ličnih podataka. D – Deniz. G – Grinspen. 5k – kao trka? Pa, šta su druga dva mala slova? Pogledao je tri mogućnosti kojima su baratali. Moglo je *j*, *l*, *h* i *c*. Šta je pokušavala da napiše naizgled nasumično izabranim slovima?

Video je kako Džen izlazi iz hodnika i seda na svoje mesto za barom. hc – Hamilton koledž. *Je li moguće da je rešenje tako jednostavno?* – pomislio je. Otkucao je DG5khcG790GD. Kompjuter se otvorio. Ljudi jednostavno vole svoje fakultete. Gurnuo je USB i počeo da učitava dokument na prenosni kompjuter. Deniz Grinspen imala je besprekoran ekran. Videće dokument čim pokuša da nešto otvori.

Dokument se još učitavao kad je Deniz izašla iz kupatila. Video ju je u ogledalu, ali je spustio glavu. Šta bi bio prihvatljiv razlog za petljanje oko njenog kompjutera? Izuzev lopovskog, naravno.

„Zaustavi je“, prošaptao je.

Džen se naglo okrenula i nešto rekla Deniz, koja je zastala. Polako je okrenula leđa Gibsonu. Dve žene su prijateljski ćaskale. Pomolio se na oltaru Džen Čarls, izvadio USB i zamenio kompjutere. Plaćao je račun kad se Deniz vratila za svoj sto.

„Šta si joj rekla?“, pitao je Gibson.

„Pitala sam je gde je kupila maramu. Rekla sam da moja prijateljica ima sličnu kosu i da želim da je obradujem poklonom.“

Nagnuli su se napred i kucnuli se grlicima pivskih boca preko stočića za kafu.

„Zar ne mislite da je malo rano za slavlje?“ Hendriks je sedeo pored prozora i zurio kroz otvor između zavesa. Na jedvite jade su našli slobodnu jednokrevetnu sobu u motelu, na četrdeset pet minuta vožnje od Atlante. Spavali su na smenu. Neko je uvek stražario na prozoru.

Gibson se bezuspešno trudio da ne zuri u mobilni između njih na stolu. Da li bi telefon mogao biti elektronski ekvivalent poslovičnog lončića za kafu, koji se ne ispušta iz vida?

Hajde, Grejs. Samo pozovi.

Hendriks je zgrabio ključeve i rekao da je gladan. Vratio se posle pola sata. Iznenadio ih je donevši prilično pristojnu kinesku klopku za sve. Rasporedio je plastična pakovanja po stočiću pa su se bacili na hranu. Hendriks je jeo samo kiflice s jajima. Odsekao bi krajeve i iscedio fil, a onda ga pomešao sa sosom od pomorandže. Nafilovao bi kiflice viljuškom pre nego što bi ih pojео.

Telefon je gospodario središtem stola. Čavrljali su ni o čemu. Izbegavali su da pomenu željno očekivani poziv. Gibson se pretvarao da je uveren u uspeh svog plana.

Poruka upućena Grejs Lombard bila je prilično jednostavna. Sadržala je fotografiju Suzane s rancem, koju je Bili snimio pre mnogo godina. Gibson se setio kako je reagovao kad ju je prvi put video u Abeovoj grupi. Znao je da će Grejs ostati bez daha. Sadržala je i fotografije Suzanine knjige, ali ne i fotografiju trudne Suzane. Bila je njegov najjači adut. Planirao je da je lično pokaže Grejs.

Poslednji deo bio je kratki snimak Gibsona koji sedi za stolom s bejzbol kapom pred sobom. Džena se nije slagala s tim. Zalagala se za obično pismo, ali je on rekao da nema drugog načina. Morala je da vidi njegovo lice da bi imali ikakve šanse za susret.

Na snimku se obratio Grejs.

„Zdravo, gospođo Lombard. Ja sam Gibson Von. Odavno se nismo videli. Nadam se da ste dobro. Napravili ste mi najbolji sendvič u životu. Nedostaju mi stari dani u Pamsrestu. Nadam se da je još na istom mestu“, rekao je. Nastavio je posle kraće pauze. „Gospođo L., znam da je ovo čudan način obraćanja, ali verujem da ste shvatili da je reč o čudnim okolnostima. Saznao sam nešto o Suzani, o Meci, što morate čuti. Licem u lice. Priložio sam fotografije koje će, kako verujem, dokazati da govorim istinu. Tražim samo priliku da porazgovaram s vama i ni sa kim drugim, da vam kažem istinu.

Zamoliću vas da nikom ne govorite o ovome dok ne dobijemo priliku da razgovaramo. Garantujem vam da nikad nećete saznati zašto je vaša ćerka otišla od kuće, niti šta joj se dogodilo, ako odlučite da obavestite supruga. Ovo možda zvuči kao pretnja, iako se radi o surovoj istini.“

Hendriks je rekao da je plan ludost. Pokušao je da ga iseče u froncle. Ni večeras ga nije ostavljao na miru.

„Hej“, reče Džena, „to nam je najjači adut.“

Prepirali su se na tu temu od Grinsbora. Hendriks je, najblaže rečeno, bio nepokolebljivo skeptičan.

„Da, ali šta nam garantuje da neće odneti ovu poruku suprugu. Baš me briga koliko ste se dobro poznavali kad si bio klinac, Gibsone. Misliš li zaista da će mu ovako nešto prećutati?“

„Da, verujem da hoće.“

„Zašto?“

„Zato što poznajem Grejs i zato što se ovo tiče Suzane.“

Hendriks je zarežao: „Pa postaraj se da to kažeš specijalcima kad upadnu ovamo. Još uvek mislim da je bolje da ovo obnarodujemo. Da se obratimo medijima. Da postavimo sve na internet. Knjigu. Kapu. Neće imati razloga da nas gone kad svi saznaju za to.“

Razgovarali su o tom predlogu u Grinsboru. Hendriks nije bio jedini kog su morale sumnje. Pretresanje problema iz početka ponekad je bilo korisno.

„To neće upaliti“, uglas će Gibson i Džen.

„Zašto neće?“

„Bio si pajkan, zar ne?“, pitao je Gibson.

Hendriks nije bio sklon da prizna tu činjenicu.

„Pa, postoji ono što znaš, a postoji i ono što možeš da dokažeš. A šta možemo da dokažemo? Knjiga samo postavlja pitanja. Kapa ne dokazuje da je Lombard pedofil. Ako se pojavimo na internetu, postaćemo samo autori još jedne u sazvežđu otkaćenih paranoičnih teorija zavere. To nam ne bi pomoglo.“

Hendriks je nevoljno prihvatio istinitost Gibsonove tvrdnje, ali ga to nije oraspoložilo.

„U redu, ali ovo je ludo. Govoriš o ulasku u taj hotel. To je tvrđava. Čuvaju ga Lombardovi ljudi. Tajna služba SAD. Poginućeš ako pokušaš.“

„Mislim da grešiš. Taj hotel je verovatno najbezbednije mesto za mene.“

„Otkud ti ta pomisao?“

„Da li si video neku vest o nama na televiziji?“

„Nisam.“

„Nisi je video zato što Lombard vuče poteze mimo sistema. Tajna služba ne traga za mnom. Za petama su nam tipovi iz Kold Harbora, a oni neće prići ni blizu hotela.“

„Plan je neizvodljiv“, reče Hendriks.

„Mora biti“, reče Džena. „Samo nam ona može poverovati. Lombard samo nju ne može da učutka.“

„A šta ako je znala za to? Šta ako je perverzna kao i njen suprug?“ Džena je stala na Hendriksovu stranu.

„Nije, ne verujem u to. Poznajem je. Nema šanse da Grejs Lombard bude deo toga.“

„Ali šta ako se pomirila s tim, zarad privilegija koje donose prestiž i moć? Upašćeš pravo u zamku.“

„Možda i jeste, ali je moj otac tvrdio da je najrazumnija osoba koju je ikad sreo u svetu politike.“

„Isuse!“, reče Hendriks. „Jesi li spreman da rizikuješ život na osnovu dvanaest godina starog utiska? Ne želim nikog da vređam, ali govorimo o utisku čoveka koji je kobno pogrešio u proceni svog šefa.“

„Znaš, možda imaš pravo“, reče Gibson. „To je verovatno glupa ideja. Ali nemamo bolju. Ostaje nam skrivanje. Skrivaćemo se do kraja života ako sad pobjegnemo. To ja zovem glupom idejom.“

To ih je utišalo. Da, plan je bio grozan, ali je bio njihova jedina karta.

Hendriks se zacerekao. „Prokletstvo, Vone! Kad si se toliko okuražio? Sviđa mi se ovaj novi Von.“

Telefon je zazvonio. Trgli su se i zagledali u njega. Jedva su ga pustili da zvoni, jer to je bio deo dogovora. Posle izvesnog vremena zazujao je da bi ih obavestio da imaju govornu poruku.

Džen je podigla telefon i preslušala poruku. Prekinula je vezu.

„Idemo“, rekla je.

ČETRDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Deniz Grinspen stajala je preko puta na uglu. Nije izgledala nimalo raspoloženo i proveravala je telefon svakih trideset sekundi. Gibson ju je posmatrao iz izloga kafeterije, nešto niže niz ulicu. Prebacivao je Hendriksu što se nije malo više potrudio da ga odgovori od ovoga.

„Ako je prate, dobri su“, reče Džen preko slušalice. Bila je na obližnjem krovu, s kog je imala dobar vidik na raskrsnicu.

„To je veoma ohrabrujuće.“

„Ne sećam se da si pominjao reč *ohrabrujuće* kad si predlagao ovaj luđački plan.“

„Mislio sam da se to podrazumeva.“

„Podrazumeva? U redu, prosečna očekivana životna dob belog Amerikanca muškog pola je 76,2 godine. Statistika kaže da ti verovatno ništa neće faliti.“

„Trudiš se, ali ti slabo ide.“

„Znaš, smatram da si prokletu dobar u procenjivanju karaktera. Nadam se da je gospođa Lombard još ona žena koje se sećaš.“

Usledila je duga pauza.

„Imaš li neku poslednju reč?“, pitala je.

Ništa mu nije padalo na pamet. Bacio je slušalicu u kantu za smeće – ne može s njom ući u hotel – i zakoračio na ulicu. Vreme je za šetnju po povetarcu. Podigao je pogled ka Džen dok je prelazio ulicu, ali je ona već napustila položaj.

Deniz Grinspen se ukočila kad joj je prišao.

„Ti si onaj tip iz restorana. Sedeo si pored mene.“

„Izvini zbog toga“, rekao je.

„Kako si doznao moju lozinku?“

„Svakoga dana sediš na istom mestu. Snimio sam te.“

„To je nestvarno. Da li si uzeo još nešto?“

„Nisam.“

„Kao da ti verujem.“

„Ja tebi ne bih da sam na tvom mestu.“

Napućila je usne. „Šta se desilo s tvojim vratom?“

„Neko je pokušao da me obesi.“

„Tako mi i treba kad sam radoznala. Hajdemo.“

Modrice oko vrata bile su malo izbledele, a sve gušća brada skrivala je najgore. Ipak, podigao je okovratnik i namestio kravatu.

„Jesmo li sami?“, pitao je. Pokušavao je da proceni njene namere.

„Šta? Da, sami smo, Duboko Grlo. Sledimo tvoja uputstva. Ali znaj, proverila sam te. Znam šta si učinio. Tačnije, šta si pokušao da učiniš. Zapamti ono što ću ti reći ako si došao da maltretiraš gospođu Lombard na bilo koji način. Vezaću te pa ću ti sipati ključalu vodu niz grlo ako je ovo neko prevaramsko sranje, ako je ta Suzanina fotografija fotošopirana i ako nameravaš da je povrediš ili da se poigraš njenom dobrodušnošću. Da li sam bila jasna?“

„Upečatljiva slika“, rekao je. „Da. Dajem ti reč da ne nameravam ništa slično.“

Njen iskreni bes pružio mu je nadu da je Grejs Lombard prihvatila susret s njim. Deniz, naravno, nije morala biti obavještena da ga čeka zamka.

Biće jako zeznuto. Nije lagao Džen i Hendriks kad im je rekao da smatra da može verovati Grejs. To poverenje bilo je isključivo jednosmerno. Kako će je uveriti ako ona njemu ne poveruje da je njen suprug, osoba kojoj bezrezervno veruje, umešan u Suzanin nestanak? Jedan ubedljiv dokaz ne bi bilo naodmet, ali nije ga više imao zahvaljujući čoveku iz podruma. Kako da je navede da vidi istinu? Znao je da on neće moći da bude taj koji će je izreći, da mora poteći iz nje, da Grejs Lombard mora sama doći do rešenja gnusnog rebusa. Njen otvoreni um zatvoriće se kao zamka ako posumnja da neko njome manipuliše.

Gomila se zgušnjavala dok su se približavali kongresnom centru. Lombardov govor o prihvatanju kandidature bio je predviđen za to veče. Čitav grad je treperio od iščekivanja.

„Prijavila sam te kao novinara koji će intervjuisati gospođu Lombard“, rekla je Deniz. „Koristi pravo ime. Pokaži vozačku. Nećeš se probiti pored njih s lažnom legitimacijom. Provešću te kroz kontrole. Neće biti problema.“

Džena mu je opisala obezbeđenje oko kongresnog centra, ali potcenila je bezbednosne mere. Hotel je vrveo od čuvara reda i zakona. Policija Atlante, Tajna služba i Nacionalna garda bili su svi tu. Slojevito raspoređene kontrolne tačke opkoljavale su kongresni centar i hotel. Neko bi mogao savladati jednu prepreku, ali je savladavanje svih prstenova izgledalo nemoguće. Sve više je uviđao da je njegova priča o hotelu kao najbezbednijem mestu bila samo to – prazna priča.

Par uniformisanih ljudi pomno ga je posmatrao dok je prolazio kraj njih. Jedva je gušio paranoične glasove u glavi, koji su ga ubeđivali da se da u beg, i to najvećom brzinom.

Ispostavilo se da je bilo dobro biti u društvu Deniz Grinspen. Odvela ga je do sporednog ulaza, namenjenog osoblju kampanje. Dvadesetak ljudi čekalo je da prođe bezbednosnu proveru. Prošla je pravo na početak reda. Očekivao je da će to izazvati buru negodovanja, ali ih niko nije mrko pogledao. Ovo je bila Lombardova zabava i svi su to znali.

Znala je svakog agenta Tajne službe po imenu. „Zdravo, Čarli, ovaj gospodin je došao da intervjuiše gospođu Lombard. Intervju je zakazan u poslednji čas. Nema propusnicu, ali sam ga sinoć stavila na spisak.“

Čarli je spustio pogled na spisak, klimnuo i mahnuo da prođu kroz detektor metala. Njegov kolega je ispipao Gibsona, pregledao njegovu torbu i legitimaciju i prešao štapićem preko njega. Predali su mu privremenu propusnicu i poželeli prijatan dan.

Deniz ga je odvela niz hodnik do liftova. Bilo ih je osam. Prvih šest bili su namenjeni svima. Poslednja dva u nizu bila su opkoljena kordonom Tajne službe. Ispred njih je bila još jedna bezbednosna tačka.

„Ova dva lifta su zaključana“, objasnila je Deniz. „Jedan vodi do potpredsednikovog štaba, a drugi do apartmana gospođe Lombard. Tamo će vas primiti.“

„Voleo bih da znam gde je potpredsednik.“

„Na brojnim sastancima. Biće zauzet do samog govora.“

„Da, ali gde je?“

„Sprat niže.“

To nije zvučalo dovoljno daleko.

Tajna služba ih je ponovo zaustavila. Po drugi put su prošli kroz temeljnu bezbednosnu proveru: prepipavanje, štapić, proveru legitimacije. Gibson je zadržao dah. Legitimacija je ponovo prošla proveru. *Sreća prati lude*, pomislio je.

Jok, reče glas, *samo te vodi na lepo tiho mesto, daleko od očiju*.

Agent je ušao u kabinu s njima. Klaustrofobični znoj curio je niz Gibsonova leđa. Trgao se kad je lift stao na srednjem spratu. Srce mu je žestoko tuklo u grudima.

Smiri se. Smesta.

„Mislio sam da Lombard voli apartmane na poslednjem spratu“, rekao je.

„Zavisi“, reče Deniz. „Nije uputno biti predvidljiv u izboru hotelskih soba. To svaku političku ličnost čini ranjivom u mogućem napadu na zgradu.“

Zastala je nasred hodnika. Pozvala je da bi javila da su stigli.

„Šta ćemo sad?“

„Čekaćemo.“

„Ovde? Šališ se, zar ne?“

Slegnula je ramenima. „Misliš li da je lako udaljiti sve osoblje i promeniti njen raspored a da niko ne počne da postavlja pitanje? Hteo si privatnost. To zahteva vreme.“

„Pobogu, u hodniku smo.“

„Pa, pokušaj da ne praviš scene.“

Dvadeset mučnih minuta stajali su u hodniku. Gibson je za to vreme spoznao pravi smisao paranoje. Tražio je skrivena značenja u svakom zvaničniku koji bi prošao pored njih, i u svakom pogledu. Činilo mu se da na svakom licu zapaža znake prepoznavanja ili zle namere. Minuti su prolazili. Hodnik se skupljao i širio u beskonačnost. Čovek s naočarima zaustavio se da bi se posavetovao s Deniz o večernjem rasporedu. Gibson je mogao da se zakune da je čuo vlastito ime u njihovom prigušenom razgovoru.

Počastila ga je neveselim osmehom i povelu niz hodnik ka sobi 2301. Jednom je pokucala i uvela ga unutra ne čekajući odgovor.

ČETRDESET PETO POGLAVLJE

Džen je gledala kako Deniz Grinspen vodi Gibsona po ulici. Znala je da čini hrabru stvar, ali nije bila načisto da li zna zašto je čini. Želi li da sačuva svoju i njihove glave ili traži pravdu za Suzanu i Djuka? Šta bi izabrao kad bi mogao da dobije samo jedno od toga? Da li bi i njih žrtvovao da bi uništio Lombarda? Zbog svih njih, nadala se da neće doći do toga.

Izvadila je mobilni i bateriju iz džepa kad se Gibson izgubio iz vida. Okretala ih je u ruci. Uzela ga je s leša u kući na jezeru u Pensilvaniji. Ni Gibson ni Hendriks nisu znali da ga ima. Hendriks bi je zatvorio zbog onog što je nameravala da učini. I možda bi imao pravo. Ali loši momci su se dočepali Džordža... a nije znala ko su oni. Možda su iz Kold Harbora ili neke druge organizacije, ali imali su Džordža. Moraće da ga oslobode.

Nije znala da li je još živ. Ako jeste, sat će početi da otkucava čim Gibson kroči u hotel. Niko nije mogao da kaže kako će se Lombard ponašati kad oseti da je u škripcu.

Gurnula je bateriju u telefon i uključila ga je. Pronaći će ga. Ako ga traže. Posle kraćeg razmišljanja pozvala je isključeni telefon Abeove grupe. Zatim je pozvala Hendriksov, gde god da ga je kamion odvezao. Poziv je prosleđen na govornu poštu. Ostavila je nemu poruku i prekinula vezu. Konačno je pozvala Džordžov mobilni, što nije pokušala od napuštanja kuće na jezeru.

Zadržala je vazduh dok je zvonio. Samo je izdahnula kad je čula Džordžovu nasnimljenu poruku.

Trudila se da bude kratka. „Džordže. Morali smo da raščistimo neke stvari u Pensilvaniji. Sad smo bezbedni. Našli smo ono za čim smo tragali. Čekamo uputstva. Četiri-nula-četiri.“

To će sve koji slušaju naterati da se zamisle. Pozivni za Atlantu je 404. Malčice preterano očigledno, ali nije bila raspoložena za suptilniji prilaz. Računala je da ni oni neće biti. Izgubili su mnogo ljudi u kući na jezeru, a osveta je moćni pokretač. Gurnula je telefon u otvor za ventilaciju i sišla na pločnik. Na kraju bloka ušla je u garažu. S trećeg sprata pružao se lep pogled na glavni ulaz u zgradu, u kojoj je ostavila telefon.

Nije dugo čekala – neko je već predvideo da će se pojaviti u Atlanti.

Crni džip zaustavio se ispred zgrade. Čekao je pored pločnika s upaljenim motorom. Minuti su prolazili. Kopilad nije smesta jurnula u zgradu. Pensilvanija ih je, dakle, nečemu naučila.

Dobro za njih.

Zadnja vrata su se otvorila. Čovek u vetrovcu i vojničkim čizmama izašao je iz džipa i ušao u zgradu. Imao je samo jedan razlog da nosi zakopčanu vetrovku na toplom i suvom jutru Atlante.

Pet minuta nije uočila nikakve pokrete. Otvorila su se još dvojica vrata. Dvojica su žurnim korakom ušli u zgradu za kolegom. U kolima je ostao samo vozač.

Savršeno.

Pažnju joj je privukao pokret na ulici. Zeleni automobil zaustavio se na ulazu u uličicu pored garaže. Dovelu su i pojačanje. Pametan potez. Nije videla koliko ih je u njemu, ali će auto u uličici biti beskrajno lakša meta od džipa na suncem okupanoj ulici. Božić je ove godine poranio.

Krenula je put zadnjeg stepeništa. Vrata su se otvorila kad je stigla do njih. Stala je u stranu kad je ugledala čoveka sa sportskom torbom. Pogledi su im se na trenutak sreli. Dobro ga je sakrio, ali je uočila blago oklevanje u njegovom hodu kad ju je prepoznao i na milisekundu zaboravio da hoda. Prošao je pored nje, ljubazno klimnuvši glavom, otvarajući rajsferšlus sportske torbe. Ona je odmah potegla teleskopsku batinu dužine pola metra.

Čuo je reski metalni zvuk, pustio rajsferšlus i zamahnuo je torbom na nju. Bio je krupan, a torba teška. Pogodio ju je u rame. Zateturala se u stranu

i pala na koleno. Spustio je torbu i zamahnuo na nju. Blokiral je udarac batinom kad joj se približio. Rvanje s čovekom njegove veličine i težine bila bi unapred izgubljena bitka, zato je zabila vrh batine u nerv na njegovoj butini. Noga mu je smesta utrнула. Zateturio se unatrag. Nije časila ni časa. Udarila ga je u zglobov nepovređene noge, pre nego što je tresnuo o zemlju. Čula je kako mu tetiva puca kad ga je opkoračila. Batina je nekoliko puta zazviždala kroz vazduh, dok se nije umirio. Ponovo ju je podigla, preplavljena adrenalinom. Duboko je disala da bi kontrolisala bes. Nestao je razumljivi strah koji je osećala pred okršaj. Neko je morao da plati. Ovaj čovek poslužiće toj svrsi. Okrenula je batinu u ruci, naslonila je na njegovo lice i sabila.

Vezala mu je noge i ruke na zglobovima dok se trudila da povрати dah. Odvukla ga je iza parkiranog automobila. U sportskoj torbi bila je CZ 750 – češka snajperska puška kratke cevi – oružje koje se nije nalazilo u arsenalu agenata FBI-ja. Zabacila je torbu na rame. Puška bi mogla biti korisna.

Spustila se stepenicama na drugi kraj uličice, iza automobila. Videla je samo jednu glavu, verovatno partnera čoveka na spratu.

Naslonila se laktom na prozor i uzela mali elektrošoker. Prislonila ga je na uvo kao telefon i prišla kolima s vozačeve strane. Vodila je zamišljeni razgovor o ludo provedenoj noći.

Elektrošoker je zapucketao na čovkovom vratu.

Vozač se zgrčio i komično zevnuo. Slabi udar struje onesposobiće ga na nekoliko minuta. Vezala mu je ruke za volan i preseklala pojas, za slučaj da mu nešto padne na pamet u vožnji. Sela je pored njega i stavila cev pištolja na njegovo međunožje.

„Imala sam lošu nedelju. Verovatno ću te upucati kad se ovo završi“, rekla je. „Ali pustiću te da biraš gde ako budeš dobar. Da li si me razumeo?“

Vozač je klimnuo i oblizao usne.

„Dobro je. Pa, lep dan za vožnju. Kreni na sever.“

Polako je izašao iz uličice i skrenuo ulevo. Posmatrala je parkirani džip dok se nije izgubio iz vida.

„Da li si iz Kold Harbora?“

Klimnuo je.

„Još teško govoriš?“

Ponovo je klimnuo.

„U redu je. To će mi dati vremena da ti opišem šta će ti se desiti ako mi ne pomogneš da pronađem Džordža Abea.“

ČETRDESET ŠESTO POGLAVLJE

Gibson se ukočio dok je bio uvođen u apartman. Ako je u pitanju zaseda, napasće ga sada. Zadržao je vazduh, kao da je očekivao suočavanje s pištoljem. Osetio je olakšanje kad je video da Grejs Lombard stoji sama pored prozora.

Sjajno sunce Atlante probijalo joj se kroz plavu kosu, koja joj je talasasto padala po ramenima. Šiške su joj blago naginjale u stranu – što je bio njen prepoznatljiv znak. Izgledala je isto kao što je se sećao, iako to nije bilo moguće. Sitna žena nikad nije previše polagala na odeću. Ostala je dosledna sebi u farmerkama i kariranoj košulji. Učinilo mu se je da je upravo sišla sa stare verande u Pamsrestu. Ta pomisao ispunila ga je snažnom nostalgijom. Poželeo je da joj se baci oko vrata. Grejs Lombard pak nije koraknula prema njemu. Dakle, zagrljaj nije dolazio u obzir.

„Zdravo, Gibsone.“

„Gospođo Lombard. Drago mi je što vas vidim.“

„Gospođo Lombard“, ponovila je. „Uvek si bio tako ljubazan dečak.“

„Hvala vam što ste pristali da me vidite. Znam da se niste lako odlučili da mi poklonite poverenje.“

„Imaš pravo“, rekla je. „Nadam se da nisam pogrešila.“ Pokazala mu je da sedne, ali je ostala pored prozora. Upitno je posmatrala modrice oko njegovog vrata.

„Šta ti se desilo?“, oprezno ga je upitala.

Ukratko je izložio svoj život. Završio je s Eli. „Imam ćerku. Ima šest godina.“

„Šest?“, rekla je. „Pretpostavljam da se lepo slažeš s njom.“

To ga je ohrabrilo. Pokazao joj je fotografiju ćerke u zoološkom vrtu. Grejs mu je prišla, uzela je i sela u obližnju stolicu.

„Izgleda kao zvrk.“ Nagoveštaj osmeha pojavio se na njenim usnama.

„To je ni izbliza ne opisuje. Trebalo bi da vidite kako igra fudbal.“

„Da li dobro igra?“, vratila mu je fotografiju.

„Ne, grozna je, ali je to nimalo ne ometa.“

Grejs se nasmejala i brzo učutala.

Promenio je temu. „Želim da vam se zahvalim na pismu.“

„Pismu?“

„Onom koje ste mi napisali kad samo otišao u marine.“

„O, da, naravno. Činilo mi se neophodnim.“

„Pa, meni je mnogo značilo. Pomoglo mi je što ste mi se javili. Oduvek sam želeo da vam odgovorim, ali to su bila teška vremena.“

„Bila su teška za sve. Nerado ih se sećam. Dobrodošao si, Gibsone. Ti i tvoj otac bili ste veoma bliski s mojom porodicom.“

Bili – prošlo vreme. U toj reči nije bilo osude. Samo je iznosila činjenicu.

„Hvala vam, gospodo.“

„To pogotovo važi za Suzanu. Bila je skrhana onim što se desilo. Tvoj otac. Tvoje... nevolje“, diplomatski je završila rečenicu.

„Da, žao mi je što nisam bio pored nje. Trebalo je da budem. Zaslužila je bolju sudbinu.“

Ukočila se. Trapavo se izrazio tako da su njegove reči mogle da zazvuče kao neodređena optužba. *Budi pažljiv*, pomislio je – imaćeš samo jednu priliku.

„Da, pa. Ovde si“, rekla je. „Pretpostavljam da ćeš objasniti fotografiju. Kako si je nabavio?“

„Verovatno je najbolje da počnem od početka.“

„Imaš moju nepodeljenu pažnju.“

Pročistio je grlo i ispričao priču o Abeovoj grupi i kako su krenuli u Samersetu u Pensilvaniji, za Bilijem Kasperom. Planirao je da preskoči mnogo toga, ali joj je na kraju gotovo sve ispričao.

Grejs je ćutke slušala dok se Deniz vrpoljila na vratima.

Kad je završio s opisivanjem kuće na jezeru, izvadio je bejzbol kapu Filisa iz torbe. Držao ju je za štitnik. Uzela ju je i sumnjičavo posmatrala.

„I šta sad? Hoćeš da mi kažeš da je ovo *ta* kapa?“

„Recite vi meni.“ Pokazao joj je Mecine inicijale. Grejs ih je pažljivo proučavala.

„To je njen rukopis.“ Upitno ga je posmatrala. „Kažeš da si je dobio od tog Bilija Kaspera.“

„Tako je.“

„Zašto nije uhapšen? Oteo je moju ćerku.“

„Gospodo Lombard, Bili Kasper je imao šesnaest godina kad je Suzana pobjegla.“

„Bio je dečak?“ Ustala je i ponovo prišla prozoru. „Kako je to moguće?“

Pažljivo ju je posmatrao da bi video čemu naginje: poverenju ili poricanju.

„Mislim da su se voleli. Pa, Bili je voleo nju. Ne znam baš za Mecu.“

Grejs je zaplakala kad je nazvao Suzanu po nadimku koji joj je dao. Nije pokrila oči rukama. Samo je plakala.

„Nešto mi ne govoriš“, konačno je prozborila. Oštro ga je posmatrala bademastim očima.

„Gospodo Lombard, kada se njena situacija pogoršala?“

Grejs se ukočila. „Kad se Suzanina situacija pogoršala? Kad je počela čudno da se ponaša? Godinama sebi postavljam to pitanje. Nikad nisam uspela precizno da odredim presudni trenutak. Mislim da ga nije ni bilo, da je to sazrevalo nekoliko godina. Radilo se o sitnicama. Mislila sam da je to pubertet.“

„Bili mi je dao i ovo.“ Predao joj je *Družinu prstena*. Čvrsto ju je stisla. Klimanjem glavom dala je do znanja da je prepoznala knjigu.

„Nosila ju je svuda sa sobom“, rekla je listajući stranice. „Sedela je sa mnom u kuhinji kad si joj pročitao knjigu. Obasipala me je pitanjima i pisala po njoj.“

„I mene je. To me je izluđivalo.“

Zahvalno se nasmejala kroz suze. „Svuda sam je tražila. Mnogo ju je volela. Imalo je smisla što ju je ponela.“

„Sećate li se nadimka koji mi je dala?“, pitao je.

„Da“, rekla je. „Zvala te je Son.“

Pokazao joj je stranicu i objasnio važnost narandžaste boje. Upitno ga je pogledala kad je pročitala ćerkinu belešku.

„O kakvoj bejzbol utakmici je reč?“

Ispričao joj je priču.

„Znaš, sećam se tog vikenda“, rekla je kad je završio. „Bila sam u Kaliforniji nedelju dana, u poseti porodici. Vratila sam se sledećeg jutra. Bendžamin nije spavao. Nikad ga pre nisam videla tako besnog. Imali smo strašnu svađu. A Suzana... Blagi bože! Danima je bila kao zombi.“ Ponovo je pogledala kapu. „Da li ju je tada dobila? Na toj utakmici?“

„Moj otac ju je kupio na povratku kući. Učinio je to da bi je smirio. Nikad je niste videli pre Brizvuda?“

„Nisam do sada. Ne u prirodi. Znaš li koliko dugo sam zurila u njene oči? Koliko sam zurila u taj grozni zamrznuti kadar moje devojčice? Pokušavala da shvatim šta misli, da pogodim o čemu razmišlja? Zašto je pobešla od mene?“

„Mislim da nije pobešla od vas“, rekao je.

„Lepo je što si to rekao, ali jeste pobešla.“ Ućutala se i razmislila o njegovim rečima. „Hteo si da kažeš da nije pobešla od mene.“

„Baš tako, gospođo.“

„Kakve to veze ima s kapom za bejzbol? Misliš da nije slučajno što ju je nosila na snimku.“

„Ne, gospođo. Mislim da je to bila poruka.“

„Poruka? Kome?“

„Meni.“

„Šta je značila?“

Na njega je došao red da začuti. Pokušavao je da proceni situaciju. U jednom trenutku moraće da je uzdrma iz temelja. Da li je ovo taj trenutak? Nije želeo da pati, ali nije bilo drugog načina. Drugačije nije mogla da shvati istinu. Duboko je udahnuo i rekao što je mirnije mogao.

„Meca je bila trudna.“

Kao da je sav vazduh nestao iz sobe. Grejs je nekoliko puta otvorila usta. Lice joj se smrklo. Polako je ustala.

„Trebalo je da budem pametnija. Pogrešila sam kad sam pristala na razgovor s tobom, Gibsone. Mislim na slatkog dečaćića kog sam poznavala i na čoveka koji si postao. Ne znam kako je to moguće. Naložiću Deniz da te isprati.“

Izmicala mu je iz ruku. Znao je da će tako biti. To je bilo okrutno i nezbežno. Stajala je na pogibeljnoj litici. Slomiće se ako padne. Bolje je da ga odbaci kao lažova nego da skoči. Učinilo mu se da je, makar načas, video blesak spoznaje u njenim očima.

Pružio joj je poslednju fotografiju. Trudnu Mecu. Istrgla ju je iz njegovih ruku. Stajala je kao prikovana držeći je obema rukama. Gibson joj je prišao i tiho progovorio.

„Sve se svodi na laž. Na jednu elegantnu i veštu laž, izrečenu tako ubeđljivo da je niko nije dovodio u pitanje. Možda sam bio sladak dečak, kao što ste rekli, i možda se ne ponosim onim što sam postao, ali sam naučio da razlikujem istinu od laži. Ovde sam zato što ste zatočenica iste laži. Učinila vam je isto što i meni. Naterala vas je da donesete odluke i uredite život u skladu s njom. Stoga niste mogli da čujete istinu – da vam je ćerka bila trudna i da je pobešla zato što se plašila – kad vam je saopštena. Ali to *jeste* istina u laži. Ona nas dovodi i do sledećeg pitanja. Ko je otac?“

„Izlazi napolje!“, vrisnula je Grejs.

Deniz je stala između njih. „Veruj mi kad ti kažem da ne želiš da imaš posla s Tajnom službom.“

„Znala sam da će se nešto ovako desiti“, procedila je Grejs kroz kišu suza, „da ću se susresti s još jednim bolesnim pokušajem da poniziš moju porodicu. Da li ti je zavađa s mojim suprugom toliko važna? Suzana te je obožavala, Gibsone. Jesi li stvarno spreman da joj uništiš ugled da bi mu naškodio?“

„Da li je unutra sve u redu?“, pitao je muški glas s one strane vrata.

U apartmanu je zavladała tišina. Deniz se zagledala u njega s podignutom obrvom – *Šta će biti?*

„Odlazim“, reče Gibson.

„Da, dobro smo, Džone. Hvala ti“, Grejs se obratila agentu Tajne službe. Pružila mu je knjigu, ali je on odmahnuo glavom.

„Vaša je. Zadržite je.“

„Da li je verodostojna?“

„Znate da jeste.“

Nehajno je listala stranice. Držala ju je daleko od sebe, kao da krvari. Zastala je i iskidano izdahnula. Ruka joj je zadrhtala kad je rasklopila stranice.

„Grejs?“, pitala je Deniz. „Šta je bilo?“

Progovorila je bleđa kao krpa.

„Plava je moja najdraža boja.“

ČETRDESET SEDMO POGLAVLJE

Tinsli je čučao u kupatilu. Osluškivao je klima-uređaj koji mu je šaputao istinu. Dugo je bio tamo, tih i nepomičan. Zatvorenih očiju. Prisluškivao je one u susednoj sobi.

Trebalo mu je nešto vremena da im uđe u trag posle prepada u Šarlot-svilu. Nisu bili budale. Uložili su zadivljujući trud da prikriju tragove kad su saznali da ih neko sledi. Tek u Atlanti je namirisao njihov vonj.

Kalista Doplez bila je veoma nezadovoljna. To je bilo razumljivo. Sukob oko kuće na jezeru bio je veliki nered. Tinsli se potpuno slagao s njom. Imala je pravo da pošalje drugi tim, ali ga nije mogla kriviti za preklapanje koje je dovelo do neizbežnog haosa, her ga nije obavestila o svojim planovima.

Ona je pak imala drugačije mišljenje.

Razmišljao je da digne ruke od svega. U drugačijim okolnostima uradio bi baš to. Ali bila je stara mušterija. I ne bi bilo u njegovom interesu da je ima za neprijatelja. Osim toga, nešto ga je vezivalo za tu trojku. Neka priča. Nedovršeni posao. Prošlo je više od deset godina otkad je postao deo ove priče. Osećao je iznenađujuću bliskost sa sinom Djuka Vona. Bilo mu je veoma važno da isprati dečaka do samog kraja.

Pažnju mu je privukao jedva čujni zvuk prekidača za svetlo. Čuje li pevušenje? Pevanje? Je li to televizor ili čovek? Cevi su brujale, stenjale. Kroz ventilacioni otvor razlegao se privlačni šum tuša. Tinsli je čekao. Šum se promenio. Sišao je u niže registre – voda je padala po koži, a ne po pločicama. Kucnuo je čas.

Izašao je iz sobe i bacio pogled na parkiralište. Džen Čarls i sin Djuka Vona su otišli. Ostavili su samo kiselog čoveka. Ukazala mu se dobra prilika da se pobrine za njega.

Prešao je dva i po metra do sledećih vrata i kleknuo kao da želi da veže pertlu. To je bio jeftini motel, s jeftinim bravama – mogao je da ih obije i štapićem za uši. Ušao je u sobu i potegao pištolj. Ovog puta ga niko neće zaustaviti. Dva puta je omanuo, iako su u oba slučaja postojale otežavajuće okolnosti. Nije mu bilo pravo zbog toga. Prirodni tok stvari je skrenut kao reka branom. Osećao je da priroda žudi da vrati stvari na svoje mesto, baš kao i reka da poteče svojim koritom.

U sobi je bilo mračno. Televizor je bio jedini izvor svetlosti. Posteljina na bračnom krevetu bila je izgužvana, a vrata kupatila odškrinuta. Pevanje ili pevušenje je prestalo. Tinsli se kretao kroz sobu osluškujući. Tragao je za promenama. Naslonio se leđima na zid kratkog hodnika ispred kupatila. Zamalo prekasno uvideo je da voda pravi pogrešan zvuk. Prepoznao je oštri šum praznog tuša – vodu na pločicama.

Podigao je ruke i delimično skrenuo štanglu sa svoje glave, ali bol mu je sevnio kroz zglobove. Štangla ga je očešala i po temenu. Gorelo je kao plamen šibice. Pištolj mu je pao na pod. Pomerio se da bi se bolje odbranio od sledećeg udarca, da bi dobio vremena da se delotvornije suprotstavi napadaču. Kiseli je, na svu žalost, to predvideo. Štangla je pala na pod, a desnica pogodila Tinslija po nosu, koji tek što je počeo da zarasta posle Pensilvanije. Ponovo se polomio. Okusio je krv u padu.

Kiseli ga je oborio na pod s nekoliko dobro plasiranih udaraca. Tinsli je uvažavao njihovu snagu i preciznost.

Kiša udaraca naterala ga je da se okrene. Osetio je koleno među lopaticama, oštri škljocaj lisica oko zglobova i hladnu cev pištolja na slepoočnici.

„Nisi tako opasan kad ljudi znaju da dolaziš.“

„Da li je iko?“, pitao je Tinsli.

„Za koga radiš?“

Tinsli je ćutao.

„Shvataš li da si mrtav čovek ako ne dobijem ono što tražim“, reče kiseli. „Možda se držiš nekakvog kodeksa koji te obavezuje da štitiš identitet mušterija. Ali mene boli uvo za to. Razmisli od kakve će koristi takav ugled biti mrtvacu.“

Tinsli je zatreptao da bi odagnao krv. „Šta je kodeks?“

„Ovo ti je poslednja prilika. Ko te je unajmio? Bendžamin Lombard?“

„Ko?“

„Gde je Džordž Abe?“

„Ko?“

„U redu“, reče Hendriks. „Nek ti bude.“

Kiseli ga je odvukao u kupatilo. Tinsli je znao zašto je to učinio. Pločice se lakše čiste.

„Postaviću ti neka pitanja. Ideš u kadu ako mi se odgovori ne dopadnu. I nećeš se kupati. Da li si me razumeo?“

„Krv će ostati u kadi kad me upucaš.“

„Tako je.“

„Navuci zavesu. Tako će biti još čistije.“

„Šta si ti?“

„Ja sam ti prijatelj.“

Kiseli je zafrktao. „Moj prijatelj? Ubijaš li sve prijatelje?“

„Tada nismo bili prijatelji. Nismo imali nikakvu osnovu za prijateljstvo.“

„A sad je imamo?“

„Situacija se promenila. U prilici si da me pustiš. Zbog toga bih želeo da budemo prijatelji. Zauzvrat ću ti učiniti uslugu. Prijateljsku.“

„Ti si optimistički kurvin sin, zar ne?“, reče kiseli kad je uspravio Tinslija u sedeći položaj. „Da li ta usluga obuhvata otkrivanje osobe za koju radiš?“

„Ne, obuhvata predaju pištolja i čaura koje dokazuju da si ubio Kirbija Tejta.“

Kiseli je sedeo na klozetskoj šolji s pištoljem uperenim u Tinslijeve grudi.

„Gde su?“

„U prtljažniku automobila. Auto će za nekoliko dana biti odvučen ako me ubiješ. Policija će pronaći tvoj pištolj u mom prtljažniku, tvoje otiske prstiju i još dokaznog materijala“, reče Tinsli. „Ili se možemo prošetati kao prijatelji pa ću ti ga dati. Nakon toga ćemo se razići.“

„A leš?“

„Nisam ga spakovao“, reče Tinsli. „Ali imam GPS koordinate mesta na kom je skriven.“

„I ostavićeš moje saradnike na miru?“

„Hoću.“

Kiseli ga je dugo posmatrao.

„Pa“, reče Tinsli. „Jesmo li prijatelji?“

ČETRDESET OSMO POGLAVLJE

Grejs je pružila ruku. Posezala je za naslonom stolice iza sebe, nesposobna da skrene pogled s knjige. Zaboravljena ruka ostala je da visi u vazduhu.

Duboki i jetki bol preplavio joj je lice. Stotine komadića nalazilo je svoje mesto – delići saznanja čijeg postojanja nije bila svesna. Grejs Lombard je razjapila usta i bolno kriknula kad su se prethodno nepovezana sećanja konačno sabrala. Ustuknula je za korak kad je ugledala čitavog slona.

„Šta je bilo, gospođo Lombard?“

„Proklet da si, Gibsone!“ Tresnula ga je otvorenom knjigom po grudima i okrenula se ka Deniz.

„Gde je?“, pitala je.

Gibson je pogledom tražio natpis plavim mastilom. Pronašao ga je na levoj margini:

Volela bih da mogu da objasnim. On će ponovo biti dobro ako odem sada, pre nego što dozna. Biće. Izazivam nešto loše u njemu. To mi uvek govori. Nije trebalo da toliko odlazem odlazak. Bojala sam se. Žao mi je. Ne tuguj.

Gibson je užasnuto posmatrao Grejs, koja je već bila na pola puta do vrata.

„Ko?“, pitala je Deniz.

„Moj suprug, Deniz! Gde je?“

„Gospođo Lombard?“, pitala je pomoćnica napetim glasom. „Šta je bilo? Sedite načas. Razgovarajte sa mnom. Šta se dešava?“

Grejs se oštro obratila saradnici. „Prestani da me zamajavaš, Deniz! Moj suprug! Gde je?“

„U sobi za sastanke broj tri“, promucala je. „Gospođo Lombard?“

Grejs je izašla iz apartmana i prošla pored zaprepašćenog agenta Tajne službe pre nego što je stigao išta da učini. Više je trčala nego koračala hodnikom, s izrazom koji nije obećavao ništa dobro. Ljudi su joj se sklanjali s puta kao miševi ispred vršalice.

Deniz je hitala za njom. Gibson je žurio za Deniz, koja se povremeno osvrtna da bi ga ošinula gnevnom osvetničkim pogledom. Agent Tajne službe grabio je na začelju.

Stigli su je pred liftovima. Strelica koja je pokazivala nadole je svetlela, ali je ona udarala po dugmetu *dole* – u nastojanju da se izbori s nepodnošljivim bolom.

Kratka vožnja do sprata ispod njih činila se dugom kao doživotna robija. U uskom prostoru vladala je neizmerna napetost. Deniz je pokušala da privuče Grejsinu pažnju, ali nije uspela, pa je usmerila gnev na Gibsona. „Šta si joj učinio?“ Otela mu je knjigu iz ruku.

Poželeo joj je sreću. Sile koje je oslobodio bile su sad van njegove kontrole. Sad je sve zavisilo od Lombardovih. Deniz i on biće samo posmatrači.

U sobi za sastanke broj tri svi su bili na nogama. Potpredsednik je stajao na čelu velikog stola. Skinuo je sako, otkopčao gornje dugme, razvezao kravatu i podvio rukave do lakata. Izgledao je kao pripit čovek posle sklanjanja velikog posla, raspoložen za priču i proslavu pobeđe. Nije likovao već je okupio savetnike, pisce govora i osobe zadužene za kontakt s medijima. Rasporedili su se oko njega u skladu s hijerarhijskim položajem. Soba je podsećala na srednjovekovnu prestonu dvoranu za audijenciju – blizina moći *bila* je moć. Spoljašnji krug sadržao je manje važna nebeska tela: marljive pomoćnike i stažiste.

Skup je odisao pozitivnim raspoloženjem. Gibson je čuo neprikriven samozadovoljni smeh pre nego što je išta video. Slavlje je počelo, iako je još ostalo malo posla.

Dva agenta na vratima shvatila su odmah da se nešto dešava. Svaki je imao najmanje metar devedeset i zglobove šire od nogu Grejs Lombard. Stajali su rame uz rame. Jedan od njih je progovorio obzirnim i umirujućim tonom. Ali nisu imali šanse protiv nje.

„Gospodo Lombard, možemo li da vam pomognemo?“

„Drag si mi, Tomase, ali mi se sklanjaj s puta ili ćeš biti sledeći!“, rekla je. „Ovo ti kažem samo jednom!“

Jednom je bilo dovoljno. Dva golema agenta su se razdvojila, da bi odmah zatim presekli put Deniz i Gibsonu. Grejs je zastala na ulazu u sobu za sastanke. Usmerila je pogled na supruga. Oni najbliži su je ugledali i ućutali. Osetili su zlokobnu promenu atmosfere – kao psi nailazak oluje. Tišina se širila sobom. Razgovor je zamro. Nesigurna lica su je sa iščekivanjem posmatrala, dok glas čoveka koji je uzbuđeno razgovarao o televizijskim spotovima za Ajovu nije postao jedini u prostoriji. Neko ga je munuo laktom. Okrenuo se i pepeljastog lica pridružio nemom horu.

Svi su čekali da progovori, ali je ona samo zurila u svog supruga. Potpredsednik je pročistio grlo. Bio je iskusan političar. Godinama se vežbao

da izbegava nezgodna novinarska pitanja. Štampa ga je toliko puta opisala kao nepogrešivog da je to postao kliše. Ovo je bilo nešto drugo.

„Grejs?“

„Napolje! Svi!“, rekla je.

Niko se nije mrdnuo.

„Grejs! Šta je bilo?“, pitao je Lombard.

„Hoćeš li da ovo obavimo pred njima? Spremna sam i na to!“

Ustreptali pogledi usmerili su se na šefa. Lombardu se nije dopao žamor koji je pratio njeno pitanje. Usiljeno se osmehnuo.

„U redu, svi“, rekao je, slika i prilika dobrodušnosti. „U dobrom smo raspoloženju. Predlažem rani ručak. Videćemo se u pola jedan.“

Neki su uzimali stvari, trudeći se da ne ostave utisak da im se žuri. Drugi su ih ostavili za sobom, nestrpljivi da se što pre udalje iz strašne prostorije. Nekoliko napetih i neugodnih trenutaka prolazilo je pored Grejs. Lombard je posmatrao suprugu kao kockar koji pokušava da odluči da li da prati, da se povuče ili da podigne ulog. Krdo se okupilo u hodniku, mnoštvo umornih lica, punih pitanja. Neki su pokušali da dobiju objašnjenje od Deniz, ali ih je ona oterala od sebe. Drugi su razgovarali. Stariji čovek impozantnog izgleda naložio im je da se udalje.

Kad se hodnik ispraznio, Gibson je čuo gnevnu viku iza teških vrata. Dva agenta Tajne službe gledala su pravo ispred sebe. Pretvarali su se da ne čuju rat koji je besneo iza njihovih leđa. Deniz i on stajali su ispred vrata, kao Dorotini smotani pratioci u redu za audijenciju kod čarobnjaka. Kru-pni stariji čovek prišao je Deniz i zatražio je objašnjenje.

„Ne znam.“

„Ja sam potpredsednikov sekretar. Šta se dešava?“

„Pitaj njega.“ Bradom je pokazala na Gibsona.

„Liland Rid.“ Čovek se predstavio i pružio ruku.

Gibson je pogledao ispruženu ruku. „Imam mali prijateljski savet za tebe, Lilande. Spremi CV.“

Vrata su se širom otvorila pre nego što su Rid ili Deniz stigli išta da kažu. Gibson se našao licem u lice s Bendžaminom Lombardom. Izmenjivali su poglede jedan beskrajni minut. Grejs mu je bila za petama.

„Vraćaj se ovamo, Bene!“, rekla je. „Ni izdaleka nismo gotovi!“

Gibson je gledao rad mišića pod kožom – epsku borbu za gušenje prirodnih telesnih reakcija na iznenađenje, stid i bes. To je bila čudesna demonstracija snažne volje. Lombard je već uspostavio kontrolu nad disanjem. Smirivao se. Smišljao je odgovore koji će otupiti oštrinu ženinih pitanja.

Bilo je dovoljno da ga neko gurne u pogrešnom pravcu.

Gibson mu je namignuo.

Reakcija je bila žustra i trenutna. Potpredsednik je izgubio svaku moć samosavlađivanja. Golema purpurna mrlja prekrila mu je vrat i lice. Probio se kroz dvojicu agenata i nasrnuo na Gibsona s podignutom pesnicom.

Gibson je mislio samo na jedno: *Udari me, molim te, molim te, molim te.* Nije moguće da je ovoliko srećan. Nije podizao ruke. Biće bolje ako se ne bude branio. *Dobro me opauči, kurvin sine! Sam sebi iskopaj jamu!*

Kalista Doplez i dalje je sedela na kraju stola u sobi za sastanke. Ucveljenost se ogledala na njenom zapovedničkom licu. Šta je ona ovde radila? Bendžamin Lombard ga je opaučio pre nego što je pronašao odgovor na to pitanje. Pogodio ga je tačno u vilicu. Potpredsednik je bio krupan čovek i Gibson se onesvestio pre nego što je glavom udario o tepih.

ČETRDESET DEVETO POGLAVLJE

Gibson se osvestio na podu sobe za sastanke broj tri. Ležao je na leđima i posmatrao akustične ploče na tavanici. Soba je bila prazna, ali ne i ispražnjena. Podsećala ga je na neki od apokaliptičnih filmova sa zombijima. Pod se nije video od pakovanja hrane, papirnih čaša, aktovki, torbi za laptopove. Potpredsednikov sako još je bio na naslonu stolice. Izgledao je napušteno.

Osećao se malo bolje. Telo mu se još oporavljalo od vešanja, a Lombardov udarac nije mu nimalo pomogao u tome. Polako se uspravio u sedeći položaj, pomalo iznenađen odsustvom lisica na zglobovima. Deniz Grinspen sedela je u stolici, zureći u mrlju na tepihu.

„Da li sam uhapšen?“, pitao je.

Deniz, zaokupljenoj svojim mislima, trebalo je mnogo vremena da odgovori. „Nisi.“

„Slobodan sam?“

„Jesi.“

Pokupio je snagu i ustao. Zastao je na vratima, okrenuo se i obratio Deniz.

„Da li si ti dobro?“

„Ne, nisam dobro“, rekla je. „A, ti?“

„Boli me glava. Dobio sam udarac. Ne znam da li si videla“, rekao je sa osmehom.

Nije mu uzvratila istom merom.

„U stvari, malo mi je mutno u glavi od svega što se dogodilo.“

„Šta se ovo dogodilo?“ Deniz je skupila šake u visini pojasa i podigla ih iznad glave, a onda ispuстила imitaciju zvuka eksplozije.

„Da li je bilo tako strašno?“

„Zar nisi to hteo?“

Klimnuo je.

„Pa, dobio si ono što si hteo. Nadam se da si srećan.“

Pružila mu je posetnicu. Uzeo ju je. Na njoj je bio telefonski broj Grejs Lombard.

„Javi se gospođi Lombard ako budeš imao nevolja.“

„Imaš li još nešto da mi kažeš?“

„Zatvori vrata za sobom.“ Otišla je bez reči.

Hodnik je bio pun ljudi. Govorili su tiho u uplašenim grupama. Podsećali su na decu koja znaju da se odrasli svađaju, ali ne i zbog čega. Čutke su gledali kako Gibson prolazi pored njih.

Spustio se liftom u prizemlje. Sumorno raspoloženje s potpredsedničkog sprata još nije stiglo do predvorja. Probijao se kroz razdragane gomile partijskih glavešina, delegata i osoblja. Veselje je, što se njih tiče, tek počinjalo.

Uživajte dok možete.

Dvoja kolica s prtljagom polako su odmicala po predvorju ispred njega. Kalista Doplez koračala je za njima i besno vikala u telefon. Nije ga primećila. Gibson je ipak uzmakao za korak.

Koji je tvoj greh, Kalista?

Bio je toliko zadubljen u svoje misli da je zamalo prevideo devojčicu.

Mala Ketrin Doplez zaostajala je desetak metara za tetkom. Delovala je izgubljeno i zaboravljeno, kao pas litalica koji sledi poslednji sigurni obrok. Izgledala je umorno i odsutno, kao dete kome se svet izmakao ispod nogu. Sažalio se na nju kad mu je nešto palo na pamet. Posmatrao ju je sve dok se nije izgubila iz vida. Još neko vreme gledao je za njom.

Bendžamin Lombard se, nekoliko sati pre predviđenog govora o prihvatanju stranačke nominacije, povukao iz predsedničke trke i dao ostavku na položaj potpredsednika. Postao je prvi predsednički kandidat u istoriji SAD koji je uradio tako nešto. Njegova odluka izazvala je eksploziju u američkom životu, koja će dugo odjekivati.

Očajni i iscrpljeni Lombard govorio je samo pet minuta, drhtavim glasom. Izjavio je da su najnovija zdravstvena ispitivanja otkrila potencijalno smrtonosnu bolest i da bi nastavak predsedničke trke pod takvim okolnostima bio neodgovoran postupak. Amerikanci zaslužuju da budu sigurni u predsednikovo zdravlje. To je bila srceparajuća predstava.

Grejs Lombard nije bila pored njega.

Gibson je gledao konferenciju za štampu s Džen i Hendriksom u motelu. Isprva su bili radosni što su se izmakli potpredsednikovom dohvat. Raspoloženje im se promenilo čim su videli na koju stranu vetar duva. Džen je isključila televizor posle konferencije.

„Smislio je dobru priču“, rekla je.

„Čeka ga filmska karijera u Holivudu.“

„Ali da li će ta priča izdržati probu vremena?“, zapitao se Hendriks.

„Naravno da hoće. Narod će je spremno prihvatiti, zato što mu je potrebna“, reče Gibson.

„Šta misliš, zašto se njegova supruga složila s tim?“, pitao je Hendriks Gibsona kao da je on stručnjak za sve što se tiče Lombardovih.

„Možda da bi zaštitila uspomenu na Suzanu?“, rekao je. „Ne znam.“

„Trebalo je da zaštiti njen život.“ Hendriksov okrutni zaključak zvučao je krajnje hladno, ali niko nije pokušao da ga opovrgne.

Ubrzo su shvatili da nisu raspoloženi za priču o onom što se desilo. Gibson je maštao da će se osećati kao pobednik. Od tinejdžerskih dana sanjao je kako uništava Lombarda, ali kad se to dogodilo, shvatio je da nema

razloga za slavlje. Sve se svodilo na nestalu devojčicu, čije ime su sistematski izbegavali da pomenu. Možda su se spasli, ali za Mecu nije bilo pravde.

Nisu pobedili. Samo su preživeli.

Gibson ni posle svega što su preturili preko glave nije znao šta se desilo s Mecom, ali je znao koga bi trebalo da pita. Pomišljao je da upozna Džen i Hendriksa s otkrovenjem iz hotelskog predvorja, ali je sve ovo za njih bio samo posao. Nije im prebacivao zbog toga, ali on je morao da istera stvar do kraja.

Hendriks je otvorio novo pivo. Pomenuo je susret s ubicom Kirbija Tejta. Gibson i Džen su ga zaprepašćeno posmatrali.

„Kad si mislio da nam to saopštiš?“

„Upravo sad.“

„Da li se šališ, Dene?“, reče Džen. „Govori, šta čekaš!“

Hendriks im je ispričao šta se desilo u motelu. Gibson je, nakon što ga je saslušao, zaključio da je učinio nešto neoprostivo. Imao je na nišanu čoveka koji je ubio njegovog oca, ali ga je poštdeo i pustio na slobodu da bi zaštitio svoje dupe. Pustio je čoveka koji je obesio Gibsona i ukrao Djukove dnevnik. Taj čovek je još uvek tu negde. Slobodan je i neokrznut tragičnim dešavanjima.

Džen je bila praktičnija. „I misliš da će taj psihopata da se drži džentlenskog sporazuma? Zašto bi? Zato što te je proglasio za prijatelja? To je ludost!“

„Postupio sam onako kako sam morao“, reče Hendriks. „Na pištolju nisu bili tvoji otisci.“

Čutke su sedeli. Hendriks je pio pivo. Ispio ga je, što je bio signal za odlazak na spavanje. Niko nije imao ništa da kaže. Gibson se ujutru probudio i ugledao Džen koja se pakovala. Hendriks je otišao. Pozdravili su se na parkiralištu. Kratko ga je zagrlila i predala mu ključeve automobila.

„Gde ćeš?“, pitao je.

„Da pronađem Džordža.“

Klimnuo je. Tek sad je shvatio koliko joj je stalo do mentora.

Ponovo ga je zagrlila. „Idi kući“, prošaputala je. „Ovog puta stvarno idi. Obiđi dete.“

„Dopusti mi da ti pomognem.“

„Pozvaću te ako mi zatrebaš.“

„Ako ti... zatrebam?“

„Upravo tako“, rekla je sa osmehom.

„Hvala ti što si mi spasla život.“

„Hvala ti što si se vratio“, rekla je. „I ne pomišljaj da me još jednom zagriš.“

„Znaš da ću ti nedostajati.“

Nasmejali su se.

„Nije isključeno“, rekla je.

PEDESETO POGLAVLJE

Gibson je bio na sat vožnje severno od Atlante kad je radio javio da je Bendžamin Lombard mrtav.

Tajna služba je, reagujući na pucanj u 4.43 ujutru, pronašla ustreljenog Bendžamina Lombarda u njegovom apartmanu. Prebačen je u Univerzitetsku bolnicu *Emori*, u kojoj je proglašen mrtvim. Ispalio je jedan hitac u glavu. Sve ukazuje na samoubistvo, ali dosad nije bilo zvaničnog saopštenja. Gibson je pomislio da ga je konačno stigla ruka pravde.

Nije bilo pomena o potpredsednikovim cipelama, ali Gibson nije mogao a da se ne zapita u kom su položaju nađene.

Javljeno je da se ožalošćena Grejs Lombard već povukla u njihov porodični dom u Virdžiniji. Novinari su je proglašavali mučenicom – brižnom majkom i suprugom, koja se suočila s dve životne katastrofe. Poredili su je sa Žaklinom Kenedi Onazis.

Gibson je shvatio da je ravnodušan na vest o Lombardovoj smrti. To ga je isprva iznenadilo. Našao je utehu u apatiji. Lombardova smrt nije ništa ispravila niti je išta zaokružila.

Od Vašingtona ga je delilo deset sati vožnje. Stigao je za osam. Vozio je brzo, s pištoljem Bilija Kaspera u odeljku za rukavice. Podsećao ga je da još nije sve gotovo. Poznao je Bilija svega nekoliko dana, ali su se zbližili. Bili nije ni znao koliko je bio u pravu kad je rekao da su vezani uspomenom na Suzanu. Posle svega će se odvesti nazad u Pensilvaniju i pretraživati ono

polje dok ga ne pronađe. Neće moći da se smiri dok ne bude znao da leži napušten i nesahranjen iza napuštene benzinske pumpe.

Pozvao je Nikol. Rekao joj je da se može vratiti kući. Zvučala je napeto. Saopštila mu je da Eli spava kad je pitao može li da razgovara s njom. Nakon toga je zavladala tišina. Očajnički je želeo da je nečim popuni, da joj kaže šta je saznao o ocu, da Djuk Von nije izvršio samoubistvo. Da ga nije napustio. Povratio je oca, iako nije uspeo da spere ljagu s njegovog imena u javnosti. Nije bio isceljen i celovit, kao posle ispijanja magičnog napitka. Ali veliki čvor negde ispod srca bio je razvezan. Sećanja na oca, iako pomešana s tugom, po prvi put su ga nagnala da se osmehne. Nije se osećao ponovo rođenim, već restartovanim.

Taj trenutak je prošao. Nikol mu je rekla doviđenja i prekinula vezu, ne čekajući otpozdrav. Pitao se može li ikom da kaže istinu.

Ostao mu je samo još jedan posao. Za Mecu.

Saobraćaj ka centru grada bio je gust. Prešao Kijev most i povezao Ulicom M u Džordžtaunu. Vozio se sa spuštenim prozorom. Studenti i turisti su ga usporavali. Prešao je Vinskonsinsku aveniju i skrenuo na sever u bogatu stambenu četvrt, iza prodavnica i restorana.

Naišao je na zatvorenu kapiju Kolina. Dovezao je auto do interkoma. Muški glas mu je odgovorio posle dugog čekanja. Gibson se predstavio. Vrata su se otvorila i dovezao se do kuće.

Batler u crnom odelu otvorio je vrata i pozeleo mu dobrodošlicu.

„Dobro veče, gospodine. Zovem se Dejvis. Gospođa Doplez vas očekuje.“

„Zaista?“

„Da. Čeka... nekog od vas.“

„Pa, ovde sam.“

„Mogu li nešto da vam ponudim? Neko piće?“

Gibson nije zamišljao da će biti pozvan u kuću i ponuđen pićem, ali kad je već tako...

„Popio bih pivo.“

„Vrlo dobro, gospodine.“

Dejvis ga je ostavio samog u hodniku punom portreta, skulptura i praznog odjeka sve daljih koraka. Kolin je bio ogroman u svojoj tišini.

Čekao je u grozomorno velikoj fotelji. Premestio je Bilijev pištolj, koji ga je žuljao na leđima. Ketrin Doplez sedela je na vrhu stepeništa na drugom kraju hodnika i posmatrala ga. Prošlo je manje od meseca otkad mu se predstavila na rođendanskoj zabavi. Činilo mu se da se to dogodilo pre mnogo životnih ciklusa. Nosila je lepu plavu haljinu. Položila je ruke na kolena i bradu na pesnice.

Mahnuo joj je. Odmahnula je posle kraćeg oklevanja.

Dejvis mu je doneo pivo u žutoj platnenoj salveti. Otmeno, nema šta.

„Pođite za mnom, gospodine.“

Batler ga je proveo kroz kuću do verande na kojoj je prvi put sreo Kalistu. Stolovi i šatori s rođendanske zabave bili su davno uklonjeni. Kolin je izgledao još uzvišenije i luksuznije bez njih. Nameštaj od kovanog gvožđa šepurio se pored velikih žardinijera punih raznovrsnog cveća. Dejvis se zaustavio i pokazao na kupolu na drugom kraju vrta.

„Gospođa Doplez je tamo. Oprostite što vas neću dopratiti do nje. Naloženo mi je da vam ne pravim društvo. Krenite stazom, odvešće vas iza žive ograde.“

„Spakujte devojčicu.“

„Već je spakovana, gospodine.“

Naravno da jeste. „Ta pogana žena.“

„Da, gospodine.“

Kupola je, kao i tolika ostvarenja vašingtonske devetnaestovekovne arhitekture, bila proizvod opsesije klasičnom Grčkom. Dorski stubovi pridržavali su kupolasti krov i niz teških i metalom ojačanih vrata. Niski zid okruživao je centralnu kriptu. Nekoliko redova simetričnih i istovetnih belih nadgrobnih spomenika krasilo je unutrašnjost.

Kalista Doplez sedela je na zelenoj metalnoj stolici između dva groba. Jedan je izgledao starije, jer ga je trava gotovo potpuno prekrila. Na njemu je bio jednostavni krst od belog kamena. Veliki sivi mramorni kamen obeležavao je drugi, pokriven sveže iskopanom zemljom.

Gibson nije zapazio ništa od Kalistinog oholog i zapovedničkog stava. Izgledala je umorno i staro. Nekad besprekorna kosa bila joj je žurno svezana. Neposlušni pramenovi visili su joj sa strane. Na licu je imala prazni izraz osobe koja čeka autobus za koji više nije sigurna da će doći. Stiskala je maramicu. Nije podigla glavu kad je prišao.

„Nadam se da ste lepo putovali?“, pitala je.

„Bendžamin Lombard je mrtav.“

„Da, čula sam. Tužno je što neki ljudi nemaju petlje da izađu na kraj s nedaćama.“

„Da li bi trebalo da vam zahvalim?“

„Sigurna sam da to nije neophodno“, rekla je. „Hoćete li da sednete?“

Pokazala je na praznu stolicu pored sebe, ali nije hteo da bude tako blizu nje. Umesto toga je zaobišao nadgrobni kamen iznad svežeg groba. Naslonio se na njega. Na njemu je pisalo *Evelin Ferst*. Kalista ga je pogledala s gnevom u očima. Brzo je zgasnuo, pošto u njoj nije bilo dovoljno energije da bi nastavio da gori.

„Malo poštovanja, molim vas. To je moja sestra.“

„Šalite se sa mnom, zar ne?“

„Molim vas.“

Izvadio je pištolj i spustio ga na nadgrobni kamen. „Gde je Suzana?“

Iznenadenje se ogledalo na Kalistinom licu.

„Zar ne znate? Zaista?“

„Gde je?“

„Ovde. Oduvek je bila tu.“

Sledio je njen pogled do susednog groba s jednostavnim belim krstom, bez natpisa. Hendriks mu je u Samersetu rekao da je Suzana sigurno mrtva. Zapamtio je kako je vrteo glavom, gledajući u njega. Nada je rak. Nikad ne saznaš istinu ili je saznaš i prolećiš kroz šoferku pri brzini od sto četrdeset na sat, zato što ti je nada rekla da je vožnja bez pojasa bezbedna.

Proleteo je kroz tu šoferku. Inercija ga je okrutno šibala.

O, Meco! Žao mi je! Žao mi je!

Mašio se pištolja.

„Umrta je na porođaju“, reče Kalista. „Predugo je čekala da mi javi. Porođaj je počeo kad smo stigli. Bio je komplikovan jer je beba stajala naopako. Izgubila je previše krvi. Evelin je učinila sve što je mogla, ali nije uspela da je spase. Ništa nismo mogle da uradimo za nju.“

„Zato ste je dovezli ovamo i sahranili? Mislilo sam da je ovo mesto predviđeno isključivo za pripadnike porodice Doplez.“

„Napravila sam izuzetak. Bila mi je kumče i nisam htela da ostavim njeno telo u šumi, kao da je životinja. Moja sirota devojčica.“

„Vaša sirota devojčica?“ reče Gibson. Držao je pištolj pored sebe, a prst na obaraču. „Prestanite! To je jadno. To pogotovo važi za ovu šaradu od osвете. Moj otac vam se obratio, zar ne?“

„Jeste.“

„Rekao je da sumnja za Lombarda i Suzanu. Mogli ste da zaustavite zlostavljanje, ali niste. Umesto toga ste poslali onog čoveka da ubije mog oca. I dopustili ste da se to nastavi. Vi ste ubili Suzanu.“

Odmahnula je glavom. „Djuk se nije dao urazumiti. Nije shvatao koliko toga je na kocki. Bendžamin je mogao da se urazumi. Ništa od ovog ne bi bilo neophodno da je vaš otac bio spreman da sluša.“

„Umuknite!“ rekao je i podigao pištolj. „Ni reč više!“

Kalista je godinama opravdavala svoja zlodela mrežom logičnog zaključivanja. Šta je mogao da joj kaže? Oprostila je sebi sve grehe. Ne bi dozvolila nikakvo osporavanje svojih stavova. Ali ubiće je ako prozbori makar ijednu reč.

„Zašto ste nas poslali za njenim otmičarem? Čemu taj trud? Da li vam je osveta bila toliko važna?“

Kalista je podigla glavu. „Jesi li siguran da želiš odgovor na to pitanje?“

„Jesam.“

„Vrlo dobro. Znaš li vrednost tajne? Ne govorim o sočnoj anegdoti poznatoj nekolicini upućenih, o kojoj se govori uz piće, već o pravoj tajni koja izaziva nečiju propast u slučaju otkrivanja. Znaš li koliko takva tajna вреди kad je samo ti znaš? Samo ti i onaj koji je se plaši. Takva tajna gura ti tuđi život u šake. Ljudi bi učinili bilo šta da kompromitujući podatak ostane tajna. Bilo šta.“ Rastegla je poslednje reči da bi istakla njihov značaj. „Takva tajna daje vam apsolutnu moć nad njihovim životima. Ali isključivo ako ti, *samo* ti, znaš za nju.“

„Znači, čekali ste ovako dugo i čuvali njegovu tajnu samo da biste ga uništili?“

„Da li je to krajnji domet vaše mašte, gospodine Vone? Mislite li da sam čekala deset godina da bih ga sprečila da ostvari životnu ambiciju? Mislite li da se to desilo u Atlanti? Veoma ste ograničeni. Radila sam isto što i uvek. Pružala sam Bendžaminu ono što je zbog svoje nadmenosti uvek smatrao nepotrebnim. Štitila sam ga.“

„Štitili ste ga?“

„Šta mislite, kakvu štetu bi otkrivanje ovakve tajne moglo naneti predsjedniku Sjedinjenih Država? To bi bio njegov kraj – kraj njegovog mandata. I šta mislite da bi učinio da je sačuva? *Bilo šta!* Nisam čuvala njegovu tajnu da bih ga uništila. Nemojte, molim vas. Čuvala sam Bendžaminovu tajnu da bih mu omogućila da ostvari svoju ambiciju.“

„I njegov mandat pripao bi vama.“

„Mojoj porodici“, ispravila ga je Kalista. „Pitali ste me zašto sam vas poslala za čovekom koji je snimio Suzaninu fotografiju. Mislila sam da je Terens Mazgrouv pre mnogo godina zatvorio ta vrata. Fotografija ja značila da još neko zna tajnu. Moja moć nad Bendžaminom bi nestala ako bi ta tajna izašla na videlo. A previše sam žrtvovala da bih to dozvolila.“

„Žrtvovali ste mog oca.“

„Tako je.“

„Kirbija Tejta. Terensa Mazgrouva. Bilija Kaspera.“

„I Džen Čarls, Danijela Hendriksa i Gibsona Vona, ali to nije išlo po planu.“

Džordža Abea i Majkla Rilinga, dodao je Gibson u sebi.

„Da li Kettrin zna ko je? Da ima deset, a ne osam godina?“

„Ima sumnje, ali ću to prepustiti vama.“

„Šta ste joj rekli?“

„Samo da je njeno vreme u Kolinu na izmaku.“

Odmahnuo je glavom. „Često govorite o propadanju vaše porodice. Vi ste, gospođo, ta propast.“ Uperio je pištolj u nju. „Pripadao je Biliju Kasperu. Siguran sam da želite da ga imate.“

„Ah. Niste mi izgledali kao osoba sklona ironiji kad smo se sreli.“

„Pa, čovek se brzo menja... naročito kad ga pošalju da traži nestalu devojku koja nije nestala.“

„Nameravate da me ubijete?“

„Ne, nameravam da vas navedem da sledite Bendžaminov primer.“

„Zašto bih to učinila?“

„Zamislite šta bi se desilo s vašim dragocenim porodičnim imenom kad bi sve ovo izašlo na videlo.“

„Nemojte molim vas. Otišli biste već u policiju da ste imali dovoljno dokaza za podizanje optužbe.“

„Šta ste mi ono rekli kad smo se sreli? Sud javnog mnjenja je jedini koji je bitan.“

„Znači, moj život ili porodični ugled?“

„Tako je.“

„Ponuda je veoma velikodušna, ali moraću da je odbijem.“

„Ne blefiram.“

„Blefirate. Ne budite drski. Znam koliko vam je stalo do osвете, ali nemate dovoljno odlučnosti da naškodite Ketrin.“

„Ketrin? Kakve veze ona ima s ovim?“

„Pošto ste tako dobro zapamtili sve šta sam vam rekla, sigurna sam da se sećate i onog dela o tajnama. O njihovoj razornoj moći. Možda posedujete moju tajnu, ali je ona i Ketrinina, zar ne? Ne možete me razotkriti a da ne razotkrijete i nju. Postaćе parija ako to učinite. Patetični kuriozitet koji nikad neće spoznati normalan život.“

Gadljivo ju je posmatrao.

„Možete igrati samo figurama koje su na tabli, gospodine Vone. Moraćete da me ubijete ako želite da umrem. Znajte da policija u ovom kraju veoma brzo izlazi na lice mesta. Nadam se da ste sredili sve poslove.“

Sklonio je prst s obarača.

„Mudra odluka.“

„Voleo bih da mogu“, rekao je.

„I ja“, rekla je. „Možda drugi put.“

„Klonite se Ketrin. Klonite se svih nas.“

„Zbogom, gospodine Vone.“

Gibson je odšetao do glavnog zdanja. Setio se Suzane i njenog oca. Ponovo je pomislio da prolazi kroz šoferku. Vratio mu se osećaj besciljnog plutanja. Stajao je dok mučnina nije minula. Vратиće se. Šoferka još nije završila s njim.

Ketrin je sedela pored ulaznih vrata. Video je da su joj oči crvene i nadvuvene od plača kad joj je prišao.

„Da li je vreme za polazak?“, pitala je. Glas joj je bio mek kao padanje lišća.

„Da. Hoćeš li da pođeš sa mnom?“

Klimnula je. „Da li će tetka K. doći da se oprostи sa mnom?“

Metju Ficsimons

Odmahnuo je glavom. Na trenutak je pomislio da će se devojčica rasp plakati. Pribrala se i ustala.

„Hoćeš li mi pomoći s koferom? Mnogo je težak.“

I bio je. Kako i ne bi kad je spakovala čitav život.

EPILOG

U *Najthoku* je vladala gužva. Pronašli su dve stolice pored kase. Gibson je uzeo dva jelovnika. Tobi Kalpar bio je veoma zaposlen s one strane šanka. Trebalo mu je nekoliko minuta da stigne do njih. Spustio je ledenu vodu na šank i ljubopitljivo pogledao Gibsonovo grlo.

„Ko ti je prijateljica?“, pitao je.

„Ketrin, ovo je moj dobri prijatelj Tobi.“

Pružila je ruku. „Veoma mi je drago što sam vas upoznala, Tobi.“

Tobi je podigao obrvu. „Vidi se da nije tvoje dete.“

„Curo, zbog tebe gubim ugled“, reče Gibson. Nežno ju je munuo u rebra.

Ketrin se zacerekala. Zvučala je upravo kao Meca. Po prvi put je video malu pratilju kao ono što jeste: Mecinu ćerku. Borila se za ovu devojčicu. Podarila joj je život da bi je sklonila od Bendžamina Lombarda. To je bilo veličanstveno dostignuće. Osmehivala se, smejala. Mecina devojčica. Živa i zdrava.

Poručili su obilnu večeru kad se Tobi vratio. Gibson je naručio i čokoladne milkšejkove kad je Ketrin priznala da ih nikad nije jela. Porudžbina je stigla. Isprva je jela oprezno. Zbrisala je pljeskavicu i krompiriće, posrkala milkšejk i zavukla noge ispod stolice. Posle večere su podelili pitu od jabuka.

„Koliko zaista imam godina?“, pitala je između zalogaja.

„Deset.“

Razmišljala je o tome.

„Kad je moj pravi rođendan?“

„Šestog februara.“

„Dosad je uvek bio u maju.“

„Znam.“

„Mogu li ove godine imati još jedan?“

„Da, mislim da možeš.“

„Zar me to ne čini alavom?“

„Nisi alava. To će biti naša tajna, važi?“

„Važi.“ Osmehnula mu se. „Hoćeš li doći na zabavu?“

„Ako budem pozvan.“

Zablistala je od sreće. „Pa pozvaću te.“

„U tom slučaju, doći ću obavezno. Ali želim da ti pre toga dam poklon.“

Gurnuo je fotografiju prema njoj.

„To je velika žaba“, rekla je. „Jesi li to ti?“

„Jesam.“

„A ko je ona?“

„To je tvoja majka.“

Ponovo je pogledala, ali znatno pažljivije.

„Da li si je dobro poznao?“, pitala je.

„Da, dobro sam je poznao. Bila je pametna kao i ti. Voliš li da čitaš?“

Žustro je klimnula.

„I tvoja mama je volela. Nikad nije bila bez knjige u ruci.“

„Koji knjigu je naviše volela?“

Ispričala joj je kako je Suzani čitao *Družinu prstena*. Ketrin se priča svi-
dela. Na njegov nagovor ponovo je proučila fotografiju. Izvinio se i izašao
napolje da telefonira.

Ketrin ga je u autu pitala gde idu. „Idemo kući“, rekao je. Klimnula je
i smesta zaspala. Hrana iz dajnera nepogrešivo je obarala klince s nogu.

Vozio je na jug, zadubljen u misli. Razmišljao je o svom detinjstvu. O
sećanjima koje je potiskivao duže od deset godina. O Meci i svom ocu. To
su bila lepa sećanja. Sledeće sezone odvešće Eli na prvu bejzbol utakmicu,
i neće tražiti od nje da je sluša na radiju. Isprva ne.

Prodavnice u centru grada bile su većinom zatvorene kad je stigao u
Pamsrest. Teško se snalazio, iako je grad izgledao poznato. Pronašao je otvo-
renu benzinsku pumpu. Zastao je da bi se raspitao kako da stigne do odre-
dišta. Divni dan prelazio je u jednako lepu noć. Podigao je pogled put ble-
dih zvezda, pre nego što je ušao u auto.

Ketrin se probudila.

Kula od karata

Vozili su se seoskim putem dok nisu prešli preko drvenog mosta preko presahlog potoka. Na račvanju su skrenuli put okeana. Ubrzo su stali ispred kuće. Izgledala je isto kao u njegovim sećanjima.

„Jesmo li stigli?“, pitala je.

Klimnuo je. „Jesi li spremna da upoznaš baku?“

„Misliš li da ću joj se dopasti?“

„Da li se šališ? Obožavaće te!“

Iz mraka je doprlo škripanje šarki na ulaznim vratima.

ZAHVALNICE

Često čujem da je pisanje usamljениčki poziv. Moje iskustvo bilo je potpuno drugačije. Pišući *Kulu od karata*, otkrio sam i taj usamljениčki poziv i da sam okružen sjajnim ljudima punim ljubavi: porodicom i prijateljima. Trebalo je da napišem roman da bih shvatio koliko sam srećan. Sramota me je što sam tako kasno naučio tu lekciju. Zahvalan sam što u većini slučajeva nisam to shvatio prekasno. Moram početi s Majkom Tinerom, koji je dao srž Gibsonu Vonu, i pored koga sam izgledao mnogo pametniji nego što jesam. Neprestano me začuđuje i uznemiruje širinom svog znanja. Erik Šervin i Džerald Smit pružili su mi prve i najteže godine utočište od oluje. Žao mi je što nisam bio bolje društvo. U retrospektivi izgleda da je ta sebičnost imala svrhe. Stiv Fildhaus, koji je uvek zahtevao najviše standarde, bio je nezamenjivi majstor konspiracije. Knjiga bi bila mnogo drugačija bez njegove nenadmašne jasnoće misli. Dejvid i Linda Gibson otvorili su mi vrata svoje kuće na farmi *Blu ran*, s beskrajnim gostoljubljem kad mi je beg iz grada postao neophodan. Najbolje stranice ove knjige napisane su tamo. Lori Feders predstavila mi je Dejvida Hejla Smita, koji se pokazao kao vrhunski agent. Taj ručak mi je promenio život. Vera Alena Terkusa iz *Tomasa i Mersera* u *Kulu od karata* omogućilo je novo poglavlje u mom životu. Sjajni Ed Stakler naučio me je neprocenjivim lekcijama o uredništvu, načinivši proces doterivanja rukopisa sličnim saradnji sa starim prijateljem. Zahvaljujem i čitaocima koji su mi ponudili rame o koje sam udario glavom zbog tvrdoglavih likova i zamršenih tačaka zapleta – Nejtanu Hjuzu, Karen Huper, Ali Hajman, Kristini Lopez, Brajanu Ožehovskom, Đovani Bafiko, Tomu Hjuu, Mišel Matert, Dejvidu Kongstvetu, Druu Hjuzu, Dejzi Vejl, Ali Ficsimons, Kitu Manugijanu, Reni O’Konor, Vanesi

Metju Ficsimons

Brimner – vaša velikodušnost zapanjuje. Konačno, moram da zahvalim i roditeljima – počeo sam s klišeom, pa ću tako i završiti: ova knjiga ne bi postojala bez vaše ljubavi, podrške i mudrosti. Ovo nije bajata trivijalnost, već iskrena i doslovna istina.

O AUTORU

Metju Ficsimons rođen je u Ilinoisu, a odrastao u Londonu. Sada živi u Vašingtonu. Duže od deset godina predaje englesku književnost i pozorište u privatnoj srednjoj školi. *Kula od karata* je njegov prvi roman.

Metju Ficsimons
KULA OD KARATA
2017.

I izdanje

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković
Saša Petković

Izvršni urednik
Dubravka Trišić

Urednik
Svetlana Babović

Lektura / Korektura
Srđan Jovanović / Igor Stanojević

Dizajn i prelom
Vulkan izdavaštvo

Štampa
Vulkan štamparija
Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač
Vulkan izdavaštvo d.o.o.
Gospodara Vučića 245, Beograd
office@vulkani.rs
www.vulkani.rs

Tiraž: 1.000 primeraka

CIP – KATALOGIZACIJA U PUBLIKACIJI
dostupna je u Narodnoj biblioteci Srbije, Beograd

COBISS.SR-ID 249197324